

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**เสียดศึก (ตอนที่401)**

เขียนอันศปีที่ยี่สิบ เดือนสิบ ปลายข้างขึ้น โจโฉอ่านแผนการยุทธ์ของขุนกวนได้ว่าต้องการทำสงครามแบบจู่โจมตัดกำลัง จึงแก้กลด้วยการกรีธาทัพรุกเข้าตีกองทัพเมืองกังตั้งพร้อมกันเป็นห้าสาย เปิดศึกตะลุมบอนที่เตี๊ยะเตี้ยน หวังจะเผด็จศึกให้ได้ในครั้งนี้

จิวท่ายขี่ม้าตามหาขุนกวนเป็นจำละหวั่น เมื่อถึงชายทะเลแล้วจึงถามทหารเมืองกังตั้งคนหนึ่งว่าเห็นขุนกวนบ้างหรือไม่ ทหารผู้นั้นชี้มือขึ้นไปอีกด้านหนึ่งแล้วว่า เห็นขุนกวนรบติดพันอยู่ท่ามกลางกองทัพหน่วยโน้น จิวท่ายจึงขี่ม้าโฉบหน้าไปยังกองทัพที่กำลังสู้รบกันตามที่ได้รับการบอกเล่า พอเข้าไปใกล้ก็เห็นขุนกวนและทหารองครักษ์กำลังสู้รบอยู่กับทหารของโจโฉ จิวท่ายจึงขี่ม้ากรายทวนตีฝ่าเข้าไปจนถึงตัวขุนกวน แล้วร้องบอกให้ขุนกวนรีบขี่ม้าตามออกมาโดยจิวท่ายจะตีฝ่านำทางให้

ขุนกวนตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของข้าศึก มีความวิตกว่าจะถูกทหารโจโฉจับตัว ครั้นเห็นจิวท่ายตีฝ่าเข้ามาช่วยก็มีความยินดี จึงขี่ม้าตามจิวท่ายตรงไปที่ชายทะเล

จิวท่ายกรายทวนฟาดฟันทหารของโจโฉที่ล้อมอยู่อย่างดุเดือด และรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว พอเหลือียวกลับมาดูไม่เห็นขุนกวนก็ตกใจ จึงขี่ม้าตีฝ่าย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เห็นทหารโจโฉล้อม รุมขุนกวนอยู่ จิวท่ายจึงขี่ม้ากรายทวนฟาดฟันทหารของโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงอีกเป็นอันมาก

เมื่อจิวท่ายเข้าไปถึงตัวขุนกวนอีกครั้งหนึ่งจึงว่า ข้าศึกกรมล้อมแน่นหนาตั้งนี้เป็นที่คับขันนัก ให้ท่านติดตามข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด อย่าให้พลาดหลงอีกเป็นอันขาด

ขุนกวนจึงว่าเมื่อสักครู่นี้ขณะที่เราตามท่านไปถูกทหารโจโฉยิงเกาทัณฑ์มาสกัดไว้ และทหารโจโฉอีกกองหนึ่งสกัดขวางไว้จึงพลัดกัน จิวท่ายได้ฟังคำขุนกวนดังนั้นก็เข้าใจสภาพการรบของฝ่ายโจโฉว่าต้องการสกัดจับขุนกวนให้จงได้ จึงว่าถ้าเช่นนั้นท่านจงขี่ม้าตีฝ่าออกไปข้างหน้า ข้าพเจ้าจะป้องกันอารักขาท่านอยู่ทางด้านหลัง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงกระด้นบังเหียนม้าให้วิ่งออกหน้าจิวท่ายไป จิวท่ายก็ขี่ม้าตามหลังขุนกวนและใช้ทวนปิดป้องเกาทัณฑ์ซึ่งยิงมาที่ขุนกวนตกหล่นลงข้างทางจนหมดสิ้น

จิวท่ายตามอารักขาขุนกวนจนกระทั่งขุนกวนขี่ม้าไปถึงชายทะเลพอดีกับที่ลิบองคุมกองเรือรบยกหนนมมาถึง เห็นขุนกวนและทหารกำลังแตกหนีอยู่ที่ชายทะเล ลิบองจึงให้จอดเรือรบรับขุนกวน จิวท่าย และทหารที่ติดตามมาอีกสี่ห้าสิบคนขึ้นมานบนเรือ

หลังจากคำนับทัณฑ์ตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงสรรเสริญฝีมือการรบของจิวท่ายเป็นอันมาก แล้วปรารภว่าหากมันไม่ได้จิวท่ายขี่ม้าวิ่งเข้าออกเป็นหลายครั้ง ตัวเราคงได้รับอันตราย ไม่อาจมานั่งบนเรือรบนี้เป็นแน่แท้

แล้วขุนกวนจึงกล่าวต่อไปว่า ก่อนจะแตกหนีมานั้นเห็นซีเซ่งตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของข้าศึก จึงวิตกว่าซีเซ่งจะเป็นอันตราย จะหาใครผู้ใดอาสาออกไปแก้เอาซีเซ่งกลับมาได้บ้าง จิวท่ายได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าขออาสาไปแก้เอาซีเซ่งกลับมาเอง ว่าแล้วก็จับทวนกระโดดลงจากเรือ ขึ้นม้ารบฝ่าเข้าไปในกองทัพ โจโฉอีกครั้งหนึ่ง เห็นซีเซ่งกำลังตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมอย่างแน่นหนา จิวท่ายร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าซีเซ่งอย่าได้ตกใจ ข้าพเจ้ามาช่วยท่านแล้ว และกรายทวนตีฝ่าเข้าฟันทหารโจโฉซึ่งล้อมซีเซ่งอยู่นั้น

ซีเซ่งกำลังตกอยู่ในท่ามกลางดาจน เพราะทหารที่ติดตามมาถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายจนเกือบหมดสิ้น ตัวซีเซ่งเองก็ต้องอาวุธเป็นหลายแห่ง ครั้นเห็นจิวท่ายขี่ม้าตีฝ่าเข้ามาช่วยก็มีความยินดี ซีเซ่งกรายทวนฟาดฟันทหารโจโฉซึ่งล้อมอยู่จนห่างออกไปจากตัวแล้วขี่ม้าตรงมาที่จิวท่าย พอรบรบกันสองนายทหารเอกเมืองกังตั้งจึงตีฝ่าทหารโจโฉไปที่ชายทะเล ในขณะที่นั้นเลือดไหลตามเสื้อเกราะของจิวท่ายเป็นอันมาก

ทหารของโจโฉเห็นสองนายทหารเมืองกังตั้งตีฝ่าวงล้อมออกไปเช่นนั้นก็รวมขบวนเป็นจำนวนมาก แล้วไล่ตามตีกองกระชั้นเข้ามา ลิบองคุมทหารอยู่บนเรือรบเห็นจิวท่ายและซีเซ่งขี่ม้าหนีมาอย่างทุลักทุเลและเห็นทหารโจโฉไล่ตามมาเป็นจำนวนมาก จึงสั่งทหารให้ยิงเกาทัณฑ์สกัดกันไม่ให้ทหารโจโฉไล่ตามเข้ามาใกล้ แล้วรับเอาจิวท่ายและซีเซ่งขึ้นมานบนเรือได้

ทางด้านต้นนุซึ่งรบอยู่กับบังเด็กบนเนินเขาเป็นเวลาช้านาน ทหารทั้งสองฝ่ายได้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด และบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เหลืออยู่เพียงตัวนายฝ่ายละไม่กี่คน ต้นนุเองก็อ่อนกำลังลง ทั้งเห็นกำลังทหารของโจโฉเคลื่อนไหวหนุนเนื่องอย่างคึกคักจึงข้ามมาหนี บังเด็กเห็นดังนั้นก็ข้ามมาไล่ต้นนุไป

ต้นนุข้ามมาหนีบังเด็กระยะหนึ่งก็ถึงซอกเขาอันเป็นทางแยกจึงเห็นว่าถ้าหากหนีเข้าไปในซอกเขาแล้วก็จะปลอดภัยยิ่งกว่าหนีไปตามเส้นทางใหญ่ ต้นนุคิดดังนั้นจึงข้ามเข้าไปในซอกเขา บังเด็กก็ยังคงไล่ตามไป ต้นนุข้ามมาหนีโดยไม่รู้เส้นทางและภูมิประเทศ ยิ่งหนีทางก็ยิ่งแคบลง กิ่งไม้ระเกะระกะสองข้างทางก็ขวางหน้ามากขึ้น เสื่อเกราะของต้นนุเกี่ยวกับกิ่งไม้ทำให้ต้นนุเสียหลัก จึงร่วงมาหวังจะปลด กิ่งไม้ออกจากเสื่อเกราะ แต่ในทันใดนั้นบังเด็กก็ข้ามไล่ตามมาถึง และเอาง้าวฟันต้นนุตกม้าตาย

ฝ่ายโจโฉยืนม้าบัญชาการรบอยู่บนเนินเขา เห็นขุนกวนหนิงลงไปถึงชายทะเลและขึ้นไปบนเรือรบ ก็เกรงว่าขุนกวนจะหนีออกทะเลไป จึงคุมทหารรีบไล่ตามไปที่ชายทะเล แต่ถูกทหารของลิบองยิงเกาทัณฑ์สกัดกั้นไว้ โจโฉสั่งทหารให้ยิงเกาทัณฑ์ตอบโต้ขึ้นไปบนเรือรบ ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายกำลังทำศึกเกาทัณฑ์กันอยู่อย่างดุเดือดนั้น ลกซุนซึ่งเป็นบุตรเขยของซุนเซ็กได้คุมเรือรบพร้อมทหารเรืออีกสิบหมื่นยกหนุนเนื่องมาถึง เห็นกองทัพเรือเมืองกังตั๋งกำลังดวลเกาทัณฑ์กับทหารโจโฉบนชายฝั่ง ลกซุนจึงสั่งให้แล่นเรือรบเลียบขนานชายทะเล แล้วให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่กองทัพเรือของโจโฉเพื่อเปิดทางให้ทหารเมืองกังตั๋งยกพลขึ้นบกกรุกเข้าโจมตีทหารของโจโฉตลอดแนวชายทะเลต่อไป

โจโฉเห็นทหารเมืองกังตั๋งยกหนุนเนื่องประจัญระลอกคลื่นในมหาสมุทร และยิงเกาทัณฑ์มาราวกับห่าฝนจนทหารเมืองหลวงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก และเห็นทหารเมืองกังตั๋งซึ่ง ฟิงยกมาใหม่กำลังเตรียมยกพลขึ้นบก ก็คิดว่าทหารเมืองกังตั๋งที่ยกมาใหม่ยังสดชื่นอยู่ผิดกับทหารของเราซึ่งสู้รบมาช้านานอ่อนล้าอิดโรยลงแล้ว หากสู้รบกันสืบไปก็คงจะเสียที่แก่ข้าศึก

ดังนั้นโจโฉจึงให้สัญญาณให้ทหารเมืองสุโตถอยทัพกลับไปค่าย ทางขุนกวนเห็นดังนั้นก็มีใจดีตามดี แต่สั่งให้ตรวจตราค้นหาบรรดาทหารเมืองกังตั๋งที่หลงเหลือและบาดเจ็บตลอดแนวสมรภูมิ ทหารของลกซุนค้นพบศพต้นนุในซอกเขา จึงเอาศพกลับมาที่เรือรบ ส่วนทหารอีกหน่วยหนึ่งก็นำความมารายงานขุนกวนว่าเรือของดั่งลิดถูกพายุล้ม และมีทหารเห็นดั่งลิดจมน้ำถึงแก่ความตาย ขุนกวนทราบสภาพการศึกดังนั้นก็เสียใจ สั่งทหารให้เอาอวนมาลากค้นหาศพของดั่งลิดและทหารเมืองกังตั๋งอีกหลายคน ขุนกวนจึงสั่งทหารให้นำศพของต้นนุ ดั่งลิดและทหารเหล่านั้นไปฝังไว้ในสุสานทหารเมืองกังตั๋งเพื่อเป็นเกียรติยศและให้ขุนบำเหน็จรางวัลปลอบขวัญแก่ทายาทตามธรรมเนียม

ขุนกวนสั่งให้กองทัพเรือถอยทัพลงมาตั้งที่ปากน้ำยี่สุ เมื่อมาถึงค่ายที่ปากน้ำยี่สุแล้วขุนกวนยังคงรำลึกถึงบุญคุณของจิวยี่ที่ช่วยชีวิตออกจากวงล้อม จึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราเพื่อขอบคุณจิวยี่ที่ในค่ายหลวง

ขุนกวนรินสุราถือมาส่งให้แก่จิวยี่ด้วยตนเอง และกล่าวว่าตัวท่านตั้งใจสุจริตต่อเราครั้งนี้ สุเอาชีวิตเข้าไปแลกเอาชีวิตเราออกมาได้นั้น คุณหาที่สุดมิได้ อุปมาเหมือนตายอยู่ในระหว่างทหารโจโฉ ท่านเอาซากศพเรามาชุบขึ้นให้เป็น เราจะให้ท่านบังคับทหารในเมืองกังตั๋งกึ่งหนึ่ง ตัวท่านจงคิดว่าเป็นพี่น้องร่วมอุทรกันเถิด

ขุนกวนกล่าวแล้วก็คำนับจิวยี่ และส่งสุราให้จิวยี่กิน จิวยี่เห็นดังนั้นจึงคุกเข่าลงคำนับขุนกวนแล้วว่าพระคุณท่านเลี้ยงดูข้าพเจ้ามาหาที่สุดมิได้ ชีวิตนี้เป็นของท่านและเมืองกังตั๋ง ถึงแม้ตายข้าพเจ้าก็ไม่เคยคิดเสียตายแก่ชีวิต ว่าแล้วจิวยี่จึงยกมือขึ้นเหนือศีรษะรับเอาสุราจากขุนกวนมาดื่ม

พอจิวยี่ดื่มสุราหมดจอก ขุนกวนก็ประคองจิวยี่ให้ลุกขึ้น เห็นเลือดไหลตามเสื่อเกราะท่วมทั้งตัวขุนกวนก็ตกใจ สั่งให้จิวยี่ถอดเสื่อเกราะออก ภาพที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคนก็คือหัวทั้งตัวของจิวยี่ถูกอาวุธทั้งหอกและเกาทัณฑ์ที่ชำแรกผ่านเสื่อเกราะเข้าไปต้องผิวหนังบาดเจ็บสาหัสนัก แต่จิวยี่ก็ไม่เคยแสดงความเจ็บปวดให้ปรากฏ

ขุนกวนเห็นดังนั้นก็สงสารจึงร้องไห้ แล้วดึงเอาผ้าโพกเข็ดเลือดออกจากกายของจิวยี่พลาถามว่าแผลแต่ละแผลนั้นถูกอาวุธสิ่งใดเมื่อใด จิวยี่ก็บอกแก่ขุนกวนว่าแผลนี้ถูกง้าวตอนนั้น แผลนั้นถูกทวนตอนนั้น แผลนี้ถูกเกาทัณฑ์ แผลนั้นถูกกระบี่ ขุนกวนและจิวยี่ต่างถามตอบเกี่ยวกับบาดแผลแต่ละแห่งจนทั่วทั้งตัว

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า จิวยี่บอกแผลสิ้นทุกประการ จิวยี่บอกแผลที่ใด ขุนกวนก็รินสุราให้กินที่นั่นจนจิวยี่เมาสุรานอนหลับไป ขุนกวนจึงให้ทหารยกตัวจิวยี่ขึ้นใส่เกวียน ให้

เอาสัปดาห์ของนั้นมากันจิวท้ายไปส่งจิวท้ายถึงค่าย ความประทับใจของชายชาตรีที่คนหนึ่งเป็นนายคนหนึ่งเป็นบ่าว และเกิดจากบ่าวเสี่ยงตายเอาชีวิตเข้าแลกช่วงชิงนายออกมาจากกวงล้อมของข้าศึกได้โดยปลอดภัยนั้นล้าลึกลับ คนหนึ่งซึ่งเป็นนายนำदानองหน้า รินสุราให้อีกคนหนึ่งราวกับว่าตัวเองเป็นบ่าว ในขณะที่ผู้เป็นบาวนั้นก็ถือหัวเหิมหาญ รายงานผู้เป็นนายถึงบาดแผลอย่างองอาจด้วยความจงรักภักดีไม่เคยประหวั่นพรั่นพรึงถึงความเจ็บที่ต้องสรรพาวุธทักทาย รายงานแผลหนึ่งก็ดื่มสุราไปจอกหนึ่งจนเมาสลบลงกับที่ ตัวผู้เป็นนายจึงให้แต่งเกวียนกันสัปดาห์ของของตำแหน่งเจ้าเมืองกั๋งตั้งกันให้บาวซึ่งไร้สติไปส่งถึงที่ค่าย และให้หมอมตามไปรักษาพยาบาลตั้งแต่นั้น

ขุนกวนกับโจโฉทำศึกตะลุมบอนกันครั้งนั้นแล้วต่างฝ่ายต่างสูญเสียทหารเป็นอันมาก อาวุธยุทธโศภณก็ร่อยหรอเสื่อมสภาพ เสบียงอาหารก็ลดน้อยถอยลง ทั้งสองฝ่ายจึงจะต้องคุมเชิงตั้งมั่นกันอยู่ในที่เดิม จนกระทั่งจะสิ้นข้างแรมของเดือนสิบแห่งเจียนอันศกปีที่ยี่สิบ เตียวเจียวซึ่งเป็นพี่พี่ปรึกษาของขุนกวนจึงเสนอว่า ทั้งสองฝ่ายได้ทำสงครามกันมาจนอ่อนล้าอิดโรยลงแล้วก็ยังไม่แพ้ชนะกัน ซึ่งโจโฉจะเอาชนะขุนกวนก็ขัดสน ฝ่ายขุนกวนแล้วจะเอาชนะโจโฉก็ได้ แต่โจโฉนั้นทำการโดยถือพระบรมราชโองการในพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ หากเนิ่นนานสืบไปอำนาจแห่งความชอบธรรมก็จะเพิ่มพูนขึ้น กองทัพเมืองกั๋งตั้งก็จะเป็อันตราย

เตียวเจียวได้เสนอต่อไปว่า ขอให้ท่านแต่งทหารไปขอออกแก่โจโฉ ถ้าถึงปีเดือนกำหนดแล้วจะแต่งเครื่องบรรณาการขึ้นไปตามธรรมเนียม เตียวเจียวได้เสนอให้ขุนกวนยอมอ่อนน้อมแก่โจโฉ และยอมเป็นหัวเมืองในราชสำนักฮั่นสืบไป ซึ่งเป็นแนวความคิดเดิมตั้งแต่ก่อน สงครามเซ็กเพ็ก แต่ในครั้งกระโน้นความคิดของเตียวเจียวถูกจิวอี้และโลซกทัดทาน ขุนกวนจึงตัดสินใจทำสงครามกับโจโฉ แต่มาในครั้งนี้ไร้ที่ผู้ใดจะทัดทานแล้ว ทั้งขุนกวนเองก็บอบช้ำอ่อนล้าจากการศึก และไม่เห็นทางออกอื่นดีไปกว่านี้

ส่วนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองคนอื่น ๆ ก็เห็นชอบพร้อมกัน ดังนั้นขุนกวนจึงตัดสินใจเห็นชอบกับข้อเสนอของเตียวเจียว เสือสองตัวจากภาคเหนือและภาคใต้ต่อสู้ฟาดฟันกันจนอ่อนล้าป่วยเจ็บลงทั้งสองฝ่ายกลายเป็นเสือพิการ หากสู้รบต่อไปย่อมมีผลบั่นปลายคือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องเจ็บตาย หรือเจ็บตายทั้งสองฝ่าย ดังนั้นขุนกวนจึงเลือกหนทางสงบศึก แม้กระนั้นก็ยังคงเป็นผลตาม กลอุบายของขงเบ้งอยู่นั่นเอง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เมื่อปลาใหญ่กว่าหนองน้ำ (ตอนที่ 402)

โจโฉแก่กลยุทธ์ของขุนกวนด้วยการโหมกำลังเข้าโจมตีกองทัพเมืองกั๋งตั้งถึงห้าสายพร้อมกัน เปิดสงครามตะลุมบอนครั้งใหญ่ที่สุดในแดนใต้หลังสงครามเซ็กเพ็ก ทั้งเป็นเวลาสองฝ่ายต่างเสียหายยับเยินต้องหยุดรบแล้วตั้งมั่นกันร่วมเดือน ขุนกวนจึงตัดสินใจขอเจรจาสงบศึก

เมื่อขุนกวนตัดสินใจเห็นชอบตามข้อเสนอของเตียวเจียวแล้ว จึงแต่งให้เปาเจ็ดเจ้ากรมการทูตไปเจรจาสงบศึกกับโจโฉ ครั้นโจโฉทราบข่าวขุนกวนแต่งทูตมาเจรจาสงบศึกจึงให้หาเปาเจ็ดเข้ามาถึงค่ายพัก เปาเจ็ดคำนับโจโฉตามธรรมเนียมแล้วจึงว่า ขุนกวนให้ข้าพเจ้า มาแจ้งแก่ท่านว่าซึ่งจะตั้งรบพุ่งกันสืบไป ฉะนั้น ทหารทั้งสองฝ่ายก็จะได้รับความเดือดร้อนล้มตายเปลืองไป ขอให้ท่านยกกองทัพกลับไป ถ้าถึงกำหนดปีจะแต่งเครื่องบรรณาการไปขึ้นตามประเพณีผู้ใหญ่ผู้น้อย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ตัวเราเป็นผู้ใหญ่ ขุนกวน นายท่านอายุอ่อนกว่าเรา ครั้นเราจะเลิกทัพกลับไปก่อนก็มีความละอายอยู่ ท่านจงไปบอกขุนกวนให้ยกทัพกลับเมืองแล้วเราจึงจะเลิกทัพกลับไป

ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งให้ขุนบ่าหนึ่งแก่เปาเจ็ดตามธรรมเนียม เปาเจ็ด รับของบ่าหนึ่งแล้วคำนับลาโจโฉกลับไปรายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ ขุนกวนทราบความแล้วจึงสั่งให้จิวท้ายและเจียวซิมคุมทหารอยู่รักษาค่ายเมืองยี่สุ ส่วนขุนกวนยกกองทัพกลับไปเมืองกั๋งตั้งในวันรุ่งขึ้น

ทางฝ่ายโจโฉได้ตั้งให้เตียวเลี้ยวและโจหยินอยู่รักษาเมืองหับป่า ส่วนโจโฉก็ยกกองทัพกลับคืนเมืองหลวง ขุนกวนยกกองทัพมาตีเมืองหับป่าตามที่ได้ตกลงกับเล่าปี่ แต่ตีเมืองหับป่าไม่ได้ตั้งความปรารถนา กลับต้องเสียหายทั้งทหาร เสบียง และเกียรติยศอย่างยับเยิน ส่วนโจโฉนั้นจำเป็นต้องยกกองทัพออกจากเมืองฮันตั้งเพื่อป้องกันรักษาเมืองหับป่าไว้ ทำให้แผนการยึดครองภาคตะวันตกต้องถูกทำลายลง โจโฉป้องกันรักษาเมืองหับป่าไว้ได้ก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่สามารถรุกคืบเข้าตีเมืองกั๋งตั้งได้ ทั้งต้องสูญเสียทหาร และเสบียงเป็นอันมาก กองทัพของขุนกวน และโจโฉสู้รบกันจนอ่อนล้าอิดโรยลง ไม่อาจทำศึกสงครามต่อไปได้ โจโฉจะถอยทัพกลับเมืองหลวงก็ได้ เพราะจำต้องรักษาจุดยุทธศาสตร์คือเมืองหับป่าไว้ ขุนกวนเองจะถอยทัพกลับเมืองกั๋งตั้งก็ได้ เพราะกองทัพโจโฉตั้งประชิดอยู่ที่ชายแดน ต่างฝ่ายต่างจะรุกคืบก็ได้ จะถอยตาม ถ้าเกอใจก็ไม่ได้ จะตั้งมั่นกันอยู่สืบไปก็ไม่ได้ เหตุนี้สถานการณ์จึงกำหนดให้ต้องหยุดศึก

ดังนั้นเมื่อขุนกวนเจราจขอหย่าศึกโจโฉจึงตกลงต่างฝ่ายจึงเลิกทัพกลับคืนเมืองท่ามกลางความบอบช้ำ ในขณะที่กองทัพของเล่าปียังคงสดชื่นและได้รับการบำรุงอย่างเต็มที่

โดยสรุปก็คือเล่าปี่เสียหัวเมืองโทซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิวสามหัวเมือง ได้แก่เมืองกังแฮ เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียงให้แก่ขุนกวน โดยได้มาซึ่งความปลอดภัยและความเข้มแข็งของกองทัพเมืองเสฉวน ในขณะที่โจโฉต้องสูญเสียเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ที่จะยึดครองภาคตะวันตก เพราะจำต้องถอนทัพไปป้องกันรักษาเมืองหับป่า และสูญเสียทหารตลอดจนเสบียงเป็นอันมาก และขุนกวนก็ต้องสูญเสียนาย ทหารเอกถึงสองคนคือตั้งสิดและตันบู่ และสูญเสียทหารบก ทหารเรือ ตลอดจนเสบียงอาหารเป็นจำนวนมาก ทำให้กองทัพของทั้งฝ่าย กังตั้งและฝ่ายเมืองฮูโตต่างอ่อนล้าอิดโรยและอ่อนแอ

โจโฉเลิกทัพกลับถึงเมืองหลวงแล้วเก็บตัวเจียนบออยู่ภายในจวน เพราะเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ที่จะยึดครองภาคตะวันตกได้เลื่อนลอยออกไปไกล เนื่องจากการถอนทัพออกจากเมืองฮันตั้งนั้นทำให้เล่าปี่เสริมสร้างความเข้มแข็งของกองทัพ และสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและการปกครองอย่างขนานใหญ่ยากที่จะปราบปรามให้ราบคาบได้อีก

ส่วนทางใต้เล่าก็ไม่สามารถปราบปรามขุนกวนให้สำเร็จได้ดังประสงค์ ข้อเสนอหย่าศึกของขุนกวนที่ว่าจะส่งเครื่องบรรณา การเข้าเมืองหลวงทุกปีนั้นเป็นข้อเสนอแบบขอไปที เพื่อมิให้ทั้งสองฝ่ายเสียหายเท่านั้น และขุนกวนก็ยังคงครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคใต้ดังเดิม

ดังนั้นในแต่ละวันโจโฉจึงพยายามหาความสำราญบานใจ เสพสุราฟังดนตรี มีรำฟ้อนขับกล่อมให้พอเป็นที่คลายความทุกข์ใจ ทำให้สุขภาพของโจโฉเริ่มทรุดโทรมลง อาการปวดศีรษะที่เคยเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวค่อยกำเริบแรงขึ้นและเป็นบ่อยขึ้น แต่ด้วยวิสัยที่เป็นผู้ทรหด อุดทน โจโฉจึงข่มความเจ็บปวดไว้จนคล้ายกับว่ามีความเป็นปกติ

เขียนอันศปีที่ยี่สิบเอ็ด เดือนห้า บรรดาที่ปรึกษาหน้ากวีวิชาการที่แวดล้อมสอพลอผู้มีอำนาจจึงได้จัดขบวนความคิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งที่โจโฉเป็นดังนี้เพราะต้องการประชดเนื่องจากได้ทำความดีความชอบไว้กับบ้านเมืองเป็นอันมาก แต่ไม่มีผู้ใดเห็นคุณงามความดีช่วยกราบทูลยกย่องให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นที่วุยอ่องหรือสมเด็จเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช บรรดาที่ปรึกษากวีวิชาการเหล่านั้นจึงก่อการเคลื่อนไหวกับบรรดาที่ปรึกษาขุนนางข้าราชการซึ่งใกล้ชิดกับโจโฉ ก็ได้รับความเห็นชอบพร้อมกัน และต่างคนต่างช่วยกันเคลื่อนไหวเป็นวงกว้างเพื่อเตรียมการให้ขุนนางข้าราชการทั้งปวงเข้าชื่อทูลเกล้าถวายฎีกาต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ให้โปรดเกล้าเลื่อนอิสริยยศโจโฉขึ้นเป็นที่สมเด็จเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชหรือวุยอ่อง

ฝ่ายขุนต่าซึ่งเป็นขุนนางผู้เคร่งครัดในกฎมนเทียบบาลได้ทราบความเคลื่อนไหวของบรรดาที่ปรึกษากวีวิชาการและขุนนางข้าราชการเหล่านั้นแล้ว จึงสวมวิญญานพวกเอ็นจิวที่คัดค้านทุกเรื่องราวออก ทำการเคลื่อนไหวคัดค้านการขอเลื่อนอิสริยยศให้แก่โจโฉ พอขุนต่าเคลื่อนไหวคัดค้านความก็ทราบไปถึงขบวนการเคลื่อนไหวที่ต้องการให้เลื่อนอิสริยยศโจโฉเป็นที่วุยอ่อง ดังนั้นจึงส่งหน่วยคุ้มเข้าไปว่ากล่าวกับขุนต่าว่า ท่านไม่รู้หรือเมื่อครั้งขุนสกขัดขวางก็ถึงแก่ความตาย

ขุนต่าถึงจะถูกข่มขู่ก็ไม่ยอมเลิกล้มความคิด กลับทำทนายว่าตัวเราเป็นผู้ถือคุณธรรม และถือความจงรักภักดีต่อพระราชวงศ์ฮั่น มิได้เกรงกลัวแก่ความตาย หากพวกท่านถือว่ามีอำนาจแล้วจะทำการประการใดได้ตามอำเภอใจ ก็จงทำไปตามแต่ใจของพวกท่าน อย่าได้หวังว่าเราจะหวาดหวั่นจำนวนเลย

เมื่อขุนต่าแสดงท่าทีไม่กลัวผีไม่เกรงมารดังนั้น ฝ่ายที่ข่มขู่คุกคาม ก็จำต้องล่าถอย แล้วนำความไปรายงานให้โจโฉทราบ พร้อมกับใส่ความว่าขุนต่าได้กล่าวหาว่าโจโฉคิดอ่านเป็นขบถจะแย่งชิงเอาราชสมบัติ โจโฉนับแต่ขาดขุนสก ขุนฮิว ที่ปรึกษาผู้ใหญ่แล้วก็ขาดผู้เตือนสติ ทำให้ชีวิตตกอยู่ในความประมาทอย่างใหญ่หลวง ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสว่าคนเรานั้นการมีผู้เตือนถือได้ว่าเป็นผู้มีทรัพย์อันประเสริฐ ดังนั้นพอได้ฟังคำยุโจโฉก็โกรธ สั่งทหารให้ไปจับตัวขุนต่า แล้วจำขังไว้

ขุนต่าถือตัวว่าไม่ได้กระทำความผิดคิดร้ายต่อแผ่นดินหรือผู้ใด ดังนั้นเมื่อถูกจองจำก็โกรธ ทุกวันเวลาร้องคำโจโฉเป็นข้อหยาบข่าว่าเป็นผิดจงการบ้าอำนาจ ผู้คุมได้ยินคำต่าก็นำความไปรายงานแก่โจโฉ ครั้งแรกๆ โจโฉก็ทนฟังด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง แต่พอหลายครั้งเข้าโจโฉก็โกรธ จนวันหนึ่งโจโฉกำลังปวดศีรษะผู้คุมก็มารายงานอีกว่าขุนต่าว่าประณามโจโฉว่าคิดคบฏต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้

โจโฉโกรธถึงขีดสุด จึงสั่งทหารให้เอาตะบองตีขุนต่าจนถึงแก่ความตาย สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าโจโฉ สั่งให้ชั๊กคอกขุนต่าเสียให้ถึงแก่ความตายซึ่งมีผู้เข้าใจเป็นสองอย่าง อย่างหนึ่งว่าเขาเชือกผูกคอกแล้วชั๊กจนตาย อีกอย่างหนึ่งว่าเขาเชือกผูกคอกแล้วชั๊กแขวนกับที่คุมขังจนถึงแก่ความตาย

พอขุนดำถึงแก่ความตายแล้วบรรดาขุนนางทั้งปวงที่เคยสงบปากสงบคำไม่ออกความเห็นได้ทราบข่าวก็เกรงความผิดจะมาถึงตัว จึงพากันสนับสนุนฝ่ายที่เคลื่อนไหวให้เลื่อนอิสริยยศจนความเห็นเป็นเอกฉันท์สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มาอยู่เมืองสุโตได้ยี่สิบเอ็ดปี (พ.ศ. 759) เมื่อเดือนเจ็ดข้างขึ้นนั้นขุนนางแลทหารทั้งปวงซึ่งมีใจรักใจใญ่ก็รวมคิดกันแต่งเรื่องราวกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นใจความว่า รวยก่งมีความชอบ ได้ปราบปรามข้าศึกเป็นอันมาก ขอให้ตั้งรวยก่งขึ้นเป็นเจ้ายอ่อง

เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ทอดพระเนตรเห็นฎีกาของเหล่าขุนนางข้าราชการดังกล่าว จึงมีพระราชดำริว่าทุกวันนี้อำนาจการปกครองบ้านเมืองและการบังคับบัญชาขุนนางข้าราชการทั้งปวงก็อยู่ในเงื้อมมือของโจโฉทั้งสิ้นแล้ว แม้ตัวเราเองก็เหมือนหนึ่งกับเจ็ดที่ถูกโจโฉยกตั้งไว้ จะรื้อถอนลงเสียเมื่อใดก็ขึ้นอยู่กับน้ำใจเขาฝ่ายเดียว ทุกวันนี้เขายังเห็นพ้อมีประโยชน์อยู่บ้างจึงทำที่เป็นนุชา เหมือนหนึ่งการเล่นละคร เมื่อขุนนางทั้งปวงเสนอฎีกามาตั้งนี้เราจะขัดขวางกระไรได้ จึงครวญโศกโศก

พระเจ้าเหี้ยนเต้มีพระราชดำริตั้งนั้นแล้วจึงตรัสสั่งให้เจงอ้วผู้เป็นอาลักษณ์ทำประกาศพระบรมราชโองการสถาปนาโจโฉขึ้นเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชหรือยอ่อง มีเครื่องอุปราชูปโภคประกอบด้วยมงกุฎประดับหยก มีระย้าไข่มุกหน้า หลังมงกุฎข้างละสิบสองเส้น ชีรถทองคำประดับแบบรถพระที่นั่งเทียม ด้วยม้าหกตัว เครื่องแต่งตัวและเครื่องแห่เหมือนกับเครื่องแต่งตัวและเครื่องแห่แทนของพระมหากษัตริย์

ครั้นแต่งประกาศพระบรมราชโองการตั้งโจโฉเป็นที่ยอ่องเสร็จแล้ว เจงอ้วจึงเชิญประกาศพระบรมราชโองการนั้นไปมอบแก่โจโฉถึงในจวน แต่โจโฉไม่ยอมรับอิสริยยศและขอให้กราบบังคมทูล ว่ามิได้ปรารถนายศศักดิ์แต่ประการใด ที่ได้รับพระมหากษัตริย์ ในทุกวันนี้ก็เป็นที่สุดแล้ว เจงอ้วนำความกลับไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงทราบ พระเจ้าเหี้ยนเต้ถึงแม้ว่าจะเป็นพระมหากษัตริย์ที่ประพืดพระองค์เป็นต้นอ้อลุ่ม แต่ก็คุ้นเคยความคิดและอัธยาศัยของโจโฉ ได้ฟังคำกราบบังคมทูลตั้งนั้นก็ทรงรู้ว่าเป็นเล่ห์อุบายของโจโฉเพื่อป้องกันข้อครหาว่ามักใหญ่ใฝ่สูง คิดตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า โดยความปรารถนาที่แท้จริงก็คือการได้ครองอิสริยยศเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชหรือยอ่อง ดังนั้นถ้าหากไม่พระราชทานเข้าไปก็จะเกิดวิฤตทางการเมืองต่อไปอีก

พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระดำริตั้งนั้นแล้วจึงรับสั่งให้เจงอ้วเชิญพระบรมราชโองการไปมอบแก่โจโฉอีกครั้งหนึ่ง โจโฉยังคงปฏิเสธดังเดิม เจงอ้วก็นำความกลับมากราบบังคมทูล พระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ทรงทราบ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ทรงยินยอมพระราชทานดังเดิม พระมหากษัตริย์พระราชทานอิสริยยศถึงสามครั้งสามครา โจโฉก็ปฏิเสธถึงสามครั้งสามครา โดยที่ต่างฝ่ายต่างก็รู้ความปรารถนาที่แท้จริงว่าเป็นประการใด ตั้งนั้นเมื่อถึงคราที่สี่พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงมีพระบรมราชโองการสั่งว่า การเลื่อนอิสริยยศครั้งนี้เป็นเพราะรวยก่งมีความดีความชอบต่อบ้านเมือง ดังนั้นจึงห้ามมิให้รวยก่งปฏิเสธไม่รับพระบรมราชโองการอีก มิฉะนั้นจะทรงถือว่ารวยก่งหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ

เมื่อเป็นดังนี้โจโฉจึงทำเป็นจำใจต้องยอมรับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช ประกอบด้วยอิสริยยศเกือบเสมอด้วยพระมหากษัตริย์

เมื่อโจโฉได้รับพระมหากษัตริย์โปรดเกล้าเลื่อนอิสริยยศเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชตั้งนั้นแล้ว บรรดาขุนนางผู้แวดล้อมใกล้ชิดจึงเสนอแก่โจโฉว่า จวนที่อาศัยในปัจจุบันเป็นจวนสำหรับผู้มีอิสริยยศยอ่อง บัดนี้ท่านได้รับสถาปนาเลื่อนอิสริยยศขึ้นแล้วจึงสมควรที่จะสร้างวังให้สมกับอิสริยยศที่พระราชทาน อุปมาเหมือนปลาใหญ่ในหนองน้ำเล็ก เมื่อเจริญเติบโตแล้วจะอยู่อาศัยในหนองน้ำอันเล็กนั้นมิได้ ชอบที่จะเปลี่ยนที่อาศัยเป็นทะเลใหญ่แลพระมหาสมุทรจึงจะชอบ

โจโฉได้ฟังข้อเสนอตั้งนั้นก็ปลาบปล้มใจ จึงสั่งให้สร้างวังใหม่ที่ใหญ่โตอัครฐาน ณ เมืองเจียบกุน โดยรอบวังให้ก่อสร้างกำแพงเมืองสูงใหญ่ มีค่ายคูประตูหอรบเสมอด้วยพระราชวังหลวงทุกประการ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กระแสแห่งสังสารวัฏ (ตอนที่ 403)

โจโฉได้รับพระมหากษัตริย์โปรดเกล้าสถาปนาอิสริยยศเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช อันเป็นรองก็แต่เฉพาะสองเต้พระองค์เดียวแล้วก็มีน้ำใจกำเริบ คิดอ่านสร้างวังที่เมืองเจียบกุนอย่างใหญ่โตอัครฐาน มีปราการกำแพงและค่ายคูประตูหอรบเสมอด้วยพระบรมมหาราชวัง

อยู่มาวันหนึ่งโจโฉเสพสราฟุ้งดนตรีและดูการร้ายรำจนถึงเพลาดึก มีอาการมินเมาและร้องบทกลอน เหมือนกับเมื่อครั้งร้องลำน้าในสมรภูมิเซ็กเพ็กแล้วฆ่าเล่าเสถ์ถึงแก่ความตาย พอร้องบทกลอนจบลงโจโฉก็ หวนรำลึกถึงเล่าเสถ์แล้วหวนมาคิดถึงความหลัง คิดถึงมิตรร่วมรบที่ล้มหายตายจากกันไป โดยเฉพาะคนที่ ร่วมก่อการตั้งตัวมาด้วยกันเช่น ซุนซุก ซุนฮิว ซึ่งถูกบีบบังคับจนถึงแก่ความตาย โจโฉคิดถึงความดับสูญร่วงโรยของผู้คนเหล่านั้นแล้วใจก็เศร้าสลดลง อาการที่มินเมาที่สร้าง จึงรีบเข้านอน

โจโฉนอนยังไม่ทันหลับก็รู้สึกว่ามีสายลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่านตัว มีอาการขนพองสยองเกล้ามองไปที่ปลายเท้าเห็นเป็นซุนซุก ซุนฮิว ยืนหัวเราะอยู่ ทางด้านหลังของ ซุนซุก ซุนฮิว เป็นรูปเล่าเสถ์เลือดไหลโทรมกาย มีทวนปักอยู่ที่หน้าอก โจโฉตกใจร้องเอะอะขึ้น ภาพนั้นก็หายไป

โจโฉลุกขึ้นนั่ง ในขณะที่ลมหายใจก็ถี่แรง โจโฉครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงสำนึกว่าบัดนี้กระแสแห่งสังสารวัฏได้ พัดพาอายุสังขารของเราจนล่วงเลยวัยกลางคนแล้ว ผู้คนที่ร่วมการกันมากี่ล้มหายตายจากกันไป แต่เหตุ ไฉนซุนซุก ซุนฮิว และเล่าเสถ์จึงมาปรากฏให้เห็นดังนี้เล่า หรือว่าเป็นสัญญาณหมายความว่าอายุขัยของเราจะ ไม่ยืนยาวสืบไป

โจโฉตระหนักดังนั้นแล้วก็รู้สึกสลดใจ นอนไม่หลับ ผุดลุกผุดนั่งเป็นหลายครั้ง จนลึ้มตัวมอยหลับไป

ครั้นรุ่งเช้าโจโฉตื่นขึ้นแล้ว ภาพที่เห็นในตอนกลางคืนยังคงฝังใจตรงตราบ โจโฉจึงคำนึงต่อไปว่าโดย อายุขัยของเราบัดนี้สมควรมีทายาททางการเมืองเพื่อฝึกปรือและอบรมบ่มเพาะให้สมควรแก่ความเป็น ผู้นำคน โจโฉคำนึงดังนั้นแล้วก็คิดถึงครอบครัวและบุตร สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนา ความว่า แลโจโฉนั้นมีบุตรสี่คนชื่อโจผีคนหนึ่ง โจเจียงคนหนึ่ง โจสิตคนหนึ่ง โจหิมคนหนึ่ง แต่โจสิตนั้นมี สติปัญญารู้ทำโคลง โจโฉมีใจรักโจสิตกว่าบุตรทั้งสามคน แม้โจโฉจะไปทัพครั้งใดถ้ามิได้เอาบุตรไปด้วย บุตรทั้งสี่คนนั้นออกไปตามสง โจผีร้องให้ตามบิดา โจเจียง โจหิมนั่งอยู่ แต่โจสิตนั้นถือพู่กันทำโคลง สรรเสริญเกียรติยศบิดา แล้วให้พรต่างๆ เป็นอันมาก

ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า โจโฉมีภรรยาสามคน ภรรยาหลวงชื่อนางเตงฮุ่ยหนีมิได้ให้กำเนิดบุตร ส่วนนางเล่าฮุ่ยหนีซึ่งเป็นภรรยาหน้าคนหนึ่งมีบุตรกับโจโฉหนึ่งคนชื่อโจฮัง เมื่อครั้งที่โจโฉยกกองทัพไปปราบเตียวลิ้วที่เมืองอ้วนเซีย โจฮังเสียชีวิตในทัพ ส่วนภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อนางเปียงสี มีบุตรสี่คนคือโจผี โจเจียง โจสิต และโจหิม เพราะเหตุที่ภรรยาสองคนแรกไ้บุตร ดังนั้นเมื่อโจโฉได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชแล้ว จึงได้แต่งตั้งให้นางเปียงสีเป็นภรรยาเอก

โจโฉคิดถึงอุปนิสัยของบุตรทั้งสี่คนแล้วก็คิดว่าโจสิตมีสติปัญญา ก็จริงแต่น้ำใจกำเริบ โจผีนั้นมีธัญย์เห็น จะทำการลึกลับซึ้ง โดยที่โจเจียงและโจหิมนั้นไม่อยู่ในข่ายที่จะพิจารณาเป็นทายาททางการเมือง

โจโฉคัดเลือกบุตรสองคนคือบุตรคนโตชื่อโจผี กับบุตรคนที่สามชื่อโจสิต เพื่อจะตัดสินใจคัดเลือกเป็นชั้น สุดท้ายว่าจะแต่งตั้งผู้ใดเป็นทายาททางการเมืองสืบทอดตำแหน่งวุยอ่องในวันข้างหน้า แต่ระหว่างบุตรคน หนึ่ง ซึ่งเป็นที่รักกับบุตรอีกคนหนึ่งซึ่งชอบที่จะได้สืบทอดตำแหน่งทางการเมืองโดยธรรมเนียมนิยมนั้น โจโฉยังไม่ตกลงปลงใจและยังคิดไม่ตกว่าจะเลือกเอาบุตรคนไหน

ความจริงตัวโจโฉเป็นคนตัดสินใจเด็ดขาด แต่พอเป็นเรื่องภายในครอบครัวของตัวเองกลับลังเลไม่ ตัดสินใจ โจโฉครุ่นคิดเป็นกั่วงลอยู่หลายวันจึงนำความปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าบัดนี้เรามีอายุล่วงวัย แล้ว ความแก่ได้ครอบงำแล้ว ความตายจะมาถึงในสักวันหนึ่ง จึงสมควรแต่งตั้งบุตรคนใดคนหนึ่งให้เป็นผู้ สืบทอดตำแหน่ง ท่านทั้งปวงเห็นว่าบุตรของเราผู้ใดสมควรได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งบ้าง

กาเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ฟังปรารภของโจโฉดังนั้นจึงลุกออกไปคำนับโจโฉแล้วท้วงว่า อันการข้อนี้จะ ปรึกษานั้นไม่ควร ขอให้ท่านพิเคราะห์ดูอย่างอ้วนเสี้ยวกับเล่าเปียวนั้นเถิด

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดถึง เพราะบรรดาขุนนางของอ้วนเสี้ยวและ เล่าเปียวที่แตกแยกแตกสามัคคีกันจน เป็นความขัดแย้งในบ้านเมืองก็เนื่องมาจากการเอาความข้างในครอบครัวไปปรึกษากับขุนนาง ทำให้ขุน นางแบ่งฝักแบ่งฝ่าย แล้วยุยงบุตรหลานให้เป็นศัตรูกัน โจโฉจึงนึกชอบคุณกาเซียงที่ท้วงติงให้สติ เพราะ ความในครอบครัวของตัวเองยอมเป็นเรื่องที่ตัวเองต้องตัดสินใจ ไม่ใช่เรื่องที่จะไปปรึกษากับขุนนาง ข้าราชการทั้งปวง ซึ่งรังแต่จะเกิดสามัคคีเภทและเป็นวิบัติแก่บ้านเมืองสืบไปในวันหน้า

โจโฉได้คิดแล้วจึงหัวเราะ และกล่าวกับกาเซียงว่าคำท่านว่าดังนี้ชอบแล้ว หลังจากวันนั้นแล้วโจโฉได้ ไตร่ตรองใคร่ครวญเกี่ยวกับทายาททางการเมืองอีกหลายครั้ง จนกระทั่งเจี้ยนอันศกปีที่สี่สิบสอง เดือน สิบสอง โจโฉก็ตัดสินใจและประกาศแต่งตั้งให้โจผีบุตรผู้ใหญ่เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งวุยอ่อง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า โจโฉก็ตั้งโจผีบุตรใหญ่นั้นเป็นกรมขึ้นเรียกว่าซีจู้ ในเดือนเดียวกับที่โจโฉตั้งโจผีเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งทางการเมืองนั้น เจ้ากรมโยธาซึ่งไปควบคุมการก่อสร้างวังที่เมืองเจียนกุนได้กลับเข้ามารายงานแก่โจโฉว่า ได้ทำการก่อสร้างวังแล้วเสร็จตามคำสั่งแล้ว ขอบที่ขุดจะได้ออกไปตรวจและเฉลิมฉลองวังใหม่ตามประเพณีต่อไป

โจโฉได้ถามเจ้ากรมโยธาว่า การปลูกต้นไม้ในอุทยานของวังใหม่นี้ได้ปลูกอย่างไร เจ้ากรมโยธาได้รายงานว่าได้ทำการปลูกต้นไม้ทำนองเดียวกันกับการปลูกต้นไม้ในอุทยานหลวง โจโฉจึงว่าชีวิตของเราอยู่บนหลังม้า ทำศึกสงครามเพื่อรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง ดรากตราไปทั่วทั้งเหนือได้ออกตก ไม่ปรารถนาจะเห็นไม้ดอกไม้สวนทั้งปวง แต่ปรารถนาจะได้เห็นพันธุ์ไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ของแต่ละท้องที่จากทั่วทุกภาค เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ในการปราบปรามรวบรวมแผ่นดินให้เป็นสุข จึงให้ท่านมีหมายไปถึงหัวเมืองต่างๆ ให้ส่งพันธุ์ไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ของแต่ละหัวเมืองเข้ามาปลูกไว้ในอุทยานแห่งนี้

เจ้ากรมโยธารับคำสั่งแล้วคำนับลาโจโฉออกไปจัดแจงตามที่โจโฉสั่งการทุกประการ หลังจากนั้น โจโฉจึงสั่งให้จัดแจงแต่งขบวนอิสริยยศตามตำแหน่งพร้อมด้วยทหารองครักษ์เพื่อจะยกกองทัพไปโดยทางสถลมารคไปเมืองเจียนกุน ในขณะที่ฝ่ายกิจการพิธีก็มีหมายแจ้งไปยังหัวเมืองทุกตำบลในเส้นทางผ่านให้เตรียมการต้อนรับเหมือนหนึ่งการต้อนรับขบวนเสด็จ โจโฉสั่งการแล้วก็รำลึกขึ้นได้ว่าเมืองกั๋งตั้งมีผลส้มชนิดหนึ่งสีเหลืองสวยสด มีรสหอมหวาน และมีผลขนาดใหญ่เกือบเท่าส้มโอ สมควรใช้เป็นสัมมงคลในการเฉลิมฉลองวังใหม่ ทั้งจะเป็นการลองน้ำใจชาวเมืองกั๋งตั้งด้วยว่าจะรักษาคำสั่งสัญญาที่ว่าจะส่งเครื่องบรรณาการเข้าเมืองหลวงตามข้อตกลงหรือไม่

โจโฉรำลึกดังนั้นแล้วจึงสั่งการให้ออกหมายถึงขุนกวน เกณฑ์เอาส้มพันธุ์ดีแห่งแคว้นกั๋งตั้งจำนวนห้าสิบหาบเพื่อใช้เป็นสัมมงคลในการเฉลิมฉลองวังใหม่ ทำให้เกิดธรรมเนียมในการใช้ผลส้มสีสดสวยเป็นสัมมงคลในการสักการบูชาเทพยดาและบรรพบุรุษในกาลต่อมา

เจ้าหน้าที่กรมวังของโจโฉได้นำหมายไปเมืองกั๋งตั้งแล้วส่งหมายนั้นแก่ขุนกวน ขุนกวนทราบความในหมายแล้วก็สั่งการให้ปฏิบัติตามหมายทุกประการ ครั้นคิดได้สัมผลใหญ่สมบูรณ์ตามจำนวนที่กำหนดแล้วจึงสั่งให้ขุนนางคุมขบวนขนส่งส้มไปมอบแก่โจโฉที่เมืองเจียนกุน

ในขณะที่ขบวนขนส่งส้มจากเมืองกั๋งตั้งเดินทางมาถึงกลางทาง เป็นเวลาบ่ายถึงเนินเขาสูงหนึ่ง ขุนนางและลูกหาบทั้งปวงได้หยุดขบวนพักนอนอยู่ที่ใต้ต้นไม้ริมเนินเขา ในทันใดนั้นก็เห็นชายคนหนึ่งออกมาจากหุบเขา มีเท้าสั้นข้างหนึ่ง จักษุสอง รูปร่างพิกลประหลาด เป็นผู้วิเศษ ห่มเสื้อเขียว ใส่หมวกสานด้วยหวายตะค้า แต่สามก๊กฉบับสมบูรณ์ระบุว่าเห็น ชินแสผู้หนึ่งตามอดข้างเดียว เขาเป่กะโผลกกะผลกข้างหนึ่งสวมหมวกหวายขาว ใส่เสื้อสีเขียว ดูท่าทางเป็นคนเกียจคร้าน

รวมความก็คือคนผู้นี้เป็นชายชรา ขากะผลก นัยน์ตาสอนบอด ข้างหนึ่ง ใส่เสื้อคลุมสีเขียว สวมหมวกหวายสีขาว เป็นผู้วิเศษ ชายผู้นี้ได้เดินตรงเข้ามาที่ขบวนขนส่งส้มจากแคว้นกั๋งตั้ง เมื่อมาถึงขบวน ชายชรานั้นก็ถามว่า ท่านทั้งปวงขนส่งส้มจากที่ไหนจึงได้มาพักอยู่ที่ริมไม้นี้ ลูกหาบทั้งปวงจึงตอบว่า พวกเราเป็นชาวเมืองกั๋งตั้ง ได้รับคำสั่งให้ขนส่งส้มห้าสิบหาบเพื่อไปมอบให้แก่ขงเบ้งที่เมืองเจียนกุน ระหว่างเดินทางให้รู้สึกเหนื่อยอ่อนจึงหยุดพักผ่อนสักครู่หนึ่ง แล้วจะเดินทางต่อไป

ลูกหาบตอบแล้วจึงถามชายชราผู้นั้นว่าท่านเป็นใคร จึงได้มาเดินอยู่ในแถบนี้

ชายชรานั้นจึงตอบว่า เราชื่อโจจูเป็นชาวบ้านเดียวกันกับขงเบ้ง แล้วโจจูจึงกล่าวความอาสาเป็นที่ประหลาดใจของลูกหาบทั้งปวงว่า เราเห็นพวกท่านหาบผลส้มเป็นทางไกลเหนื่อยอ่อนจึงมีน้ำใจส่งสาร ดังนั้นเราจะขอหาบส้มให้พวกท่านคนละพัก เพื่อผ่อนแรงในระหว่างที่พวกท่านพักผ่อนอยู่

ลูกหาบทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ เพราะไม่แน่ใจว่าชายชราซึ่งขากะผลกนี้ไหนเลยจะมีกำลังวังชาแบกหาบผลส้มทั้งห้าสิบหาบได้ ดังนั้นต่างคนจึงพากันหัวเราะ

โจจูเห็นดังนั้นจึงเข้าหาบส้มที่ละหาบแล้วเดินไปห้าสิบเส้นจึงวางหาบลง แล้วกลับมาหาบส้มหาบใหม่จนครบทั้งห้าสิบหาบ เมื่อหาบส้มทั้งห้าสิบหาบไปรวมไว้ในระยะทางข้างหน้าห้าสิบเส้นแล้ว โจจูจึงบอกแก่ลูกหาบทั้งปวงว่าเราช่วยพวกท่านได้เท่าที่เห็นนี้ เห็นทีว่าจะพอผ่อนบรรเทาแรงได้บ้าง

ลูกหาบทั้งปวงให้รู้สึกแปลกประหลาดที่ชายชราหาพิการสามารถแบกส้มได้ถึงห้าสิบหาบ คิดเป็นระยะทางรวมกันถึงสองพันห้าร้อยเส้น จึงรู้สึกเลื่อมใสศรัทธา ครั้นได้ยินคำของโจจูจึงกล่าวขอบคุณพร้อมกัน โจจูจึงกล่าวต่อไปว่า เมื่อพวกท่านนำส้มไปส่งถึงขงเบ้งแล้วให้แจ้งแก่ขงเบ้งด้วยว่าคนบ้านเดียวกันชื่อโจจูขอคำนับมาถึงขงเบ้ง กล่าวดังนั้นแล้วโจจูจึงเดินหายเข้าไปในป่า

เมื่อโจโจ้ไปแล้วบรรดาลูกหาบจึงลุกเดินจากที่พักผ่อนไปที่หาบส้ม ซึ่งโจโจ้ได้หาบไปกองรวมไว้ ต่างคนต่างเข้าหาบแล้วออกเดินทาง แต่พลันที่ยกหาบขึ้นใส่บาตต่างคนต่างรู้สึกประหลาดใจ เพราะน้ำหนักของหาบส้มเบากว่าเดิมเมื่อครั้งที่หาบมาแต่ก่อนมากนัก จึงต่างคนต่างคิดว่าชะรอยโจโจ้เป็นผู้วิเศษ เห็นพวกเราหาบส้มเป็นระยะทางไกล จึงเสกเป่าให้ส้มมีน้ำหนักเบาลง

ครั้งไปถึงเมืองเจียบกุงก็เป็นช่วงเวลาที่ยกหาบของโจโจ้ได้เดินทางจากเมืองหลวงมาถึงเมืองเจียบกุงแล้ว ขุนนางเมืองกุงตั้งจึงนำขบวนลูกหาบเข้าไปถวายผลส้มแก่โจโจ้ และรายงานความซึ่งขุนกวนได้รับหมายเกณฑ์แล้วจัดแจงผลส้มส่งเข้ามาถวายเป็นบรรณาการ โจโจ้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะตระหนักว่าแม้ผลส้มมีราคาไม่มากนักแต่ได้แสดงถึงความยอมรับอำนาจปกครองของเมืองหลวง จึงสั่งให้พนักงานแบ่งเอาส้มนั้นใส่ถาดแล้วยกออกมาเลี้ยงดูขุนนางและลูกหาบเมืองกุงตั้ง เพื่อต้อนรับให้เป็นเกียรติยศ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อภินิหารเขียน (ตอนที่404)

ครั้งโจโจ้สร้างวังอยู่เมืองเจียบกุงเสร็จแล้ว ได้สั่งให้รวบรวมพันธุ์ไม้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของทุกหัวเมืองมาปลูกในอุทยานของวังใหม่ ให้เป็นอนุสรณ์ของการกราศึกทั่วทุกหัวระแหงเพื่อรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง แล้วจัดขบวนไปเฉลิมฉลองวังใหม่ และให้เกณฑ์ส้มมงคลมาจากเมืองกุงตั้ง

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เอาส้มเมืองกุงตั้งใส่ถาดมาถวายตรงหน้า โจโจ้แล้ว โจโจ้จึงว่าส้มเมืองกุงตั้งนี้คือสัญลักษณ์และสัญญาณแห่งไมตรีที่ขุนกวนนอบน้อมต่อราชสำนัก แผ่นดินจะเป็นสุขสืบไป ว่าแล้วโจโจ้จึงหยิบส้มจากถาดเอามาฉีกเปลือกออก สายตาทุกคู่จ้องอยู่ที่ส้มว่าโจโจ้จะมอบส้มให้แก่ผู้ใดก่อน แต่ทันใดนั้นโจโจ้และทุกคนก็ต้องตกตะลึงเพราะส้มที่ฉีกเปลือกนั้นไม่มีเนื้อแม้แต่สักกลีบเดียว มีแต่เปลือกเปล่าเท่านั้น

โจโจ้ตกตะลึงครู่หนึ่งจึงหยิบส้มลูกใหม่เอามาฉีกเปลือกออกอีก ปรากฏว่ามีแต่เปลือกเปล่าไม่มีเนื้อเหมือนลูกแรก โจโจ้ยังไม่ละความพยายามและเต็มไปด้วยความสงสัยจึงหยิบส้มขึ้นมาฉีกเปลือกออกอีกหลายลูกก็เห็นแต่เปลือกเปล่า

โจโจ้เห็นดังนั้นจึงถามบรรดาลูกหาบว่า เหตุใดส้มจากเมืองกุงตั้งจึงเป็นดังนี้เล่า

บรรดาลูกหาบทั้งปวงได้ยินคำถามก็ตกใจ เกรงว่าจะถูกโจโจ้ลงโทษ จึงตอบพร้อมกันว่า เมื่อข้าพเจ้าหาบมาหยุดพักอยู่กลางทาง มีอาจารย์คนหนึ่งชื่อโจโจ้มาช่วยผลัดหาบมาทางคนละห้าสิบเส้นทั้งห้าสิบหาบ โจโจ้จึงสั่งค่านับมาแล้วว่าได้รับจักทำนมาแต่ก่อน

โจโจ้ตอนแรกเข้าใจว่าชาวเมืองกุงตั้งเล่นเล่ห์เพทุบาย แต่ครั้งได้ฟังคำทูลของขุนนางและลูกหาบมีเนื้อความตรงกันก็แปลกใจ โจโจ้จึงมองหน้าแต่ละคนและกวาดสายตาไปทั่วทุกคนก็เห็นแววตาที่แสดงออกว่าความที่กล่าวนั้นเป็นความจริง โจโจ้ก็ยิ่งแปลกใจ และนึกใคร่ตรองว่าได้รับจักกับโจโจ้แต่เมื่อใด

ในขณะที่โจโจ้ยังนึกไม่ออกว่าได้รับจักกับโจโจ้หรือไม่นั้น นายประตูได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้มีขันแสบหนึ่งชื่อโจโจ้จะมาขอเฝ้าเพื่อแสดงความยินดีที่ขบวนมาเฉลิมฉลองวังใหม่ โจโจ้ได้ยินดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญโจโจ้เข้ามาพบ พอโจโจ้เดินผ่านประตูเข้ามาบรรดาลูกหาบก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า นี่คือนายโจโจ้ที่ช่วยพวกเราหาบผลส้ม

โจโจ้ยืนจ้องมองโจโจ้ตาไม่กะพริบ จนโจโจ้เดินเข้ามาถึงตรงหน้า โจโจ้จึงถามว่า ตัวได้เรียนวิชามาแต่ไหน จึงกล้าทำเอาเนื้อส้มออกเสีย เอาแต่เปลือกเปล่ามาให้เราดังนี้

โจโจ้ได้ยินดังนั้นจึงว่า ขุนนางเอากความที่ไหนมากล่าว อันธรรมดาส้มย่อมมีเนื้อ มิฉะนั้นจะปลูกต้นส้มไว้เพื่อประโยชน์อันใด หากท่านยังสงสัยข้าพเจ้าก็จะพิสูจน์ให้ดู ว่าแล้วโจโจ้จึงหยิบส้มขึ้นมาจากถาด แล้วฉีกเอาเปลือกออก ก็ปรากฏมีเนื้อส้มเป็นปกติอยู่

โจโจ้เห็นดังนั้นก็มีสีหน้าสงสัย จึงหยิบส้มจากถาดเอามาฉีกเปลือกออกอีกครั้งหนึ่งก็ไม่มีเนื้อ คงเป็นส้มที่มีแต่เปลือก โจโจ้ยิ่งตกตะลึงแต่ก็ได้คิดว่าชะรอยขันแสบนี้จะเป็นผู้วิเศษ จึงเชิญโจโจ้ให้ที่นั่งที่เก้าอี้ แล้วถามว่าเหตุใดส้มเมืองกุงตั้งจึงเป็นดังนี้ โจโจ้จึงว่าข้าพเจ้าฟังมาถึงยังเหนื่อยอยู่ ขอให้ท่านแต่งสุราอาหาร มา

เลี้ยงดูข้าพเจ้าก่อนแล้วจึงจะบอกความให้แจ้ง โจจูกกล่าวแล้วก็เอา มือลูบท้องทำที่ว่าหิว โจโจจึงสั่งทหาร ให้จัดแจงสุราอาหารยกออกมาเลี้ยงโจจู่ โจจู่ดื่มเหล้าที่จัดมาให้จนหมดและเรียกให้ยกเหล้าออกมาอีก ทหารยกเหล้าออกมาให้โจจู่กินถึงห้าไห โจจู่ก็กินจนเหล้าหมดแต่มีได้มีอาการเมามาย

อาหารที่เป็นเนื้อแพะโจจู่ก็กินจนหมดจานแล้วเรียกให้เอาเนื้อแพะมาเติมอีก ทหารเอาเนื้อแพะมาเติมจน แพะหมดทั้งตัวโจจู่ก็กินจนหมด และยังบ่นว่าไม่มี

โจโจเห็นดังนั้นก็รู้ว่าชินแสผู้นี้เป็นผู้มีวิชาวิद्याคม จึงกล่าวว่าบัดนี้เราได้เลี้ยงสุราอาหารท่านแล้ว ท่านยังมีได้บอกวาทิทยาคุณเหล่านี้ท่านเล่าเรียนมาจากที่ไหน

โจจู่เอามือลูบท้องแล้วเอามาลูบหนวด และกล่าวว่าเมื่อข้าพเจ้าถือศีลอยู่ ณ เขาสูงก็สิ้น แดนเมืองเสฉวน ได้สามสิบปี เทพดาเอาตำรามาให้ข้าพเจ้าสามฉบับ ฉบับหนึ่งชื่อเทียนตุน ฉบับสองชื่อเต๋ตุน ฉบับสาม ชื่อยินตุน ฉบับเทียนตุนนั้นสำหรับเรียกกลมแลฝน แลทำอิทธิฤทธิ์เหาะไปได้โดยอากาศ ฉบับเต๋ตุนนั้นถึง มาตราว่าจะไขก้อน ดินแลแทรกภูเขาออกก็ได้ ฉบับยินตุนนั้นแม้บังกายและใช้อาวุธ ไปทำอันตรายผู้ใด ก็ได้ อันวิชาของโจจู่ดังกล่าวนี้ ในคัมภีร์ของพระพุทธศาสนามีปรากฏ อยู่ในกายคตาสติสูตร ซึ่งแสดง อาณิสสและผลอันพึงได้จากการฝึกฝนปฏิบัติอานาปานสติภาวนาที่ทำได้เป็นสมาธิ มีอำนาจและกำลัง จิตแก่กล้า บรรลุถึงเจโตวิมุตติเป็นบันปลาย คือถึงซึ่งความหลุด พ้นจากทุกข์สิ้นเชิงด้วยอำนาจกำลังแรง กล้าแห่งจิตที่ทำลายอวิชชาจนสูญสิ้น และบรรลุถึงซึ่งวิชาทั้งสาม

ผู้ที่บำเพ็ญเพียรทางจิตดังกล่าวจะได้รับอาณิสสสิบประการคือ ประการแรก สามารถอดกลั้นต่อความไม่ ยินดีและความยินดีได้ ไม่ถูกความยินดีครอบงำ ย่อมครอบงำความไม่ยินดีที่เกิดขึ้นแล้วได้ ประการที่สอง อดกลั้นต่อภัยและความหวาดกลัวได้ ไม่ถูกภัยและความหวาดกลัวครอบงำ ย่อมครอบงำภัย และความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นแล้วได้ ประการที่สาม มีความสามารถในการอดทนอดกลั้นต่อความหนาว ความร้อน ความหิว ความกระหาย ต่อสัมผัสแห่งเหลือบยง ลมแดด และสัตว์เลื้อยคลาน ต่อทำนองคำพูดที่กล่าวร้าย ใส่ร้าย ต่อ เวทนาประจำสรีระที่เกิดขึ้นแล้ว อันเป็นทุกข์กล้าเจ็บแสบ ไม่ใช่ความ สาราญ ไม่เป็นที่ชอบใจ พอละสังหารชีวิตได้

ประการที่สี่ เป็นผู้ได้มานสิอันเกิดมีในมหัคคจิต เครื่องอยู่สบายในปัจจุบันตามความปรารถนาไม่ยากไม่ ลำบาก ประการที่ห้า ย่อมแสดงฤทธิ์ได้เป็นอเนกประการ คือคนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคน เดียวก็ได้ ปรากฏตัวหรือหายตัวไปนอกฝา นอกกำแพง นอกภูเขาได้ไม่ติดขัด เหมือนไปในที่ว่างก็ได้ ทำ การผุดขึ้นและต่ำลงในแผ่นดินเหมือนในน้ำก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบนแผ่นดินได้ เหาะไปใน อากาศโดยบัลลังก์เหมือนนกก็ได้ ลูบคลำพระจันทร์และพระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์ มีอำนาจมากปานจะนี้ด้วย ฝ่ามือก็ได้ ใช้อำนาจทางกายไปจนถึงพรหม โลกก็ได้

ประการที่หก ย่อมฟังเสียงทั้งสองคือเสียงทิพย์และเสียงมนุษย์ ทั้งที่ไกลและที่ใกล้ได้ด้วยทิพโสตธาตุ อันบริสุทธิ์ล่วงโสตของมนุษย์ ประการที่เจ็ด ย่อมกำหนดรู้ใจของสัตว์อื่น และบุคคลอื่นได้ด้วยใจคือจิตมี รัศมีรั้วว่าจิตมีรัศมี หรือจิตปราศจากรัศมีรั้วว่าจิตปราศจากรัศมี จิตมีโทสะก็รั้วว่าจิตมีโทสะ หรือจิต ปราศจากโทสะก็รั้วว่าจิตปราศจากโทสะ จิตมีโมหะก็รั้วว่าจิตมีโมหะ หรือจิตปราศจากโมหะก็รั้วว่าจิต ปราศจากโมหะ จิตหุดหู่ก็รั้วว่าจิตหุดหู่ จิตฟังชานก็รั้วว่าจิตฟังชาน จิตเป็นมหัคคตะก็รั้วว่าจิตเป็นมหัคคตะ หรือจิตไม่เป็น มหัคคตะก็รั้วว่าจิตไม่เป็นมหัคคตะ จิตยังมีจิตอื่นยิ่งกว่า หรือจิตไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่าก็รั้วว่าจิตมี หรือไม่มีจิตอื่นยิ่งกว่า จิตตั้งมั่นก็รั้วว่าจิตตั้งมั่น หรือจิตไม่ตั้งมั่นก็รั้วว่าจิตไม่ตั้งมั่น จิตหลุดพ้นแล้วก็รั้วว่าจิต หลุดพ้นแล้ว หรือจิตยังไม่หลุดพ้นก็รั้วว่าจิตยังไม่หลุดพ้น ฯลฯ

ประการที่แปด ย่อมระลึกถึงขันธ ที่อยู่อาศัยในชาติก่อนได้เป็นอเนกประการ คือระลึกได้ชาติหนึ่งบ้าง สอง ชาติบ้าง สามชาติบ้าง สี่ชาติบ้าง ห้าชาติบ้าง สิบชาติบ้าง ยี่สิบชาติบ้าง สามสิบชาติบ้าง สี่สิบชาติบ้าง ห้าสิบชาติบ้าง ร้อยชาติบ้าง พันชาติบ้าง แสนชาติบ้าง หลายสังวัฏกัปบ้าง หลายวิวัฏกัปบ้าง หลายสังวัฏ วิวัฏกัปบ้าง ว่าในชาติโน้นเรามีชื่ออย่างนี้ มีโคตรอย่างนี้ มีผิวพรรณอย่างนี้ มีอาหารอย่างนี้ เสวยสุขและ ทุกข์อย่างนี้ มีกำหนดอายุเท่านี้ เรานั้นเคลื่อนจากชาตินั้นแล้วบังเกิดในชาติโน้น แม้ในชาตินั้นเราก็มียุข อย่างนี้ มีโคตรอย่างนี้ มีผิวพรรณอย่างนี้ มีอาหารอย่างนี้ เสวยสุขและทุกข์อย่างนี้ มีกำหนดอายุเท่านี้เรานั้นเคลื่อนจากชาตินั้นแล้ว จึงเข้าถึงในชาตินี้ ย่อมระลึกถึงขันธที่อยู่อาศัยในชาติก่อนได้เป็นอเนกประการ พร้อมทั้งอาการ พร้อมทั้งอุเทศ เช่นนี้

ประการที่เก้า ย่อมมองเห็นหมู่มสัตว์กำลังจุติ กำลังอุบัติ เลว ประณีต มีผิวพรรณดี มีผิวพรรณทราม ได้ดี ตก ยาก ด้วยทิพยจักษอันบริสุทธิ์ ล่วงจักษของมนุษย์ ฯลฯ ย่อมทราบชัดหมู่มสัตว์ผู้เป็นไปตามยถากรรม เช่นนี้ ประการที่สิบ ย่อมเข้าถึงเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้ เพราะอาสวะทั้งหลายสิ้นไป ทำให้ แจ่มเพราะรู้ยิ่งด้วย ตนเองในปัจจุบันอยู่

ดังนั้นวิชาจากตำราสามเล่มของโจจูจึงเป็นวิชาเพียงบางส่วนและยังไม่ครบถ้วนเหมือนกับอาณิสงส์สืบประการของการฝึกสมาธิวิธีสสนาในพระพุทธศาสนา

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ทำอย่างไรเราจึงจะเรียนวิชาดังกล่าวได้เหมือนกับท่าน โจจูได้ฟังคำถามของโจโจดังนั้นจึงตอบว่า ตัวท่านบัดนี้อุดมด้วย ยศศักดิ์ทรัพย์สินศฤงคาร และติดยึดอยู่กับโลกธรรม ไม่อาจเรียนรู้ วิชาทั้งสามนี้ได้ หากท่านปรารถนาจะเล่าเรียนวิชาตามตำราทั้งสามเล่มนี้แล้ว ท่านจงละทรัพย์สินสมบัติและยศศักดิ์ทั้งปวง ออกไปถือศีลบำเพ็ญกาวนาในป่าเข้ากับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะสอนวิชาตามตำราทั้งสามเล่มให้ท่าน

โจโจได้ฟังดังนั้นก็อมยิ้มแล้วกล่าวว่า อันวิชาจะนี้เราก็คงใคร่เรียนอยู่ แต่จะไปนั้นไม่ได้เพราะราชการบ้านเมืองมากมาย ยังไม่มีผู้ใดจะรับธุระแทนตัวเราได้

โจจูได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า โฉนดยอจึงเห็นว่าแผ่นดินสิ้นผู้คนจะสืบทอดภาระแทนตัวเล่า อันคนดีมีสติปัญญาในแผ่นดินนี้ก็มิได้อยู่ เช่นเล่าปีเจ้าเมืองเสฉวนนั้นก็เป็นผู้มีสติปัญญา ทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ แลน้ำใจก็โอบอ้อมอารีแก่ราษฎรทั้งปวง ท่านจงมอบราชการบ้านเมืองให้เล่าปีว่าการสิทธิขาดเถิด บ้านเมืองแล ราษฎรก็จะเป็นสุขสืบไป หากท่านไม่ฟังคำเรา เราก็จะสาแดงวิชาใช้อาวุธปลิดศีรษะท่านเสีย

โจโจพอได้ยินชื่อเล่าปีและคำแนะนำให้มอบราชการบ้านเมืองแก่ เล่าปีก็โกรธ สำคัญว่าโจจูคือสายลับของเล่าปีมาหลอกลวง หรือขมขู่ ให้โจโจส่งมอบอำนาจราชการบ้านเมืองแก่เล่าปี ดังนั้นโจโจจึงตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายคนนี้เป็นสายลับของเล่าปี ให้เร่งจับตัวไว้

ทหารของโจโจซึ่งอยู่ในบริเวณนั้นหลายสิบคนจึงกรูกันเข้าไปจับตัวโจจูเอาเชือกมัดไว้ แล้วคุมตัวออกไปด้านนอก และใช้อาวุธตลอดจนไม้ตะบองรมตี ทิ่มแทงโจจูเป็นอันมาก แต่อาวุธทั้งหลายมิได้ระคายผิวหนังหรือกระทบกระเทือนต่อโจจูแม้แต่น้อย

โจจูแสร้งนอนเอาเท้าไขว้ห้างและหัวเราะเป็นระยะๆ พอโจโจทราบความก็ออกไปดู แล้วสั่งทหารให้เอาไซ้ตรวนชื่อคางโจจูไว้ที่กลางแจ้ง และให้ทหารเฝ้าอารักขาไว้เป็นจำนวนมาก

พอรุ่งขึ้นเช้าปรากฏว่าไซ้ตรวนชื่อคางได้หลุดออกจากตัวโจจูจนหมดสิ้น โจจูยังคงนอนหลับเป็นปกติอยู่ ทหารรักษาการณ์จึงนำความ ไปรายงานให้โจโจทราบ

โจโจได้ฟังรายงานก็โกรธ สั่งให้คุมตัวโจจูไปขังไว้ในคุกหลวง มิให้กินข้าวน้ำ ครั้นครบเจ็ดวันแล้วจึงไปเปิดประตูคุกเพื่อดูว่าโจจูตายแล้วหรือไม่ ก็ปรากฏว่าโจจูนั่งหัวเราะเป็นปกติอยู่ ผู้คุมเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ทหารนำความไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจทราบความแล้วก็ยิ่งแปลกประหลาดใจ จึงสั่งทหารให้ไปคุมตัวโจจูเข้ามาพบ แล้วถามแบบไม่น่าถามว่าตัวเรียนวิชาวิทยาคุณ เรื่องวิทยาคมเป็นอันมาก ทำอย่างไรจึงจะถึงแก่ความตาย

โจจูได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ถึงมาตรวจจะอดอาหารอยู่สักสิบปีข้าพเจ้าก็ไม่ตาย แม้นจะกินแพะพันตัวในวันเดียวข้าพเจ้าก็หาเป็นอันตายไม่ โจโจได้ฟังดังนั้นก็ส่ายศีรษะอับจนปัญญา มิรู้ที่จะทำประการใด กับโจจูพอดีทหารคนสนิทเข้ามาคำนับแล้วรายงานว่าวันนี้เป็นวันฤกษ์ดี ได้เวลาฤกษ์ฉลองขึ้นตำหนักใหม่บรรดาขุนนางทั้งปวงมาพร้อมกันที่ตำหนักแล้ว จึงขอรุณเชิญยอออกไปเป็นประธานในพิธี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ตำนานหนวด เครา เขาแพะ (ตอนที่405)

นับแต่โจโจเห็นภาพนิมิตวิญญานของซุนฮก ซุนสิว และเล่าฮกแล้ว เหตุการณ์ประหลาดที่ลึกลับก็บังเกิดต่อเนื่องมาอีก แม้ในการฉลองวังใหม่ของยอจูกก็ปรากฏเขียนชื่อโจจูมาลงดีกับโจโจ ไม่ว่าจะทุบตีจ้องจำประการใดก็ไม่อาจทำให้โจจูถึงแก่ความตายได้

ครั้นโจโจถูกทหารมาทูลเตือนว่าถึงเวลาออกไปเป็นประธานในการฉลองตำหนักใหม่แล้ว จึงจำใจต้องชวนโจจูไปร่วมงานฉลองตำหนักใหม่ด้วย เมื่อโจโจไปถึงบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยต่างพร้อมเพรียงประจำอยู่ที่โต๊ะซึ่งเตรียมการจัดเลี้ยงเป็นการใหญ่

บรรดาขุนนางทั้งปวงเห็นโจโจเข้ามาในตำหนักจึงลุกขึ้นยืนคำนับและอวยพรโจโจอย่างพร้อมเพรียงกัน จนกระทั่งโจโจเดินไปถึงโต๊ะประธานในพิธีแล้วเชิญชวนให้ทุกคนนั่งลง ในทันใดนั้นโจจูได้เดินออกไปยืน

อยู่หน้าโต๊ะโจโลซึ่งตั้งอยู่กลาง ตำนกแล้วกล่าวกับโจโลว่า ท่านจัดเลี้ยงโต๊ะขึ้นตำหนักใหม่อย่างใหญ่ถึงปานนี้ มีสิ่งใดขาดขัดข้องอยู่บ้างหรือไม่ ข้าพเจ้าจะอาสาจัดหามาให้

โจโลได้ฟังดังนั้นก็คิดลองดีกับโจจูเพื่อให้โจจูได้อายุ จึงกล่าวขึ้นว่าบรรดาทรัพย์สิ่งของทั้งปวงเราก็มีพร้อมมูลอยู่แล้ว ในงานเลี้ยงโต๊ะวันนี้ยังขาดอยู่ก็แต่สิ่งเดียวคือดับมังกร หากท่านมีความสามารถก็จงหามาให้เราเถิด

โจจูได้ฟังดังนั้นก็รู้ทันความคิดของโจโล จึงหัวเราะท่ามกลางสายตาของขุนนางทั้งปวงที่จับจ้องมองตรงมา แล้วโจจูจึงขอพุทกัณฑ์และหมึกจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ครั้นได้รับพุทกัณฑ์และหมึกมาแล้วจึงวาดรูปมังกรขึ้นที่ฝาผนังมีความยาวขนาดสามวา พอดีภาพมังกรเสร็จโจจูจึงเดินตรงไปที่ห้องมังกร แล้วสะบัดแขนเสื้อขึ้นสามครั้ง พอครั้งที่สามห้องมังกรก็แตกเห็นเป็นรอย แยกโจจูจึงเอามือล้วงไปตามรอยแยกนั้นแล้วหยิบเอาดับออกมาจาก ห้องมังกร มีโลหิตสดๆ ติดอยู่กับดับนั้น เห็นประจักษ์พร้อมกันทั้งตำหนัก

โจโลเห็นดังนั้นจึงตวาดใส่โจจูแล้วว่า ตัวท่านแก่งทำกลซ่อน ดับสุกรไว้ในแขนเสื้อจะหลอกหลวงเราไม่สำเร็จดอก โจจูจึงว่าเมื่ออุยอ่องไม่เชื่อที่สุดแท้แต่ใจ เวลานั้นเป็นเทศกาลเดือนอ้ายอากาศหนาว เป็นฤดูที่ดอกไม้ไม่ออกดอก ดังนั้นหากท่านปรารถนาดอกไม้ชนิดใด ข้าพเจ้าก็จะอาสาเอาดอกไม้มาให้ท่านเพื่อร่วมงานฉลองตำหนักใหม่

โจโลจึงว่าบรรดาดอกไม้ทั้งปวงเราไม่ต้องการ คงปรารถนาอยู่ที่เฉพาะดอกไม้ต้นเท่านั้น หากท่านมีความสามารถจริงจงหาดอกไม้ต้นมาให้เรา โจจูจึงบอกทหารให้เอากระถางใส่ดินมาวางไว้ตรงหน้า แล้วโจจูจึงเอาน้ำมาเสกแล้วรดใส่ดินในกระถางนั้น ครู่หนึ่งก็มีต้นโบทันโพลขึ้นจากดินแล้วงอกงามอย่างรวดเร็ว อีกครู่หนึ่งก็ผลิดอกออกมาสอง ดอกสวยงามตระการตาเป็นที่อัศจรรย์

โจจูยกกระถางดอกไม้ต้นนั้นเอาไปมอบให้แก่โจโล โจโลและขุนนางทั้งปวงเห็นเหตุการณ์ประจักษ์พร้อมกันก็ตกตะลึง แล้วโจโลจึงว่าอันต้นโบทันโพลนี้ปลูกยากนัก แม้ผู้ใดจะปลูกก็ให้ปลูกต้นไม้ดอกอื่นๆ ครบร้อยสิ่ง จึงเอาต้นโบทันโพลนี้ปลูกท่ามกลางจึงจะเป็น แลต้นไม้ทั้งร้อยสิ่งนั้นก็ผืนดอกเข้าหาต้นโบทันโพล

โจโลเห็นดังนั้นก็มิรู้ที่จะทำประการใด จึงจำใจเชิญโจจูเข้าไปนั่งกินโต๊ะ ในระหว่างที่กินโต๊ะนั้นโจโลปรารถนารับว่า อาหารวันนี้มีแต่อาหารมัน จะหาขิงสดจากที่ไหนมาเคี้ยวแนมให้พอหายเลี่ยนปาก โจจูจึงบอกทหารให้เอาถาดมาใบหนึ่งวางไว้บนโต๊ะ แล้วโจจูจึงถอดเอาเสื้อคลุมแล้วคลุมถาดนั้นไว้ เอามือโบทันโพลมาสองสามครั้งและยกเสื้อคลุมออก ก็เห็นขิงสดเต็มถาด และมีหนังสือตำราเล่มหนึ่ง วางอยู่บนกองขิงสดในถาดนั้น

โจโลจึงไปทีหนังสือตำราเล่มนั้นก็รู้สึกตกใจ เพราะมีข้อความที่ปกตำราเล่มนั้นว่าตำราพิชัยสงครามบังเด็ก ครั้นชมความ รู้สึกลงได้แล้วโจโลจึงหยิบเอาตำราพิชัยสงครามบังเด็กเล่มนั้นขึ้นมาพลิกดูก็จำได้ว่า เป็นลายมือของตัวเอง โจโลจึงคิดว่าตำราพิชัยสงครามบังเด็กเล่มนี้เราเป็นผู้แต่งขึ้น แต่ถูกเดยวสงชาวเมืองเสฉวน ดูว่าเป็นหนังสือตลาดที่ลูกเล็กเด็กน้อยในเมืองเสฉวนก็เคยเห็นเคย อ่านกันทั่ว เราจึงให้เผาทำลายเสีย เหตุใดจึงพินคินดีแล้วมาอยู่ที่นี้เล่า

โจโลนั่งสงสัยและรู้สึกปวดศีรษะแปลบขึ้น พอถึงขณะนั้นโจจูหยิบเอาจอกสุร่ายกที่ตั้งประจำที่ของโจโล รินสุราใส่แล้วยกขึ้นค้ำกับโจโล แล้วว่าขอเชิญอุยอ่องดื่มสุรามงคลจกนี้ จะได้มีอายุยืนพันปี โจโลฟังรู้สึกเจ็บแปลบในศีรษะ ได้ยินคำโจจูดังนั้นจึงหันหน้า มาที่จอกสุรา ตีสีหน้าหงงแล้วว่า ท่านจงกินสุรานี้เข้าไปก่อนเราถึงจะกินได้ โจจูรู้ว่าโจโลหวาดระแวง จึงชักเอาปืนปี่กมมาปักคั่นไว้ตรงกลางจอกสุรา แล้วยกจอกสุราขึ้นดื่ม พอวางลงปรากฏว่าสุราซึกหนึ่ง ของจอกถูกโจจูดื่มจนหมด แต่อีกซึกหนึ่งนั้นยังมีสุราอยู่เต็ม แล้วโจจูจึงส่งจอกสุราที่มีสุราเหลืออีกซึกจกหนึ่งนั้นให้แก่โจโล

โจโลเห็นดังนั้นก็ยิ่งหวาดระแวงว่าเป็นสุราพิษ ตวาดใส่โจจูด้วยเสียงอันดังว่าตัวคิดจะเอาพิษให้เรากินหรือจึงเล่นเล่ห์กระเท่ห์ดังนี้ โจจูเห็นโจโลไม่รับจอกสุราไปดื่มจึงชดจกสุราไปที่โจโล จอกสุร่ายกนั้นก็กลายเป็นนกกกระเรียนบินวนอยู่เหนือศีรษะของโจโล ทั้งโจโลและขุนนางทั้งปวงเห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดยิ่งนัก ก็จ้องจับตาดูที่นกกกระเรียนนั้นเพราะต่างคนต่างรู้ดีว่านกกกระเรียนเป็นสัญลักษณ์ของเซียนผู้วิเศษ จนนกกกระเรียนบินออกไปนอกตำหนักแล้วหายลับไป

โจโลและขุนนางทั้งปวงจึงมองหาโจจูแต่ไม่เห็นโจจู จึงต่างคนต่างประหลาดใจว่า โจจูหายไปได้อย่างไร ในขณะที่ต่างคนต่างถามกันอยู่นั้นทหารซึ่งรักษาประตูด้านนอกได้วิ่งเข้ามารายงานว่าโจจูเดินหนีออกประตูหน้าไปแล้ว โจโลได้ฟังรายงานดังนั้นจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าโจจูผู้นี้ เป็นนักเล่นกล มีความรู้ล่องลวงและวิทยาคมเป็นอันมาก หากละไว้ก็จะทำอันตรายต่อเราในภายหลัง ทั้งปรากฏชัดเจนนางัก

ล่อลวงผู้นี้เป็นพวกของเล่าปี่ปลอมตัวเข้ามาหลอกลวงข่มขู่ให้เรายกราชการ บ้านเมืองให้แก่เล่าปี่ จึงให้
เคาฑูททหารสามร้อยไปจับตัวโจ้วมาประหารชีวิต

เคาฑูทรับคำสั่งโจโฉแล้วค้ำหน้าลาออกไปด้านนอก แล้วพาทหารสามร้อยไล่ตามโจ้วไป พักหนึ่งก็เห็นโจ้ว
เดินกะเผลกอยู่เบื้องหน้าในระยะห่างแค่นี้สิบวา เคาฑูทจึงเร่งฝีเท้ามาและสั่งทหารให้ไล่จับตัวโจ้ว เคาฑูทเร่ง
ฝีเท้ามาในขณะที่ทหารทั้งสามร้อยคนพากันวิ่งตามมาเคาฑูทไปอย่างรวดเร็วทัน ทุกคนเห็นโจ้วยังคงเดินไป
ข้างหน้าอย่างเชื่องช้าตามปกติ แต่ครั้งไล่ตามอยู่พักใหญ่จนสิ้นกำลังมาและสิ้นแรงคน แล้วก็ยังไม่ตามโจ
้วไม่ทัน เห็นโจ้วยังคงเดินอย่างเชื่องช้าตามปกติในระยะห่างเท่าเดิม จนกระทั่งถึงเนินเขาแห่งหนึ่งเห็น
เด็กน้อยคนหนึ่ง กำลังตอนฝูงแพะสวนทางมา แล้วโจ้วก็เดินเข้าไปในฝูงแพะนั้น

เคาฑูทสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่โจ้วราวกับท่าฝน แต่พอหยุดยิงโจ้วก็หายไปเหลือแต่ฝูงแพะ เคา
ฑูทรู้สึกโกรธเป็นอันมากจึงสั่งทหารให้จับแพะทั้งฝูงแล้วตัดหัวจนหมดสิ้น ทั้งหัวแพะและตัวแพะกลาด
เกลื่อนอยู่กับพื้นดิน เคาฑูทได้ระบายความโกรธแล้ว จึงพาทหารกลับไปตั้งแล้วรายงานความให้โจโฉ
ทราบ

ส่วนเด็กเลี้ยงแพะกำลังตอนแพะโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน แล้วจู่ๆ ทหารหลวงก็จับแพะตัดหัวจนหมดสิ้นก็ตกใจ
เป็นทุกขว่าจะถูกบิดา มารดาตำหนิลงโทษ เหลียวซ้ายแลขวามิรู้ที่จะทำประการใด จึงทรุดตัวนั่งร้องไห้อยู่
ท่ามกลางซากแพะนั้น ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงชายชราดังแว่วมาว่า อย่าร้องไห้ไปเลย จงเอาศีรษะแพะ
กับตัวแพะมาประสมกันเข้าเถิด แพะของเอ็งก็จะเป็นขึ้นมา

เด็กเลี้ยงแพะเหลียวมองโดยรอบเพื่อหาเจ้าของเสียงแต่ไม่เห็น ผู้ใดเห็นแต่กิ่งไม้ไหวอยู่ตามแนวป่าก็
ตกใจคิดว่าผีหลอก รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งหนี โจ้วเห็นเด็กเลี้ยงแพะตกใจกลัวก็สงสาร จึงปรากฏกายขึ้นแล้ว
ร้องตามเด็กไปว่า เร่งกลับมาล่าดับศีรษะเข้าเถิด แพะก็จะเป็นขึ้นมาดังเก่า เด็กเลี้ยงแพะเหลียวมาทางต้น
เสียงเห็นโจ้วยืนอยู่ก็หายตกใจ จึงเดินกลับมาหาโจ้วแต่ไม่ทันที่จะได้ถามประการใดโจ้วก็บอกอีกว่า จง
เอาศีรษะต่อกับตัวแพะเถิด แพะก็จะเป็นขึ้นมา

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า แต่ก่อนนั้นแพะตัวเมียไม่มีเขาและหนวด เมื่อเด็กล่าดับ
เข้านั้นมิได้พิจารณา ศีรษะแพะตัวผู้ล่าดับเข้ากับแพะตัวเมีย ศีรษะแพะตัวเมียล่าดับเข้ากับตัวผู้ แพะตัว
เมียจึงมีเขาและหนวดจนทุกวันนี้

ครั้งเด็กเลี้ยงแพะเอาศีรษะแพะต่อเข้ากับตัวแพะแล้ว แพะนั้นก็ฟื้นขึ้นดังเดิม เด็กเลี้ยงแพะก็ต่อศีรษะแพะ
จนครบทั้งฝูง แพะทั้งฝูงนั้นก็ฟื้นขึ้นมา เป็นแต่ว่าแพะตัวเมียมีเขาและหนวด ในขณะที่ แพะตัวผู้ไม่มีหนวด
และไม่มีเขา เด็กเลี้ยงแพะเห็นความมหัศจรรย์ดังนั้นก็ค้ำหน้าขอบคุณโจ้วแล้วตอนแพะกลับไปบ้าน เล่า
ความให้บิดา มารดาฟังทุกประการ บิดามารดาเด็กเห็นเป็นเรื่องประหลาดจึงพากันไปแจ้งความให้นายบ้าน
ทราบเหตุการณ์ประหลาดนั้น นายบ้านทราบความแล้วเห็นเป็นเรื่องประหลาดจึงเข้าไปกราบ ทูลขอร้อง
ตามที่เด็กเลี้ยงแพะได้แจ้งให้ทราบทุกประการ

คำของเด็กเลี้ยงแพะแม้มหัศจรรย์แต่เป็นเรื่องซึ่งสามก๊กระบุว่าเกิดขึ้นจริง ต่างกับเด็กเลี้ยงแกะซึ่งได้
กลายเป็นวลีที่ดูหมิ่นถิ่นแคว้นนักการเมืองที่ชอบโกหกหลอกลวงประชาชนจนถึงทุกวันนี้

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้ช่างเขียนภาพของโจ้วและออกหมายประกาศให้ผู้พบเห็นจับตัวโจ้วส่งเจ้าหน้าที่
บ้านเมืองแล้วจะมีรางวัลบำเหน็จให้ ครั้นเขียนรูปและหมายประกาศเสร็จแล้วจึงสั่งให้ติดหมาย ประกาศนั้น
ตามหัวเมืองทั้งปวง

บรรดาหัวเมืองต่างๆ ได้พบเห็นใครมีรูปร่างลักษณะหน้าตาตรง กับหมายประกาศก็จับตัวส่งเข้ามาที่เมือง
เจียงกุนรวมเป็นจำนวนผู้ต้องหาที่มีหน้าตารูปร่างเหมือนกับโจ้วถูกจับส่งเข้ามาที่เมืองเจียงกุนถึงสามร้อย
คนเศษ โจโฉมีความสงสัยว่าเหตุใดคนทั้งสามร้อยคนจึงมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกัน จึงพาทหารออกไป
ตรวจดูก็เห็นจริงว่าคนทั้งสามร้อยคนเศษนั้นมีรูปร่างลักษณะหน้าตาเหมือนกับโจ้วทุกประการ

โจโฉคิดว่าเป็นเพราะโจ้วทำกระเทห์แปลงกายเป็นหลายคนมา ก่อกวน จึงสั่งทหารให้จับคนทั้งสามร้อย
คนเศษนั้นมัดไว้ แล้วให้เอาเลือดสุนัข เลือดสุกร สาดใส่คนทั้งสามร้อยคนเศษนั้นเพื่อหวังจะทำลายไสย
เวทย์ที่โจ้วจำแลงเป็นคนหลายคนนั้นให้เสื่อมสิ้นไป แล้วสั่งทหารให้ตัดศีรษะคนทั้งสามร้อยคนเศษนั้น

พอเพชรฆาตฟันศีรษะคนทั้งสามร้อยคนเศษขาดออกจากกัน ตัวคนทั้งสามร้อยคนเศษนั้นก็ยังคงนั่งเป็น
ปกติอยู่มิได้ล้มตึงลงไป ศีรษะกระเด็นตกอยู่ข้างๆ ส่วนโลหิตกระเด็นสาดขึ้นไปบนอากาศกลายเป็นรูปโจ้ว
สามร้อยคนเศษ แต่ละคนขึ้นกระเรียนบินว่อนอยู่ในอากาศ แล้วปรบมือหัวเราะเยาะเย้ยโจโฉอึ้งคะนองไป

โจโจเห็นดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้เอาเกาทัณฑ์ยิงโจโจซึ่งขึ้นกระเรียนอยู่นั้น บรรดาทหารเกรงโจโจแต่กลัวโจโจ จึงยิงเกาทัณฑ์ไปราวกับห่าฝน แต่เกาทัณฑ์ก็ไม่ถูกต้องตัวโจโจแม้แต่สักดอกเดียว

ในทันใดนั้นอากาศก็บังเกิดวิปริตมืดครึ้ม ลมพายุใหญ่กรรโชกมา ผงคลีคละคลั่งปลิวว่อน พอความมืดและฝนจางลง โจโจซึ่งขึ้นกระเรียนก็หายไป แต่บรรดาคนซึ่งถูกตัดศีรษะทั้งสามร้อยคนเศษได้ลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปเก็บศีรษะ หัวศีรษะแล้วล้อมเข้ามาใส่ตีโจโจ

โจโจถูกปีศาจกลุ่มรวมทำร้ายก็ตกใจ สลบล้มพ่นอยู่ในที่นั้น บรรดาขุนนางทั้งปวงเห็นปีศาจหัวขาดหัวศีรษะวิ่งวุ่นอิงคะนองอยู่ ต่างตกใจกลัว เอามือปิดตาร้องโวยวายแล้ววิ่งหนีกันจ้าละหวั่น พอพายุสงบลงซากศพทั้งหมดนั้นก็หายไป และโจโจก็หายไปจากต่าหนักด้วย แต่หลังจากนั้นก็มิได้เห็นโจโจเดินอยู่ที่เนินเขาซึ่งเคย ช่วยหาบผลส้มให้แก่ชาวเมืองกั๋งตั้งนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลวิธีต่ออายุ (ตอนที่ 406)

โจโจจัดงานเฉลิมฉลองวังววยอ่องและต่าหนักใหม่อย่างยิ่งใหญ่ แต่กลับต้องเผชิญกับการสั่งสอนเดือนสติของผู้ทรงวิทยาคณ เพื่อให้รำลึกถึงโทษภัยของการยึดมั่นถือมั่นและจะได้ละวางแล้วแสวงหาความสุขที่แท้จริง แต่โจโจกลับคิดว่าเป็นอุบายของเล่าปี่จึงคิดทำร้ายโจโจ แต่ไม่อาจต่อสู้กับวิทยาคมอันแกร่งกล้าได้

ขุนนางทั้งปวงเห็นโจโจสลบนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้นก็ตกใจ ช่วยกันพยุงโจโจกลับเข้าไปในต่าหนักแล้วแก้ไขจนโจโจฟื้นคืนสติ ปรากฏว่าหลังจากฟื้นแล้วโจโจให้ออนระโหยโรยแรง มีอาการไข้ขึ้นสูงและล้มป่วยลง มีอาการอ่อนเพลียกินไม่ได้นอนไม่หลับและปวดศีรษะเป็นกำลัง

ในขณะนั้นเคาจีซึ่งเป็นโอรสหลวงประจักษ์ราชสำนักได้เดินทางมาจากเมืองหลวงเพื่อจะมาร่วมงานเฉลิมฉลองวังใหม่ของโจโจแต่มาถึงเมืองเจียงกุนช้ากว่ากำหนดไม่ทันกับงาน พอมาถึงทราบข่าวโจโจล้มป่วยจึงเข้าไปเยี่ยมโจโจถึงต่าหนัก

โจโจทราบข่าวเคาจีโอรสหลวงมาเยี่ยมก็มีความยินดี รีบบอกเคาจีว่าระยะนี้เรารู้สึกตัวว่าไม่ค่อยสบาย ท่านจงตรวจชะตาดูโชคเคราะห์ของเราว่าดีร้ายประการใด

เคาจีแม้เป็นโอรสหลวงประจักษ์ราชสำนัก มีภูมิวิทยาโหราศาสตร์มิได้ด้อยกว่าผู้ใด แต่ก็รู้จักโจโจเป็นอย่างดี เป็นผู้เรืองอำนาจ หากการทำนายทายทักเป็นที่ต้องใจ อย่างมากก็จะได้ผลเสมอตัว ถึงจะได้บำเหน็จก็พอประมาณ แต่ถ้าหากพลาดพลั้งเป็นที่ขัดอกขัดใจก็อาจถึงตาย ดังนั้นเคาจีจึงคิดว่าเราจะไม่เสี่ยงถึงการตรวจดูโชคชะตาของโจโจจะดีกว่า

เคาจีคิดดังนั้นแล้วจึงแสร้งว่า ท่านรู้จักกวนลวหรือไม้อันกวนลวนนั้นรู้ตำราดูขานาญยิ่งกว่าข้าพเจ้า โจโจได้ฟังก็ประหลาดใจเพราะเคยเห็นความรู้ความขานาญในการพยากรณ์ของเคาจีมาก่อนว่ายากจะหาผู้ใดเสมอเหมือน แต่เคาจีกลับเสนอชื่อกวนลวโดยยืนยันว่ามีภูมิปัญญาวิชาคุณสูงส่งกว่าตัวเสียอีก โจโจจึงถามว่ากวนลวนี่มีความรู้ดีประการใดเคาจีจึงว่า กวนลวเป็นชาวเมืองเพงจวนกวน เมื่อเด็กมักเสพสุราแลเรียนดูฤกษ์ ครั้นใหญ่มาได้ตำราจิวกั๋งไว้ จึงขานาญดูเคราะห์โศกป่วยไข้ แม้ผู้ใดจะตายก็รู้

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่ากวนลวผู้นี้มีความสนใจทางดาราศาสตร์และโหราศาสตร์มาตั้งแต่ยังเยาว์วัย เมื่อตอนเป็นเด็กมักไม่นอนในเวลากลางคืน แต่ใช้เวลากลางคืนแห่งมองดูดาวบนท้องฟ้า และสังเกตความเป็นไปในการอากาศทั้งปวง ครั้นถูกบิดามารดาทักท้วงก็แย้งว่าไปป่า หงส์ป่ายังรู้จักเวลาและอากาศเป็นอย่างดี เกิดเป็นคนลึกลับไม่รู้ จึงต้องเรียนรู้มิฉะนั้นก็สู้ไก่และหงส์ไม่ได้ ครั้นเวลากลางวันก็มักจะเขียนผังการโคจรของดวงจันทร์ ดวงดาว และดวงอาทิตย์ไว้บนพื้นดิน พอโตขึ้นก็ได้ร่ำเรียนวิชาพยากรณ์ตามตำราจิวกั๋งจนกระจ่างแจ้ง มีความรู้เกี่ยวกับดินฟ้าอากาศและฤดูกาล ทั้งเชี่ยวชาญในคัมภีร์นรกษณแลดวงจิวทั้งปวง

เมื่อครั้งที่กวนลวยังเป็นเด็กก็ติดศัพท์ในความรู้ความสามารถก็เลื่องลือแล้ว เจ้าเมืองทราบก็ติดศัพท์จึงเชิญตัวไปตอบปัญหาพยากรณ์แข่งกับบรรดาโหราจารย์ทั้งหลายที่มีชื่อเสียงของเมืองนั้นกว่าร้อยคน กวนลวก็สามารถพยากรณ์อย่างถูกต้อง ขณะบรรดาโหราจารย์ทั้งปวง จึงได้รับยกย่องจากเจ้าเมืองและบรรดาโหราจารย์ทั้งปวงว่ากวนลวเป็นยิวเทพ ต่อมาในหมู่บ้านของกวนลวมีครอบครัวหนึ่งเกิดบุตรคนแรกขาพิการ พอเกิดบุตรคนที่สองก็ขาพิการอีก จนกระทั่งเกิดบุตรคนที่สามก็ขาพิการเหมือนกับสองคนแรก จึงเชิญกวนลวมาตรวจดูว่าเกิดจากเหตุผลใด กวนลวมาตรวจภูมิทำเลของบ้านดังกล่าวแล้วจึงว่าใน

บ้านนี้มีวิญญาณร้ายของสตรีนางหนึ่ง ซึ่งถูกลงของท่านสังหารถึงแก่ความตายแล้วฝังไว้ในบ่อน้ำ
วิญญาณความแค้นของสตรีนางนี้จึงไปร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อสรวงสวรรค์ และสวรรค์ได้ประทาน
วิบากกรรมให้บุตรหลานพิการถึงสามคน

กวนลวจึงแนะนำให้สะเดาะเคราะห์อุทิศส่วนกุศลให้แก่วิญญาณของสตรีนางนี้ได้ไปผุดไปเกิด แต่นั้นมา
ครอบครัวนี้ก็มีความสุขเป็นปกติ ขาซึ่งพิการก็ค่อยๆ หายจนเป็นปกติ

โจโจได้ฟังเรื่องราวแปลกประหลาดก็สนใจฟังอย่างสงบ เคาะจึงเล่าต่อไปว่า แลครั้งหนึ่งเองก็เจ้าเมือง
อันเป่งนั้นภรรยาป่วยให้ปวดศีรษะ บุตรนั้นให้เจ็บในอกอยู่เป็นอัตรา ก็ให้หาหมอมาดู กวนลวจึงพาหมอ
แล้วมาที่อยู่ที่ของท่านนี้มีศพชายอยู่สองศพ ศพหนึ่งถือทวน ศพหนึ่งถือเกาทัณฑ์ ศพซึ่งถือทวนนั้นผนังเด็ก
ท่านทับศีรษะอยู่จึงเพื้อญให้ภรรยาท่านปวดศีรษะ อันบุตรซึ่งป่วยอยู่ในอกนั้นเพราะเหตุว่าศพซึ่งถือ
เกาทัณฑ์อยู่ในร่องถุน ออกก็จึงให้หรือผนังเด็กแล้วให้ขุดลงไปลึกประมาณสี่ศอกได้ศพสองศพเหมือนคำ
กวนลวจึง ออกก็จึงให้เอาศพไปฝังไว้ที่อื่น ภรรยา กับบุตรก็หายป่วย

เคาะเห็นโจโจสนใจจึงเล่าประวัติของกวนลวจึงต่อไปว่า ครั้งหนึ่งมีหญิงเลี้ยงโคไปขอให้กวนลวจึงดูว่าโค
ซึ่งหายไปจะได้คืนหรือไม่ กวนลวจึงยามแล้วบอกว่ามีคนร้ายเจ็ดคนลักโคไป บัดนี้ฆ่าโคเสียแล้ว เหลือ
แต่กระดูกกับหนังทิ้งอยู่ที่ริมรั้วบ้านของคนร้าย และบอกอุปนิสัยที่ดั่งบ้านคนร้ายแก่หญิงเลี้ยงโคผู้นั้น
หญิงเลี้ยงโคได้ไปตรวจบ้านของคนร้ายตามตำแหน่งที่กวน ลอบอกก็พบหนังและโคกองอยู่ที่รั้วบ้านจึงไป
แจ้งความแก่เจ้าเมืองเพ่งง่วนกวน เจ้าเมืองส่งมือปราบไปจับกุมคนร้ายมา สอบสวนเป็นสัจแล้ว จึงลง
โทษตามกฎหมาย เจ้าเมืองจึงสอบถามหญิงเลี้ยงโคว่าทราบความได้อย่างไร หญิงเลี้ยงโคจึงบอกเจ้า
เมืองว่าเป็นเพราะกวนลวจึงบอก

เจ้าเมืองจึงให้ไปเชิญกวนลวจึงเข้ามาพบ แล้วแกล้งเอาตราสำหรับเมืองออกจากหีบและให้เอาชนไก่สีแดง
สีดำและสีขาวใส่ไว้ในหีบนั้นแทน เมื่อกวนลวจึงมาถึงเจ้าเมืองจึงยกหีบเอามาให้กวนลวจึงทำนายว่า ในหีบมี
อะไรบ้าง อย่างละเท่าใด กวนลวจึงทำนายโดยถูกต้องว่าเป็นชนไก่สีแดง ชนไก่สีดำ และชนไก่สีขาวอย่าง
ละก็อัน

เจ้าเมืองฟังคำทำนายว่าเป็นชนไก่ก็ตกตะลึง แต่จำนวนของชนไก่แต่ละสีนั้นมีได้นับไว้ก่อน เจ้าเมืองจึงสั่ง
ให้เปิดหีบและให้เจ้าหน้าที่นับชนไก่แต่ละสี ปรากฏมีจำนวนตรงกับคำทำนายของกวนลวจึงทุกประการ เจ้า
เมืองจึงตั้งให้กวนลวจึงเป็นที่ปรึกษา

โจโจฟังคำบอกเล่าเกี่ยวกับประวัติของกวนลวจึงก็ค่อยๆ มีอารมณ์เพลิดเพลินเป็นที่สบายขึ้น ที่หม่นหมอง
หมกหมักก็ค่อยๆ คลาย เคาะเห็นสีหน้าโจโจดังนั้นก็รู้ว่าเรื่องราวที่เล่ามาเป็นที่ต้องใจ จึงเล่าสืบไปว่าวัน
หนึ่ง กวนลวจึงออกไปเที่ยวเล่นที่ซานเมือง เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งบุคลิกลักษณะหล่อเหลาสว่างงามผิวพรรณ
เปล่งปลั่ง แต่ปรากฏระหว่างคิ้วมีเงาประกายสีดำ กวนลวจึงพาเด็กหนุ่มผู้นี้จะถึงแก่ความตายใน
อีกไม่กี่วันข้างหน้า กวนลวจึงถามเด็กหนุ่มผู้นั้นว่า เจ้าหนุ่มมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอย่างไร เด็กหนุ่มจึงตอบ
ว่าข้าพเจ้ามีชื่อว่าเตียวหงัน เด็กหนุ่มตอบแล้วคำนับกวนลวจึงอย่างอ่อนน้อม แล้วถามว่าตัวท่านเล่ามีชื่อใด
เหตุใดจึงจ้องข้าพเจ้าราวกับว่ารู้จักกันมาแต่ก่อนดังนี้

กวนลวจึงตอบว่าตัวเรามีชื่อว่ากวนลวจึง เห็นตัวเจ้ามีท่าทางอ่อนน้อมถ่อมตนชื่อตรงก็สงสารเพราะเหตุว่า
ชะตาเจ้าถึงขาดแล้ว อีกสามวันข้างหน้าก็จะถึงแก่ความตาย

เตียวหงันได้ฟังก็ตกใจ จึงถามว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตาย กวนลวจึงตอบว่าเราได้เห็น
เงาสีดำปรากฏขึ้นที่หว่างคิ้วของท่าน และยังมีขนลักษณะร้ายแฉมที่ขนคิ้วของท่านอีก ลักษณะนี้บ่งบอก
ว่าอายุของท่านจะสั้นลงในอีกสามวันข้างหน้า เราสงสารจึงบอกให้รู้ เตียวหงันได้ฟังดังนั้นก็เชื่อ แต่ด้วย
ความกลัวตายจึงรีบวิ่งกลับไปบ้านแล้วบอกความให้ผู้เป็นบิดาทราบ พ่อของเตียวหงันได้ฟังความก็ตก
ใจ รีบจูงมือบุตรย้อนกลับมาหากวนลวจึงแล้วว่ เมื่อท่านผู้วิเศษทราบอายุขัยบุตรของข้าพเจ้า ก็ยอมรู้วิธี
ช่วยชีวิตเป็นมั่นคง ขอท่านได้เมตตาช่วยบุตรของข้าพเจ้าให้พ้นจากความตายด้วยเถิด

กวนลวจึงได้ฟังก็ส่ายศีรษะแล้วว่า อันชะตาอายุขัยของแต่ละคนนั้นสวรรค์กำหนดไว้แน่นอน ใครใดจะแก้ไข
ผอนผันได้เล่า ท่านจงทำใจเสียเถิดว่ากรรมดาเกิดเป็นคนแล้วซึ่งจะอยู่ค่าฟ้าเป็นนิรันดรนั้นไม่มี มีความ
เกิดขึ้น มีความตั้งอยู่ และมีความดับไปเป็นธรรมดา แม้ตัวท่านเองก็ไม่อาจล่วงพ้นความตายไปได้ อยาได้
โศกเศร้าไปเลย

บิดาของเตียวหงันได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้ คุกเข่าลงคำนับกวนลวจึงแล้วอ้อนวอนว่า ข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว คิด
ว่าจะได้ฝากผี บัดนี้มาถึงความตาย ข้าพเจ้าจะเห็นหน้าผู้ใดสืบไปเล่า ท่านผู้มีความรู้จงเอ็นดูข้าพเจ้า
ช่วยคิดอ่านแก้ไขให้สืบอายุเตียวหงันไว้จะได้แทนตัวข้าพเจ้า

กล่าวความแล้วบิดาของเดีวหงั้นก็ซบหน้าลงกับพื้น ร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นอันมาก เดีวหงั้นเห็นบิดา โศกเศร้าดังนั้นก็มึนน้ำใจตกใจ เกรงบิดาจะป่วยไข้เป็นทุกข์ ทั้งเกรงกลัวว่าตัวก็กำลังจะตาย จึงตรงเข้าไป คุดเข้า ที่เท้าของกวนลว กอดขากวนลวไว้แล้วร้องไห้อ้อนวอนขอให้ช่วยต่ออายุเพื่อได้แทนคุณบิดา มารดา

กวนลวเห็นสองพ่อลูกร้องไห้ระงมดังนั้นก็มิใช่สงสาร จึงบอกสองพ่อลูกว่าพวกท่านจงลุกขึ้นก่อนเถิด สอง พ่อลูกได้ยินคำกวนลวหนักหน่วงเยือกเย็นดังนั้นก็ลุกขึ้นตามคำสั่งอย่างว่าง่าย กวนลวจึงว่าเราจะบอก ความลับแห่งฟ้าให้พวกท่าน แต่อย่าได้แพร่งพรายให้ผู้ใดล่วงรู้เป็นอันขาด กฎแห่งสวรรค์นั้นเที่ยงธรรม ฝ่าฝืนมิได้ แต่เราเห็นแก่ความกตัญญูกตเวทียของเดีวหงั้นและสงสารพวกท่านจึงยอมเสี่ยงเปิดเผย ความลับแห่งฟ้า การณ์ข้างหน้าตัวเราจะเป็นประการใดก็สุดแท้แต่เวรกรรมเถิด

สองพ่อลูกเห็นสีหน้ากวนลวเคร่งเครียดดังนั้นก็มีความสลดใจ เพราะเข้าใจดีว่าความซึ่งกวนลวจะเปิดเผย นั้นเป็นเรื่องใหญ่ อาจนำเภทภัยมาสู่ตัวกวนลวเอง

กวนลวเห็นสองพ่อลูกมีสีหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปก็รู้ว่าสองพ่อลูกมีน้ำใจห่วงใยตน จึงยังมีน้ำใจสงสาร ดั่งนั้นกวนลวจึงกล่าวว่า ณ เขาล่าสัตว์มันไม่ใหญ่ตันหนึ่ง กิ่งก้านใบหนา ใต้ต้นไม้มีก้อนศิลาใหญ่ ตั้งอยู่แห่งหนึ่งคล้ายกับโต๊ะ ทางทิศเหนือและทิศใต้ของศิลาแท่งนี้มีศิลาแท่งเล็กเหมือนเก้าอี้ ในเวลา เที่ยงตรงวันพรุ่งนี้ท่านจงเอาสุราริสสุทธ์ขวดหนึ่งกับเนื้อกวางแห้งอีกหนึ่งก้อนไปที่ต้นไม้นี้ ถ้าเห็นชาย ชราสองคน คนหนึ่งใส่เสื้อคลุมสีขาว หน้าตาคร่ำ นิ่งที่ก้อนศิลาด้านทิศเหนือหันหน้าไปทางด้านทิศใต้ อีกคนหนึ่งใส่เสื้อคลุมสีแดง มีหน้าตาดงามสดใสโอโถง นิ่งที่ก้อนศิลาด้านทิศใต้หันหน้าไปทางด้านทิศ เหนือ นั่งเล่นหมากรุกอยู่ที่แท่นศิลาแล้ว จงอย่าได้ประกาศกล่าวคำหรือส่งเสียง ให้ฉวยโอกาสที่ชายชรา ทั้งสองคนกำลังเล่นหมากรุกกันอย่างสนุกสนานนั้นเข้าไปคุดเขาอยู่ข้างๆ แล้วส่งสุรากับเนื้อกวางแห้ง ถวายให้ชายชราทั้งสองคนได้ดื่มกิน รอให้ดื่มกินจนเสร็จแล้ว ให้เดีวหงั้นร้องไห้อ้อนวอนขอให้ช่วยต่อ อายุให้ แต่ขอกำชับว่าอย่าได้บอกว่าคุณกวนลวเป็นผู้บอกกลวิธีนี้เป็นอันขาด

สองพ่อลูกได้ฟังคำกวนลวดังนั้นก็มีความยินดี คุดเขาขอบคุณ แล้วคำนับลากวนลวไปจัดแจงการทั้งปวง พร้อมไว้ พอรุ่งขึ้นเดีวหงั้นจึงนำสุราริสสุทธ์พร้อมกับเนื้อกวางแห้งใส่ตะกร้าไปที่ภูเขาล่าสัตว์ เดินทางไป ถึงต้นไม้ที่กวนลวบอกเป็นเวลาเที่ยงตรง ก็เห็นชายชราสองคนนั่งเล่นหมากรุกกันอย่างเพลิดเพลินตาม คำของกวนลวทุกประการ

เดีวหงั้นเห็นชายชราสองคนเล่นหมากรุกโดยมิได้สนใจเหตุการณ์อื่นใด คงจดจ้องให้ความสนใจอยู่บน กระดานหมากรุกเท่านั้น จึงค่อยๆ คลานเข้าไปที่ข้างแท่นศิลา แล้วถวายสุราและเนื้อกวางแห้งให้กับมือ ของชายชราทั้งสองคน

ชายชราทั้งสองคนกำลังเล่นหมากรุกกันอย่างใจจดใจจ่อมิได้สนใจสิ่งอื่นใด แต่พอรู้สึกว่ามีคนส่งสุราและ เนื้อกวางแห้งมาถวายก็รับมาดื่มกินไป พลางเล่นหมากรุกไปพลาง โดยไม่ทันได้รู้สึกตัวก็ดื่มสุราและเนื้อ กวางแห้งจนหมด

ในขณะนั้น การเล่นหมากรุกก็จบกระดาน สองชายชราวางมือจากกระดานหมากรุก พลันได้ยินเสียงเด็ก หนุ่มร้องไห้อยู่ข้างๆ พร้อมกับกล่าวคำอ้อนวอนว่าขอท่านเทพทั้งสองจงเอ็นดูช่วยต่ออายุให้ข้าพเจ้าด้วย เถิด ชายชราทั้งสองหันไปมองเห็นเดีวหงั้นคุดเขาร้องไห้อยู่ก็ตกใจ และรู้สึกตัวว่าได้เสพสุราและเนื้อ กวางแห้งในขณะที่เล่นหมากรุกนั้น ย่อมเป็นสุราและเนื้อกวางของเด็กหนุ่มผู้นี้เป็นมันคง เพราะเห็นตะกร้า ใส่สุราและเนื้อกวางยังคงวางอยู่ข้างๆ เดีวหงั้น ชายชราเสื่อแดงเปรยขึ้นว่าพวกเราเสียท่าแล้ว คง เป็นเพราะกวนลวบอกความให้เจ้าหนุ่มผู้นี้เป็นมันคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เทพโลกบาลทิศอุดร (ตอนที่ 407)

เคาจีโหลหวงบายเปียงไมยอมพวยการณั้โชคเคราะห์ให้แก่โจโฉเพราะเห็นว่าผลได้ไม่คุ้มเสีย จึงแนะนำว่า กวนลวว่ามีวิชาเก่งกล้าสามารถนัก โดยได้พรรณาประวัติและความสามารถของกวน ลวให้โจโฉฟัง โจ โฉกำลังป่วยและปวดศีรษะเป็นกำลัง ได้ฟังเรื่องอันเพลิดเพลินใจก็ค่อยสดชื่นขึ้น

โจโฉฟังเคาจีเล่ามาถึงตอนเทวดาซึ่งปลอมเป็นชายชราสองคนหลงเสพสุราและเนื้อกวางแห้งของเดีวห หงั้นด้วยความสนใจว่าจะแก้ไขปัญหาวางไร เคาจีได้เล่าต่อไปว่าชายชราสองคนนั้นจึงปรึกษากันว่าเราได้ หลง เสพสุราและกินเนื้อกวางแห้งของเขาแล้ว จะเพิกเฉยไม่ช่วยเหลือก็ไม่เป็นการสมควร ชายชราที่ใส่

เสื่อคลุมสีขาวได้กล่าวว่า กฎแห่งสวรรค์ ที่ไม่อาจฝ่าฝืนได้ก็มีอยู่ข้อหนึ่งว่าบุญคุณต้องทดแทน เมื่อเรารับกินของเขาแล้วก็ต้องตอบแทนคุณของเขา

ว่าแล้วชายชราที่ใส่เสื่อคลุมสีขาวจึงล้วงเอาบัญชีคนในแขนเสื้อออกมาดู เห็นชื่อเดียวหงั้นนั้นมีกำหนดถึงแก่ความตายตอนอายุสิบเก้าปี และบัดนี้เหลือเวลาอีกสองวันก็จะถึงกำหนดเวลาที่ระบุในบัญชีแล้ว ชายชราที่ใส่เสื่อคลุมสีขาวหยิบพู่กันขึ้นมาแล้วกล่าวกับเดียวหงั้นว่า อายุของท่านก็ครบสิบเก้าปีแล้ว ยังอีกสองวันก็จะตาย เราจะช่วยแถมตัวเก้าอี้ลงแทนตัวสิบ ให้สิบอายุไปเก้าสิบเก้าปีจึงตาย

ว่าแล้วชายชรานั้นก็เอาพู่กันแก้อายุของเดียวหงั้นจากสิบเก้าปีเป็นเก้าสิบเก้าปี เขียนเสร็จแล้วก็ปิดบัญชีเก็บไว้ในแขนเสื้อเหมือนดังเดิม และหันมากล่าวกับเดียวหงั้นอีกว่าจงไปบอกกวนล่อว่าความลับแห่งสวรรค์นั้นอย่าได้เปิดเผยแก่ผู้ใดอีกเป็นอันขาด มิฉะนั้นก็จะ ต้องรับผิดชอบในชะตากรรม กล่าวสิ้นคำแล้ว ชายชราทั้งสองคนก็ลุกขึ้นยืน พลันมีหมอกคว้นสีขาวบังเกิดขึ้น ชายชราทั้งสองคนได้กลายเป็นนกกระเรียนบินโฉบไปในท้องฟ้าแล้วหายลับตาไป

เดียวหงั้นเห็นดังนั้นก็มีความยินดี คุณเขาลงค่านับขอบคุณเทพยดาทั้งสององค์แล้วก็กลับมาบ้านชวนบิดาไปหากวนล่อ และแจ้งให้กวนล่อทราบความทุกประการ กวนล่อฟังคำของเดียวหงั้นด้วยความยินดี แต่มิได้ว่ากล่าวประการใด

เดียวหงั้นจึงถามกวนล่อว่า ชายชราทั้งสองคนนี้เป็นผู้ใดหรือ กวนล่อจึงว่าชายชราทั้งสองคนนี้เป็นเทพโลกบาลประจำทิศเหนือและทิศใต้ ชายชราที่สวมเสื้อคลุมสีแดงคือเทพโลกบาลประจำทิศทักษิณ ส่วนชายที่สวมเสื้อคลุมสีขาวคือเทพโลกบาลประจำทิศอุดร ทั้งสององค์มีหน้าที่แตกต่างกัน โดยเทพโลกบาลประจำทิศทักษิณมีหน้าที่จัดบัญชีและกำกับการณ์การเกิดของมนุษย์ ส่วนเทพโลกบาลประจำทิศอุดรมีหน้าที่จัดบัญชีและกำกับการณ์การตายของมนุษย์ กรณีของเจ้านี้เทพโลกบาลประจำทิศอุดรซึ่งกำกับการณ์การตายและถือบัญชีตายของ มนุษย์ได้แก้ไขอายุของเจ้าเป็นเก้าสิบเก้าปีแล้ว ดังนั้นอายุขัยของเจ้าจึงยืนยาวต่อไปอีกแปดสิบปี

สองพ่อลูกได้ฟังคำกวนล่อดังนั้นก็มีความยินดี คุณเขาลงกับพื้น หันหน้าไปทางทิศเหนือค่านับขอบคุณเทพโลกบาลประจำทิศอุดรอีกครั้งหนึ่งที่ได้เมตตาต่ออายุขัยสิบไปอีกแปดสิบปี

เดียวหงั้นเป็นเด็กฉลาดและซื่อสัตย์ ยิ่งคงตั้งใจเรื่องเทพโลกบาลประจำทิศอุดรจึงถามกวนล่อต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้ฟังคำเล่าลือมาว่าเทพโลกบาลประจำทิศอุดรก็คือเทพดารานะซึ่งมีกิตติศัพท์ว่ามีจำนวนถึงเก้าดวง แต่เหตุใดจึงเป็นเทพเพียงองค์เดียวเล่า

กวนล่อจึงว่าเก้ากับหนึ่งความจริงก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อกระจายเป็นดวงดาวมีเก้าดวง แต่เมื่อรวมกันเป็นหนึ่งก็กลายเป็นเทพองค์เดียว แล้วกวนล่อจึงว่าการเปิดเผยความลับของสวรรค์เป็นเรื่องไม่สมควร พวกเจ้าอย่าได้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้ผู้ใดล่วงรู้ ตัวเราเองก็จะไม่แนะนำเรื่องนี้กับผู้อื่นอีก

โจโจได้ฟังเรื่องราวกลวิธีต่ออายุก็มีความสนใจยิ่งนัก เคาะใจเห็นดังนั้นก็ถามว่าบัดนี้กวนล่ออยู่ที่เมืองเพงจวนกวน ควรที่ช่วยอ่อง จะเรียกหาให้มาดูโชคเคราะห์ว่าดีแลร้าย โจโจเห็นด้วยจึงสั่งทหารให้แจ้งความไปยังเมืองเพงจวนกวนให้เชิญกวนล่อมาที่เมืองเจียบกุนโดยด่วนที่สุด

ครั้นกวนล่อมาถึงเมืองเจียบกุนแล้วโจโจก็ต้อนรับโอบอ้อมปราศรัยเป็นอันดี และขอให้กวนล่อช่วยตรวจตราโชคชะตาว่าดีร้ายประการใด กวนล่อจึงมองหน้าและบคลิกลักษณะของโจโจแล้วจึงว่า ซึ่งท่านป่วยนี้เป็นแต่คนมีความรู้คะนองทำเล่ห์กระเท่ห์ต่างๆ อย่าวิดก เลยเห็นหาเป็นไรไม่ โจโจได้ฟังคำกวนล่อดังนั้นก็ค่อยคลายใจ อาการซึ่งป่วยไข้ก็หายไปได้ปลิดทิ้ง โจโจให้มีความยินดีเป็นอันมาก จึงแต่งโต๊ะเลี้ยงกวนล่อแล้วถามต่อไปว่า โชคชะตาราศีส่วนตัวของเราก็จ้างแล้ว จะขอให้ท่านช่วยตรวจชะตาราศีของบ้านเมืองว่าจะดีร้ายประการใด

กวนล่อนั่งค่านวลอยู่ในใจครู่ใหญ่ จึงหันมากล่าวกับโจโจเป็นปริศนาว่า ฟุ้งสุกรเที่ยวซ่อนอยู่ในป่า เสือโคร่งตัวกล้าไล่กระจัดพลัดพราย จะมีศึก ฤ เขาแดงกุนสัน ท่านจะเสียแขนซ้ายข้างหนึ่ง ข้อหนึ่งคือทหารเอกแลพี่น้องของท่านจะตายก็ว่าได้

โจโจฟังคำทำนายเป็นปริศนาดังนั้นก็ไม่มีความนัย คงเข้าใจแต่เพียงว่าจะเกิดศึก ฤ เขาแดงกุนสัน แล้วจะเสียทหารเอกหรือพี่น้องคนใดคนหนึ่ง ซึ่งโจโจเห็นว่าเป็นธรรมดาของบ้านเมืองย่อมเกิด ตีกรสงคราม และเมื่อเกิดศึกสงครามแล้วการบาดเจ็บล้มตายย่อมเกิด ขึ้นเป็นธรรมดาหาได้มีความสลักสำคัญประการใดไม่ โจโจจึงไม่หวั่นไหวไปกับคำทำนายนั้น

โจโฉมีความศรัทธาในตัวกวนลว จึงสรรเสริญว่ากวนลวนี้มีความชำนาญในการพยากรณ์ยิ่งนัก แล้วชวนให้กวนลวทำราชการจะแต่งตั้งให้มีตำแหน่งเป็นโอรสหลวงประจำวังวุยอ่อง กวนลวได้ฟังดังนั้นก็รีบปฏิเสธว่าข้าพเจ้านี้บุญน้อยนัก ควรแต่เที่ยวอยู่ในถ้ำธารแลป่าเขา บำราบได้แต่ปีศาจแลโขมดป่า อันจะอยู่ในเมืองหลวงบังคับผู้คนนั้นไม่ได้

โจโฉได้ฟังคำกวนลวปฏิเสธอย่างนุ่มนวลว่าคืนแต่อยู่ป่าเขาปราบ ผีसाางนางไม้ ไม่คืนเคยกับการควบคุมปกครองคนก็เข้าใจว่ากวนลว ยกย่องตัวเองที่เป็นถึงสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช มีความสามารถปกครองผู้คนทั้งแผ่นดินจึงยืมน้อยยืมใหญ่ แล้วถามกวนลวว่าอันวาสนาของเราจะมีบุญยิ่งไปกว่านี้หรือไม่

กวนลวได้ฟังจึงว่า ท่านก็มีบุญเป็นถึงพระเจ้าวุยอ่องเสมอพระเจ้าเหียนแต่อยู่ขณะนี้แล้ว ซึ่งจะให้ดีขึ้นไปอีกนั้นสิ้นตำราแล้ว กวนลวไม่ยอมทำนายทายทักว่าโจโฉจะล้มราชบัลลังก์ครองตำแหน่งฮ่องเต้เสียเองหรือไม่ แต่ถ่อมตนว่าความรู้ที่มีนั้นท่านายได้แต่วาสนาคนอันสูงสุดเสมอด้วยโจโฉเท่านั้น ไม่อาจทำนายทายทักเกินไปกว่านี้ได้

โจโฉจึงถามต่อไปว่า เมื่อท่านว่าตัวเรามีบุญสูงสุดเพียงนี้แล้ว บรรดาขุนนางแลแม่ทัพนายกองทั้งปวงเล่าจะเป็นประการใด กวนลวหัวเราะแล้วว่าอันขุนนางทั้งปวงนั้นล้วนเก่งกล้ามีสติปัญญาความสามารถ ควรแก่ราชการทั้งสิ้น โจโฉหัวเราะด้วยความพอใจ และถามว่าถ้าเช่นนั้นชะตาเมืองกังตั้งและเมืองเสฉวนเล่าจะเป็นประการใด

กวนลวพิเคราะห์ดูอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า เมืองกังตั้งนั้นจะเสียหายเอกคนหนึ่ง อันเล่าปีเจ้าเมืองเสฉวนนั้นก็ยกกองทัพมาตีเมืองฮันตั้ง ซึ่งจะว่าเป็นปรกตินั้นยังไม่ได้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ได้ว่ากล่าวประการใด แต่ในใจไม่เชื่อว่าเมืองกังตั้ง จะสูญเสียหายเอกผู้หนึ่งผู้ใด เพราะบัดนี้ศึกสงครามก็สงบแล้ว ส่วนเล่าปีเล่าก็ยังคงปราบปรามหัวเมืองใหญ่น้อยให้มีเสถียรภาพเสียก่อน จึงจะกล้ายกกองทัพมาตีเมืองฮันตั้ง

ในค่ำวันนั้นเองทหารฝ่ายสอดแนมได้เข้ามารายงานว่าเมื่อสามวันก่อนโจซกซึ่งเป็นทหารเอกในตำแหน่งที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของขุนกวนปวยถึงแก่ความตายแล้ว โจโฉได้ฟังรายงานก็สรรเสริญความสามารถของกวนลวเป็นอันมากว่าพยากรณ์เหตุการณ์ได้แม่นยำราว กับเทพยดาเข้าดลใจ

ในขณะที่โจซกถึงแก่ความตายนั้นเป็นเทศกาลเดือนยี่ ปลายเจ็ยนอันศกปีที่สี่สิบสอง ขุนกวนได้แต่งการพิศศพของโจซกอย่างสมเกียรติ แล้วนำศพของโจซกไปฝังไว้ในสุสานวีรชนของแคว้นกังตั้ง

รุ่งอีกวันหนึ่งก็มีม้าเร็วถือหนังสือด่วนมาแต่เมืองฮันตั้งเข้ามารายงานข้อราชการแก่โจโฉว่า บัดนี้เล่าปีให้เดี่ยวยุและมาเฉียวยก ทหารมารักษาเมืองปาส และมีความเคลื่อนไหวทางการทหารของเมืองเสฉวนอย่างคึกคัก มีการลำเลียงเสบียงอาหารอย่างต่อเนื่อง คาด ว่าเล่าปีเตรียมการจะยกกองทัพมาตีเมืองฮันตั้ง โจโฉได้ฟังรายงานดังนั้นก็ประหลาดใจและตกใจไปพร้อมกัน เพราะคำพยากรณ์ของกวนลวเกี่ยวกับการบ้านเมืองข้างเมืองกังตั้งและเมืองเสฉวนประจักษ์ชัดเจนว่าถูกต้อง แต่การซึ่งเล่าปีเตรียมการ จะยกกองทัพมาตีเมืองฮันตั้งนั้น ทำให้โจโฉโกรธแค้นเป็นอันมาก

ดังนั้นโจโฉจึงให้หากวนลวมาปรึกษา แล้วปรารภว่าเราจะยกกองทัพไปช่วยเมืองฮันตั้ง และถ้าโอกาสอำนวยก็จะยกกองทัพไปตีเมือง เสฉวนเสียทีเดียว ให้ท่านช่วยหาฤกษ์ยามดีที่จะเอื้ออำนวยให้การสงครามครั้งนี้ประสบความสำเร็จ

กวนลวพิเคราะห์ความอยู่ครู่หนึ่งจึงว่าเวลาบัดนี้เป็นเทศกาลปลายปีใกล้จะขึ้นปีใหม่แล้ว ท่านจะยกกองทัพไปแดนไกลไม่ได้เป็นอันขาด เพราะในเมืองหลวงนี้จะเกิดเหตุเพลิงไหม้ใหญ่หลวงนัก หากไม่ป้องกันรักษาให้เข้มงวดกวดขันก็จะเป็นอันตราย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เชื่อคำกวนลวเพราะได้เห็นประจักษ์ถึงความแม่นยำครั้งแล้วครั้งเล่าจึงสั่งให้งดกองทัพไว้ แต่สั่งให้โจหองคุมทหาร ห้าหมื่นยกไปหนุนเสหัวเอี้ยนและเดี่ยวคืบซึ่งรักษาจตุรทิศสำคัญอยู่ที่ชายแดน ให้เสหัวตันคุมทหารอีกสามหมื่นเป็นกองลาดตระเวนรอบนอกเมืองสุโต และกำชับให้ทุกหน่วยรายงานข่าวสารให้โจโฉทราบทุกกระยะ

ในส่วนการป้องกันเมืองหลวงนั้น โจโฉสั่งตั้งองปัดเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร คอยป้องกันรักษาความสงบเรียบร้อยของเมืองหลวง และให้มีอำนาจบังคับบัญชาทหารทั้งปวงในเขตเมืองหลวง

สมาธิซึ่งเป็นเจ้ากรมกำลังพลได้ฟังคำสั่งโจโฉดังนั้นจึงท้วงว่า ซึ่งวุยอ่องจะให้องปัดเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร ควบคุมบังคับบัญชาทหารทั้งปวงในเมืองหลวงนั้นไม่สมควร เนื่องจากองปัดมักเสพสุราเป็นอาชญา มีนิสัยหยาบซาดตัน ช่มเหงรังแกข้าทหาร

โจโฉก็แย้งว่าอันองปัดผู้นี้เป็นคนที่เราไว้วางใจ ด้วยเป็นสหายศึกติดตามใกล้ชิดเรามาเป็นเวลาช้านาน มีน้ำใจซื่อสัตย์จงรักภักดี สมควรที่จะรักษาเมืองหลวงได้

โจหอง แสหัวตัน และองปัดรับคำสั่งโจโฉแล้ว คำนับลาโจโฉแล้วยกทหารไปทำการตามคำสั่ง เฉพาะองปัดนั้นเมื่อยทหารมาถึงเมืองหลวงแล้วก็ตั้งกองบัญชาการชั่วคราวอยู่ที่ข้างประตูเมืองด้านทิศตะวันออก

ปลายเดือนธันวาคมปีที่สี่สิบสอง ซึ่งตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบเอ็ด ย่างเดือนสาม ใกล้เคียงเทศกาลขึ้นปีใหม่ เหตุการณ์วิกฤตในเมืองหลวงก็เกิดเคำก่อดำขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เหตุเกิดแต่เกงจีซึ่งเดิมเป็นขุนนางในสังกัดของโจโฉ แต่ต่อมาได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้เลื่อนตำแหน่งแล้วย้ายมาเป็นขุนนางประจำราชสำนัก พระเจ้าเหียนเต๋ไว้วางพระราชหฤทัยให้ความสนิทชิดเชื้อ จึงมีน้ำใจรักดีสวามีภักดีต่อพระเจ้าเหียนเต๋ เกงจีนี้มีเพื่อนขุนนางที่สนิทอยู่คนหนึ่งชื่ออุยหลง ทั้งสองคนปรึกษาหารือกันแล้วเห็นว่าบัดนี้โจโฉมีน้ำใจกำเริบ นานไปคงจะชิงเอาราชสมบัติของพระเจ้าเหียนเต๋ เราทั้งสองคนเป็นข้าแผ่นดิน ก็น่าจะวางแผนของ ท่าน ขอบที่จะคิดอ่านสนองพระคุณไปตามกำลัง

เกงจีและอุยหลงจึงตกลงพร้อมใจกันจะคิดอ่านกำจัดโจโฉเพื่อสนองพระเดชพระคุณของพระเจ้าเหียนเต๋ วันหนึ่งอุยหลงจึงบอกเกงจี ว่าข้าพเจ้ามีเพื่อนรักอยู่อีกคนหนึ่งชื่อกิมหันเป็นเชื้อสายของมหาอุปราชาในรัชกาลก่อน กิมหันมีน้ำใจรักดีต่อราชวงศ์ฮั่น เคยออกปากว่า ใครจะคิดกำจัดโจโฉเสีย หากเป็นวันใด กิมหันก็พร้อมจะร่วมทำการ แลกิมหันนั้นมีเพื่อนรักชื่อองปัด ซึ่งบัดนี้ได้รับความวางใจ จากโจโฉตั้งให้เป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนคร ถ้าหากได้เกลี้ยกล่อมองปัดให้ปลงใจด้วยแล้วก็จะปราบปรามศัตรูราชสมบัติได้สำเร็จ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เพลิงพยากรณ์ (ตอนที่ 408)

เคาจีได้เล่าให้โจโฉฟังถึงความสามารถของกวนล่อที่ล่วงรู้ความลับแห่งสวรรค์ รู้วันเวลาและสถานที่ซึ่งเทพโลกบาลประจำทิศอุดรและทิศทักษิณลงมาเล่นหมากรุกที่เมืองมนุษย์ และคิดอุบายให้กับผู้มีชะตาถึงฆาตได้รับการช่วยเหลือต่ออายุ จนโจโฉศรัทธาเชิญกวนล่อมาพยากรณ์ชะตาบ้านเมือง ซึ่งกวนล่อพยากรณ์ว่าในเทศกาล ปีใหม่จะเกิดเพลิงการเมืองใหม่ในเมืองหลวง

เกงจีครั้งฟังว่าอุยหลงคิดจะเกลี้ยกล่อมองปัดให้ร่วมขบวนการกำจัดโจโฉก็ท้วงว่า ข้าพเจ้าเกรงว่าการจักไม่สำเร็จ ด้วยกิมหันเป็นเพื่อนรักกับองปัด ส่วนองปัดก็เป็นทหารเอกซึ่งโจโฉวางใจ กิมหันยอมไม่อาจกล่าวเกลี้ยกล่อมได้ ถึงแม้กิมหันจะใจกล้าทำการเกลี้ยกล่อมก็เกรงว่าองปัดจะไม่ปลงใจด้วย การของเราจะเสียไป

อุยหลงจึงว่า นั่นเป็นเพียงความเข้าใจที่มองจากภายนอก ข้าพเจ้ารู้จักคุ้นเคยกับกิมหันเป็นอันดี หากท่านยังไม่วางใจก็จงไปพบกิมหันพร้อมกับข้าพเจ้า ดูท่วงทีของกิมหันให้ประจักษ์ก่อน แล้วจึงค่อยตัดสินใจต่อภายหลัง

เมื่อปรึกษากันดังนั้นแล้วอุยหลงและเกงจีจึงชวนกันไปที่บ้านของกิมหัน ครั้นคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว กิมหัน จึงเชิญเกงจีกับอุยหลงขึ้นไปนั่งสนทนากันที่ห้องรับรองอันเป็นที่โรสุณ อุยหลงจึงเริ่มลองใจกิมหันให้เกงจีได้พิจารณา โดยแกล้งกล่าวกับกิมหันว่า เรากับท่านได้เป็นเพื่อนสนิทกันมา ตัวท่านเล่าก็เป็นเพื่อนรักกับองปัด บัดนี้เราเห็นพระเจ้าวุยอ่องจะได้ครองราช สมบัติแทนพระเจ้าเหียนเต๋อยู่แล้ว แลองปัดเป็นข้าหลวงเดิมก็จะเสนอความขอตั้งแต่งท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ตัวเรามาหาท่านหวังจะให้ช่วยท่านบ้างเราด้วย

กิมหันได้ฟังคำอุยหลงดังนั้นก็มีสีหน้าบึ้งตึง ลุกขึ้นยืนตวาดอุยหลงแล้วว่า ท่านอย่ากล่าวความฉ้อฉลไป พอดีได้กริบใช้ได้ยกนำข้าเข้ามาให้แขกผู้มาเยือน กิมหันจึงชมอารมณ์ไว้ครู่หนึ่ง พลังบโภกมือให้ได้ดีกริบใช้รีบออกจากห้องไป พอดีกริบใช้ออกไปแล้วกิมหันจึงเอาน้ำชาซึ่งยกมานั้นเททิ้งเสียทั้งสิ้น พลังกล่าวว่า น้ำชานี้มีมาเพราะเบียดหวัดในราชการของพระเจ้าเหียนเต๋ ไม่สมควรที่จะให้คนซึ่งไม่รักดีต่อแผ่นดินดื่มกิน

อุยหลงเห็นดังนั้นก็รู้ว่ากิมหันมีความจงรักภักดีต่อราชสำนักแต่ยังแสวงงใจต่อไป โดยทำเป็นโกรธ กิมหันแล้วกล่าวว่า ตัวเราคิดว่าท่านได้ดีขึ้นจึงอุทิศสำหรับายหน้ามาหา หวังจะฝากตัวกับท่านสืบไป ยังไม่ทันไรท่านมาดูหมิ่นผลกหน้าเราเสียให้ได้ความอับยศแก่คนใช้ของท่าน

กิมหันได้ฟังคำอุยหลงกล่าวความผูกพันฉันเพื่อนเป็นเชิงตัดพ้อต่อว่าดังนั้น จึงแก้ว่าตัวเรลลิดถึงเพื่อนสนิทมิตรสหาย แต่จะให้ข้ามความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์นั้นเราทำไม่ได้ ตัวท่านก็รู้ดีอยู่ว่าโจโจเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดอ่านจะล้มล้างราชบัลลังก์ แต่ใจนึ่งไม่เจ็บริอนด้วยพระเจ้าเหียนเต๋ มีหน้าซำยังคิดหวังจะฟังใบบนญ ของโจโจอีกเล่า ความคิดซำชายเจ้า บ่าวขายนายดังนี้ ซำพเจ้าไม่อาจ นับถือว่าเป็นเพื่อนได้ อีกต่อไป

อุยหลงกับเกงจีสังเกตเห็นการว่องวาวของกิมหันโดยตลอด ดังนั้นจึงปลงใจเชื่อว่ากิมหันมีความซื่อสัตย์กตัญญูต่อพระเจ้าเหียนเต๋ เกงจีจึงพยักหน้าให้กับอุยหลงเป็นนัยให้ทำการเกลี้ยกล่อมกิมหันตามแผนการที่ตกลงกันไว้ อุยหลงจึงว่า ท่านอย่าเพิ่งวูวามและอย่าด่วนซำใจผิดซำพเจ้ากล่าวความทั้งนี้ด้วยหวังจะล่องใจท่าน บัดนี้ประจักษ์นำใจแท้ว่า ท่านซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ก็มีความยินดีนัก

ซำพเจ้าและเกงจีมาหาท่านวันนี้เพราะเจ็บริอนด้วยพระเจ้าเหียนเต๋ที่ถูกศัตรูราชสมบัติซ่มเห่งย่ำยี จึงมีเจตนาารมณตรงกันที่จะกำจัดโจโจเสีย ดังนั้นจึงพร้อมกันมาชวนท่านให้ช่วยกันกำจัดศัตรูราชสมบัติปกป้องพระราชบัลลังก์เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของแผ่นดินสืบไป

กิมหันจึงว่า ซื่อส่ายตระกูลเราได้รับราชการในราชวงศ์ฮั่นสืบเนื่องกันมาหลายชั่วอายุคนแล้วจนกระทั่งถึงตัวเรา บุญคุณในซำวแดงแกลงรอนของพระมหากษัตริย์ต่อตระกูลและตัวซำพเจ้าล้วนฟ้าพระมหาสมุทร ซำพเจ้าจึงเจ็บริอนด้วยพระเจ้าเหียนเต๋ ซึ่งท่านทั้งสองจะคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัตินั้นต้องด้วยความคิดซำพเจ้า หากมันมีแผนการประการใดที่จะทำการให้สำเร็จแล้วจงแจ้งให้ซำพเจ้าทราบ

อุยหลงจึงว่า ในซำนี้เพียงแต่คิดอ่านรวบรวมผู้ภักดีต่อแผ่นดิน ยังไม่ถึงซำวางแผนการในการกำจัดศัตรูราชสมบัติซึ่งเป็นการที่จะต้องคิดอ่านกันสืบไป อันตัวท่านก็มีความสนิทสนมกับองปิด บัดนี้องปิดก็มีตำแหน่งสำคัญรักษาความมั่นคงปลอดภัยของราชธานี ท่านจะมีความคิดเห็นประการใด

กิมหันจึงว่าองปิดนี้เป็นเพื่อนรักกับซำพเจ้าก็จริงอยู่ แต่จะไว้ใจนั้นไม่ได้ ด้วยองปิดเป็นขุนนางที่โจโจไว้้วางใจให้ดูแลความปลอดภัยของเมืองหลวง ดังนั้นซำพเจ้าจึงคิดอ่านที่จะสังหารองปิด แล้วชิงตราสำคัญสำหรับบัญชาการทหารเอามาครองไว้เพื่อใช้บังคับบัญชาทหารต่อไป เมื่อเรายึดเมืองหลวงได้แล้ว จะทำเป็นรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋มีหมายไปถึงเล่าปี่ให้ยกกองทัพไปตีเมืองเจ็บบกุน ส่วนเราคุมทหารในเมืองหลวงจะยกกองทัพหนุนไปกระหนาบตีโจโจ เห็นจะจับตัวศัตรูราชสมบัติได้เป็นมั่นคง

อุยหลงและเกงจีได้ฟังแผนการของกิมหันแล้วเห็นมีความลึกซึ้งจึงคิดว่าแผนการครั้งนั้นน่าจะทำการได้สำเร็จ เพราะขณะนี้โจโจไปอยู่ที่วังใหม่ ณ เมืองเจ็บบกุน ส่วนในเมืองหลวงมีองปิดเป็นผู้รับผิดชอบรักษาเมือง หากยึดอำนาจในเมืองหลวงแล้วโจโจก็จะขาดไร้ฐานอำนาจทางทหารดังแต่ก่อน เมื่อมีหมายรับสั่งไปถึงเล่าปี่ เล่าปี่ก็ต้องปฏิบัติตามหมายรับสั่งนั้น ยกกองทัพไปกำจัดโจโจที่เมืองเจ็บบกุน เมื่อกระหนาบด้วยกองทัพจากเมืองหลวงแล้วโจโจคงไม่หลุดรอดจากเงื้อมมือไปได้ ก็มีความยินดียิ่งนัก อุยหลงและเกงจีจึงปรบมือซำพร้อมกัน สรรเสริญกิมหันว่ามีความคิดอ่านวางแผนการหลักแหลมลึกซึ้งนัก การครั้งนี้จักสำเร็จตามความคิดของท่านเป็นมั่นคง

กิมหันได้ฟังคำซ่มกับปลาบปล้ำใจ กล่าวสืบไปว่าซำพเจ้ายังมีเพื่อนรักอีกสองคน ต่างเคียดแค้นซำซ่งโจโจราวกับจะกลืนเลือดด้วย โจโจได้ซำบิดาและญาติพี่น้องของเพื่อนซำพเจ้าดังกล่าว ดังนั้นซำพเจ้าจะชวนเพื่อนทั้งสองคนนี้ซำมาร่วมงานครั้งนี้ด้วย

เกงจีได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าผู้ที่จะซำร่วมชบวนการเริ่มชขายาวง โดยที่สองคนใหม่ที่กิมหันจะซำชวนนั้นทั้งเกงจีและอุยหลงก็ไม่วู้จัก หากความลับแพร่งพรายรั่วไหลก็จะเป็นอันตราย เกงจีจึงถามว่าเพื่อนท่าน สองคนนี้เป็นผู้ใด กิมหันจึงว่า ทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน คนพี่ชื่อเกียดเมมา คนน้องชื่อเกียดบก ทั้งสองคนนี้เป็นบุตรของหมอลหวงนามเกียดเป้ง เมื่อครั้งที่ตั้งสินรับพระบรมราชโองการเสียดให้กำจัดโจโจนั้น เกียดเป้งได้ร่วมชบวนการนั้นด้วย และวางแผนวางยาพิษให้โจโจกิน แต่โจโจจับความได้จึงสังหารผู้ร่วมชบวนการในครั้งนั้นเป็นจำนวนมาก ทั้งเกียดเป้ง ภรรยาและญาติพี่น้องถูกสังหารจนหมดสิ้น แต่เกียดเมมาและเกียดบกหนีออกจากเมืองหลวงได้ทันจึงรอดตายแล้วไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่หัวเมือง บัดนี้ได้ลอบกลับซำมาในเมืองฮูโต ซ่งสมผู้คนอยู่ที่ปลายแดน หากมันเราไปซำชวนก็จะได้ทั้งคนได้ทั้งกำลัง

อุยหลงและเกงจีเคยรู้ถึงวิกฤตการณ์ทางการเมืองในราชสำนักเมื่อครั้งโจโฉปราบปรามขบวนการของตั้งสินเป็นอยางดี ได้ฟังตั้งนั้นก็เห็นด้วยกิมหันจึงว่าวันนี้พวกท่านจงกลับไปก่อน ข้าพเจ้าจะเจรจาว่ากล่าวกับเกียดเมาและเกียดบกก่อน เมื่อปลงใจพร้อมกันแล้วจะได้นัดพวกท่านมาปรึกษาหารือร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง

อุยมาวันหนึ่งกิมหันจึงให้คนลอบไปเชิญเกียดเมาและเกียดบกเข้ามาปรึกษาหารือกัน ครั้นได้รับคำยืนยันจากเกียดเมาและเกียดบกว่าเต็มใจร่วมขบวนการด้วยหวังจะล้างแค้นแทนเกียดเป้งผู้บิดา กิมหันจึงให้คนไปตามเกงจีและอุยหลงมาพบกับเกียดเมาและเกียดบก

ครั้นมาพร้อมกันแล้วกิมหันจึงแนะนำตัวให้สหายร่วมขบวนการได้รู้จักกัน และได้เล่าเนื้อความตลอดจนแผนการทั้งปวงให้ทุกคนทราบอีกครั้งหนึ่ง เกียดเมาและเกียดบกได้ฟังแผนการอีกครั้งหนึ่งก็ตื่นต้นใจรำลึกถึงเกียดเป้งผู้บิดาก็ร้องไห้แล้วว่า พระเจ้าเหียนเต้ถูกศัตรูราชสมบัติย่ำยีมาช้านาน บิดาของข้าพเจ้าเจ็บแค้นด้วยพระเจ้าเหียนเต้จึงเข้าร่วมการกับตั้งสินเพื่อจะกำจัดโจโฉเสีย แต่พลาดพลั้งเสีย ที่จนตัวตาย ข้าพเจ้าสองพี่น้องจะสืบสานปณิธานของบิดาให้สำเร็จ ดังนั้นพวกเราจึงมาสาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย และช่วยกันกำจัดโจโฉสนองคุณแผ่นดินให้สำเร็จจงได้

กิมหันได้ฟังตั้งนั้นก็ถามสหายผู้ร่วมก่อการทุกคนว่ามีความเห็นเป็นประการใด ทุกคนต่างรับปากพร้อมกันว่าภารกิจครั้งนี้จะเป็นจะตายก็จะไม่ทอดทิ้งกัน

กิมหันได้ฟังตั้งนั้นก็กำหนดแผนการให้แต่ละคนปฏิบัติว่า เมื่อถึงเดือนสามขึ้นสิบห้าค่ำ เป็นธรรมเนียมชาวเมืองทั้งปวงจุดโคมบูชา ขุนนางทั้งปวงแลหญิงชายเที่ยวเล่นในเวลากลางคืนอ้ออึ้งเป็นการมหรสพ ตัวเราจะเข้าไปหาองปิต แล้วเราจะคุมพรรคพวกไปชุมนุมอยู่ริมจวน แล้วอุยหลง เกงจี จงคุมบ่าวไพร่ซึ่งสนิทไปชุมนุมซ่อนอยู่เป็นสองกอง ถ้าเห็นแสงเพลิงเรจุดขึ้นท่านจงลอบจุดต่อๆ ไป แล้ว คุมพรรคพวกดีเข้ามาให้ถึงจวนองปิต ท่านจงตามเราเข้าไปในวัง เราจะเชิญพระเจ้าเหียนเต้ขึ้นอยู่บนปราสาทของหลงเหลา เราจึงจะปรึกษากับขุนนางทั้งปวงตามที่คิดไว้ แล้วให้เกียดเมา เกียดบก ซึ่งอยู่นอกกำแพงนั้นจุดเพลิงขึ้นจึงพาพรรคพวกดีเข้ามาให้ร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่าทำการทั้งนี้จะกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย ผู้ใด สัตย์ซื่อต่อแผ่นดินก็ให้มาช่วยกัน

กิมหันวางแผนให้สหายร่วมก่อการแต่ละคนปฏิบัติแล้วจึงกล่าวสลับไปว่า ตัวข้าพเจ้าจะกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต้ให้มีหมาย ประกาศพระบรมราชโองการ ชักชวนให้ราษฎรทั้งปวงร่วมกันกำจัดโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติ และให้มีหมายรับสั่งไปให้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองเจียงกุน กำจัดโจโฉเสีย

กิมหันได้กล่าวสลับไปว่าแผนการของข้าพเจ้าทั้งนี้กำหนดให้ทำการโดยรีบด่วน เพราะหากเนินช้าไว้ความลับอาจแพร่พรายรั่วไหล ทุกคนก็จะเป็นอันตรายเหมือนเมื่อครั้งตั้งสิน ดังนั้นท่านทั้งปวงอย่าได้เห็นแก่ความเหนื่อยยาก จงเร่งจัดแจงแต่งการให้พร้อม อย่าให้ขาดตกบกพร่อง สหายศึกทุกคนได้ยินแผนการตั้งนั้นก็เห็นชอบ กิมหันจึงให้เอาออกสุรามาดังเรียงไว้ห้าจอก รินสุราจนเกือบเต็มแล้วแต่ละคนจึงเอามือกรีดมือให้โลหิตไหลปนลงไปลงในจอกสุราทั้งห้าจอก แล้วต่างคนต่างถือจอกสุราหันหน้าไปทางทิศเหนือ คำนับเทพดาฟ้าดิน สาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย จะไม่ทอดทิ้งกันจนวันตาย แล้วต่างคนต่างก็ดื่มสุราสาบานจนหมดจอก

ครั้นได้เวลาอันสมควรสหายร่วมขบวนการผู้เป็นแขกจึงคำนับลากิมหันกลับไปที่อยู่ อุยหลงกับเกงจีจัดแจงคนซึ่งสนิทพร้อมศาสตราวุธสำหรับทำการได้สามร้อยคนเศษ ส่วนเกียดเมาและเกียด บกก็ชักชวนห้องสมมิตรสหายเพื่อนฝูงพร้อมอาวุธเข้าร่วมขบวนการได้สามร้อยคนเศษเช่นเดียวกัน

ปลายเดือนธันวาคมปีที่สิบสอง เดือนสาม ขึ้นสิบห้าค่ำ เป็นเทศกาลใกล้ปีใหม่ เวลาเช้า กิมหันได้เข้าไปหาองปิต คำนับแล้วอุยพรปีใหม่ตามธรรมเนียม ต่างฝ่ายต่างทักทายตามสมควรแล้ว องปิตจึงเชิญกิมหันเข้าไปสนทนากันที่ห้องรับรอง

กิมหันได้กล่าวกับองปิตว่านับแต่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชได้เชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้มาประทับอยู่ที่เมืองสุโจจนบัดนี้แผ่นดินทั้งปวงร่มเย็น อาณาประชาราษฎร์เป็นสุข อยู่ดีกินดี ทั้งนี้เป็นเพราะบารมีของวุยอ่องเป็นล้นพันนิก ในวันพรุ่งนี้จะเป็นวันปีใหม่แล้ว จึงขอที่ท่านจะแต่งการเฉลิมฉลองปีใหม่ตามประเพณี เพื่อมิให้คนครหาได้ว่าวุยอ่องไม่อยู่ในเมืองหลวงแล้วการประเพณีมหรสพถูกยกเลิกเพิกเฉยไป

องปิตจึงว่า ท่านอย่าได้ปรารภเลย ข้าพเจ้าได้เตรียมการไว้พร้อมมิให้ถูกตำหนิ ดิเตียนได้ ในวันพรุ่งนี้เป็นวันเข้าปีใหม่ ในเมืองหลวงจะมีการมหรสพตามประเพณีที่มีมาทุกประการ

กิมหันได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คิดว่าการทั้งปวงจะเป็นไปตามแผนการซึ่งได้วางไว้ทุกประการ ครั้นสนทนากันอีกครู่หนึ่งกิมหันจึงคำนับลาออกบิณฑกกลับไปที่พักด้วยความอึดอึดใจว่าการซึ่งคิดนั้นจักสำเร็จเป็นแน่แท้ แต่หารู้ไม่ว่าเพลิงพยากรณ์ที่จะบังเกิดขึ้นนั้นกวนล่อได้ทำนายทายทักไว้กับโจโฉก่อนแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ธงแดง ธงขาว (ตอนที่ 409)

ปลายเดือนธันวาคมปีที่สี่สิบสอง ขุนนางผู้รักดีต่อราชสำนักวาง แผนเตรียมการยึดอำนาจในเมืองหลวง แล้วจะมีหมายรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ให้เล่าปี่ยกกองทัพไปปราบปรามโจโฉที่เมืองเจียวกุน โดยที่หารู้ไม่ว่าแผนการดังกล่าวนี้กวนล่อหอดูเทพยดาได้พยากรณ์ ให้โจโฉทราบล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว

ครั้นถึงวันขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนสาม อันเป็นเทศกาลปีใหม่ ในเวลากลางคืนมีการเฉลิมฉลองทั่วทั้งเมืองหลวง และราชอาณาจักร สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่าชาวเมืองจตุตตามโคมรุ่งเรือง ทุกตำบล ขุนนางใหญ่น้อย ราษฎรชายหญิงทั้งปวง เทียวโห่ร้องอื้ออึง บ้างเล่นกระบี่สืขอเป็นการมหรสพ แนนไปทั่วทั้งเมืองหลวง

ในเวลานั้นเองบิณฑกซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนครได้ แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางข้าราชการตามประเพณี ทางฝ่ายกิมหันพอค้ำลงก็คุมพรรคพวกไปชมอยู่ทางด้านตะวันออกของประตูจวนของบิณฑก ในขณะที่อุยหลง เกงจี เกียดมา และเกียดบก ต่างก็คุมสมัครพรรคพวกเพื่อนฝูงเข้าที่ตั้งตามจุดชมที่กิมหันได้กำหนดการไว้ทุกประการ

งานเฉลิมฉลองเทศกาลปีใหม่กำลังดำเนินไปอย่างคึกคัก จนกระทั่งถึงเวลาเที่ยงคืน เป็นเวลาส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ กิมหันจึงให้สัญญาณให้พรรคพวกจุดเพลิงเผาบ้านเรือนขึ้นเป็นหลายหลัง หลายทอด หลายตำบล อุยหลงและเกงจีเห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นจากในเมืองหลวง ก็วางเพลิงเผาบ้านเรือนราษฎรต่อกันไป และไล่ฆ่าฟันผู้คนจนเกิดเหตุการณ์จลาจลขึ้นในเมืองสุโด้

ทางด้านเกียดมาและเกียดบกซึ่งคุมกำลังชุมนุมอยู่นอกกำแพงพระนคร เห็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นและได้ยินเสียงอึงคะนองเป็นจลาจลอยู่ภายในเมืองก็รู้ว่าแผนการที่กิมหันวางไว้ได้ดำเนินไปแล้ว จึงจุดเพลิงเผาบ้านเรือนราษฎรที่ตั้งอยู่ภายนอกกำแพงพระนครทั้งสองด้านพร้อมกัน

ในพลันที่เกิดเหตุการณ์จลาจลขึ้น พลพรรคของผู้ร่วมก่อการทั้งปวงก็โห่ร้องบอกต่อๆ กันไปว่าบ้านเมืองเป็นจลาจลเพราะ โจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติ ดังนั้นข้าราชการและขุนนางทั้งปวงจึงได้พร้อมใจกันคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเสีย ขอให้คนทั้งปวงซึ่งเป็นทุกข์ร้อน กับพระเจ้าเหียนเต๋ได้เข้าร่วมการครั้งนี้ อย่างพร้อมเพรียงกัน

ขุนนางข้าราชการและราษฎรที่มีใจโกรธแค้นโจโฉเห็นเหตุการณ์ ดังนั้นก็คิดว่าการจลาจลครั้งนี้คงจะกำจัดศัตรูราชสมบัติได้เป็นแน่แท้ จึงออกมาเข้าร่วมขบวนการเป็นจำนวนมาก บนท้องถนนเต็มไปด้วยขุนนางข้าราชการและราษฎรทุกเพศทุกวัย ต่างโห่ร้องพร้อมกันว่าให้กำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย บิณฑกและพรรคพวกได้เสพรสจลาจลเทศกาลปีใหม่ตั้งแต่เย็นจน ถึงสองยามก็มีอาการมันเมา ครั้นเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นโดยรอบทั่วทั้งพระนคร และมีเสียงโห่ร้องกึกก้องให้กำจัดศัตรูราชสมบัติก็ตกใจ รีบขี่ม้าหนีออกจากจวนข้าราชการทั้งปวงซึ่งกินโต๊ะอยู่กับ บิณฑกเห็นดังนั้น จึงพากันแยกย้ายหลบหนี

บิณฑกขี่ม้าหนีออกจากจวนทางด้านตะวันออกได้ครู่หนึ่งก็เห็นเกงจีขี่ม้าออกมา สกิดไว้ทั้งสองฝ่ายจึงสู้รบกันเป็นสามารรถ ลูกน้องของเกงจีได้ระดมยิงเกาทัณฑ์ถูกบิณฑกหลายแห่งพลัดตกลงจากหลังม้า บิณฑกพยายามฝืนใจขึ้นม้าเพื่อจะขับหนีออกไป แต่ก็ถูกเกาทัณฑ์ยิงพลัดตกลงจากหลังม้าอีก บิณฑกพยายามอยู่สามสี่ครั้งก็ถูกเกาทัณฑ์ยิงพลัดตกลงจากหลังม้าทุกครั้ง บิณฑกเห็นเหตุการณ์คับขันก็สิ้นใจเป็นขึ้นหลังม้า ก็ล้มลงอยู่กับคอม้าแล้วหนีไปที่บ้านของ กิมหัน เพื่อจะขอความช่วยเหลือจากกิมหัน

พอบิณฑกไปถึงหน้าบ้านกิมหันก็ร้องถามว่าใครอยู่บ้าง ในขณะนั้นเสียงโห่ร้องของราษฎรดังอึงคะนองกรรยาของกิมหันอยู่ในบ้าน ได้ยินเสียงบิณฑกร้องเรียกฟังไม่ถนัด สำคัญว่าเป็นกิมหันกลับมา บ้านจึงร้องถามออกมาว่า ได้ศิระของบิณฑกกลับมาหรือไม่

บิณฑกคิดบากหน้าจะมาพึ่งกิมหัน แต่ครั้นได้ยินเสียงกรรยาของ กิมหันดังนั้นก็รู้ว่าการจลาจลครั้งนี้เป็นเพราะกิมหันเป็นต้นเหตุก่อการ คิดดังนั้นแล้วจึงรีบขี่ม้าหนีออกจากบ้านของกิมหัน พอพ้นบ้านกิมหันไปครู่หนึ่งบิณฑกจึงสวนทางกับโจวซิวซึ่งคุมทหาร พันหนึ่งเข้ามาระงับเหตุ บิณฑกเห็นโจวซิวก็มีความยินดีแจ้งความให้โจวซิวทราบว่าการจลาจลครั้งนี้มีกิมหันเป็นผู้ก่อการ ให้รีบไประงับเหตุที่เกิดจลาจลอยู่ใน

พระนครให้จงได้

โจฮิวได้ฟังองบัตินั้นจึงขี่ม้าพาทหารไปที่พระบรมมหาราชวังเพื่อจะถวายความอารักขาแก่พระเจ้าเยียนเต๋ ปรากฏว่ามีเพลิงติดขึ้นในพระราชวังเป็นหลายแห่ง แต่บรรดาประตูเข้าพระราชวังทุกประตูนั้นมิตหารมหาดเล็กในสังกัดของโจโจได้เข้ารักษาการณ์คุ้มกันไว้อย่างแน่นหนา โจฮิวจึงสั่งทหารทั้งปวงให้ช่วยกันดับเพลิงทั้งนอกและในพระบรมมหาราชวัง

ในขณะนั้นพระเจ้าเยียนเต๋ประทับทรงพระสาธุการเนื่องในเทศกาล ปีใหม่พร้อมกับข้าราชการบริพารซึ่งสนิทยุอยู่ที่ปราสาททองเหลืองหรือปราสาทห้าทางสี่ ทรงทอดพระเนตรเห็นแสงเพลิงลุกไหม้ขึ้นทั่วทั้งพระนคร และมีเสียงราษฎรร้องอื้ออึงคะนองไปว่าให้ช่วยกันคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติ ท่านุบำรุงพระเจ้าเยียนเต๋ปกป้องพระราชวงศ์สืบ โดยที่ไม่ทรงทราบความมาก่อนก็ทรงตกพระทัย

บรรดาข้าราชการบริพารซึ่งอยู่ที่ปราสาทเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็พากันแตกตื่น แต่ชั้นที่ซึ่งมีประสบการณ์ได้เตือนว่าในสถานการณ์เช่นนี้ขอให้อยู่ในความสงบ ดังนั้นพระเจ้าเยียนเต๋และข้าราชการบริพารทั้งปวงจึงประทับและอยู่ที่ปราสาทนั้นต่อไป ในขณะที่ข้างล่างของปราสาทก็มีทหาร มหาดเล็กอารักขาอยู่อย่างเข้มแข็ง

ฝ่ายแฮหัวตันซึ่งรับคำสั่งจากโจโจให้ทำหน้าที่เป็นกองลาดตระเวน และคุมกำลังตั้งอยู่นอกพระนคร กำลังเฉลิมฉลองเทศกาลปีใหม่กับบรรดาทหารทั้งปวง เห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นในเมืองหลวงก็ตกใจ จึงรีบคุมทหารยกหนุมารรักษาเมืองสูดติดตามที่โจโจได้ส่งการไว้

เมื่อแฮหัวตันยกทหารมาใกล้กำแพงพระนคร จึงสั่งให้แยกทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งทำหน้าที่ดับเพลิงที่กำลังไหม้ลามบ้านเรือนราษฎร อีกกองหนึ่งให้ทำการปราบปรามผู้ก่อการจลาจล ทหารทั้งสองกองรับคำสั่งแฮหัวตันแล้วก็แยกย้ายกันดำเนินการตามคำสั่ง ตัวแฮหัวตันเองคุมทหารซึ่งสนิทเข้าไปในกำแพงพระนครพบกับโจฮิว ต่างคน ต่างเล่าความซึ่งได้ป้องกันรักษาพระนครแล้วจึงแยกย้ายกันควบคุมสถานการณ์

กองทหารของโจโจที่ทำหน้าที่ดับเพลิงได้ทำการดับเพลิงที่กำลังไหม้ลามเป็นขุลงมน ส่วนกองทหารที่ทำหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อการจลาจลก็ได้ตรงเข้าไปฆ่าฟันฝ่ายก่อการจลาจลบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เพลิงไหม้ลามพระนครจนถึงเวลาสว่าง ในขณะที่การสู้รบระหว่างฝ่ายก่อการจลาจลและกองกำลังทหารของโจโจก็ดำเนินไปจนสว่างเช่นเดียวกัน กิมหัน เกียดมา เกียดบก ถูกทหารโจโจฆ่าตายในท่ามกลางขุลงมนนั้น ส่วนอุยหลงและเกงจีคุมพรรคพวกทำการตามแผนการแต่ถูกทหารโจโจฆ่าฟันล้มตายลงเป็นอันมากจนเหลือไม่กี่คนก็ตกใจ ครั้นได้ทราบรายงานว่าสหายผู้ก่อการคือกิมหัน เกียดมา และเกียดบก ตายในสถานการณ์ขุลงมนเสียแล้วก็ยิ่งตกใจ รีบพาคนสนิทไม่กี่คนซึ่งยังเหลืออยู่ตีฝ่าออกไปทางประตูเมือง

พออุยหลงและเกงจีหนีไปใกล้ประตูเมืองก็สวนกับแฮหัวตันซึ่งคุม ทหารอยู่ในบริเวณนั้น แฮหัวตันเห็นอุยหลงและเกงจีมีท่าทีพิรุณจึงสั่งทหารให้ล้อมจับ อุยหลงและเกงจีเห็นดังนั้นจึงสั่งทุกคนให้สู้ตาย ทหารของแฮหัวตันได้ฆ่าฟันพรรคพวกของอุยหลงและเกงจีล้มตายลงจนหมดสิ้น อุยหลงและเกงจีพอมือมีอยู่บ้างแต่ในที่สุดก็ถูกจับกุมตัวเอาไปมอบให้แก่แฮหัวตัน

ทหารของโจโจได้ช่วยกันดับเพลิงจนสงบลงทั้งเมือง บรรดาขุนนาง และราษฎรที่เข้าร่วมในการจลาจลต่างพากันแยกย้ายหนีกลับไปที่อยู่เหตุการณ์จลาจลจึงสงบลง แฮหัวตันและโจฮิวจึงควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้ได้อย่างสิ้นเชิงในเวลาสายของวันนั้น

แฮหัวตันสั่งทหารให้คุมตัวอุยหลงและเกงจีมาไต่สวน ครั้นได้ความเป็นสัตย์แล้วจึงสั่งทหารให้ไปจับกุมตัวบุตร ภรรยา ครอบครัว และพรรคพวกพี่น้องของอุยหลง เกงจี เกียดมา เกียดบก และกิมหันมาจำขังไว้ทั้งสิ้นแล้วทำรายงานความทั้งปวงส่งไปให้แก่โจโจที่เมืองเจียบกุน

โจโจได้ทราบรายงานของแฮหัวตันแล้วจึงมีหมายแจ้งไปถึงแฮหัวตันให้ประหารชีวิตอุยหลง เกงจี กับพรรคพวกครอบครัวของผู้ร่วมก่อการทั้งหมด และให้แฮหัวตันควบคุมตัวขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงไปไต่สวนที่เมืองเจียบกุน โดยโจโจจะทำการพิจารณาไต่สวนคดีนี้ด้วยตนเอง

แฮหัวตันรับหมายสั่งการของโจโจแล้วจึงสั่งประหารชีวิตอุยหลง เกงจี บุตรภรรยาครอบครัว พี่น้อง พรรคพวกของผู้ก่อการจลาจลทั้งห้าคนจนหมดสิ้น จากนั้นจึงให้ทหารควบคุมตัวขุนนางข้าราชการทั้งปวงในเมืองหลวงส่งไปเมืองเจียบกุน

ครั้นขบวนควมคุมตัวขุนนางข้าราชการเมืองหลวงเดินทางมาถึงเมืองเจียบกุ่มแล้ว โจโฉจึงให้นำตัวขุนนางข้าราชการทุกคนไปรวมไว้ที่สนามหญ้าในบริเวณวังใหม่ และให้เอาธงแดงปักไว้ทางด้านทิศเหนือ ให้เอาธงขาวปักไว้ทางด้านทิศใต้ ระยะห่างกันสามสิบวา ครั้นทหารเตรียมการทั้งปวงแล้วโจโฉจึงออกนั่งว่าราชการ แล้วร้องถามบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่า เมื่อไอ้เหล่านี้อำนาจคนคบคิดกันเผาเมืองสุไต้ขึ้นนั้น ขุนนางผู้ใดซึ่งได้ไปช่วยดับเพลิงนั้น ก็ให้ชวนกันไปข้างธงแดง ผู้ซึ่งมิได้ไปช่วยดับเพลิงนั้นก็ให้พากันไปข้างธงขาว โจโฉกล่าวแล้วก็ตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ให้ขุนนางทั้งปวงเร่งแยกย้ายไปยืนข้างธงแดงหรือข้างธงขาว

บรรดาขุนนางที่ได้ออกไปเข้าร่วมการจลาจลได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าโจโฉทำการทั้งนี้เพื่อจะเอาโทษแก่ขุนนางผู้ไม่เจ้บร้อนด้วยแผ่นดิน เห็นเพลิงไหม้พระนครแล้วเพิกเฉยไม่ออกไปช่วยเหลือดับเพลิง ดังนั้นขุนนางสามในสี่ส่วนจึงพากันไปยืนข้างธงแดง คงเหลือแต่ขุนนางอีกหนึ่งในสี่ส่วนที่อยู่กับบ้าน หรืออยู่ที่ทำการไปยืนอยู่ข้างธงขาว เมื่อบรรดาขุนนางแยกย้ายเข้ายืนประจำธงแดงและธงขาวเสร็จสิ้นแล้ว โจโฉจึงกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า บรรดาผู้ไปช่วยดับเพลิงนั้นมีได้ไปโดยสุจริต ไปเพราะจะเข้าด้วยไอ้พวกขบถหวังจะบรรจบกันมาทำร้ายเรา ว่าแล้วโจโฉจึงออกคำสั่งให้ทหารจับขุนนางข้าราชการที่ไปยืนอยู่ข้างธงแดงประมาณสามร้อยคนเศษเอาไปประหารชีวิตที่ริมแม่น้ำเจียงโฮ บรรดาขุนนางเหล่านั้นส่วนใหญ่ได้ออกไปช่วยดับไฟบังหน้าแต่ใจจริงจะเข้าร่วมกับพวกก่อการจลาจล แต่ก็มีบางส่วนที่ไม่รู้อิโหนอิเหินแต่หวังจะได้รับความชอบจากการออกไปดับเพลิง จึงพลอยถูกประหารชีวิตไปด้วย

ครั้นทหารควบคุมขุนนางข้าราชการ ซึ่งอยู่ข้างธงแดงเอาไปประหารชีวิตแล้ว โจโฉจึงกล่าวกับบรรดาขุนนางข้าราชการที่ยืนอยู่ข้างธงขาว และกำลังอกสั่นขวัญแขวนว่า ขุนนางซึ่งไปอยู่ข้างธงขาวนั้นมีใจสัตย์ซื่อต่อเรา ว่าแล้วจึงสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ขุนนางข้างธงขาวเป็นอันมาก และให้คงดำรงตำแหน่งเดิมทุกประการ จากนั้นโจโฉจึงสั่งขุนนางข้างธงขาวให้รีบกลับไปปฏิบัติหน้าที่ที่เมืองหลวงต่อไป

อุบาย ธงแดง ธงขาว ของโจโฉดังกล่าวนี้แม้ว่าส่วนหนึ่งจะทำให้ได้ตัวผู้ก่อการจลาจลโดยง่าย มีพักต้องทำการไต่สวนทวนพยานอย่างละเอียดถี่ถ้วนตามกระบวนการพิจารณาของศาล แต่ก็ได้สังหารผู้บริสุทธิ์ที่คิดแต่จะหาความชอบจากการดับเพลิงไปหลายคน และขณะเดียวกันก็ทำให้พรรคพวกผู้ก่อการจลาจลบางคนซึ่งไหวตัวทันแล้วเลือกยืนข้างธงขาวรอดพ้นจากความผิดไปอย่างง่ายดายด้วย

ดูไปก็เหมือนกับการจัดระเบียบสังคมซึ่งได้ผลกับคนคิดคิดชั่วอยู่บ้าง แต่ก็ส่งผลร้ายให้แก่ชนผู้ประกอบสัมมาอาชีพที่ไม่รู้อิโหนอิเหิน เป็นจำนวนมากด้วยเช่นเดียวกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศูนย์การค้าตำแหน่ง (ตอนที่410)

ในวันขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนสาม อันเป็นวันสงฆ์ยกเข้าต้อนรับปีใหม่ศักราชเจียนอันที่ยี่สิบสามนั้น ได้เกิดเพลิงไหม้ใหญ่ในเมือง สุไต้ตามคำพยากรณ์ของกวนล่อ แต่เป็นเพลิงที่เกิดจากการจลาจล ของเหล่าขุนนางที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ หลังจากปราบปราม การจลาจลแล้ว โจโฉใช้อุบาย ธงแดง ธงขาว สั่งประหารขุนนาง ที่เชื่อว่าฝักใฝ่กับฝ่ายจลาจลถึงสามร้อยคนเศษ

โจโฉสั่งประหารขุนนางดังนั้นแล้ว ในใจก็ยิ่งหวาดระแวงขุนนาง ข้าราชการทั้งปวงเพราะเข้าใจว่าขุนนาง ข้าราชการแต่ละคนย่อมมีพรรคพวก ดังนั้นเมื่อประหารชีวิตขุนนางไปกว่าสามร้อยคน โจโฉจึงหวาดระแวงไปทั่ว อาการปวดศีรษะก็ยิ่งกำเริบขึ้นอีก ในขณะที่โจโฉกำลังนั่งไตร่ตรองว่าใครอีกบ้างหนอที่เป็นปรปักษ์ทางการเมืองของเรานั้น ก็มีม้าเร็วเดินทางมาจากเมืองหลวง ถือหนังสือรายงานของโจฮิวแจ้งความมายังวุยอ่องให้ทราบว่าจะองปิด ซึ่งต้องอาวุธบาดเจ็บสาหัสจากการจลาจลนั้นบัดนี้บาดแผลกำเริบถึงแก่ความตายแล้ว

โจโฉทราบดังนั้นก็รำลึกถึงความหลังที่มีความสัมพันธ์อันใกล้ชิด สนทนแนแนพันและวางใจองปิด ก็ยังมีใจสงสัยที่องปิดรักษาหน้าที่จนตัวตาย จึงสั่งให้แต่งการศพขององปิดอย่างสมเกียรติแล้วฝังศพไว้ในสุสานวีรชนในเมืองหลวง แล้วให้ปูนบำเหน็จเงินทองแก่ทายาทเป็นอันมาก

โจโฉรำลึกได้ว่าได้สั่งประหารข้าราชการขุนนางเมืองหลวงไปกว่าสามร้อยคน ทั้งองปิดก็ถึงแก่ความตายแล้ว ดังนั้นโจโฉจึงมีหมายตั้งให้โจฮิวเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนครแทนองปิด ให้จงอิวเป็นปลัดเมืองสุไต้ ให้ฮิวหิมเป็นขุนนางผู้ใหญ่ รับผิดชอบกรมอัยการ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าโจโฉตั้งให้จงอิว เป็นมหาอุปราช ฮิวหิมนั้นเป็นปลัดอุปราช ซึ่งเป็นการแปลตำแหน่งที่คลาดเคลื่อน เพราะตำแหน่งมหาอุปราชอันเป็นรองก็แต่พระเจ้าเหี้ยนเต้เท่านั้น

เพียงตำแหน่งเดียวคือตำแหน่งของโจโจ ซึ่งบัดนี้ได้เลื่อนอิสริยยศขึ้นเป็นเจ้าตำแหน่งสมเด็จพระยามหาอุปราชโจโจ แล้วตำแหน่งดังกล่าวนี้จะหากจะเทียบกับตำแหน่งในยุคต้นกรุงรัตนโกสินทร์ก็เทียบได้กับตำแหน่งของสมเด็จพระราชวังบรมมหาสุรสีหนาท ซึ่งเป็นตำแหน่งมหาอุปราชในสมัยรัชกาลที่หนึ่ง ส่วน ฮัวหิมันรับผิดชอบบังคับบัญชาหน่วยงานซึ่งทำหน้าที่ฟ้องร้องคดี ซึ่งหมายถึงกรมอัยการนั่นเอง

ส่วนตำแหน่งขุนนางต่างๆ ที่ถูกประหารชีวิต โจโจก็ได้ให้เลื่อน และแต่งตั้งขุนนางเข้าแทนที่ตามตำแหน่งที่มีอยู่เดิมทุกประการ หลังจากนั้นแล้วโจโจจึงดำริว่า ประชากรของบ้านเมืองมีจำนวนมากขึ้น การงานต่างๆ ของแผ่นดินก็มีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ดังนั้นจึงสมควรปฏิรูประบบราชการ และจัดทำเนียบตำแหน่งที่สำคัญ เสียใหม่

สามก๊กฉบับสมบูรณระบวว่า การปฏิรูปตำแหน่งงานที่เกิดขึ้นในครั้งนี่คือ ให้กำหนดบรรดาศักดิ์เจ้าพระยาชั้นสูงหกตำแหน่ง มีสิบแปดชั้น บรรดาศักดิ์ยศเจ้าพระยาทวนไขไธวั (เจ้าพระยาด่านทางทิศตะวันตก) มีสิบเจ็ดชั้น ให้ใช้ตราตั้งทองคำประจำตำแหน่งสายสะพายไหมสีม่วงประดับเกียรติ และให้แต่งตั้งเพิ่มยศชั้นเจ้า พระยาทั้งในด้านและนอกด้านอีกสิบหกชั้น ให้ตราตั้งเป็นเงินขาวหลังเต่า ใช้สายระย้าสีหมึกประดับเกียรติ ให้เพิ่มยศได้สุ (ได้สุเป็น ตำแหน่งขุนนาง มีสามประเภทคือ ขุนนางผู้มีหน้าที่ที่ปรึกษา ขุนนาง ที่มีหน้าที่ถวายคำแนะนำแก่ฮ่องเต้ และขุนนางที่ทำหน้าที่เป็นทูต) มีสิบห้าชั้น ใช้ตราตั้งเป็นทองแดง ใช้สายระย้าหวงทองคำประดับเกียรติ

หลังจากปฏิรูประบบราชการให้เพิ่มตำแหน่งและชั้นต่างๆ แล้ว โจโจจึงให้ตราฎีกากำหนดระเบียบในการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งและโยกย้ายเสียใหม่เพื่อให้เป็นแบบแผน มิให้มีการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือโยกย้ายตามอำเภอใจ เหมือนกับการแต่งตั้งโยกย้ายฝ่ายตำรวจซึ่งมีการซื้อขายตำแหน่งกันอย่างขนานใหญ่และขยายตัวลุกลามเป็นแบบแผนให้เกิดการซื้อขายตำแหน่งข้าราชการขุนนางทุกวงการ แต่ทั้งนี้ยอมเป็นไปเพื่อป้องกันการวิ่งเต้นซื้อขายตำแหน่งขุนนางฝ่ายอื่นเท่านั้น มิรวมถึงการวิ่งเต้นซื้อขายตำแหน่งจากโจโจหรือคนใกล้ชิดโดยตรง ทำให้โจโจและผู้คนแวดล้อมกลายเป็นศูนย์การค้าตำแหน่งที่เป็นแหล่งรวมการซื้อขายตำแหน่ง และการแต่งตั้งโยกย้ายอย่างแท้จริงแห่งยุคนั้น

การแต่งตั้งขุนนางครั้งใหญ่และการจัดระบบระเบียบงานบุคคลครั้งใหญ่ดังกล่าวนี้ สามก๊กฉบับได้ตั้งข้อสังเกตว่าเป็นการเตรียม การของโจโจในการแย่งราชสมบัติ บ้างก็ว่าโจโจเองตั้งใจแย่งราชสมบัติด้วยตนเองโดยล้มเลิกความคิดเดิมที่ต้องการครองอำนาจรัฐภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ บ้างก็ว่าโจโจเตรียมการเอาไว้ในชั้นลึก โดยจะยังคงดำรงแนวทางการเมืองเดิมในชั่วอายุของตน แต่เมื่อพ้นไปถึงยุคผู้สืบทอดอำนาจแล้ว ก็จะล้มล้างราชบัลลังก์เพื่อให้ลูกนึ่งบัลลังก์มังกรทองก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ขึ้น เลียนแบบปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ทั้งหลายในขณะที่ทำการปฏิรูประบบราชการอยู่นั้น โจโจรำลึกว่ากวนลวนี่ เป็นโอรสเทพดา ล่วงรู้เหตุการณ์เบื้องหน้าราวกับตาเห็น แลบัดนี้คำพยากรณ์ของกวนลวที่ว่าเมืองกังตั๋งก็จะเสียหายเอก เมืองหลวงจะเกิดเพลิงไหม้ เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นแล้ว คงเหลือแต่การข้างเมืองฮันตั้งที่ว่าจะเสียหายดินนั้นจะเป็นประการใด โจโจรำลึกได้ดังนั้นก็พรั่นใจ จึงให้หากวนลวเข้ามาพบ แล้วมอบเงินทองปูนบำเหน็จแก่กวนลวเป็นอันมาก

กวนลวคำนับโจโจแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวป่าชาวดง อยู่แต่ในถ้ำในเขา เงินทองทั้งนี้มิรู้ที่จะเอาไปใช้จ่ายประการใด ท่านจงเก็บไว้ปูนบำเหน็จแก่ท้าวทหารจะดีกว่า กวนลวปฏิเสธไม่รับของบำเหน็จแล้ว จึงคำนับลาโจโจกลับไปที่อยู่

ทางฝ่ายโจโจเองซึ่งโจโจใช้ให้ยกกองทัพหนุนไปช่วยรักษาเมืองฮันตั้งตามคำพยากรณ์ของกวนลวนั้น เมื่อยกกองทัพไปถึงเมืองฮันตั้งแล้วจึงเชิญแฮหัวเอียนและเตียวคับมาปรึกษา แจ้งปรารถนาของวุยอ่องให้สองนายทหารเอกทราบบว่าเล่าปี่มีแผนการที่จะยกกองทัพมายึดเมืองฮันตั้ง วุยอ่องมีความวิตกว่าเมืองฮันตั้งจะเป็นอันตราย จึงให้ข้าพเจ้ายกหนุนมาช่วยท่านทั้งสองและให้ร่วมกันคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองฮันตั้งไว้อย่าให้เป็นอันตราย หากแผนการศึกษาหนักมือ แล้ววุยอ่องจะยกกองทัพมาเอง

แฮหัวเอียนและเตียวคับซึ่งได้รับคำสั่งจากโจโจให้มารักษาด่านชายแดนเมืองฮันตั้งต่อกับเมืองเสฉวน ครั้นได้ทราบความดังนั้นก็มีความยินดี โจโจจึงกล่าวสลับไปว่าบัดนี้ เล่าปี่ให้เตียวหุยและม้าเฉียว ยกกองทัพเป็นกองหนามาดังอยู่ที่เมืองปาส เมื่อตั้งมั่นแล้วคงจะยกทัพมาตีเมืองฮันตั้งเป็นแน่แท้ กระนั้นเลยอย่าให้เตียวหุยและม้าเฉียวทันตั้งตัว ข้าพเจ้าจะยกกองทัพล่วงหน้าไปตีกองทัพเตียวหุยและม้าเฉียวเสียก่อน

แฮหัวเอียนและเตียวคับได้ฟังดังนั้นก็เห็นดีด้วย สามนายทหารเอกของโจโจจึงตกลงกันให้แฮหัวเอียนและเตียวคับรักษาด่านทั้งปวงไว้ให้มั่นคงตามคำสั่งเดิมของโจโจ ส่วนโจโจเองคุมกองทัพจะยกไปเมืองปาสเพื่อตีกองทัพเตียวหุยและม้าเฉียวมิให้ทันตั้งตัว

โจหองเดินทัพมาถึงกลางทาง หน่วยสอดแนมก็มารายงานว่าบัดนี้เดี่ยวหุยและม้าเจียวได้ยกกองทัพล่วงเข้ามายังแดนเมืองฮันต๋ง แล้วและตั้งอยู่ที่ตำบลแฮเปียน โจหองได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนทัพตรงไปที่ตำบลแฮเปียน

ฝ่ายอหฺลันและจิมเอ็งซึ่งเป็นกองทัพหน้าของกองทัพเดี่ยวหุยใน สังกัดของม้าเจียว พอยกล่วงเข้ามาถึงตำบลแฮเปียนก็ได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่า ขณะนี้โจหองยกกองทัพตรงมาที่เมือง แฮเปียนแล้ว อหฺลันจึงปรึกษากับจิมเอ็งว่าเราสองคนยกทหารเป็นกองหน้าทำหน้าที่ลาดตระเวนระยะไกล มีกำลังทหารจำนวนน้อย ส่วนโจหองคุมกองทัพใหญ่มาด้วยตนเอง ควรที่จะหลีกเลี่ยงการรบแล้วกลับไป รายงานให้ม้าเจียวแม่ทัพหน้าทราบเสียก่อนจึงจะชอบ

จิมเอ็งจึงว่าเป็นทหารมีหน้าที่ต้องทำการรบ บัดนี้ได้พบกองทัพข้าศึกแล้วจะกลับไปตัวเปล่ามันไม่ชอบ เพราะจะถูกตำหนิติเตียนได้ว่าขี้ขลาดยาเกรงข้าศึก อันกองทัพโจหองยกมาเป็นทางไกล ทหารทั้งปวงยังอ่อนล้าอิดโรย หากเข้าโจมตีกองทัพโจหองเสีย ในวันนี้ก็อาจได้ชัยชนะ แม้นได้ชัยชนะเอาฤกษ์เอาชัยแล้วจึงค่อยกลับไปรายงานให้ม้าเจียวทราบ

อหฺลันได้ฟังคำจิมเอ็งดังนั้นก็ได้ทักท้วงประการใด จิมเอ็งจึง ขี้มาพาทหารออกไปทำรบกับโจหองถึงหน้าค่าย โจหองเห็นทหารเมืองเสฉวนยกมาแต่จำนวนน้อยจึงขี้มาพาทหารออกไปรบกับจิมเอ็ง โจหองรบกับจิมเอ็งได้สามเพลงก็เอาทวนแทงถูกจิมเอ็งตกม้าตาย ทหารของจิมเอ็งเห็นดังนั้นก็แตกตื่นตกใจ โจหองเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้รุกโจมตีแล้วฆ่าฟันทหารของจิมเอ็งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

อหฺลันเห็นทหารที่เหลือมีจำนวนน้อยไม่อาจต้านทานทหารของโจหองได้ จึงพาทหารที่เหลือหนีกลับไปรายงานให้ม้าเจียวทราบ ม้าเจียวพอทราบความก็โกรธอหฺลันเป็นอันมาก ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าตัวเป็นแต่ทหารหน่วยลาดตระเวน เมื่อเผชิญหน้ากับข้าศึกใจไม่กล้ากลับมารายงานให้เราทราบก่อน ด่วนยกทหารเข้ารบจึงพ่ายแพ้ เสียทีมาให้เป็นที่อัปยศแก่เราได้

อหฺลันจึงชี้แจงความทั้งปวงให้ม้าเจียวทราบว่า ความทั้งนี้เป็นเพราะความคิดของจิมเอ็งและทำให้อหฺลันเองก็ต้องแตกหนีกลับมาด้วย ม้าเจียวได้ฟังก็ค่อยคลายโกรธ แต่ยังคงคาดโทษอหฺลันว่าไปด้วยกันกับจิมเอ็งแล้วไม่ทักท้วงจนเสียทีแก่ข้าศึก แล้วม้าเจียวจึงแต่งหนังสือรายงานความที่กองทัพหน้าได้ปะทะกับกองทัพเมืองฮันต๋งให้ทหารถือไปให้แก่เล่าปี่ที่เมืองเสฉวนฉบับหนึ่ง และให้ทหารถือไปให้แก่เดี่ยวหุยอีกฉบับหนึ่ง ส่วนม้าเจียวสั่งให้ทหารตรวจตรารักษาค่ายไว้เป็นมั่นคง

ทางฝ่ายโจหองได้ชัยชนะในการศึกครั้งแรกก็เฝ้าคอยว่าม้าเจียวจะยกทหารออกมาทำรบล้างแค้นในวันถัดไป จึงกำชับทหารให้ตรวจตราค่ายคูมิให้ประมาท โจหองคอยที่อยู่หลายวันก็ไม่เห็นม้าเจียวยก ทหารออกมารบ ก็คิดว่าเป็นเรื่องผิดวิสัยเพราะม้าเจียวเป็นทหารมีเลือด นักรบใจร้อน ด่วนได้ การที่ม้าเจียวคุมกำลังตั้งมั่นตั้งนี้อาจเป็นอุบายของขงเบ้งอย่างใดอย่างหนึ่ง

โจหองคิดดังนั้นแล้วก็พรั่นใจ เกรงว่าจะเสียทีแก่ม้าเจียว จึงสั่งให้เลิกทัพแล้วถอนกลับมาตั้งอยู่ในเมืองฮันต๋ง พอโจหองยกกองทัพกลับมาถึงเมืองฮันต๋ง เดียวคับได้ทราบความก็เข้าไปต่อว่าโจหองว่าตัวท่านยกไปทำการได้ชัยชนะแก่ม้าเจียวเอาฤกษ์เอาชัยไว้แก่กองทัพแล้ว ชอบที่จะยกกรุกเข้าตีกองทัพม้าเจียว ให้อภัยกลับไปเมืองเสฉวน ไฉนท่านจึงรีบยกกองทัพกลับคืนเมืองฮันต๋งเสียเล่า

โจหองได้ยินเดียวคับต่อดังนั้นก็ขุ่นใจ จึงว่าตัวเราได้ที่แก่ข้าศึกก็จริงอยู่ แต่มิได้เห็นม้าเจียวออกมารบพุ่งเป็นหลายวัน เราคิดเกรงว่าม้าเจียวจะทำกลศึกต่างๆ ประการหนึ่งเมื่อเราอยู่ในเมือง เจียบกุนั้นกวนล่อท่านายว่าพระเจ้าวุ้ยอ่องจะเสียพี่น้องแลทหารเอกคนหนึ่ง ณ เขาล่าสั่น เราเกรงจะเหมือนคางวนล่อ เราจึงถอยทัพเข้ามา

เดียวคับได้ฟังเหตุผลของโจหองดังนั้นก็หัวเราะเยาะเย้ยโจหอง ว่าตัวท่านเป็นเชืงวงศ์ของวุ้ยอ่องแล้วเป็นทหารเอกอีกเล่า ควรที่จะตั้งหน้าตั้งตาทำราชการสนองคุณวุ้ยอ่องโดยไม่คร้ามเกรงแก่ข้าศึก อันคำของหมอดูจะเชื่อถือเป็นจริงเป็นจังนั้นไม่ได้ แต่เอาเถิดเมื่อท่าน รักตัวกลัวตาย ข้าพเจ้าขออาสายกทหารไปตีเอาเมืองปาเสเอง แม่น้ำได้เมืองปาเสแล้วเมืองเสฉวนก็เหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา

โจหองได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งเคืองใจ แต่ในใจก็ยังเชื่อคำพยากรณ์ของกวนล่อ ดังนั้นเมื่อเดียวคับอาสาโจหองจึงคิดในใจว่าเดียวคับนี้ไม่ใช่เชืงวงศ์ของวุ้ยอ่อง ไม่ต้องด้วยคำพยากรณ์ของกวนล่อ แต่กระนั้นโจหองก็ยังคงหวั่นเกรงว่าเดียวคับจะเสียทีแก่ข้าศึก จึงท้วงติงว่าซึ่งท่านอาสาครั้งนี้ก็ขอใจนัก แต่ท่านก็รู้ที่อยู่แล้วว่าเดี่ยวหุยมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ บัดนี้มาทำหน้าที่รักษาเมืองปาเสอยู่ ท่านจึงไม่ควรประมาทดูหมิ่นเดี่ยวหุยจะนี่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ค่ายพยุหะธนพิฆาต (ตอนที่ 411)**

ค่ายพยุหะธนพิฆาตของกวนลวเกี่ยวกับการช่างเมืองกังตั๋งและการจลาจลในเมืองหลวงปรากฏเป็นจริงขึ้นแล้ว คงเหลือแต่การช่างเมืองเสฉวน แต่ทำให้โจหลงซึ่งเป็นแม่ทัพยกกองทัพหนุนไปช่วยเสหัวเอี้ยน และ เตียวคับต้องประหวั่นพรั่นพรึง เพราะคำทำนายที่ว่าโจโฉจะเสียดูใหญ่ซึ่งเป็นนายทหารเอกนั้น โจหลงเข้าใจว่าตัวเองอยู่ในข่ายคำทำนายนั้นด้วย

เตียวคับได้ฟังคำโจหลงที่หักท้วงเกี่ยวกับเตียวหุยก็รู้ความนัยว่าโจหลงไม่ขัดข้องในการที่เตียวคับจะอาสายกไปรบกับเตียวหุย จึงกล่าวว่าคนทั้งปวงเกรงกลัวฝีมือเตียวหุยว่ากล้าสามารถนัก แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเตียวหุยมีแต่กำลังฝีมือ ไม่น่าเกรงขามประการใดเพราะไร้สติปัญญา มีความคิดอ่านเหมือนหนึ่งเด็กทารก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมั่นใจว่าจะจับตัวเตียวหุยได้เป็นมั่นคง

โจหลงจึงว่า สงครามเป็นเรื่องความเป็นความตายของบ้านเมือง ไซ้เรื่องที่จะพูดจาปรามาสตามอำเภอใจ ถ้าหากท่านทำการไม่สมคำพูดแล้วท่านจะว่าประการใด

เตียวคับจึงว่า ข้าพเจ้าจะทำทัณฑ์บนไว้กับท่าน มาตรฐาน้วยยกไปทำการแล้วไม่สำเร็จก็ให้ท่านตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเถิด เตียวคับกล่าวแล้วก็สั่งทหารให้เอากระดาษและพู่กันมาเขียนทัณฑ์บนตามสัญญา แล้วส่งมอบทัณฑ์บนนั้นให้กับโจหลง

โจหลงเห็นดังนั้นก็มีความยินดีแต่มีวบายที่จะกำชับว่า วุยอ๋องวิตกด้วยเรื่องการรักษาเมืองฮันต๋ง ดังนั้นการศึกครั้งนี้ท่านอย่าได้ประมาทแก่ข้าศึก เตียวคับรับคำแล้วคำนับลาโจหลงออกไปจัดแจงทหารสามหมื่น ยกไปที่ตำบลแฮเปียน ครั้นยกกองทัพล่วงเข้าเขตตำบลแฮเปียนแล้ว เตียวคับเห็นภูมิประเทศเป็นชัยภูมิอันต้องด้วยพิชัยสงคราม คือมีภูเขาอยู่ด้านหลัง มีหนทางอยู่ด้านหน้า ดังนั้นเตียวคับจึงสั่งให้ตั้งค่ายอิงเชิงเขาไว้เป็นสามค่ายเป็นพยุหะธนพิฆาต คือค่ายแรกอยู่ทาง ด้านหน้าสุด อีกสองค่ายเยื้องมาทางด้านหลัง มีลักษณะคล้ายกับรูปหัวเกาทัณฑ์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่าเตียวคับตั้งค่ายสามค่าย ค่ายหนึ่งชื่อเพ็กเจียม ค่ายหนึ่งชื่อบองเทา ค่ายหนึ่งชื่อบองเช็กแบ่งทหารให้อยู่ค่ายละหมื่น การตั้งค่ายในลักษณะนี้มีลักษณะป้องกันและรุกรับอยู่ในตัว ยกแก่การที่ข้าศึกจะเข้าตีทางด้านหลัง ดังนั้นแต่ละค่ายจึงมุ่งป้องกันด้านหน้าแต่ด้านเดียว ทั้งสามารถหนุนเนื่องช่วยเหลือสนับสนุนกันได้ตามกระบวนศึก

เตียวคับตั้งค่ายแล้วปรากฏว่าเหตุการณ์ยังคงเงียบสงบ ไม่มีกองทัพของข้าศึกยกมาทำร้ายหรือก่อกวน เตียวคับจึงรู้สึกประหลาดใจ แต่ก็คิดว่าตัวเรายกมาทำการทั้งนี้ได้ทำทัณฑ์บนไว้กับโจหลงแล้วว่าจะอาสาจับตัวเตียวหุยให้จงได้ ครั้นจะตั้งค่ายนิ่งอยู่ดังนี้โจหลงก็จะดูหมิ่นให้ได้ความอัปยศ

เตียวคับคิดดังนั้นจึงเกณฑ์ทหารเอาจากแต่ละค่ายๆ ละห้าพันคน รวมหมื่นห้าพันคน แล้วแบ่งเป็นสามกองจะยกไปตีเมืองปาเส โดยเตียวคับคุมทหารเป็นกองหน้า ส่วนอีกสองกองให้ยกตามไป แล้วสั่งทหารที่เหลือในแต่ละค่ายให้รักษาค่ายไว้ให้มั่นคง

พอเตียวคับเคลื่อนทัพออกจากที่ตั้ง หน่วยสอดแนมของเตียวหุยก็นำความไปรายงานให้เตียวหุยทราบว่ามีบัดนี้เตียวคับยกกองทัพมาเป็นสามสายจะมาตีเมืองปาเส

เตียวหุยจึงเรียกพลต้องมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด ลุยต้องจึงว่าอันเส้นทางที่จะยกมาเมืองปาเสนี้เป็นซอกเขาและป่าชุก มีหน้าซายยังมีลำห้วยลำธารทวารกันดารนัก กองทัพฝ่ายเรามีทหารซึ่งชำนาญภูมิประเทศเป็นจำนวนมาก ในขณะที่กองทัพเมืองสุโตยังไม่เคยยกล่วงเข้ามาในภูมิประเทศนี้ เห็นที่จะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า สภาพภูมิประเทศและแผนการของท่านจะเป็นประการใดแล้ว

ลุยต้องจึงว่า ตามเส้นทางที่จะมายังเมืองปาเสเป็นทางจำเพาะ ข้าพเจ้าจะยกทหารออกไปซุ่มอยู่ในซอกเขา เมื่อกองทัพของเมืองสุโต ยกมาก็ให้ท่านยกทหารเข้าตีสกัด ข้าพเจ้าก็จะยกทหารออกมาตีกระหนาบหลัง คงจะจับตัวแม่ทัพข้าศึกได้เป็นแน่แท้

เดียวหุยได้ฟังแผนการของลวยต๋องก็มีความยินดี จัดทหารให้ลวยต๋องห้าพัน และให้ยกไปชุมนุมอยู่ในซอกเขา สองข้างทางที่จะมายังเมืองปาเส่นั้น ส่วนเดียวหุยคุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตั้งสกัดอยู่ที่ปาก ทางซึ่งจะยก ล่วงเข้าเขตเมืองปาเส

ในตอนบ่ายวันนั้นเดียวคืบก็ยกทหารมาถึงปากทางที่จะเข้าเมืองปาเส เห็นเดียวหุยคุมทหารตั้งสกัดและ ร้องท้าทายให้เดียวคืบออกมารบกันให้ประจักษ์ฝีมือ เดียวคืบได้ยินดังนั้นก็โกรธ ชักม้าออกไปหน้าทหาร ตรงเข้าไปหาเดียวหุย เดียวหุยก็ชักม้าออกมารบกับเดียวคืบ เดียวคืบรบกับเดียวหุยได้เพียงสามสิบเพลง ก็ได้ยินเสียงประทัดตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง แล้วเสียงทหารก็โห่ร้องกองตั้งสนั่นทั้งสองราวป่าข้างทาง

เดียวคืบก็พรั่นใจเหลือใจไปมองทางด้านหลังเห็น ทหารเมืองเสฉวนยกพลออกมาจากราวป่าสองข้างทาง เข้าโจมตีกอง หลังทั้งสองกองจนแตกตื่นกระจัดกระจายถอยร่นกระหนาบมาถึงกองหน้า และฆ่าฟันทหาร เมืองหลวงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เดียวคืบเห็นดังนั้นก็ตกใจ ไม่เป็นอันจะสู้รบกับเดียวหุยต่อไป เดียวหุยเห็นได้ทีก็ร้องสั่งทหารให้โจมตี กระทบเข้าไปพร้อมกัน ตัวเดียวหุยยิ่งคึกคะนองโหมจู่โจมแทงเดียวคืบอย่างดุเดือด เดียวคืบเกรงจะเสียที จึงชักม้าหนีเข้าไปในหมู่ทหารแล้วสั่งทหาร ให้ตีฝ่าถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม เดียวหุยเห็นได้ทีก็ไล่ ตามไปทหาร เมืองเสฉวนในบังคับบัญชาของลวยต๋องและทหารในบังคับบัญชาของ เดียวหุยได้ตีกระหนาบ เข้ามาพร้อมกัน ฆ่าฟันทหารเมืองหลวงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แต่เดียวคืบนั้นตีฝ่าหนีกลับไปมาได้โดยเหลือ ทหารติดตามไปไม่ถึงห้าพันคน เดียวหุยและลวยต๋องเห็นเดียว คืบแตกหนีกลับไปจึงคุมทหารไล่ตามเดียวคืบไปจนถึงค่ายเพ็กเจียมซึ่งเป็นค่ายหน้าสุด และสั่งทหาร ให้เข้าตีค่าย แต่เนื่องจากเดียวคืบตั้งค่ายเป็นกระบวนพยุหะรูปพิฆาต จึงสามารถรุกรับการโจมตีของทหาร เมืองเสฉวนได้อย่างมีพลังยิ่งทหารในค่ายเพ็กเจียมได้ระดมยิงเกาทัณฑ์และกลิ้งก้อนศิลาใส่ทหารของ เดียวหุยอย่างดุเดือด ในขณะที่ทหารในค่ายของเตาและบองเช็กต่างโห่ร้องและตีม้าล่อช่องกลองชมขวัญ อย่งกึกก้อง

เดียวหุยเห็นว่าจะตีค่ายได้ไม่สำเร็จ จึงสั่งทหารให้ถอยมาตั้งค่าย ห่างจากค่ายเพ็กเจียมร้อยเส้น และ กำชับทหารให้ระมัดระวังกวาด ขันรักษาค่ายทั้งกลางวันและกลางคืน ในขณะที่เดียวคืบก็กำกับให้ ทหาร ระมัดระวังรักษาค่ายไว้อย่างมั่นคง

ในวันรุ่งขึ้นเดียวหุยคุมทหารออกไปทำรบเดียวคืบที่หน้าค่ายเพ็กเจียม แต่เดียวคืบไม่ยกทหารออกมารบ กลับขึ้นไปเล่นกระบี่ปีสี่ชออยู่บนเนินเขา เดียวหุยเห็นดังนั้นก็โกรธสั่งทหารให้ร้องดาเดียวคืบด้วยถ้อยคำ หยาบชานานาประการ แต่เดียวคืบก็ทำเป็นไม่ได้ยิน คงเล่นกระบี่ปีสี่ชอเป็นที่สนุกสนาน จนถึงเวลาบ่าย เดียวหุยจึงยกทหารกลับมาตีค่าย

วันรุ่งขึ้นเดียวหุยก็ยกทหารออกไปทำรบอีก แต่เดียวคืบก็ไม่ยอมยกทหารออกมารบ คงขึ้นไปเล่นกระบี่ปี สี่ชออยู่บนเนินเขาดังเดิม ลวยต๋องเห็นดังนั้นจึงพาทหารรุกเข้าตีค่ายเพ็กเจียม แต่เนื่องจากค่ายเพ็กเจียม ตั้งอิงเขาบนที่สูง ในขณะที่ทหารของลวยต๋องเข้าโจมตีจากข้างล่าง ดังนั้นพอเข้าไปใกล้ค่ายเพ็กเจียมก็ถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์และถูกทิ้งก้อนศิลาลงมาเป็นอันมาก ทหารของลวยต๋องบาดเจ็บหลายคน เดียวหุย เห็นดังนั้นจึงสั่งให้ลวยต๋องถอยทหารออกมาให้พันรัศมีเกาทัณฑ์

จนถึงเวลาบ่ายเดียวหุยก็คุมทหารออกไปดาเดียวคืบ ทำท่ายให้ยกทหารออกมารบกันอีก แต่เดียวคืบก็ไม่ ยกทหารออกมา กลับให้ทหารร้องดาโต้ตอบว่าเดียวหุยเป็นคนถ้อยต่ำช้า เพราะพื้นเพเดิมเป็นคนชายหมู และชายสุรา เดียวหุยได้ฟังคำด่าก็โกรธแต่มีรู้ที่จะทำประการใดได้ เพราะจะยกเข้าตีก็ขัดสน เนื่องจาก ข้าศึกตั้งอยู่ในชัยภูมิที่ได้เปรียบ จนเวลาเย็นเดียวหุยจึงถอยทหารกลับเข้ามาในค่าย

เหตุการณ์ที่ฝ่ายหนึ่งยกทหารออกมาดา อีกฝ่ายหนึ่งเล่นกระบี่ปีสี่ชอโดยไม่ยอมรบกันดำเนินไปวันแล้ว วันเล่า ในระหว่างนั้นเดียวหุยได้แสดงอาการโกรธแค้นเดียวคืบเป็นอันมาก สั่งทหารให้ตั้งกระโจมที่หน้า ค่ายเพ็กเจียมแล้วเดียวหุยเข้าไปนั่งในกระโจม สั่งทหารให้เอาสุรามาดื่มตั้งแต่เช้าจนเย็นทุกวัน พอตกเย็น เดียวหุย ก็มีอาการเมาสุราแล้วพาทหารกลับไปค่ายจนเวลาผ่านไปถึงห้าสิบวัน

ฝ่ายทหารสงเสียบึงที่คุมเสียบึงจากเมืองเสฉวนมาส่งที่แนวหน้า เห็นพฤติกรรมของทั้งสองฝ่ายดังนั้นก็ วิดกกังวลว่าเดียวหุยเอาแต่ดื่มสุราจะเสียทีแก่ข้าศึก ดังนั้นเมื่อกลับถึงเมืองเสฉวนหัวหน้าหน่วยคุมเสียบึง จึงนำความไปรายงานให้เล่าปี่ทราบ

เล่าปี่ทราบรายงานแล้วจึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าเดียวหุยยกทหารไปทำศึกที่แนวหน้าแต่กลับเสพสุราจน เมามายทุกวัน เกรงว่าจะเสียทีแก่ข้าศึก ขงเบ้งจะมีความคิดอ่านประการใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ

แล้วว่าเหตุที่การศึกษาติดขัดอยู่ขณะนี้ก็เพราะในกองทัพของเดิวยหุยไม่มีสุราดีและมีดีกรีเข้มพอ ขอให้ท่านจัดสุราชั้นพิเศษที่กลิ่นเข้มข้นของเมืองเสฉวนจำนวนห้าสิบลไห ส่งไปให้แก่เดิวยหุยที่แนวหน้า เห็นที่เดิวยหุยจะคิดอ่านเอาชัยชนะเข้าศึกได้เป็นมั่นคง

เล่าปีเห็นขงเบ้งกล่าวความแล้วก็อมยิ้มเป็นนัย ก็รู้ว่ามีความนัยซ่อนเร้นอยู่ จึงถามว่าเดิวยหุยเสพสุราเมามายคราวใดก็เสียการคราวนั้น ไฉนเล่าคุณซิวจึงยังเติมสุราไปให้แก่เดิวยหุยอีก หากเดิวยหุยได้สุรากลั่นเข้มข้นเพิ่มเติมแล้วก็จะเมามายมากขึ้น จะไม่เสียการสงครามดอกหรือ

ขงเบ้งหัวเราะซ้ำ ในมือก็เอาพัดชนกโบกไปมาแล้วว่า ท่านเป็นพี่น้องกันมาช้านานแล้วมิได้รู้จักน้ำใจเดิวยหุย แต่ก่อนนั้นเดิวยหุย เป็นคนองอาจวู่วาม ครั้นยกมาตีเมืองเสฉวนนี้ข้าพเจ้าเห็นเดิวยหุยละพยศอันร้ายเสีย คิดจับเจียมหนังได้ด้วยปัญญา ก็เป็นนิมิตประกอบบุญท่านอยู่แล้ว ซึ่งเดิวยหุยแกล้งพาทหารออกไปด่าเดิวยหุยนั้นเพราะจะทำกลอุบาย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจแต่ยังไม่วางใจสนิทจึงว่าเมื่อ คุณซิวมีความเห็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย แต่เพื่อความไม่ประมาทข้าพเจ้าจะให้ลุยเอียนออกไปช่วยเดิวยหุยอีกแรงหนึ่ง ขงเบ้งจึงว่าเป็นโอกาสอันสมควรที่จะเสริมกำลังทหาร ซึ่งท่านจะส่งลุยเอียนยกหนุไปนั้นเป็นการชอบแล้ว

เล่าปีจึงสั่งทหารให้จัดสุรากลั่นเข้มสุดพิเศษของเมืองเสฉวนจำนวนห้าสิบลไห บรรทุกไปในเกวียนจนเต็มถึงสามเล่ม แล้วให้ปีกธง จารึกไว้ที่เกวียนนั้นว่า สุราพิเศษอย่างดีสำหรับแนวหน้าของกองทัพเสฉวน และให้ลุยเอียนคุมทหารและขบวนเกวียนสุราก็ไปตีเมืองปาเส

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เล่าปีจัดให้มีธงจารึกอักษรความว่า ให้เดิวยหุยเร่งทำการให้มีชัยชนะแก่เดิวยหุยให้ได้ ครั้นลุยเอียนคุมทหารและขบวนเดินทางไปถึงค่ายเดิวยหุย จึงแจ้งความทั้งปวงให้เดิวยหุยทราบทุกประการ เดิวยหุยทราบความก็มีความยินดี แล้วว่าคุณซิวช่างปรีชาสามารถยิ่งนัก อยู่ถึงเมืองเสฉวน ยังล่วงรู้ความในหัวใจข้าพเจ้าได้กระจ่างปานฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนเกี่ยวเงี่ยงปลาตก (ตอนที่412)

โจหลองกลัวคำพยากรณ์ของกวนล่อที่ว่ายุยงจะเสียเชื้อวงศ์ในศึกเมืองฮันต๋ง จึงยินดีให้เดิวยหุยยกทหารไปรบกับเดิวยหุย เดิวยหุยยกทหารไปตั้งค่ายกลพยุหะหนุพิซาดยันกองทัพเดิวยหุยไว้ ทำให้เดิวยหุยขุนแค่นขัดเคืองเพราะรุกเข้าตีค่ายเดิวยหุยไม่ได้ หวังจะให้เดิวยหุยเป็นฝ่ายรุก เดิวยหุยก็ไม่ยกทหารออกมารบ เดิวยหุย จึงได้แต่ให้ทหารด่าปรัมปราสเดิวยหุยแล้วร่ำสุราทุกวัน

เดิวยหุยได้รับสุรามาเห็นจากขงเบ้ง ก็รู้ว่าขงเบ้งแจ้งในกลอุบายที่เดิวยหุยหลงให้เข้าศึกประมาทแล้วยกทหารออกมาโจมตี และเห็นว่าหน้าที่ขงเบ้งส่งสุราพิเศษมาเป็นบำเหน็จนั้นก็คือการให้สัญญาว่าเห็นชอบในแผนการอุบายของเดิวยหุย

ดังนั้น เดิวยหุยจึงมีความมั่นใจและมีความยินดียิ่งนัก กล่าวกับลุยเอียนว่าการที่กวนซิวส่งสุราชั้นดีมาให้แก่ข้าพเจ้าคือการให้สัตยาบันว่าแผนการอุบายที่ข้าพเจ้าคิดอ่านกระทำต่อเดิวยหุยนั้นถูกต้อง และการที่ท่านนำขบวนส่งสุราปีกธงมาอย่างเอิกเกริกนั้นความ ก็จะล่วงรู้ไปถึงข้าศึก และเดิวยหุยคงคิดอ่านโจมตีกองทัพของเราเป็นมั่นคง

ลุยเอียนและลุยต๋งได้ฟังคำเดิวยหุยดังนั้นจึงถามว่า ท่านจะคิดอ่านแผนการประการใดจึงจะโจมตีข้าศึกให้แตกพ่ายไปได้ เดิวยหุยจึงว่า เดิวยหุยยกทหารมาตั้งค่ายกลพยุหะหนุพิซาดบน ภูมิประเทศที่ได้เปรียบดังนี้ จำจะต้องล่อเดิวยหุยให้ยกทหารออกมา รบอย่างหนึ่ง และต้องใช้แผนการยุทธเกี่ยวเงี่ยงปลาตกโจมตีทำลาย ค่ายปีกขวาซ้าย อย่าให้ช่วยเหลือค่ายหน้าได้อีกอย่างหนึ่งการจึงจะสำเร็จ

เดิวยหุยกล่าวสืบไปว่า ค่ายของเตาและค่ายของเข็กซึ่งเป็นค่ายปีกซ้ายขวาพิงเชิงเขาอยู่ด้านหลังค่ายเพ็กเจียมนั้น เหมือนคมเกาทัณฑ์แต่ก็คล้ายกับเงี่ยงปลาตก การเข้าตีซึ่งหน้ายากที่จะได้ชัยชนะ เพราะค่ายของข้าศึกตั้งอยู่ในภูมิประเทศที่สูงกว่าและได้เปรียบ ดังนั้นจึงให้ท่านคุมทหารคนละกองวกอ้อมไปทางด้านหลัง ปีนขึ้นภูเขา แล้วไต่ลงมาทางด้านหลังค่ายของเตาและค่ายของเข็ก เมื่อได้ยื่นสัญญาณจากข้าพเจ้าแล้วก็ให้จูโจมยึดค่ายทั้งสองพร้อมกัน เหมือนกับเกี่ยวเงี่ยงปลาตกไว้มิให้ทำอันตรายหรือหนีหลดรอดไปได้ ส่วนตัวข้าพเจ้าจะรับหน้าที่โจมตีค่ายเพ็กเจียมเอง

อุยเอียนและลยต้องจึงกล่าวกับเตียวหุยว่า แผนการของท่านลึกซึ้งนัก เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก ท่านจะทำการตามแผนการนี้เมื่อใดแล้ว เตียวหุยจึงว่าหลายวันมานี้เตียวคับเห็นกองทัพเราอ่อนล้าอืดโรย และไม่ เป็นระเบียบวินัย ทั้งเห็นเราดื่มสุราเล่นกับทหารทุกวันก็มีความประมาทอยู่แล้ว คงจะเตรียมการยกมาปล้น ค่ายเราในวันหรือสองวันนี้ ดังนั้นในวันนี้เราจะล่อเตียวคับให้หนักขึ้น ลงให้เตียวคับยกทหารออกมาโจมตี ในคืนวันนี้ ให้ท่านทั้งสองเตรียมการไว้ให้พร้อม และให้จัดทหารที่ชำนาญภูมิประเทศเป็นผู้นำทางในการ เข้าตีค่ายข้าศึกด้วย

อุยเอียนและลยต้องได้ฟังดังนั้นก็รับคำ และคำนับลาเตียวหุยออกไปจัดแจงทหารตามแผนการที่เตียวหุย กำหนดทุกประการ

ทางฝ่ายเตียวหุยได้สั่งทหารผูกหุ่นเหมือนกับรูปเตียวหุย และให้ทหารออกไปทำรบด่าว่าเตียวคับ เหมือนกับวันก่อน ส่วนเตียวหุยนั้นตั้งกระโจมแล้วนั่งเสพสุราอยู่ในค่าย ทำที่ประหนึ่งว่าเมื่อหนายที่เตียว คับไม่ยกออกมารบ

ทางฝ่ายกองทัพของเตียวคับเห็นขบวนทหารและการล่าเสียงสุรา จากเมืองเสฉวนมาส่งที่ค่ายเตียวหุย ก็ นำความไปรายงานให้เตียวคับทราบ เตียวคับให้รู้สึกแปลกประหลาดใจเพราะหลายวันมานี้เห็นทหาร เมือง เสฉวนออกมาร้องด่าว่าจวนหน้อยอ่อน และเตียวหุยเองก็ขุ่นเคืองขัดใจ เอาแต่เสพสุราทุกวัน การที่มิ ขบวนมาจากเมืองเสฉวนจะมีนัยประการใด จึงให้ทหารติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด

ในเวลาเย็นหน่วยสอดแนมของเตียวคับก็กลับมารายงานว่าในค่ายของเตียวหุยเสียงฉลองกันอย่าง เอิกเกริก เตียวคับได้ฟังดังนั้นก็สงสัยจึงขี่ม้าพาทหารขึ้นไปบนเนินเขาริมค่าย เห็นทหารในค่ายของ เตียว หุยกินเสียงเสพสุราเล่นดนตรีกันถึงคะนองไป และที่หน้าค่ายเห็น เตียวหุยนั่งอยู่ในกระโจมดื่มสุราดูทหาร สองคนเล่นปลุกปล้ำกัน

เตียวคับเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าลงมาที่ค่าย พลังคิดว่าเตียวหุยเห็นเราไม่ยกทหารออกไปรบจึงเกิดความ ประมาท ปล่อยปละลละเลยให้ทหารกินเสียงเสพสุรามิได้ระมัดระวังตัว วันนี้ได้รับเสปียงและสุรา มา จากเมืองเสฉวน จึงเฉลิมฉลองกันเป็นการใหญ่ เห็นทหารในกองทัพของเตียวหุยจะเมามาย ไม่กวัดขັນเวรยาม ตามปกติ

เตียวคับคิดดังนั้นแล้วก็มีความกระหม่อมใจว่า ในค่ำคืนวันนี้จะตีกองทัพเตียวหุยให้แตกไปจงได้ พอกลับลง มาถึงค่ายเตียวคับจึงเรียกแม่ทัพนายกองมาสั่งการว่า ปลายยามแรกคืนวันนี้เราจะยก กองทัพไปปล้นค่าย เตียวหุย โดยเราจะยกทหารออกจากค่ายเพิกเจียม ไปโจมตีค่ายเตียวหุยด้วยตัวเอง เมื่อเรายกเข้าโจมตีก็ ให้ทหารจากค่ายบองเทาและค่ายบองเซ็กยกทหารหนุนสมทบเข้าไปล้อมและสกัดทหารเมืองเสฉวนอย่าให้หนี รอดออกไปได้

ครั้นถึงปลายยามแรกแสงพระจันทร์ยังคงสลัวๆ เตียวหุยจึงให้ เอาหุ่นที่ทำเตรียมไว้ใส่เสื้อนั่งถือจอกสุรา แทนที่เตียวหุยและมีทหาร เลวคอยรับใช้เจ็ดแปดคน แต่ตัวเตียวหุยนั้นออกมาจัดแจงทหารชุม อยู่ ด้านหลังค่าย แล้วสอบถามทหารว่าอุยเอียนและลยต้องยกทหาร ไปดำเนินการแล้วหรือไม่

ครั้นเตียวหุยได้ทราบข่าวอุยเอียนและลยต้องยกทหารไปเตรียมการตามคำสั่งและทหารทุกหน่วยได้ เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็มีความยินดี พอถึงเวลาต้นยามสองเตียวคับก็ยกทหารเคลื่อนมาอย่างเงียบกริบจนถึง หน้าค่ายของเตียวหุย เห็นทหารเลวล้อมรอบเตียวหุยหัวเราะต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนานในกระโจม ด้านหน้าค่าย ก็สำคัญว่าเตียวหุยนั่งเสพสุราตั้งแต่เวลาเย็นจนมืดค่ำจึงเมาสุราไม่ถือไพร่ถือนายแล้ว เตียว คับจึงจุดประทัดสัญญาณแล้วขี่ม้าพาทหารบุก โจมตีเข้าไปในค่ายเตียวหุย

เตียวคับขี่ม้าตรงรี่ไปที่กระโจม ทหารที่ล้อมรูปเตียวหุยอยู่ในกระโจมนั้นเห็นข้าศึกโจมตีก็แตกตื่นวิ่งหนี เตียวคับขี่ม้าเข้าไปถึงรูปเตียวหุยแล้วเอาทวนแทงไปที่รูปนั้น ฟางซึ่งผูกเป็นหุ่นเตียวหุย ก็กระจัดกระจาย ไปตามแรงทวน

เตียวคับเห็นดังนั้นก็ตกใจรู้ว่าต้องกลอุบาย จึงขี่ม้าจะควหนีออกจากค่าย ในทันใดนั้นเสียงประทัด สัญญาณก็ดังขึ้นจากด้านหลังและด้านข้างทั้งสองด้าน ทหารของเตียวหุยได้โห่ร้องแล้วตีโอบ เข้ามาจาก ทั้งสามด้าน ตัวเตียวหุยขี่ม้าตรงเข้ามาสกัดหน้า เตียวคับไว้ พลังร้องว่าเตียวคับจะหนีไปไหน ภูคือเตียว หุยรออยู่ที่นี่แล้ว

เตียวคับได้ยินเสียงเตียวหุยก็ตกใจ พอดีเตียวหุยควมม้าตรงเข้ามาถึงแล้วแทงทวนตรงมา เตียวคับจึง จำเป็นต้องใช้ทวนปิดทวนของเตียวหุย

ทางฝ่ายทหารของเดวิดซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ที่ค่ายของเช็กและค่ายของเทอาได้ยินเสียงประทัดสัญญาณที่เดวิดเข้าโจมตีค่ายของเดวิดหุยกียกทหารออกจากค่าย เหลือไว้แต่จำนวนน้อยเพื่อรักษาค่าย แต่พอยกพันออกจากประตูค่ายก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากทางด้านหลังค่ายทั้งสอง แล้วได้ยินเสียงทหารโห่ร้องเป็นอันมาก กลายเป็นทหารเมืองเสฉวนรุกจู่โจมเข้ามาจากด้านหลังค่าย จุดไฟเผาค่ายขึ้นแล้วไล่ตามตีทหารซึ่งกำลังจะยกออกจาก ค่ายนั้นบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือต่างพากันแตกหนี กระฉวนกระฉอนไป อูยเอียนและลู่ต๋องจึงพาทหารเข้าโจมตีค่ายเพ็กเจียมและให้ทหารเอาเพลิงเผาค่ายเพ็กเจียมมายาวอดตามไปอีกค่ายหนึ่ง

ทางฝ่ายเดวิดรบกับเดวิดหุยกียกได้สามสิบเพลง เดวิดก็เห็น แสงเพลิงลุกไหม้ขึ้นที่ค่ายทั้งสาม และได้ยินเสียงทหารโห่ร้องเป็นอันมาก ก็รู้ว่าต้องกลเสียค่ายทั้งสามให้แก่ทหารเมืองเสฉวนแล้ว ทั้งทหารที่ยกเข้ามาโจมตีค่ายเดวิดหุยกียกก็ถูกทหารเดวิดหุยกียกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดวิดเห็นเหลือกำลังนัก จึงขี่ม้าพา ทหารที่เหลือหนีกลับไปด้านหลังของเทอาเจียมเดวิดหุยกียกได้รับชัยชนะแก่กองทัพของเดวิดอย่างงดงาม จับเชลยและศาสตราวุธเป็นสินศึกได้เป็นจำนวนมากก็มีความยินดี จึงให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารอย่างทั่วถึงกัน และให้ม้าเร็วถือหนังสือแจ้งข้อ ราชการไปรายงานให้เล่าปี่ทราบ

เล่าปี่ทราบรายงานแล้วจึงกล่าวแก่ขงเบ้งว่า คุณซื่อคาคสแกนการณ์ได้แม่นยำราวกับเทพดาเข้าดาลใจ ซึ่งเดวิดหุยกียกก็เป็นกลอุบายที่จะเอาชนะข้าศึกตามคำทำนายจริงแล้ว ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ การศึกครั้งนี้เดวิดหุยกียกเสียทหารร่วมสองหมื่นคน พอกลับถึงด้านหลังของเทอาเจียมเดวิดหุยกียกก็รู้สึกอับอายนักไม่กล้าไปพบหน้าโจหลง จึงให้ทหารคนสนิทไปรายงานความศึกทั้งปวงแก่โจหลงที่ค่าย และขอให้โจหลงช่วยยกกองทัพไปโจมตีเดวิดหุยกียก

โจหลงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่ทหารของเดวิดหุยกียกเดวิดหุยกียกประมาทแก่ข้าศึก เราได้ห้ามปรามแล้วก็ไม่ฟัง จึงเสียให้ได้รับความอับอายครั้งนี้ แล้วยังจะมีหน้ามาขอให้เรายกทหารไปช่วยอีกเล่า ให้เดวิดหุยกียกทำการเอาชนะเดวิดหุยกียกให้จงได้ มิฉะนั้นเราจะลงโทษ ตามทัณฑ์บนที่ให้ไว้ โจหลงยังคงเกรงค้ำพวยากรณของกวนล่ออยู่จึงไม่ยอมยกกองทัพไปช่วยเดวิดหุยกียก กลับเร่งรัดให้เดวิดหุยกียกเอาชนะเดวิดหุยกียกให้จงได้ ทั้งๆ ที่รู้ดีว่ากองทัพเดวิดหุยกียกในขณะนั้นเหลือทหารเพียงหนึ่งในสามเท่านั้น แต่โจหลงก็ไม่คำนึงถึง

พอเดวิดหุยกียกได้ทราบความจากทหารซึ่งใช้ไปหาโจหลงก็ทุกซอกตรอมใจ ทั้งน้อยใจว่าโจหลงไม่รักทหารเพราะทหารที่เหลืออยู่บัดนี้ก็น้อยนักไหนเลยจะต่อสู้กับทหารของเดวิดหุยกียก แต่เดวิดหุยกียกก็แรง ด้วยมานะคิดว่าโจหลงหยามเรครั้งนี้ชอบที่เราจะต้องคิดอ่านทำ การเอาชนะเดวิดหุยกียกหลบความอับอายให้จงได้

เดวิดหุยกียกคิดดังนั้นแล้วจึงเกณฑ์ทหารแบ่งออกเป็นสองกอง เดวิดหุยกียกจะคุมทหารกองหนึ่งยกไปรบกับเดวิดหุยกียก ส่วนอีกกองหนึ่งเดวิดหุยกียกสั่งให้ซุ่มอยู่ในซอกเขาใกล้หน้าด่าน และสั่งว่าเรายกไปรบกับเดวิดหุยกียกแล้วจะทำที่แตกถอยหนีมาทางซอกเขา ถ้าเดวิดหุยกียกไล่ตามมาก็ให้ยกทหารออกโจมตีล้อมจับตัวเดวิดหุยกียกให้จงได้

ครั้นเวลารุ่งเช้าเดวิดหุยกียกยกทหารออกจากค่ายจะไปรบกับเดวิดหุยกียก พอดีกับเดวิดหุยกียกสั่งให้ลู่ต๋องเป็นกองทัพหน้ายกมาที่ด้านหลังของเทอาเจียม จึงสวนทางกัน

เดวิดหุยกียกขี่ม้าเข้ารบกับลู่ต๋อง พอรบกันได้ห้าเพลงเดวิดหุยกียกก็ทำเป็นซึกม้าหนี ลู่ต๋องไม่รู้จักขี่ม้าไล่ตามเดวิดหุยกียกไป พอไปถึงจุดที่เดวิดหุยกียกซุ่มทหารไว้ ทหารเหล่านั้นไม่รู้ว่าเป็นลู่ต๋อง ยังคงสำคัญว่าเป็นเดวิดหุยกียก จึงยกทหารออกมาโจมตีและล้อมลู่ต๋องไว้

เดวิดหุยกียกขี่ม้ากลับเข้ารบกับลู่ต๋องอีกครั้งหนึ่ง แล้วเอาทวนแทงลู่ต๋องตกม้าตาย บรรดาทหารของลู่ต๋องเห็นตัวนายถึงแก่ความตายก็แตกหนีกลับไปรายงานให้เดวิดหุยกียกทราบ

เดวิดหุยกียกทราบความก็โกรธ คุมทหารยกมาที่ด้านหลังของเทอาเจียม เห็นเดวิดหุยกียกยกทหารตรงมา เดวิดหุยกียกขี่ม้าเข้ารบกับเดวิดหุยกียก เดวิดหุยกียกยังใช้อุบายเดิม พอรบกับเดวิดหุยกียกได้ห้าเพลงก็ซึกม้าหนี แต่เดวิดหุยกียกทั้งจึงไม่ไล่ตามไป เดวิดหุยกียกไม่เห็นเดวิดหุยกียกไล่ตามมาก็ซึกม้ากลับมารบกับเดวิดหุยกียก พอรบกันได้ห้าเพลงเดวิดหุยกียกก็ทำเป็นซึกม้าหนีอีกครั้งหนึ่ง เดวิดหุยกียกเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าพาทหารกลับเข้าค่าย เดวิดหุยกียกเห็นเดวิดหุยกียกยกทหารกลับไปก็พาทหารกลับค่ายเช่นเดียวกัน

เดวิดหุยกียกกลับไปถึงค่ายแล้วเรียกอูยเอียนมาปรึกษาว่า เดวิดหุยกียก วางอุบายลวงลู่ต๋องและฆ่าลู่ต๋องไปคนหนึ่งแล้วยังจะใช้อุบายเดิม ลวงเรอีกเล่า หมั่นนำใจเรานัก เราจะคิดอ่านอุบายซ้อนกลจับเดวิดหุยกียกให้จงได้

เดวิดหุยกียกในวันนีกลายเป็นเดวิดหุยกียกเจ้ากลอุบายไปแล้ว อูยเอียนได้ฟังปรัการก็ประหลาดใจ จึงถามว่าท่านจะคิดอ่านประการใด เดวิดหุยกียกจึงว่า เวลาพรั่งนี้เราจะไปรบกับเดวิดหุยกียก ท่านจงคุมทหารไปซุ่มอยู่ข้างหลัง

ทหารของเดวิดซึ่งข่มไว้ทางน้อย และแบ่ง ทหารไปชนหญาบรรทุกเกรียนไว้จมาก เราจะไล่เดวิด ไปถึงทางน้อย ท่านจงเผาหญาขึ้นสกัดต้นทาง ปลายทางเสีย เห็นเราจะจับตัวเดวิดได้เป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม

ป็นข้ามเขา ป็นข้ามฟ้า (ตอนที่413)

เดวิดหุยท่ากลอุบายใช้สุราลวงให้เดวิดประมาทแล้วใช้แผน เกี้ยวเจียงปลาตกตีค่ายเพ็กเจียม ค่ายบอง เทา และค่ายบองเช็กแตก จนเดวิดต้องถอยไปตั้งหลักที่ด้านบองเทาเหงียมตามเดิม ครั้นเดวิดหุยยก กองทัพไปประชิด เดวิดก็วางแผนข่มโจมตีจนลยต้องถึงแก่ความตาย และใช้แผนเดิมลวงเดวิดหุยอีก แต่เดวิดหุยแจ้งในกลอุบายของเดวิดจึงวางแผนแก้กลอุบายนั้น

เดวิดหุยคิดอ่านซ่อนกลเดวิดเพราะเดวิดหุยรู้ดีอยู่แล้วว่า การรบในวันพรุ่งนี้ เดวิดก็จะใช้แผนการเดิม คือล่อเดวิดหุยเข้าไป ในทางน้อยและให้ทหารข่มอยู่ในทางน้อยนั้นทั้งสองข้างทาง พอเดวิดหุยเข้าไปก็ ยกทหารออกมาโจมตี

ดังนั้นแผนการที่เดวิดหุยคิดซ่อนกลเดวิดคือให้อุยเอี้ยนคุม ทหารเป็นสองกอง พร้อมด้วยเชื้อเพลิงและ ฟางเป็นจำนวนมาก ทั้งสองกองให้ข่มอยู่ในทางน้อยด้านหลังทหารของเดวิดเพื่อกำจัดกอง ข่มของ เดวิดเสียก่อน และให้แบ่งทหารเอาเชื้อเพลิงและฟางไปเตรียมไว้ที่ต้นทางและปลายทางน้อย ใช้เพลิง สกัดกันไม่ให้เดวิดหนีไปทางปลายทางหรือต้นทางได้

อุยเอี้ยนได้ฟังแผนการดังนั้นก็ยกย่องความคิดของเดวิดหุยเป็นอันมาก ว่าเขาเล่าลือว่าท่านว่าความแรงด้วย โทสะ คิดไม่ถึงว่าท่านจะคิดอ่านแผนการศึกได้รัดกุมลึกซึ้งถึงเพียงนี้

เดวิดหุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ อุยเอี้ยนก็หัวเราะตาม แล้วเดวิดหุยจึงว่าความคิดของข้าพเจ้าเป็นแต่ ประมาทดอก แผนการทั้งนี้ข้าพเจ้าจดจำมาจากแผนการของกุนซื่อทั้งสิ้น

อุยเอี้ยนรับคำเดวิดหุยแล้วจึงว่าข้าพเจ้าจะลอบยกทหารไปข่มอยู่ในทางน้อย และเตรียมการตามแผนการ ของท่านตั้งแต่สองยาม วันนี้ท่านจงวางใจเถิด แล้วอุยเอี้ยนจึงคำนับลาเดวิดหุยออกไปจัดแจงการตาม แผนการนั้น

พอรุ่งขึ้นเข้าเดวิดหุยก็ขี่ม้าพาทหารจะออกไปรบกับเดวิด เดวิดก็คุมทหารจะมาจะท่ารบกับเดวิด หวังจะลวงเดวิดหุยเข้า ไปในทางน้อยตามแผนการเดิม แล้วจะจับตัวเดวิดหุยล้างความอัปยศให้จงได้ สอง ทหารเสือพอเห็นหน้าก็ขี่ม้าปราดเข้าหากันอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทหารของทั้งสองฝ่ายต่างโห่ร้องก้อง สนั่นทั้งห้องทุ่ง เดวิดรบกับเดวิดหุยได้เพียงสิบเพลงก็ขี่ม้าหนีไปตามกล เดวิดหุยทำทีไม่ รู้หัน และขี่ ม้าไล่ตามเดวิดไป

เดวิดขี่ม้าเข้ามาถึงทางน้อย เหลียวไปด้านหลังเห็นเดวิดหุยไล่ตามมาก็ดีใจ คิดว่าคราวนี้คงจับเดวิดหุย ได้เป็นแน่แท้ เดวิดจึงขี่ม้าไปถึงจุดข่ม แล้วชักม้ากลับมารบกับเดวิดหุยอย่างคึกคะนอง

เดวิดขี่ม้ากลับมารบกับเดวิดหุยกว่ายี่สิบเพลงแล้วก็ไม่เห็นทหารซึ่งข่มไว้ยกออกมาตีกระหนาบเดวิด หุยก็ประหลาดใจ กลับเห็นควันไฟลุกโชนขึ้นทั้งต้นทางและปลายทาง แล้วทหารเมืองเสฉวนก็กรู ออกมาจาก ทั้งสองข้างทาง ร้องบอกต่อๆ กันว่าให้จับเดวิดให้จงได้

เดวิดเห็นดังนั้นก็ตกใจและแปลกประหลาดใจว่าเหตุใดทหารซึ่งข่มไว้ไม่ยกออกมาตีกระหนาบเดวิด หุยตามแผนการ เดวิดหุย เห็นเดวิดลบลาล้างดังนั้นก็รุกไล่อย่างดุเดือด พลังข่มขวัญว่าเดวิดเอย ออย่าหวังว่าทหารที่ข่มไว้จะยกออกมาช่วย อุบายเพียงเท่านี้เราก็แจ้งอยู่ จึงซ่อนกลข่มทหารไว้ด้านหลัง ทหารของท่าน แล้วโจมตีฆ่าเสียจนหมดสิ้นก่อนที่ท่านจะเข้ามาในทางน้อยนี้แล้ว บัดนี้ท่านตกอยู่ในกล อุบายของเรา จะหนีไปทางปลายทางก็มีได้แล้ว จงยอมจำนนแต่โดยดีเราก็จะไว้ชีวิตให้

เดวิดรู้ความดังนั้นก็ยิ่งตกใจ มองไปทางหน้าเหลียวมาทางหลังก็เห็นทหารเมืองเสฉวนตีกระหนาบรุก กระชั้นเข้ามาทั้งสองด้าน ทางปลายทางต้นทางทั้งสองเล่าก็มีแสงเพลิงและควันไฟลุกโชนมิ่ง ถึงแม้จะตีฝ่า หนีออกไปก็ไม่อาจฝ่ากองเพลิงที่ปากทางและปลายทางได้ เดวิดก็หน้าถอดสี

เดวิดตัดสิ้นใจฝาสถานการณ์คับขัน ขี่ม้าหนีออกจากวงรอบขึ้นไปบนเนินเขาโดยมีทหารติดตามไปเพียง ไม่ถึงห้าสิบคน เดวิดหุยไม่รู้ภูมิประเทศคิดว่าเดวิดขึ้นไปบนภูเขาแล้วไม่มีเส้นทางหนี ต่อไป จึงสั่ง ทหารให้ตั้งขบวนรุกคืบขึ้นไปบนเนินเขาอย่างช้าๆ หวังมิให้เดวิดตีฝ่ากลับลงมาได้

เดชะบุญเดียวคับยังไม่ถึงที่ตาย เมื่อขี่ม้าขึ้นเนินเขาหนีไปแล้วก็ดันดันขึ้นไปจนถึงบนยอดเขา เห็นทางลาดชันลงไปถึงด้านบองเทาเหงียม เดียวคับก็มีความยินดี รีบขี่ม้าหนีเข้าด้านไป และสังหาร ให้กวอดชันรักษาด้านไว้มิให้ประมาท

เดียวหุยนำขบวนทหารค่อยๆ รุกคืบขึ้นไปจนถึงยอดเขาก็ไม่พบ เดียวคับ มองลงไปเห็นด้านบองเทาเหงียมก็รู้ว่าเดียวคับหนีกลับเข้าไปในด้านแล้ว จึงพาทหารกลับไปค่าย

วันรุ่งขึ้นเดียวหุยคุมทหารยกไปตีด้านบองเทาเหงียมอีก แต่เดียวคับก็ป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นสามารถ เดียวหุยยกทหารเข้าตีด้านบองเทาเหงียมติดต่อกันถึงสิบวันก็ไม่สามารถตีได้สำเร็จ จึงสั่งให้ถอยทัพออกมาตั้งค่ายไกลจากด้านบองเทาเหงียมสองร้อยเส้น

การถอยมาตั้งค่ายใหม่ของเดียวหุยครั้งนี้คือการเปลี่ยนกลยุทธ์ รุกมาเป็นกลยุทธ์ยัน เพราะการตั้งค่ายประชิดด้านจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เนื่องจากภายในด้านตั้งอยู่ในภูมิประเทศที่มั่นคงแข็งแรง สามารถอาศัยกำแพงด้านเป็นเครื่องป้องกันการรุกเข้าตีได้เป็นอย่างดี และถ้าเห็นได้ก็สามารถยกเข้าตีค่ายได้โดยสะดวก การระมัดระวังรักษาค่ายอย่างกวอดชันจะทำให้ทหารอ่อนล้าอิดโรย หากนานวันไปก็จะเพลียพล่า ดังนั้นเพื่อแก้ไขความเสียเปรียบ เดียวหุย จึงให้ถอยทัพออกมาตั้งค่ายใหม่ในระยะห่างพอสมควรในระยะที่สามารถป้องกันระวางดินได้ทันทั่วทั้งที่ ทั้งสามารถคุมเชิงการเคลื่อนไหว ภายในด้านได้ด้วย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าความก้าวหน้าในทางพิชัยยุทธของ เดียวหุย

หลังจากที่ขงเบ้งมาอยู่กับเล่าปี่แล้วได้เปลี่ยนแปลงไปในทางเก่งกล้าสามารถมากขึ้น ต่างกับกวนอูซึ่งยังคงอาศัยความกล้าหาญและความเก่งกล้าเป็นบาทฐานดั้งเดิม

เดียวหุยตั้งค่ายใหม่แล้วก็ประพฤติตนตามแบบอย่างของขงเบ้ง คือศึกษาภูมิประเทศให้เข้าใจจนกระจ่างถ่องแท้เพื่อกำหนดแผนการยุทธ์สืบไป ดังนั้นเดียวหุยจึงพา ทหารคนสนิทสิบห้าคนพร้อม ด้วยอุยเอี้ยนลอบไปสำรวจภูมิประเทศโดยรอบด้านบองเทาเหงียม เห็นภูมิประเทศเป็นชอกห้วยเนินเขา แลทางนั้นกันดารนัก จำเพาะข้ามเขาจึงจะมาได้

นั่นคือภูมิประเทศอันเป็นที่ตั้งด้านบองเทาเหงียมตั้งอยู่ในหุบเขา มีภูเขาสูงชันกันขวางโดยรอบ มีชอกเขาเนินเขาและลำธารห้วยละหานอันทึบกันดาร ยากแก่การนำกองทัพรุกเข้ามาได้ การยกทหารเข้าตีด้านบองเทาเหงียมจะมีความเป็นไปได้ก็แต่โดยปืนข้ามภูเขาเท่านั้น

เพราะเหตุนี้เดียวคับจึงมีความมั่นใจว่าเดียวหุยจะไม่สามารถตีด้านบองเทาเหงียมได้สำเร็จ ดังนั้นเดียวคับจึงกำหนดแผนตั้งรับเข้าศึกอยู่ในด้านบองเทาเหงียม คาดหวังว่าเมื่อเสบียงอาหารหมดสิ้น ลงกองทัพเดียวหุยก็ต้องยกกลับไป ซึ่งต้องถือว่านี่คือความคิดที่ประมาทต่อการศึก เพราะบนฟ้านั้นถึงแม้คนจะบินข้ามไปไม่ได้ แต่นกก็ยังสามารถบินข้ามฟ้าไปได้ สามมหาอะไรกับภูเขา มีหรือที่จะขัดขวางความพยายามของคนได้

เมื่อครั้งสงครามเจ็ดวันระหว่างอินเตียกับจีนเกี่ยวกับปัญหาพรมแดนอินเตียกับจีนในช่วงกลางศตวรรษที่สิบเก้า นั้น อินเตียก็ประมาทว่ากองทัพปลดแอกประชาชนจีนจะไม่สามารถยกฝ่าข้ามภูเขาสูงชันมาได้ แต่ในที่สุดกองทัพปลดแอกประชาชนจีนที่บัญชาการสูง สุดโดยเหมาเจ๋อตงก็ได้ปืนข้ามภูเขาอันสูงชันรุกเข้าไปในดินแดนของ อินเตียอย่างดุเดือด หัวหยาญ และปฏิบัติการก็สำเร็จภายในเวลาเจ็ดวัน หลังจากนั้นนั้นก็ถอนทัพกลับ

เดียวหุยสำรวจภูมิประเทศแล้วตัดสินใจเข้าตีด้านบองเทาเหงียม โดยใช้ยุทธวิธีให้ทหารปืนภูเขา อันเป็นแผนการเหนือความคาดหมายของข้าศึก โดยยอมฝ่าความยากลำบากและอุปสรรคนานัปการเพื่อทำ การในสิ่งที่ข้าศึกคิดไม่ถึง แล้วช่วงชิงชัยชนะให้จงได้

ดังนั้น ปัญหาของเดียวหุยจึงอยู่ที่การหาผู้รู้ภูมิประเทศและเส้นทางปืนภูเขาสูงเพื่อเข้าตีด้านบองเทาเหงียมโดยจับพลัน และโชคก็เข้าข้าง ในขณะที่เดียวหุยคุมทหารสำรวจภูมิประเทศอยู่นั้นได้พบกับชาวบ้านหาคอนของป่าไต่เถาว์ล้วยห้อยตัวลงมาจากยอดเขา

เดียวหุยรอนกระทั้งชาวบ้านกลุ่มนั้นไต่เขาลงมาถึงพื้นแล้วจึง ลงจากหลังม้าชวนอุยเอี้ยนเดินเข้าไปหา คำนับและถามว่าท่านเป็นชาวบ้านใด จึงได้ไต่เขาลงมาที่นี่ ชาวบ้านทั้งห้าคนเห็นท่าทีเดียวหุยเป็นมิตรและอ่อนน้อมจึงคำนับตอบแล้วว่า พวกข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองฮันตั้งเทียวค้าขายของป่า ทราบว่ากองทัพมาตั้งอยู่ทั้งในด้านและนอกด้านบองเทาเหงียม เกรงจะถูกรังแกริดไถจึงเสี่ยงมาตามทางลัดไต่เขามาจนถึงที่นี่

เดี๋ยวหุยจึงถามว่า เส้นทางที่มาเป็นส่วนไหนของด่าน ชาวบ้านทั้งห้าคนจึงบอกว่าจะลงจากยอดเขาไปข้างล่างอีกด้านหนึ่งจะเป็นท้ายด่านบองเทาเหี้ยม มีทหารอยู่ไม่มากนัก ผิดกับทางด้านซึ่งทหารชุมนุมอยู่หนาแน่น

เดี๋ยวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า เวลานี้บ่ายเย็นแล้วข้าพเจ้าขอเชิญท่านไปที่ค่ายเพื่อเลี้ยงขอบคุณให้เป็นไมตรีไว้สักครั้งหนึ่ง ชาวบ้านทั้งห้าคนเห็นเดี๋ยวหุยให้เกียรติพวกตนผิดกับทหารที่เคยพบเห็นมาแต่ก่อนก็มีความยินดี ทั้งเห็นเป็นเวลาใกล้มืดจึงตอบรับคำ เดี่ยวหุยจึงพาทหารและชาวบ้านทั้งห้าคนมาที่ค่าย

พอมาถึงค่ายเดี๋ยวหุยและอุยเอียนจึงเลี้ยงดูชาวบ้านทั้งห้าคนอย่างอímหน้าสำราญและผูกมิตรไมตรีจนแน่นแฟ้น แล้วมอบเงินทอง เป็นสินน้ำใจ จากนั้นเดี๋ยวหุยจึงขอให้ชาวบ้านทั้งห้าคนช่วยนำทางไปที่ด่านบองเทาเหี้ยม

ชาวบ้านทั้งห้าคนได้รับทั้งไมตรี ทั้งเกียรติยศ ข้าพเจ้าอาหาร และของรางวัลก็มีความยินดีจึงตกปากรับคำช่วยเหลือเดี๋ยวหุยอย่างเต็มที่ พอใกล้รุ่งเดี๋ยวหุยจึงสั่งจัดทหารเป็นสองกอง ให้อุยเอียนคุมกองหนึ่งยกเข้าตีด่านบองเทาเหี้ยมทางด้านหน้า ส่วนเดี๋ยวหุยจัดทหารที่ชำนาญการเดินป่าและการรบในป่าเขาทำร้ายคน ให้ชาวบ้านทั้งห้าคน เป็นผู้นำทางปืนป่ายภูเขาไปตามเส้นทางลัดเพื่อเข้าตีด่านบองเทาเหี้ยมทางด้านหลัง

ครั้นจัดแจงทหารเสร็จแล้วจึงกำหนดนัดเวลาเที่ยงตรงเป็นเวลา เข้าตีด่านพร้อมกัน ทหารทั้งสองกองจึงยกออกจากค่าย เป้าหมายตรง ไปที่ด่านบองเทาเหี้ยม

เดี๋ยวหุยรักษาการณ์อยู่ในด่านด้วยความมั่นใจว่าจะใช้กลยุทธ์ตั้งรับเพื่อรับมือกับกองทัพของเดี๋ยวหุย พอใกล้เที่ยงทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้อุยเอียนยกทหารมาทำรบที่หน้าด่าน เดี่ยวหุยขึ้นไปดูบนกำแพงด่าน เห็นธงประจำตัวนายทัพไม่ไขเดี๋ยวหุย แต่เป็นชื่ออุยเอียน เดี่ยวหุยคิดว่าจะสามารถเอาชนะแกฝีมือของอุยเอียนได้โดยง่าย จึงลงจากกำแพงด่านแล้วคุมทหารยกออกจากด่านจะไปรบกับอุยเอียน

เดี่ยวหุยคุมทหารออกจากประตูด่านไปยังไม่ทันหมดชบวนทหาร รักษาการณ์ได้วิ่งตามมารายงานอย่างร้อนรนว่า ทางด้านท้ายด่านมีทหารข้าศึกรุกเข้าโจมตีและได้จุดเพลิงทางด้านท้ายด่านเป็นหลายแห่ง เดี่ยวหุยได้ยืมรายงานดังนั้นจึงเสียวหลังกลับไปทางด้านท้ายด่าน เห็นเพลิงลุกขึ้นหลายแห่งและได้ยินเสียงทหารของเดี๋ยวหุยโห่ร้องใกล้เข้ามาก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าไปในด่านเพื่อ รับมือกับข้าศึกที่รุกเข้ามาทางด้านหลังด่าน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แรงมานะของคนแก่ (ตอนที่ 414)

หลังจากเดี๋ยวหุยคิดอ่านซ่อนกลเดี่ยวหุยสำเร็จแล้ว เดี่ยวหุยก็ใช้กลยุทธ์ตั้งรับอยู่ในด่านบองเทาเหี้ยม เดี่ยวหุยจึงต้องถอยทหาร มาตั้งค่ายคุมเชิงไว้ในระยะสองร้อยเส้น ครั้นสำรวจภูมิประเทศกระจ่างแล้วจึงกำหนดแผนการเหนือคาดคิดเข้าโจมตีด่านบองเทาเหี้ยม

เดี่ยวหุยขี่ม้าพาทหารของตัวเองย้อนกลับเข้ามาในประตูด่าน แต่ไม่ทันที่ทหารของเดี่ยวหุยส่วนที่ออกนอกด่านไปแล้วจะกลับเข้าด่านได้หมดสิ้น

อุยเอียนก็คุมทหารเมืองเสฉวนจู่โจมตามตีเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทหารของเดี่ยวหุยถูกจู่โจมตั้งนั้นก็แตกตื่นตกใจ เหยียบกันเอง บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เดี่ยวหุยขี่ม้ากลับเข้ามาในด่านได้ไม่ถึงเส้น เดี่ยวหุยก็ขี่ม้าพาทหารตีฝ่ากระหนาบเข้ามา ในขณะที่ด่านประตูด่านอุยเอียนก็ขี่ม้าพาทหารตีกระหนาบเข้าไป ทหารของเดี่ยวหุยตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมจึงถูกทหารของเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเกือบหมดสิ้น

เดี่ยวหุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักม้ากลับแล้วตีฝ่าออกไปทางประตูด่านโดยเหลือทหารเพียงสิบเอ็ดสิบสองคนติดตามไป ทหารเมืองเสฉวนได้ทีก็ล้อมจับทหารของเดี่ยวหุยที่อยู่ภายในด่าน ยึดศาสตราวุธ ม้าและอาหารไว้ได้เป็นจำนวนมาก ด่านบองเทาเหี้ยมซึ่งเป็นด่านสำคัญที่โจโจ้ววางใจให้เป็นด่านที่จะรับมือกับกองทัพเมือง เสฉวนจึงเสียแก่เดี่ยวหุยด้วยประการฉะนี้

เดี๋ยวคับพาทหารซึ่งสนิทหนีออกจากด่านอย่างหลุกหลဲแล้ว จึงขี่ม้าลัดเลาะไปตามซอกเขาจนถึงเมืองฮันต่ง แล้วเข้าไปรายงานความ ทั้งปวงแก่โจทอง

โจทองได้ฟังดังนั้นก็โกรธเดี๋ยวคับ ล่าเลิกขึ้นอีกครั้งหนึ่งว่าเมื่อครั้งก่อนเราห้ามท่านแต่ท่านก็ไม่ฟัง จึงพาแพ่แก่กองทัพเมืองเสฉวน เราได้คาดโทษไว้ครั้งหนึ่ง มาครั้งนี้ก็เสียที่ข้าศึกยับเยินกลับมาอีกเล่า เป็นการผิดคำที่ณบทบที่ไว้ไว้ จำเป็นต้องลงโทษท่านตามอาญาศึก ว่าแล้วโจทองจึงสั่งทหารให้คุมตัวเดี๋ยวคับไปประหาร

เดี๋ยวคับเสียที่แก่ข้าศึก ได้รับความอัปยศเป็นอันมาก ครั้นได้ฟังคำตัดสินของโจทองก็ก้มหน้าคอดก มีรู้ที่ จะว่ากล่าวประการใด ในขณะที่ทหารเข้ามาคุมตัวเดี๋ยวคับนั้น โกลยซึ่งเป็นทหารคนสำคัญของโจโจได้ คำนับโจทองแล้วว่า บัดนี้เป็นเวลาหน้าศึกอยู่ ซึ่งท่านจะประหารชีวิตนายทหารเอกนั้นไม่สมควร ทหารเลว หมิ่นแสน นั้นหางาย มันเสียหายตายไปก็หาได้ใหม่ไม่ลำบาก แต่ทหารเอกเสียหาย ทั้งเดี๋ยวคับก็มี ความชอบมาแต่หนหลังเป็นที่โปรดปรานของ วุยอ่อง ขอท่านจงงดโทษเดี๋ยวคับไว้อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้า ขอเสนอให้เดี๋ยวคับทำการแก้ด้วยทหารไปตีด่านแฮบ่งก่วนเพื่อรั้งกองทัพเมืองเสฉวนไม่ให้ทำอันตราย แก่เมืองฮันต่งสืบไป หากครั้งนี้เดี๋ยวคับเสียที่แก่ข้าศึกแล้ว ท่านจะลงโทษประหารข้าพเจ้าก็จะไม่ทักท้วง ขัดขวางอีกต่อไป

โจทองพอได้ยินความว่าเดี๋ยวคับเป็นที่โปรดปรานของวุยอ่องก็ ได้ยังคิด เพราะรู้ว่าเดี๋ยวคับเป็นทหาร เอกมีฝีมือ และทำการอยู่กับวุยอ่องเป็นเวลาช้านาน มีความชอบเป็นอันมาก หากลงโทษประหารอาจไม่ เป็นที่ต่อใจของโจโจ ดังนั้น โจทองจึงจำใจต้องอดโทษเดี๋ยวคับไว้ก่อน และอนุญาตให้เดี๋ยวคับยก ทหารไปตีด่านแฮบ่งก่วนเพื่อแก้ตัว และให้ภาคทัณฑ์ความผิดของเดี๋ยวคับทั้งสองครั้งไว้ หากเสียที่ กลับมาในครั้งนี้อีกก็จะลงโทษประหารชีวิต

เดี๋ยวคับรอดตายมาได้ก็มีความยินดี รับคำโจทองแล้วออกไปจัดแจงทหารห้าพันยกไปด่านแฮบ่งก่วน อัน แผนการของโกลยที่เสนอให้เดี๋ยวคับยกทหารไปตีด่านแฮบ่งก่วนนั้น ก็คือแผนการตีเมืองเว่ย ช่วยเมือง เจ้านั่นเอง เพราะอาณาเขตซึ่งเป็นแดนต่อแดนระหว่างแคว้นฮันต่งกับแคว้นเสฉวนนั้น ทางแคว้นเสฉวนมี ด่านสำคัญเป็นแนวรับทางด้านใต้คือด่านแฮบ่งก่วน และมีจุดยุทธศาสตร์สำคัญอีกจุดหนึ่งอยู่ทางเหนือขึ้น ไปคือเมือง ปาเส ส่วนทางแคว้นฮันต่งมีด่านสำคัญเป็นแนวรับทางด้านเหนือคือด่านบองเทาเหิงยม และมี จุดยุทธศาสตร์สำคัญอีกจุดหนึ่งอยู่ใต้ลงมาคือ เขาเตงกุนสัน

เมื่อครั้งที่โจโจจะถอนทัพจากเมืองฮันต่งไปรบกับขุนกวนที่เมืองหับป่านั้น ได้กำชับอย่างแข็งขันว่าให้ รักษาด่านบองเทา เหิงยมและเขาเตงกุนสันไว้ให้ได้ เมืองฮันต่งก็จะมีอันตรายนะ จึงสั่งให้เดี๋ยวคับเป็น ผู้รักษาด่านบองเทาเหิงยม และให้แฮหัวเอียนเป็นผู้รักษาเขาเตงกุนสัน ซึ่งทั้งสองคนนี้ล้วนเป็นทหารเสือ ที่โจโจไว้วางใจ และมีประสบการณ์ในสงครามอย่างโชกโชน บัดนี้เดี๋ยวคับเสียด่านบองเทาเหิงยมแล้ว โกลยจึงเกรงว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะยกเข้าตีเมืองฮันต่ง นั่นคือยกเข้าตีเขาเตงกุนสันแล้วประสานกำลังกับ เดี่ยวหุยที่ยึดด่านบองเทาเหิงยมไว้ได้ แล้วรุกเข้าเมืองฮันต่ง จึงกำหนดแผนการให้เดี๋ยวคับยกทหารไปตี ด่านแฮบ่งก่วนของเมืองเสฉวน ด้วยหวังจะดึงกำลังกองทัพเมืองเสฉวนให้ไปป้องกันด่านแฮบ่งก่วนไว้ ทำ ให้เมืองฮันต่งไม่เป็นอันตราย

เดี๋ยวคับยกทหารไปใกล้ด่านแฮบ่งก่วนก็ให้ตั้งค่ายประชิดด่านไว้ แล้วให้ทหารออกไปทำรบ ฝ่ายเบ้งตัด และงักจันซึ่งเล่าปี่ได้แต่งตั้งให้ รักษาด่านแฮบ่งก่วนทราบข่าวศึก จึงปรึกษาหารือกันว่าจะใช้กลยุทธ์ อัน ใดในการรับมือกับกองทัพเมืองฮันต่งในครั้งนี้

งักจันซึ่งสุขุมลุ่มลึกและมีประสบการณ์ในการสงครามได้เสนอว่า การรับมือกับข้าศึกครั้งนี้ควรใช้กลยุทธ์ ตั้งรับเพื่อป้องกันรักษาด่านไว้มิให้เป็นอันตราย แต่เบ้งตัดเห็นว่าข้าศึกยกมาเพียงห้าพันจะมาสู้รักษาด่าน การศึกก็จะยืดเยื้อเรื่อยสืบไป ชอบที่จะยกทหารออกไปโจมตีข้าศึกให้แตกพ่ายไปจะดีกว่า

งักจันจะห้ามปรามประการใดเบ้งตัดก็ไม่ฟัง ดึงดันคุมทหารยกออกไปรบกับเดี๋ยวคับ แต่เพราะเหตุที่เดี๋ยว คับมีฝีมือการรบที่เข้มแข็ง แกร่งกล้ากว่าเบ้งตัดเป็นอันมาก ดังนั้นพอทหารทั้งสองกองประจัญบานกันเบ้ง ตัดก็ไม่สามารถต้านทานฝีมือของเดี๋ยวคับได้จึงชักม้าหนี เดี่ยวคับได้ทีจึงคุมทหารไล่ฆ่าฟันทหารของเบ้ง ตัดบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เบ้งตัดพาทหารหนีกลับเข้าไปในด่านได้ก็ให้รู้สึกละอายใจต่องักจัน งักจันเห็นว่าเมื่อมีศึกมาประชิดด่าน และเสียที่ข้าศึกตั้งนี้จำต้อง รายงานให้เล่าปี่ทราบ จึงแต่งหนังสือรายงานความศึกให้ม้าเร็วถือเข้า ไปใน เมืองเสฉวน เล่าปี่แจ้งความในหนังสือรายงานของงักจันแล้วจึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการ

ใด ขงเบ้งจึงว่าการศึกครั้งนี้ท่านจะได้เมืองฮันต๋ง ดั่งนั้นอย่าได้ปรารภเลย ในวันพรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันที่ท่าน
ออกว่า ราชการ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแต่งทหารฝีมือออกไปตีกองทัพเดียวคับให้แตกไปจงได้

เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็ค่อยคลายใจ พอวันรุ่งขึ้นเล่าปี่ออกว่าราชการบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกอง
และขุนนางทั้งปวงต่างมาประชุมพร้อมกันตามตำแหน่ง เล่าปี่จึงปรารภว่าบัดนี้เดี๋ยวคับยกกองทัพมาตีด่าน
แฮบ้งก้วน ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านสู้รบประการใด

ขงเบ้งค่านับเล่าปี่แล้วกล่าวว่า อันเดี๋ยวคับนั้นมีฝีมือกล้าหาญนัก ขอให้มิหนังสือไปหาตัวเดียวหุมาจึงจะ
สู้ฝีมือเดี๋ยวคับได้ ว่าแล้วขงเบ้งก็มองไปที่สองตง

สองตงขุนศึกผู้เฒ่าได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็รู้ย่นยามมีความวิตกว่า ฝีมือทหารในเมืองเสฉวนนั้นไม่มีผู้ใด
สามารถต่อกรกับเดี๋ยวคับได้ จึงจำต้องหมายเรียกเดี่ยวหุมาจากด่านของเตาเหิงยมมารับมือกับเดี๋ยวคับ
เมื่อทราบความนัยดังนี้สองตงก็มีมานะว่าตัวเรานี้แม้จะมีอายุมากแล้ว แต่กำลังวังชาและฝีมือการรบก็
สามารถต่อสู้กับเดี๋ยวคับได้อย่างสบาย

สองตงคิดดังนั้นก็เลยลุกออกไปค่านับเล่าปี่และขงเบ้ง พลังกล่าวว่าท่านอาจารย์หลูทหารทั้งปวงตั้ง
จะมีเสียใจไปสิ้นหรือ แต่ตัวข้าพเจ้าชรานี้จะขออาสาไปตัดศีรษะเดี๋ยวคับมาให้ได้

ขงเบ้งจึงตอบกลับมาว่า สองตงท่านมีฝีมือกล้าหาญก็จริงอยู่ แต่ บัดนี้อายุล่วงเลยสู่วัยชราแล้ว ข้าพเจ้า
เป็นห่วงว่าจะด่านทานกำลังเดี๋ยวคับไม่ได้สองตงถูกใจดำก็มานะโกรธ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าถึงแม้
ข้าพเจ้าจะมีอายุชราแล้ว แต่กำลังวังชาก็ยังทรงพลัง สามารถขึ้นเกาทัณฑ์อันแกร่งได้ สามารถยกของ
หนักถึงสามร้อยชั่งได้ ไม่ชอบที่ท่านจะปรามาสว่าข้าพเจ้าสู้ฝีมือเดี๋ยวคับข้าศึกมิได้

ขงเบ้งยังคงยืนยันคำเดิมว่าตัวท่านอายุเจ็ดสิบเศษแล้ว จะอ้างว่ามีกำลังเสมอคนหนุ่มนั้นข้าพเจ้าวิตกว่า
ท่านจะประมาทแล้วเสียทีแก่ข้าศึกให้เสียราชการไป

สองตงได้ยืนดั่งนั้นก็โกรธจนหน้าแดงกำ ความทะนงและมานะในใจชายชาติทหารโหมโหติช่วงขึ้นในใจ
สองตงได้ก้าวเดินออกมาทางด้านหลังที่วาระการด้วยผีเท้าอันหนักแน่น เดินไปหาทหารซึ่งถือง้าว
ประจำตัว ซิงเองง้วนนั้นถือกลับเข้าไปในที่วาระการ แล้วร่ายรำเพลงง้าวอย่างแคล่วคล่องว่องไวจน
สิ้นกระบวนเพลง พอสิ้นเพลงง้าวเล่าปี่ ขงเบ้ง และขุนนางทั้งปวงได้ปรบมือขึ้นพร้อมกัน ต่างสรรเสริญ
สองตงเป็นอันมากว่ามีกำลังฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก สองตงไม่สนใจฟังถ้อยคำคงเดินออกมาทางด้าน
หลังที่วาระการ หยิบเอาคันเกาทัณฑ์สองคันถือเข้าไปในที่วาระการ แล้วนำคันเกาทัณฑ์จนโก่งหักทั้ง
สองคัน

เล่าปี่ ขงเบ้ง และขุนนางทั้งปวงก็ปรบมือสรรเสริญสองตงอีกครั้งหนึ่งว่ามีความชำนาญในอาวุธและมีกำลัง
วังชาหาผู้เสมอเหมือนมิได้ พอสิ้นเสียงสรรเสริญขงเบ้งจึงกล่าวว่า ท่านจะไปก็ไปเถิด แต่เอาทหารรองไป
ด้วยสักคนหนึ่งจะได้ช่วยกันทำการ สองตงได้ยินคำขงเบ้งอนุญาตตามที่อาสาที่มีความยินดีแต่ก็ยังขุนใจที่
ถูกปรามาสว่าเป็นคนแก่ ครั้นขงเบ้งบอกให้เอาทหารรองไปร่วมการอีกคนหนึ่ง สองตงจึงว่า เจียมหนั้นนั้นก็
เป็นคนชราเหมือนกับข้าพเจ้าจะขอเอาไปด้วย ถ้าไม่ได้รับราชการก็ให้ตัดศีรษะหงอกนี้เสียเถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี อนุญาตให้สองตงและเจียมหนั้นยกทหารหนุนไปป้องกันด่านแฮบ้งก้วน แต่
ยังไม่ทันที่จะสิ้นกระแสความ จูล่งได้ลุกออกไปค่านับเล่าปี่แล้วว่า อันเดี๋ยวคับทหารเอกโจโจผู้นี้มีฝีมือ
กล้าแข็งยิ่งนัก ซึ่งท่านได้ให้สองตงและเจียมหนั้นยกทหารหนุนไปรักษาด่านแฮบ้งก้วนในครั้งนี้ เกรงว่า
หากพลาดพลั้งประการใดก็จะเป็นอันตรายถึงเมืองเสฉวนเพราะด่านแฮบ้งก้วนเป็นด่านสำคัญ หากเสียด่าน
แฮบ้งก้วนก็อาจเสียเมืองเสฉวนด้วย

ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าดูหมิ่นสองตง เจียมหนั้น ว่าเป็นคนชราเลย อันเมืองฮันต๋งนั้นจะได้ด้วยความคิดและ
ฝีมือคนชราทั้งสองเป็นมั่นคง คำกล่าวของขงเบ้งตอนนี้ได้บ่งบอกถึงความมั่นใจอย่างยิ่งว่า การช่วยให้
สองตงและเจียมหนั้นคุมทัพออกไปรบศึกกับเดี๋ยวคับครั้งนี้ ไม่เพียงแต่แต่จะมุ่งหวังป้องกันรักษาด่านแฮ
บ้งก้วนเท่านั้น แต่ยังมีมุ่งหวังไปถึงการยึดเมืองฮันต๋งทั้งแคว้นเสียทีเดี๋ยวอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็น
ชัดเจนว่าขงเบ้งได้รู้จักกำลังสติปัญญา กำลังฝีมือของขุนพลผู้เฒ่าทั้งสองเป็นอย่างดี

จูล่งได้ยินคำขงเบ้งดังนั้นก็รู้ว่ามีมานะอันลึกซึ้งเกินที่จะคาดคิดอยู่เบื้องหลัง จึงค่านับแล้วกลับมายืนอยู่
ที่เดิม สองตงและเจียมหนั้นค่านับลาเล่าปี่และขงเบ้งออกมาจัดแจงทหาร แล้วยกไปที่ด่านแฮบ้งก้วน

ฝ่ายจกจันและเบ้งตัดหลังจากให้ม้าเร็วถือหนังสือไปถึงเมืองเสฉวนแล้วก็ได้ใช้กลยุทธ์ตั้งรับไม่ออกไปรบกับเตียวคับอีกต่อไป พอทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานว่าบัดนี้เล่าปี่ให้สองตงและเจียมหงั้นคุมทหารห้าพันยกหนุนมาช่วยก็มีความยินดี พอติสองตงและเจียมหงั้นมาถึงก็ได้คำนับทักทายกันตามธรรมเนียม

จกจันและเบ้งตัดประหลาดใจว่าบรรดาทหารเอกในเมืองเสฉวน ก็มีอยู่หลายคน ฉะนั้นจึงให้ทหารแก่สองคนนำทัพมาตั้งนี้ จึงแอบซบซิบกันแล้วหัวเราะ สองตงเห็นอาการของจกจันและเบ้งตัดตั้งนั้นก็รู้ว่าเป็นการหัวเราะเยาะเย้ย จึงคุมความโกรธอยู่ในใจ พอกลับออกมาที่ค่าย สองตงจึงกล่าวกับเจียมหงั้นว่า ท่านเห็นแล้วหรือเบ้งตัดกับจกจันหัวเราะเยาะเราว่าคนซราหามีฝีมือไม่ เราจะทำคิดอ่านเอาชนะเตียวคับให้ได้ คนทั้งนั้นจึงจะเกรงเราสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลีลารบสองเสือเดมา (ตอนที่415)

หลังจากเตียวคับเสียด่านของเตาเหียงให้แก่เตียวหุยแล้ว ถูกโจฬองภาคทัณฑ์โทษและให้ทำการแก้ตัว โดยยกกองทัพไปตีด่านแฮ้งก้วน เพื่อหวังจะตีกองทัพเตียวหุยให้ลงมาช่วยด่านแฮ้งก้วน ทำให้เมืองฮันตั้งปลอดภัย แต่เล่าปี่ ขงเบ้ง ไม่หลงกล กลับตั้งให้ สองตงและเจียมหงั้นสองขุนพลผู้เดมา ยกกองทัพหนุนมาช่วยป้องกันด่านแฮ้งก้วน

เจียมหงั้นเองก็ประจักษ์แก่ตาในท่าทีของเบ้งตัดและจกจันซึ่งหัวเราะเยาะเย้ยนั้นว่าเป็นการดูหมิ่นสองขุนพลผู้เดมาว่าแก่ซราแล้ว ไหนเลยจะเอาชนะข้าศึกได้ ครั้นได้ยินคำ สองตงก็เห็นด้วยจึงว่า ท่านจะคิดอ่านประการใด ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำตามเพื่อลอบรอยที่ถูกดูหมิ่นในครั้งนี้อย่างได้

สองตงจึงว่า ทางด้านหลังค่ายของเตียวคับมีซอกเขาเดินตลอดมาถึงด่านแฮ้งก้วน เป็นที่รกร้างชอบกล อยู่ให้ท่านคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ในซอกเขาด้านหลังค่ายเตียวคับนั้น เมื่อใดที่ข้าพเจ้ายกทหารออกไปรบติดพันกับเตียวคับแล้ว ให้ท่านยกทหารออกจากจุดที่ซุ่ม ตีกระหนาบหลัง และสกัดอย่าให้เตียวคับหนีกลับเข้าไปในค่ายได้ก็จะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

เจียมหงั้นได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ คำนับลาสองตงออกไปจัดแจงทหาร ครั้นเวลาใกล้สว่างก็ยกทหารออกจากด่านอย่างเงียบกริบ ไปตั้งซุ่มอยู่ในซอกเขาด้านหลังค่ายของเตียวคับตามแผนการของสองตงทุกประการ พอฟ้าสว่างขึ้นสองตงก็คุมทหารออกไปที่หน้าค่ายของเตียวคับ ให้ทหารร้องทำทนายให้เตียวคับยกทหารออกมาต่อสู้กันให้เห็นฝีมือ เตียวคับได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่าตัวนายทัพของเมืองเสฉวนเป็นทหารซราก็คิดประมาทว่าจะสามารถเอาชนะได้โดยง่าย ประกอบทั้งถูกร้องทำทนายก็โกรธ เตียวคับจึงคุมทหารยกออกมารบกับสองตง

เมื่อเผชิญหน้ากันเตียวคับเห็นสองตงอยู่ในวัยชรา ผมบนศีรษะที่แลเห็นนอกหมวกเกราะนั้นขาวโพลนก็หัวเราะเยาะ แล้วว่าตัวชราถึงเพียงนี้ยังหาความละเอียดไม่ ช่างมีหน้าอาสาออกมาทำการสงคราม จะเอายศศักดิ์ไปถึงไหน

สองตงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวกูแก่เดมาซราก็จริง แต่ง้าวซึ่งกูถืออยู่นี้มิได้แก่ด้วย ระวังศีรษะของมึงไว้ให้จงดีก็แล้วกัน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณานาคำโต้ตอบของ สองตงตอนนี้ว่า ถึงตัวกูซราก็จริง แต่ง้าวซึ่งกูถืออยู่นี้ยังคมอยู่ ว่าแล้วสองตงก็ชักม้าตรงเข้ารบกับเตียวคับ เตียวคับก็ชักม้าพุ่งเข้าหาสองตง ทหารของทั้งสองฝ่ายต่างตีมาล่อซอกกลองและโห่ร้อง ขึ้นพร้อมกัน

เตียวคับรบกับสองตงได้สิบเพลง พลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารตั้งสนั้นมาจากด้านหลัง และได้ยินเสียงทหารแตกฮือจึงเสียวไปดู เห็นทหารเมืองเสฉวนที่มีธงประจำตัวนายทัพชื่อเจียมหงั้นยกกำลังออกจากซอกเขาเข้าจู่โจมทหารของเตียวคับจากด้านหลัง แล้วตีกระหนาบเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ทหารของเตียวคับแตกตื่นถูกทหารของเจียมหงั้นฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารของสองตงเห็นเจียมหงั้นคุมทหารตีกระหนาบหลังทหารเตียวคับเข้ามาก็รุกจู่โจมกระหนาบเข้าไป ทำให้เตียวคับและทหารตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารเมืองเสฉวน

เตียวคับเห็นทหารเมืองเสฉวนล้อมโจมตีกะหวั่นแค้นเข้ามาและฆ่าฟันทหารของตัวเองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากเห็นจะต้านทานไม่ได้ จึงชักม้าล่อออกจากวงล้อมแล้วตีฝ่ากลับไปทางด้านหลัง ทหารของเตียวคับที่เหลือก็แตกหนีตามเตียวคับไป

สองดงและเจียมหงั้นคุมทหารไล่ตามตีไปเป็นระยะทางถึงเก้าร้อยเส้น เห็นไม่ทันเดี๋ยวดับแล้วจึงให้ตั้งค่ายลงไว้ ส่วนเดี๋ยวดับเมื่อ พาทหารหนีพ้นจากการติดตามของสองดงแล้วก็ให้ตั้งค่ายไว้เช่นเดียว กัน และให้ม้าเร็วรายงานความศึกให้โจหอทราบ

โจหอทราบความศึกแล้วก็โกรธเดี๋ยวดับ เรียกทหารมาสั่งการให้ไปจับตัวเดี๋ยวดับมาประหารชีวิตตามที่ได้อาณาเขตโทษไว้ โงจูยได้ยินโจหอสั่งการดังนั้นก็ตกใจ รีบห้ามปรามโจหอว่า ซึ่งท่านจะทำการดังนี้ไม่ควร แม้รู้ไปถึงเดี๋ยวดับก็จะหนีไปเข้าด้วยกองทัพเมืองเสฉวน การศึกซึ่งจะทำสืบไปก็จะขัดสน ขอให้แต่งทหารไปช่วยกำกับไว้อย่าให้เดี๋ยวดับเอาใจออกหากได้ โจหอได้ฟังคำท้วงก็คิดว่าเดี๋ยวดับแม้แตกทัพมาก็ยังคงประจวบตั้งเสื่ออยู่ในป่า หากถูกไล่ล่าก็จะหนีกระเจิดกระเจิงไป หากเดี๋ยวดับไปเข้าด้วยกองทัพเมืองเสฉวนแล้วกองทัพเมืองฮันตั้งก็จะยิง ล่ามาก เพราะเดี๋ยวดับรู้ดีลึกล้ำหนทางทางด้านกองทัพเมืองฮันตั้งเป็นอย่างดี และยังมีส่วนพรรคพวกอยู่เป็นอันมาก

โจหอได้คิดดังนั้นก็เห็นชอบกับข้อเสนอของโงจูย จึงตั้งให้แฮหัวซ่งผู้เป็นหลานของแฮหัวตุ้นซึ่งนับเนื่องเป็นญาติของโจหอด้วยเช่นเดียวกันคุมทหารกองหนึ่ง และตั้งให้ฮันโฮซึ่งเป็นน้องของ ฮันเหียนคุมทหารอีกกองหนึ่ง รวมเป็นกำลังพลห้าพันคนยกหนุไปช่วยเดี๋ยวดับ

แฮหัวซ่งและฮันโฮเป็นนายทหารหนุ่ม มีน้ำใจคึกคะนอง ครั้นได้คุมกองทหารตามคำสั่งของโจหอแล้วต่างก็คิดสร้างความสำเร็จ เป็นเกียรติศักดิ์ไว้กับตัว พอไปถึงเดี๋ยวดับก็แจ้งความตามคำสั่งของ โจหอ แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งสองคนจะจับตัวนายทหารเมืองเสฉวน แก่ความอัปยศให้ท่านให้จงได้

เดี๋ยวดับขุนศึกผู้เจนสนามเห็นสองนายทหารหนุ่มกล่าวความคึกคะนองดังนั้นก็ว่า อันสองดงกับเจียมหงั้นนั้นเหมือนหนึ่งเสือ แม้ ขราแล้วลายเสือก็หาได้สิ้นไปไม่ การที่จะประมาทสองทหารเดมาของ เมืองเสฉวนนั้นไม่สมควร ฮันโฮจึงว่า สองดงผู้นี้ข้าพเจ้าได้ยืมกิตติศัพท์มาแต่ก่อนว่าเคย ทำราชการอยู่ที่เมืองเตียงสา แปรพักตร์เข้าด้วยกวนอูแล้วยังคบคิดให้อุยเอี้ยนฆ่าฮันเหียนพี่ชายข้าพเจ้าอีก ความแค้นข้าพเจ้ามีอยู่แก่ สองดงเป็นอันมาก ข้าพเจ้ายกมาทำการครั้งนี้นอกจากจะหวังความชอบในราชการแล้ว ยังหวังทำการล้างแค้นให้กับพี่ชายข้าพเจ้าด้วย

เดี๋ยวดับเห็นสองนายทหารหนุ่มดั่งต้นจะยกออกไปรบกับทหารเมืองเสฉวนก็ไม่อาจขัดขวางทัดทานได้ เพราะตัวเองเพิ่งพ่ายศึกมาหยกๆ ยิ่งทัดทานก็ยิ่งถูกดูหมิ่นเหยียดหยามว่าเกรงกลัวข้าศึก ดั่งนั้นเดี๋ยวดับจึงจำใจจำยอมให้สองนายทหารหนุ่มยกทหารออกไปรบ กับสองดง

ทางฝ่ายสองดงและเจียมหงั้นเมื่อตั้งค่ายมั่นลงแล้ว ทุกวันเวลาได้พาทหารคนสนิทออกไปสำรวจตรวจตราภูมิประเทศอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนถึงภูเขาเทียนตองสัน เห็นทหารเมืองฮันตั้งเคลื่อนไหวอย่างคึกคักก็ลอบพาทหารเข้าไปสังเกตการณ์มิให้ฝ่ายทหารเมือง ฮันตั้งได้รู้ตัว ในที่สุดสองดงก็พบว่าบริเวณภูเขาเทียนตองสันนี้คือคลังเสบียงอาหารใหญ่ของเมืองฮันตั้ง มีอาณาเขตติดต่อกว้างไกลไปจนถึงเขาเตงกุนสัน และที่ลุ่มราบในอาณาบริเวณนั้น เมื่อเก็บเกี่ยวธัญญาหารแล้วก็จะนำมารวมไว้ที่คลังเสบียงใหญ่ ณ เขาเทียนตองสัน ดั่งนั้นการลาดตระเวนดูแลรักษาคลังเสบียงและพื้นที่เขาเทียนตองสันจึงเข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ

สองดงทราบสภาพดังนั้นก็จึงปรึกษากับเจียมหงั้นแจ้งสภาพภูมิประเทศและฐานะทางยุทธศาสตร์ของเขาเทียนตองสันให้เจียมหงั้นทราบทุกประการ

เจียมหงั้นได้ทราบความดังนั้นก็ว่า ถ้าคิดอ่านตัดเสบียงตำบลนี้เสียได้ ก็จะได้เมืองฮันตั้งโดยง่าย สองดงได้ฟังคำเจียมหงั้นดังนั้นก็ปรบมือหัวเราะ แล้วว่าความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้า และว่าเราสองคนขราแล้ว คนทั้งปวงจึงปรามาส ศึกครั้งนี้เล่าปี่นายเราตั้งให้เรามาช่วยรักษาด่านแสบังกวน แต่ดูท่าทางท่านซื่อแล้วคงหมายมุ่งยึดเมืองฮันตั้งอย่าได้สงสัยเลย ดั่งนั้นเราจำจะทำลายคลังเสบียงของเมืองฮันตั้งที่เขาเทียนตองสันให้จงได้ การศึกข้างหน้าก็จะไม่ขัดสน

แล้วสองดงจึงว่า ท่านจงคุมทหารกองหนึ่งยกไปซุ่มอยู่ในแนวป่าใกล้กับเขาเทียนตองสัน อย่าให้ข้าศึกได้รู้ตัว เมื่อใดที่ข้าพเจ้ายกทหารไปตีเขาเทียนตองสันแล้ว ก็ให้ท่านจุดเพลิงเผาคลังเสบียงแล้ว ตีกระหนาบเข้ามาคงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง และการทั้งนี้อย่าได้แพร่งพรายให้ผู้ใดภายในด่านได้รู้เห็นเป็นอันขาด หากล่วงรู้ถึงข้าศึกแล้วท่านก็จะเสี่ยงอยู่ในอันตราย

เจียมหงั้นจึงว่า ความคิดของท่านครั้งนี้สุ่มลุ่มลึกล้ำ การทั้งปวงคงจะสำเร็จดังความคิดท่านเป็นมั่นคง ว่าแล้วเจียมหงั้นจึงคำนับลาสองดงออกไปเตรียมทหารพร้อมไว้ ครั้นเวลากลางคืนเจียมหงั้นจึงคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ตามแผนการของสองดงทุกประการ

ทางฝ่ายแสบหัวขงและสันโฮ เมื่อยกทหารมาถึงหน้าค่ายของ สองตงก็ให้ทหารร้องทำท่ายให้สองตง ออกมารบกันให้ประจักษ์ฝีมือ สองตงทราบรายงานแล้วก็พาทหารออกจากค่ายจะไปรบกับทหารเมืองฮัน ด่ง แสบหัวขงและสันโฮเห็นสองตงขี่ม้าหน้าทหารออกมาตั้งนั้นก็ร้องดาสองตงว่า อ้ายเดมาอายุปุนนี้แล้ว ไม่คิดอยู่กับลูกหลาน ยังกระหายในลาภยศ ไม่ละอายุแก่คนทั้งปวงหรือ

ว่าแล้วสันโฮก็ขี่ม้าตรงเข้าไปหาสองตง ส่วนสองตงได้ยินคำด่าตั้งนั้นก็โกรธ ชักม้าเข้ารบกับสันโฮ ส่วนแสบหัวขงเห็นสองตงแม้จะอยู่ในวัยชราแต่มีกำลังวังชากล้าหาญนักก็เกรงว่าสันโฮจะสู้สองตงไม่ได้ จึงชักม้า เข้าไปช่วยสันโฮรบกับสองตง

สองตงรบกับสันโฮและแสบหัวขงได้ยี่สิบเพลงก็ชักม้าหนีออกจากลานรบแล้วสั่งทหารให้ถอยทัพ สันโฮ และแสบหัวขงเห็นได้ทีก็ไล่ตามตีและยึดค่ายของสองตงไว้ แล้วสั่งทหารให้ล่าเลี้ยงเสบียงอาหารจาก เขา เทียนตองสันมาไว้ที่ค่ายของสองตงเพื่อเป็นเสบียงให้แก่กองทัพต่อไป สองตงพาทหารหนีไปเป็น ระยะทางสองร้อยเส้นก็สั่งให้ตั้งค่ายขึ้นใหม่

วันรุ่งขึ้นแสบหัวขงและสันโฮก็ยกทหารมาทำรบกับสองตงอีก สองตงรบกับแสบหัวขงและสันโฮได้สิบสี่สิบห้า เพลงก็ทิ้งค่าย พาทหารหนีไปอีกสองร้อยเส้นแล้วตั้งค่ายใหม่ขึ้นอีก

สันโฮและแสบหัวขงยึดได้ค่ายที่สองของสองตงแล้วก็ให้ทหารรักษาค่าย และให้ล่าเลี้ยงเสบียงอาหาร ตลอดจนอาวุธยุทธโธปกรณ์หนนเนื่องมาสำรองไว้ในค่ายที่สองนี้ และให้ม้าเร็วรีบไปแจ้งความศึกให้เดียด คับทราบ และให้กวตชันระมัดระวังหลัง ตลอดจนส่งเสบียงอาหารอย่าให้ขาด

เดียดคับทราบความตั้งนั้นก็ตกใจ แจ้งแก่ม้าเร็วให้รีบกลับมา บอกสันโฮและแสบหัวขงว่าซึ่งสองตงแตกหนี ทิ้งค่ายไปถึงสองครั้งสองคราดังนี้ผิดวิสัยนัก คงเป็นกลอุบายของสองตงอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงให้แสบ หัวขงและสันโฮตั้งค่ายมั่นไว้อย่าได้ออกรบอีกต่อไปเลย

แล้วเดียดคับจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบกลับไปแจ้งความแก่สันโฮและแสบหัวขงในเวลานั้น ครั้นสันโฮและแสบหัวขง ทราบคำทักท้วงของเดียดคับก็โกรธ สั่งม้าเร็วให้กลับไปบอกเดียดคับว่า ตัวเดียดคับเสียที่พ่ายแพ้แก่ข้าศึก จนความกลัวเข้าครอบงำ เห็นอะไรก็เป็นกลอุบายไปสิ้น ตัวเราสองคนกำลังได้ที่แก่ข้าศึก และรู้เห็นความ ศึกกระจ่างชัด อย่าได้มาขัดขวางอีกเลย คอยส่งเสบียงและคอยจัดงานฉลองชัยชนะให้พร้อมเถิด

เดียดคับได้ทราบความจากม้าเร็วตั้งนั้นก็รู้สึกอัปยศอดสูแก่บรรดาทหารทั้งปวง จึงเอาสุรามาดื่มเพื่อให้ คลายความทุกข์ ครั้นรุ่งขึ้นแสบหัวขงกับสันโฮก็คุมทหารยกออกไปรบกับสองตงอีก เป็นคารบที่สาม สองตง รบกับสันโฮและแสบหัวขงได้ห้าเพลงก็ทิ้งค่าย พาทหารหนีเข้าไปในด่านแสบังก่วน

แสบหัวขงและสันโฮจึงให้ทหารยึดค่ายของสองตงไว้ และให้ล่าเลี้ยงเสบียงอาหารตลอดจนอาวุธ ยุทธโธปกรณ์มาสำรองไว้ในค่ายที่สามนี้เพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนในการโจมตีด่านแสบังก่วนต่อไป ใน ขณะเดียวกันนั้น แสบหัวขงและสันโฮก็ได้คุมทหารที่เหลือยกไปตั้งค่ายประชิดด่านแสบังก่วนไว้ สองสิงห์ หนุมไม่รู้อิลาบของสองขุนพลผู้เดมาของเล่าปี่ คิดว่า การศึกที่ผ่านมามีศึกที่แท้จริงและเป็นฝ่ายกุมไว้ซึ่ง ชัยชนะ ในขณะที่สองเสือเดมากำลังเตรียมเผด็จศึกถอนทัพและเก็บเกี่ยวกำไรเพื่อลอบรอยปราคาสมของ คนทั้งปวงให้สำเร็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย สลายกำลัง (ตอนที่ 416)

หลังจากเดียดคับถูกสองตงและเจียมหงั้นโจมตีจนต้องล่าถอยออกจากเขตด่านแสบังก่วนแล้ว โจ้ทองได้ ตั้งให้แสบหัวขงและสันโฮ สองสิงห์หนุมยกทหารไปช่วยเดียดคับ สองสิงห์หนุมคะนองศึกกรุโลโจมตีกอง ทหารของสองตงและเข้ายึดค่ายไว้ได้ถึงสามค่าย ใช้เป็นที่เก็บเสบียงอาหารและอาวุธยุทธโธปกรณ์ จากนั้นจึงยกกองทัพเข้าประชิดด่านแสบังก่วน

ฝ่ายเบ้งตัดซึ่งเคยหัวเราะเยาะสองตงและเจียมหงั้นว่าแก่เดมาปุนนี้แล้วไหนเลยจะเอาชนะข้าศึกได้ ครั้นได้ เห็นสองตงเสียที่แก่ข้าศึกถอยเข้ามาอยู่ในด่านตั้งนั้นจึงลอบส่งสารลับแจ้งข่าวเข้าไปยังเมืองเสฉวน รายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ

เล่าปี่ทราบความว่าข้าศึกได้ทียกกองทัพเข้าประชิดด่านแสบังก่วนแล้วก็ตกใจ จึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษา และแจ้งสภาพการณ์สงคราม ให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วถามว่า กุณซื่อจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้ง หัวเราะ เอาพัดชนนบกโบกไปมาอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า ชาวสารการสงครามที่ท่านปรารถนั้งนี้ตรงกับกรชาวที่

ข้าพเจ้าได้รับ ท่านอวยวิตถกเลย การทั้งนี้เป็นกลอุบายของสองดงและเจียมหงั้น อีกไม่กี่วันสองดงคงจะดี กองทัพเมืองฮันต่งให้แตกพ่ายไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยังไม่คลายใจ จึงถามว่าเหตุใดคนชื่อจิ้งมันใจดังนั้นเล่า ขงเบ้งจึงว่าวิสัยสองดงทะนงนัก ไหนเลยจะยอมพ่ายแพ้ถึงสาม ครั้งสามคราแล้วหนีเข้าไปอยู่ในด่าน หากต่อสู้ไม่ได้จริงแล้วสองดงคงจะยอมตายในสนามรบเสียมากกว่า ระยะเวลาที่สู้รบกันเพียงเก้าร้อยเส้น

หากสองดงจะหนีก็สามารถหนีเข้าไปในด่านได้โดยไม่ต้องพักตั้งค่ายระหว่างทาง แต่ที่สองดงแก่งล่า ถอยถึงสามครั้งระยะห่าง กันเพียงครั้งละสองร้อยเส้น ปล่อยให้ข้าศึกยึดค่ายใช้เป็นที่เก็บเสบียง อาหาร และยุทธโปกรณ์ถึงสามค่ายจึงจะถอยเข้าด่าน สภาพการสงครามที่แท้จริงก็คือค่ายเปล่าของสองดงทั้ง สามค่ายที่ถูกยึดไปนั้นบัดนี้เต็มไปด้วยเสบียงและอาวุธของข้าศึก แล้วกองทัพของข้าศึกที่ยกมาต้อง แบ่งไปรักษาค่ายถึงสามค่าย ดังนั้นจึงเหลือทหารเพียงจำนวนน้อยเข้าประชิดด่านแฮ้งก้วน สภาพการ ของข้าศึกเริ่มจากมาก ดำเนินการรุกจนเหลือกำลังน้อย ในขณะที่สองดงได้ถอยทัพทำให้กำลังน้อยเมื่อมา รวมกับกำลังทหารในด่านแฮ้งก้วนแล้วก็มีกำลังมาก ข้าศึกยิ่งรุกไล่ยิ่งกำลังน้อยลงและอ่อนแรง อุปมา ดังเกาทัณฑ์ที่แสนไปจนสุดแรงแล้ว แม้ฝ่าใหม่อันบางก็ไม่อาจยิงให้ ทะลุได้ฉับใด กองทัพของข้าศึกต้อง กลของสองดงในครั้งนี้ก็อุปมาเช่นนั้น

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่า เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงประมาณสถานการณ์ว่านี่ คือกลอุบายสลายข้าศึกของสองดง เมื่อสอง ดงถอยเข้าด่านรวมศูนย์ กำลังได้แล้วคงจะรุกรบตอบโต้ตีกองทัพข้าศึกที่ประชิดด่านแฮ้งก้วน และรุก เข้ายึดค่ายทั้งสามคืน ซึ่งเอาเสบียงอาหารและอาวุธยุทธโปกรณ์ ของข้าศึกเป็นกำไรได้อีก

เล่าปีได้ฟังขงเบ้งอธิบายต้นลึกหนางอย่างละเอียดดังนั้นก็ค่อยคลายใจ และเห็นว่าการศึกใกล้จะ แดกหักแล้ว เล่าปีจึงให้เล่าสองซึ่ง เป็นบุตรเลี้ยงคุมทหารยกหนุนไปช่วย สองดงอีกแรงหนึ่ง เมื่อเล่าสอง ยกทหารไปถึงด่านแฮ้งก้วนแล้ว จึงแจ้งความให้เบ้งตัด จักจั่น และ สองดงทราบเล่าปีให้ยกทหารมา ช่วย สองดงจึงถามว่าเล่าปีได้ทราบข่าวสารประการใดจึงให้ท่านหนุนมาช่วยดังนั้น เล่าสองจึงเล่าความซึ่ง เล่าปีและขงเบ้งได้ปรึกษากันให้เบ้งตัด จักจั่น และสองดงฟังทุกประการ

สองดงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า กุณช้อมีสติปัญญากว้างขวางราวเทพยดา แม้อยู่ทางไกลก็สามารถ เข้าใจสภาพการศึกและแผนการของข้าพเจ้าได้กระจ่างเหมือนหนึ่งนั่งอยู่ในหัวใจข้าพเจ้า สองดงได้ สารภาพความคิดที่วางแผนนั้นว่า ซึ่งเราแตกถอยมานี้ด้วยกลอุบาย จะให้ข้าศึกเอาอาวุธและเสบียงอาหาร มารวมไว้ในค่ายประชิด เพลาค่ำวันนี้ท่านจงคอยดูเถิด เราจะยกออกตีค่ายแฮ้งก้วน ฮันโฮ แดกไปแล้ว จะ ให้ทหารเก็บเครื่องศาสตราวุธ และเสบียงอาหารไว้ให้จงได้

สองดงหันมาทางจักจั่นและเบ้งตัด แล้วกล่าวว่าในค่ำคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะยกทหารออกไปตีข้าศึกให้พ่ายแพ้ ไปจงได้ ขอให้จักจั่นตรวจ ตรารักษาด่านไว้ให้มั่นคง อย่าให้ข้าศึกลอบรุกเข้าเข้ามาได้ ส่วนเบ้งตัดนั้น ขอให้ช่วยเตรียมทหารไว้ชนเสบียงอาหารและเครื่องศาสตราวุธที่จะยึดจากข้าศึกในค่ำคืนวันนี้

ส่วนเล่าสองให้ยกไปช่วยข้าพเจ้าเบ้งตัด จักจั่น และเล่าสอง ได้ฟังสองดงว่าดังนั้นก็รับคำแล้วต่างคนต่าง แยกย้ายกันไปจัดแจงการในหน้าที่รับผิดชอบต่อไป

ทางฝ่ายฮันโฮและแฮ้งก้วนนับแต่รุกไล่สองดงจนหนีเข้าไปในด่านแล้ว คุมทหารคอยที่อยู่ในค่ายถึงสาม วันก็ไม่เห็นสองดงยกทหารออกมารบ จึงสำคัญว่าสองดงเกรงกลัวฝีมือและเปลี่ยนกลยุทธ์เป็นตั้งรับศึกอยู่ใน ด่าน ดังนั้นจึงมิได้เตรียมการที่จะยกออกไปรบกับ สองดงอีกคงให้ทหารพักผ่อนเตรียมการอยู่ในค่าย คอยฟังข่าวว่า สองดงจะยกมาทาบเมื่อใด บรรดาทหารของฮันโฮและแฮ้งก้วนคอย ที่อยู่ในค่ายดังนั้นก็ พากันตั้งอยู่ในความประมาท

ในคืนนั้นพอเวลาสองยามผ่านพ้นไป สองดงและเล่าสองได้คุม ทหารห้าพันลอบยกออกจากประตูด่าน อย่างเงียบเชียบ พอเข้าล้อมค่ายของฮันโฮและแฮ้งก้วนแล้วก็จุดประทัดสัญญาณขึ้น บรรดาทหารของสอง ดงก็ระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายพร้อมกับโห่ร้องและตีหอกเข้าไปในค่ายอย่างรวดเร็ว

ทหารของแฮ้งก้วนและฮันโฮกำลังนอนหลับอย่างสุขสบาย พอได้ยินเสียงทหารโห่ร้อง ตื่นขึ้นเห็นแสง เพลิงลูกโชติช่วงทุกค่ายก็ตกใจ พากันแตกตื่นวิ่งหนีโดยไม่ทันใส่เกราะและคลุมอานม้า ทหารของ สอง ดงได้ฆ่าฟันทหารของแฮ้งก้วนและฮันโฮบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แฮ้งก้วนและฮันโฮเห็นทหารแตกตื่นและบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากคุมกันไม่ติดดังนั้นก็ตกใจ รีบพาทหาร ซึ่งสนิทมีมาหนีออกจาก ค่าย หนีไปทางค่ายที่ยึดไว้จากสองดง ทางฝ่ายสองดงและเล่าสองได้ก็คุม ทหารไล่ตามตีแฮ้งก้วนและฮันโฮไปตลอดทางแฮ้งก้วนและฮันโฮจะเข้าค่ายที่ยึดไว้ก็ไม่ทัน ทั้งทหารที่ตั้ง

ให้รักษาค่ายมีจำนวนน้อย พอได้ทราบข่าวแห้วซงและฮันโฮเสียที่แกสองดงก็พากัน ทิ้งค่ายแล้วหนี กระจัดกระจายไป

ในขณะนั้นบังตดยกทหารมาถึง จึงให้ทหารเข้ายึดค่ายเก็บสินค้าเสบียงอาหารและอาวุธยุทธโปกรณ์จาก ค่ายทั้งสามไว้จนหมดสิ้น

ทางฝ่ายสองดงและเล่าสองได้พาทหารไล่ตามตีแห้วซงและฮันโฮไปจนเวลาสว่าง สองดงยังคงพาทหาร รุดหน้าต่อไปเพื่อจะไล่แห้วซงและฮันโฮให้ทัน เล่าสองเห็นทหารเริ่มอ่อนล้าอิดโรยจึงขี่ม้าเข้าไปใกล้สอง ดงแล้วว่าบัดนี้ทหารของเราทำศึกมาตลอดทั้งคืน เริ่มอ่อนล้าอิดโรย ขอบที่จะพักพิงทหารสักกระยะ หนึ่งให้พ้อมีกำลังก่อน แล้วค่อยยกตามตีต่อไป

สองดงจึงว่าอันการศึกสองฝ่ายกระทำแกกันนั้น ความอ่อนล้าอิดโรยย่อมมีขึ้นแก่ทั้งสองฝ่าย ใ้ว่าทหาร ฝ่ายเราจะอ่อนล้าอิดโรยแต่ฝ่ายเดียวไม่ เวลาที่เข้าศึกย่อมอ่อนล้าอิดโรยมากกว่าเราเพราะเป็น ฝ่ายพ่าย แพ้แตกหนี หากไล่ตามตีต่อไปคงจะได้ชัยชนะเด็ดขาด

สองดงกล่าวสลับไปว่า เมื่อเรามาพบซุ่มเสียแล้ว จะไม่รีบเข้าจับลูกเสียให้ได้นั้น จะละไว้ให้มีกำลังไป หรือ ว่าแล้วสองดงจึงสั่งทหารทั้งปวงให้มูมานะทุ่มเทความพยายามตามตีเข้าศึกเพื่อให้ได้ชัยชนะอย่าง เบ็ดเสร็จเด็ดขาดต่อไป

ในขณะนั้นทางฝ่ายแห้วซงและฮันโฮพาทหารหนีไปไกลจะถึงค่ายเดียวคับ ทหารในค่ายเดียวคับทราบข่าว แห้วซงและฮันโฮเสีย ที่แกเข้าศึกแล้ว กองทัพเมืองเสฉวนกำลังรุกไล่ตามมากก็ตกใจขวัญผวากลัวว่าจะ ด้านทานไม่ได้ ต่างคนจึงต่างซิงหนีออกจากค่าย เดียวคับพยายามปลอมขวัญโบกธงเรียกให้ทหารหยุด อยู่ก่อนแต่ไม่มีผู้ใดเชื่อฟัง ดังนั้นเดียวคับจึงจำเป็นต้องทิ้งค่ายแล้วขี่ม้าพาทหารซึ่งสนิทกันไปด้วย

สองดงพาทหารไล่ตามตีจนแห้วซงและฮันโฮหนีไปไกลแล้ว จึงสั่งทหารให้เคลื่อนทัพไปทางเขาเทียน ดองสันตามที่ได้นัดแนะวางแผนไว้กับเจียมหงันก่อนหน้านั้นแล้ว

เดียวคับและทหารหนีไปถึงริมแม่น้ำฮันซุยฝั่งตะวันตก จึงได้พบ กับแห้วซงและ ฮันโฮซึ่งแตกหนีมา แห้ว ซงและฮันโฮเห็นเดียวคับก็รู้สึกจะอายใจ หลังจากคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วทั้งแห้วซง และฮันโฮ จึงมิได้พูดจาประการใด

เดียวคับเห็นดังนั้นก็เข้าใจความรู้สึกของสองสิงห์หนุ่มที่วามและประมาทแก่สองดงจนเสียที่ยับเยินมา เช่นนี้ ครั้นจะต่อว่าประการใดก็สำนึกแก้ไขดีว่าตัวเองก็เคยประชัยยับเยินมาเช่นเดียวกัน ดังนั้นเดียวคับจึง กล่าวกับแห้วซงและฮันโฮโดยดีว่า พวกเราจะหนีไปอย่างไรจุดหมายปลายทางนั้นไม่ชอบ ด้วยวู้อ่อง วางใจฝาก ฝั่งภาระหน้าที่ให้พวกเรารักษาเมืองฮันต่งไว้มิให้เป็นอันตราย จึงขอบที่จะคิดอ่านรักษา เมืองฮันต่งไว้ให้จงได้

แห้วซงและฮันโฮพาศึกครั้งนี้แล้วค่อยอ่อนลง จึงถามว่าท่าน มีความเห็นประการใดหรือ เดียวคับจึงว่า ฮันเมืองฮันต่งนี้ได้อาศัยเสบียงซึ่งของสมไว้ ณ เขาเทียนดองสันกับเขาบิของสัน แม้เสียเสบียงสองตำบล นี้แล้วเมืองฮันต่งก็จะเสียด้วย เราจะคิดอ่านไปรักษาเสบียงสองตำบลนี้ไว้เห็นจะได้เป็นกำลังทำการสืบไป

แห้วซงจึงว่าความคิดของท่านดังนี้ชอบแล้ว แต่เขาบิของสันนั้น ท่านอย่าได้วิตกเลยเพราะเป็นพื้นที่อยู่ ใกล้กับเขาแดงกุนสัน ซึ่งแห้วเฮี่ยนอาของข้าพเจ้ารับคำสั่งจากวู้อ่องให้ดูแลรักษาอยู่แล้ว หาก หนักเบา ขัดข้องประการใดที่เขาบิของสันอาข้าพเจ้าคงจะยกทหารไปช่วยได้ทันท่วงที วิตกอยู่ที่แต่ที่เขาเทียนดอง สันเท่านั้น เพราะที่เขาเทียนดองสันนี้มีแต่แห้วเด็กซึ่งเป็นพี่ชายข้าพเจ้าดูแลรักษาอยู่ ทหาร ก็มีไม่มากนัก ดังนั้นท่าน และข้าพเจ้าจึงขอบที่จะไปช่วยกันรักษาเขาเทียนดองสันไว้

เดียวคับได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงพากันยกทหารไปที่เขาเทียนดองสัน แล้วเล่าเนื้อความให้แห้วเด็กซึ่ง รับผิดชอบดูแลเสบียงของเมืองฮันต่งที่เขาเทียนดองสันทราบทุกประการ

แห้วเด็กได้ฟังความจากแห้วซงผู้เป็นน้องชายดังนั้นแล้ว จึงว่า ณ เขาเทียนดองสันนี้ไม่มีสิ่งใดจะต้อง หวั่นเกรงเข้าศึก เพราะภูมิประเทศทุกด้านดารยากแก่การเข้าตี ทั้งเราก็มีกำลังทหารถึงสิบหมื่นคอย คุ่มครอง ป้องกัน พวกท่านอย่าได้กังวลใจด้วยเราเลย จงคิดอ่านทำการเอาชนะเข้าศึกตามหน้าที่ของพวกท่านเถิด

เดียวคับได้ยินคำแห้วเด็กเป็นเชิงขับไล่ไสส่งดังนั้นก็น้อยใจ จึงท้วงว่าเขาเทียนดองสันนี้เป็นยุทธศาสตร์ สำคัญ เพราะเป็นคลังเสบียงใหญ่แห่งหนึ่งของเมืองฮันต่ง ดังนั้นแม้มีทหารมากก็อย่าเพ่อวางใจก่อน เดียวคับพูดขาดคำลงก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องก้องอึงคะนึงมาจากทางด้านหน้าเขาเทียนดองสัน แห้ว

เด็ก เดียวคับ แสหัวขง และฮันโฮ ได้ยินก็ประหลาดใจว่าเป็นกองทัพของฝ่ายใดโดยมาก ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้สองดงคุมทหารเป็นจำนวนมากยกมาทางด้านหน้าของเขาเทียนตองสิ้นแล้ว

แสหัวเด็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ไอ้เผ่าผู้นี้ไม่เจียมตัว คงจะเอาชีวิตมาทิ้งเสียที่เขาเทียนตองสิ้นนี้เป็นแน่แท้

เดียวคับได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าแสหัวเด็กประมาณฝีมือสองดง จึงท้วงว่าอันสองดงผู้นี้มากก็แต่อายุ แต่กำลังวังชายังเข้มแข็งแกร่งกล้านัก ทั้งยังมีประสบการณ์การสงครามและกลศึกล้าลึกนัก ไม่ชอบที่ท่านจะดูหมิ่นฝีมือสองดงก่อน

แสหัวเด็กจึงว่าภูมิประเทศเขาเทียนตองสิ้นนี้คับขันทุรกันดาร และเป็นชัยภูมิยากแก่การเข้าตี หากสองดงมีสติปัญญาชำนาญการสงครามจริงแล้วไหนเลยจะบังอาจยกพลเข้ามาในภูมิประเทศซึ่งเสียเปรียบดังนี้เล่า การที่สองดงยกทหารเข้าตีเขาเทียนตองสิ้นก็คือการเดินเข้าหาความพ่ายแพ้ ดังนั้นจะว่ามีสติปัญญาได้ไหน

ฮันโฮได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับการประมาณสถานการณ์ศึกของแสหัวเด็ก และอาสาว่าจะยกทหารแต่เพียงสามพันไปสกัดโจมตีกองทัพสองดงให้แตกพ่ายไปจงได้

แสหัวเด็กเห็นฮันโฮอาสาดังนั้นก็ชอบใจ จึงจัดทหารสามพันให้ ฮันโฮยกไปสกัดกองทัพของสองดงที่ปากทางเข้าเขาเทียนตองสิ้น ฮันโฮจึงคำนับขอบคุณแสหัวเด็กแล้วยกทหารสามพันไปที่ด้านหน้า ของ เขาเทียนตองสิ้น เผชิญหน้ากับเสือเผ่าแห่งเมืองเสฉวนในบัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ฤทธิ์ของขิงแก่ (ตอนที่417)

แสหัวขงและฮันโฮหลงกลสองดง แบ่งกำลังรักษาค่ายที่ยึดได้ถึงสามค่าย และนำกำลังทหารที่เหลือเข้าประชิดด่านเสบียงกวน จึงถูกสองดงรุกกลับโจมตีจนแตกพ่ายแล้วยึดค่ายทั้งสามคืน จากนั้นจึงรุกไล่ตามตีไปจนถึงเขาเทียนตองสิ้นอันเป็นคลังเสบียงใหญ่ของ เมืองฮันต่ง แสหัวเด็กจึงให้ฮันโฮนำทหารสามพันยกไปสกัดกองทัพ สองดงที่ปากทางเชิงเขาเทียนตองสิ้น

ฮันโฮคุมทหารสามพันยกไปถึงปากทางเข้าเขาเทียนตองสิ้นก็ปะทะกับสองดงซึ่งยกทหารรุกตรงเข้ามา ฮันโฮพอเห็นสองดงก็ร้องดาทำท้าวว่าไอ้เผ่ามาถึงที่นี่จะมาหาที่ฝังศพหรืออย่างไร

สองดงถูกหมายว่าเป็นคนแก่ก็โกรธ เพลิงโทสะพลุ่งโหมประหนึ่งرادเชื้อเพลิงเข้าสู่กองไฟ จึงชักม้าปราดเข้าหาฮันโฮ ทั้งสองฝ่ายประมือกันได้ไม่ถึงสามเพลงสองดงก็เอาง้าวฟันฮันโฮแตกม้าตาย

สองดงเห็นได้ทีจึงสั่งให้จุดประทัดสัญญาณตั้งกีก้องและให้ทหารโห่ร้องขึ้นพร้อมกันเพื่อให้สัญญาณแก่เจียมหงันซึ่งยกทหารมา ตั้งขุมอยู่ก่อนหน้าแล้ว ในขณะที่เดียวกันสองดงก็คุมทหารรุกไล่ตามตีฆ่าฟันทหารของฮันโฮที่กำลังแตกหนีบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เดียวคับและแสหัวขงรู้ว่าฮันโฮเสียที่แก่สองดงก็คุมทหารจะยกลงมาช่วย แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณตั้งขึ้นที่ด้านหลังเขาเทียนตองสิ้น มีเสียงทหารโห่ร้องก้องกัมปนาทและเห็นแสงเพลิงลุกไหม้ขึ้นเป็นอันมากก็ละล้าละลัง ไม่รู้ที่จะรุกไปข้างหน้าหรือ ถอยกลับไปทางด้านหลัง

ทางฝ่ายแสหัวเด็กอยู่ที่ค่ายบัญชาการของเขาเทียนตองสิ้น พอรู้ว่าข้าศึกรุกโจมตีมาจากทางด้านหลังเขาอีกทางหนึ่ง และเผาคั้งเสบียงอาหารเป็นอันมากก็ตกใจ รีบพาทหารเท่าที่จะระดมได้ยกไปทางด้านหลังเขาเทียนตองสิ้น

ทางด้านเจียมหงันคุมทหารอยู่ในป่าด้านหลังเขา ครั้นได้ยินสัญญาณจากสองดงก็ได้จุดประทัดสัญญาณให้ทหารทุกหน่วยซึ่งขุม อยู่นั้นรุกรบเข้าโจมตีคลังเสบียงของเขาเทียนตองสิ้นพร้อมกัน กองทหารของเจียมหงันได้จู่โจมเข้ายิงธนูเพลิงใส่คลังเสบียงเป็นหลายแห่ง แล้วโห่ร้องรุกไล่ฆ่าฟันทหารซึ่งคุ้มกันคลังเสบียงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายเจียมหงันคุมทหารตีกระหนาบเข้ามาหวังจะสมทบกับ สองดง ครั้นเห็นแสหัวเด็กคุมทหารยกมาสกัดก็ขี่ม้าราทวนตรงเข้าไปหาแสหัวเด็ก เห็นเจียมหงันผงอกขากก็ประมาณ นึกกระหิมใจว่าจะจับเป็น

เจียมหมั่นให้จงได้ จึงชักม้าเข้ารบกับเจียมหมั่น แต่พอประจวบกันเท่านั้น แสหัวเด็กก็สะท้อนขึ้นทั้งตัว เพราะแรงกระทบทำให้ไหล่แทบจะหลุดออกจากกระดูกใจเป็นอันมาก สัมผัสได้ว่าเจียมหมั่นนั้นแม้อยู่ในวัยชราแล้วแต่กำลังวังชายังหนักหน่วงนัก แสหัวเด็กยังไม่ทันกลับมาเข้ามาปะทะครั้งใหม่ เจียมหมั่นได้ตั้งบังเหียนม้ากลับอย่างรวดเร็ว แล้ววาดขึ้นด้วยเสียงอันดังและเอาทวนแทงถูกแสหัวเด็กตกม้าตาย

ทางฝ่ายสองดงได้ยินเสียงประดัดสัญญาณและเห็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นจากด้านหลังเขาเทียนตองสันก็คิดใจ ด้วยรู้ว่าเจียมหมั่นสหายศึกเดมาทำการสำเร็จตามแผนการแล้ว จึงสั่งทหารให้ตีกระหนาบเข้าไปสมทบกับกองทัพของเจียมหมั่นและให้ทหารเผาคลังเสบียงในบริเวณนั้นอีกสองสามแห่ง

สองดงและเจียมหมั่นต่างคุมทหารตีกระหนาบกระทบเข้ามาจาก ทั้งด้านหน้าและด้านหลังของเขาเทียนตองสัน ในขณะที่ทหารของเตียวคับและแสหัวซ่งแตกตื่นคุมกันไม่ติด ถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เตียวคับและแสหัวซ่งเห็นเหลือกำลังนักจึงพาทหารที่สนิทหนีไปทางเขาแดงกุนสัน เพื่อไปหาแสหัวเอี้ยนทหารของแสหัวเด็ก เตียวคับ และแสหัวซ่งที่หนีไม่ทันถูกจับเป็นเชลยเป็นจำนวนมากและยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี สองดงและเจียมหมั่นได้ช่วยชนะแก่ข้าศึก สามารถยึดจุดยุทธศาสตร์สำคัญอันเป็น คลังเสบียงของเมืองฮันต่งไว้ได้แล้ว จึงสั่งทหารให้รีบเข้าดับเพลิงและรักษาเสบียงที่เหลืออยู่เพื่อคอยทำกองทัพของเล่าปี่ต่อไป

ครั้นควบคุมสถานการณ์ในพื้นที่เขาเทียนตองสันได้สิ้นเชิงแล้ว สองดงและเจียมหมั่นจึงให้ทหารกวาดขันรักษาช่องทางที่จะเข้ามายังเขาเทียนตองสันอย่างแน่นหนา แล้วแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือไปรายงาน แก่เล่าปี่ที่เมืองเสฉวน ฤทธิ์เดชของคนแก่บางคนก็คล้ายกับขิงแก่ คือยิ่งแก่ก็ยิ่งเผ็ดร้อน แต่ก็มีคนแก่อีกจำนวนมากที่แก่แล้วแก่เลยกลายเป็นคนจำพวกแก่มะพร้าวเดมามะละกอ ไม่อยู่กับร่องกับรอย ให้ผู้คนเขาเหยียดหยามว่าเลอะเทอะไร้มาตรฐาน กระทั่งถูกถอนหงอกก็ยังไม่รู้จักขอกฐักข่า

ครั้นเล่าปี่ทราบรายงานแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรึกษาวางแผนการประการใดต่อไป หวดเจ๋งซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอว่า ครั้นโจโฉยกมาตีเมืองฮันต่งนั้น ก็คิดจะมาตีเอาเมืองเสฉวน บัดนี้โจโฉให้แสหัวเอี้ยนกับเตียวคับอยู่รักษาเมืองฮันต่ง ตัวโจโฉยกกองทัพกลับไปนั้น เหมือนหนึ่งมิใช่ความคิดโจโฉ แล้วเตียวคับก็แตกยับเยิน ทั้งเสียเสบียง ณ เขาเทียนตองสัน ครั้นนี้เห็นได้ที่อยู่แล้ว ขอให้ยกกองทัพหลวงไปตี เอาเมืองฮันต่งไว้ให้ได้แล้ว แม้จะยกกองทัพไปกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย ก็เห็นจะได้โดยง่าย ถ้ามีดั่งนั้นก็ให้แต่งผู้รักษาเมืองฮันต่งไว้เป็นเมือง หน้าด่าน ท่านจงยกกลับมารักษาเมืองเสฉวนไว้ให้เป็นที่ยึดมั่นคง ก็จะมีความสุขสืบไป

เล่าปี่ได้ฟังคำหุดเจ๋งดั่งนั้นก็หันไปมองหน้าขงเบ้ง เห็นขงเบ้งอมยิ้มและพยักหน้าเป็นที่เห็นด้วยเล่าปี่ก็มีความยินดี ตัดสินใจยกกองทัพไปตีเมืองฮันต่ง และให้มีหมายประกาศไปยังบรรดาหัวเมืองต่างๆ ที่ขึ้นต่อเมืองเสฉวนให้ระมัดระวังกวาดขันรักษาตามต่างๆ ไว้ให้มั่นคง

อันแผนการที่หุดเจ๋งได้เสนอต่อเล่าปี่ครั้งนี้มีความหมายเป็นสองนัยยะ คือประการแรก ฉวยโอกาสที่โจโฉถอนตัวกลับไปอยู่เมือง สุโต ให้เล่าปี่รีบยกไปตีเมือง ฮันต่งให้สำเร็จ จากนั้นจึงยกกองทัพเข้าไปตีเมืองสุโต เสียทีเดียว ในประการนี้ก็คือยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามที่ขงเบ้งเคยเสนอแก่เล่าปี่เมื่อครั้งที่เล่าปี่ไปเชิญขงเบ้ง ณ เขาโจสั้งกั้ง ส่วนประการที่สอง หากมั่นสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยที่จะยกไปตีเมืองสุโต เมื่อยึดได้แล้วก็ให้ถือเมืองฮันต่งเป็นเมืองหน้าด่านสำหรับยืนกองทัพเมืองสุโต โดยให้เล่าปี่ถอยกลับมาตั้งหลักที่เมืองเสฉวนต่อไป แต่การจะเป็นประการใดนั้น ถึงแม้ความคิดของคนจะคิดได้ แต่ความสำเร็จหาได้ขึ้นกับเจตจำนงของคนไม่ หากขึ้นต่อลิขิตสวรรค์ที่ขีดคั่นกำหนดไว้แล้วว่าอายุขัยแห่งราชวงศ์ฮันจะรุ่งเรืองหรือดับสูญประการใด

เจี้ยนอันศกปีที่สี่สิบสาม ตรงกับพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบเอ็ด เดือนเก้า ขึ้นเก้าค่ำ เป็นวันฤกษ์ดี เล่าปี่ได้กรีธาทัพสิบหมื่นออกจากเมืองเสฉวนโดยจุล่งเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า เล่าปี่และขงเบ้งเป็นกองทัพหลวงยกตรงไปที่ด่านแฮม้งก้วนซึ่งเป็นด่านสำคัญใกล้ชายแดนเมืองฮันต่ง

เมื่อกองทัพของเล่าปี่ยกมาถึงด่านแฮม้งก้วน ขงเบ้งจึงให้ตั้งค่ายไว้ที่ด้านนอกด่าน แล้วให้ม้าเร็วไปเชิญตัวสองดงและเจียมหมั่นจากเขาเทียนตองสันมาพบเป็นการด่วน

ครั้นสองดงและเจียมหมั่นมาถึง ได้เข้าไปคำนับเล่าปี่และขงเบ้ง รายงานความศึกทั้งปวงให้ทราบ เล่าปี่จึงให้ปูนบำเหน็จสองดงและเจียมหมั่นเป็นอันมาก แล้วเล่าปี่จึงว่า ทหารทั้งปวงดูหมิ่นว่าท่านเป็นคนชรา จะทำการศึกไม่ได้ แต่เรากับขงเบ้งรู้ว่าคุณท่านจะทำการสงครามได้ จึงให้อาสาทำการได้ช่วยชนะแก่เตียวคับ บัดนี้ท่านก็ได้เสบียงข้างเขาเทียนตองสันแล้ว ยิ่งแต่เสบียงข้างเขาแดงกุนสัน ซึ่งแสหัวเอี้ยนรักษาอยู่นั้น แม้เราได้เสบียงตำบลนี้อีกเมืองฮันต่งก็จะอยู่ในเงื้อมมือเรา

สองดงได้ฟังดังนั้นก็ขึ้นอาสาว่า ข้าพเจ้านำกองทัพยกพลมาตั้งเพียงนี้แล้ว เหลืออยู่ก็แต่เขาแดงกุนสัน จะขออาสาอาหารไปตีเอาเขาแดงกุนสันให้แก่ท่านจงได้

เล่าปีหันหน้าไปมองขงเบ้งซึ่งเป็นจิ้งหะพอดดีที่ขงเบ้งได้กล่าวกับสองดงว่า ท่านผู้เดาว่ามีฝีมือลือชาปรากฏงามงดน่าเกรงขาม แต่ทว่าหลายเพลามานี้ท่านได้คร่ำศึกอย่างหนักยอมอ่อนล้าอดโรยลงตาม ภัยสังหาร ส่วนแฮหัวเอียนเล่าก็เป็นญาติของโจโฉ มีกำลังฝีมือแข็งแกร่งนัก ทั้งประสบการณ์ในการศึกก็โชกโชกยิ่งกว่าเดิยวคับ โจโฉจึงวางใจให้มารักษาจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญนี้ ข้าพเจ้าเห็นมีแต่กวนอุเท่านั่นที่จะเอาชนะแฮหัวเอียนได้ จึงใคร่ให้ท่านไปรักษาเมืองเกงจิ๋วแทนกวนอุไว้ชั่วคราว แล้วเรียกกวนอุมารับหน้าที่ยกทหารไปตีเขาแดงกุนสันต่อไป

สองดงได้ฟังคำขงเบ้งปรามาสดังนั้นก็มึนมาเนรากับข้างสารตกมัน กล่าวกับ ขงเบ้งด้วยน้ำเสียงดุดันว่า ท่านอย่าเพ่งดูหมิ่นข้าพเจ้า แลเมื่อครั้งเสียดศึกนั้นเจ้าเมืองเก๊กมีทหารเอกผู้หนึ่งชื่อว่าเสียมเกา อายุแปดสิบเศษ มีกำลังวังชากล้าแข็ง กินข้าววันละถัง หมูวันละสิบชั่ง ถือจ้าวหนักแปดสิบชั่ง เป็นที่ย่าเกรงแก่เหล่าทหารและข้าศึกทั้งปวง ตัวข้าพเจ้าวันนี้อายุเพียงเจ็ดสิบเศษ ยังแข็งแรงกว่าเสียมเกา มากนัก ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสาเอาทหารสามพันไปตัดศีรษะแฮหัวเอียนมามอบแก่ท่านให้จงได้

ขงเบ้งเห็นสองดงขุ่นเคืองด้วยแรงมานะก็แสวงชักท้วงถึงสองสามครั้ง แต่สองดงก็ยังยืนยันอาสาจะพาทหารยกไปตีเขาแดงกุนสัน ขงเบ้งจึงทำที่ขัดมิได้แล้วว่า เมื่อท่านยืนยันขึ้นอาสาตั้งนี้ข้าพเจ้าก็ไม่อาจขัดน้ำใจท่าน ท่านจงไปทำการตามที่อาสาให้สำเร็จตั้งประสงค์เถิด แต่ข้าพเจ้าจะให้หวิดแจ้งไปกับท่าน จะได้ช่วยกันคิดอ่านการศึกต่อไป ตัวข้าพเจ้าและเล่าปีอยู่ทางนี้จะจัดแจงทหารยกหนุนไปในเวลาอันสมควร

สองดงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับเล่าปีแล้วพาหวิดแจ้งพร้อมทหารสามพันยกไปทางเขาแดงกุนสัน พอสองดงคล้อยหลังไปจากค่าย ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปีว่าข้าพเจ้ายุ้ให้สองดงมานะจะได้ทำการอย่างแกลวกกล้า แต่อย่างไรเสียสองดงก็มีอายุมากแล้ว ศึกครั้งนี้เป็นการสำคัญจะยอมให้มีการเสี่ยงภัยใดๆไม่ได้ ขอขบที่จะยกทหารหนุนไปช่วยสองดงเพื่อพลาด พลังประการใดจะได้ช่วยแก้ไขมิให้เป็นอันตราย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ขงเบ้งจึงเรียกจูล่งมาสั่งให้นำทหาร หนึ่งพันยกตามทางลัดตามสองดงไป และกำชับว่าถ้ามาตรมั่น สองดงทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึก ก็ให้ชุ่มกำลังไว้ในป่าคอยฟังคำสั่งต่อไป แต่ถ้าสองดงพลาดพลั้งเสียที่แก่ข้าศึกก็ให้ยกหนุนเข้าช่วย อย่าให้เป็นอันตรายได้

จูล่งรับคำสั่งแล้วคำนับลาเล่าปีและขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารแล้ว ยกตามสองดงไป

ขงเบ้งเรียกเล่าสองและเบ้งตัดเข้ามาพบแล้วสั่งการว่า ให้ท่านทั้งสองคุมทหารสามพันยกไปที่เขาแดงกุนสัน ให้เอาธงไปปักไว้ในราวป่าอันเป็นที่เปลี่ยวเพื่อลวงข้าศึกให้สับสน เมื่อใดที่สองดงและจูล่งยก ทหารเข้ารบเกิดศึกติดพันซุลมุนแล้วให้ยกทหารเข้ายึดคลังเสบียงและค่ายเขาแดงกุนสันให้จงได้

เล่าสองและเบ้งตัดรับคำสั่งแล้ว คำนับลาเล่าปีออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตามคำสั่งของขงเบ้ง จากนั้นขงเบ้งจึงสั่งให้เจียมหงั้นไปรักษาเมืองปาสเตนเดียวหุย และอุยเอียน แล้วมีหมายเรียกสับให้เดียวหุยและอุยเอียนคุมทหารยกไปชุมนุมอยู่ในป่านอกเมืองล่าเต่ง คอยฟังสัญญาณโจโฉตีเมืองต่อไป

ทางฝ่ายเดียวคับและแฮหัวซงครั้งแตกหนีมาถึงเขาแดงกุนสันแล้ว จึงเข้าไปรายงานความศึกทั้งปวงให้แฮหัวเอียนทราบ และแจ้งแก่แฮหัวเอียนว่าบัดนี้หน่วยสอดแนมได้รายงานว่เล่าปีได้ยกกองทัพออกจากเมืองเสฉวนจะมาตีเมืองฮันตั้ง ขอขบที่จะต้องทูลรายงานความศึกให้วุยอ่องทราบ

แฮหัวเอียนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงทำหนังสือถึงโจโฉที่เมืองล่าเต่ง รายงานความทั้งปวงให้ทราบ โจโฉหวงได้ทราบความแล้วจึงทำหนังสือรายงานกราบทูลให้วุยอ่องทราบความทุกประการ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เปิดศึกชิงเขาแดงกุนสัน (ตอนที่418)

หลังจากเล่าปีทราบว่กองทัพเมืองเสฉวนยึดจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองฮันตั้ง คือด่านบองเทาเหงียม และเขาเทียนตองสันได้แล้ว เล่าปีจึงกรีธาทัพออกจากเมืองเสฉวนยกไปที่ด่านแฮบังก่วน เพื่อเตรียมการยึดเมืองฮันตั้ง มีเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ขั้นต่อไปคือยึดเขาแดงกุนสันและรุกข้ามแม่น้ำฮันซุ่ย ทำให้โจโฉต้องรายงาน ความศึกแก่โจโฉ

ทางฝ่ายโจโฉครั้งนี้ได้ทราบรายงานของโจหงอกัดใจ จึงปรึกษาด้วยที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงว่าบัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพมาตีเอาเมืองฮันต๋ง ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เล่าห้วซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงเสนอว่า เมืองฮันต๋งเป็นเมืองหน้าด่านสำคัญของเมืองหลวง หากเล่าปี่ตีได้เมืองฮันต๋งแล้วก็จะใช้เป็นฐานทางทหารในการยกกองทัพมาตีเมืองฮูโตต่อไป ดังนั้นจึงประมาทการศึกครั้งนี้มิได้ และเนื่องจากสงครามครั้งนี้เล่าปี่คุมกองทัพยกมาด้วยตนเองใหญ่หลวงนัก ขอบที่ขุ่ยอ้งจะยกกองทัพไปรับมือกองทัพเล่าปี่ด้วยตนเองเช่นเดียวกัน

โจโฉได้ฟังคำเล่าห้วตั้งนั้นก็รำลึกถึงคำเตือนของเล่าห้วเมื่อครั้งที่ยึดเมืองฮันต๋งได้ว่า ให้ยกกองทัพเข้าไปตีเมืองเสฉวนเสียทีเดียว จึงว่าเราคิดน้อยใจด้วยเราไม่ฟังคำท่าน เล่าปี่จึงคิดทำการล่วงเข้ามาดูหมิ่นเราถึงเพียงนี้ แม้เราฆ่าเล่าปี่เสียตามคำท่านแล้ว ที่ไหนเราจะได้ความเดือดร้อน

โจโฉเห็นชอบกับข้อเสนอของเล่าห้ว จึงสั่งให้จัดแจงกองทัพกำลังพลสี่สิบหมื่น ให้แฮหัวตันเป็นกองทัพหน้า ให้โจฮิวเป็นกองทัพหลัง โจโฉคุมกองทัพหลวงด้วยตนเอง และให้แฮหัวตันเคลื่อนกองทัพหน้าล่วงหน้าไปก่อน

ส่วนกองทัพหลวงและกองทัพหลังรอวันฤกษ์ดีแล้วจะยกตามไป สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาความครั้งนี้ว่า ขณะนั้นพระเจ้าเหียนเต๋มาอยู่เมืองฮูโตได้ยี่สิบสามปี ถึงเดือน สิบพระเจ้าขุ่ยอ้งแต่งตั้งอว๋างกษัตริย์ ถือธงอาญาสิทธิ์ ซี่มาฝูกเครื่องทอง กั้นสัปททอง ทหารเดินแห่น้ำมา ถือธงเดือนธงตะวัน ธงมังกร ธงหงส์ ตามธรรมเนียมกษัตริย์ แล้วจัดทหารที่มีฝีมือสำหรับรักษาพระองค์สองหมื่นห้าพัน แยกเป็นห้ากอง กองหน้าให้ ถือธงแดงเป็นสำคัญ กองขวาถือธงเขียว กองซ้ายให้ถือธงขาว กองหลังให้ถือธงดำ กองกลางซึ่งเดินข้างม้านั้นถือธงเหลือง ครั้นได้กำหนดเพลาก็ให้ทหารโห่ร้องตีฆ้องกลองแลม้าร้อง ตั้งขบวนแห่ออกไปจากเมือง

ส่วนสามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานาความตอนนี้ว่า โจโฉจึงแบ่งกองทัพเป็นสามทางและเคลื่อนพลเขียนธงทัพหน้าเป็นนายพลแฮหัวตัน โจโฉคุมทัพหลวง ให้นายพลโจฮิวเป็นทัพหลัง ทั้งสามเหล่าทัพออกเดินทางติดต่อกันไป โจโฉตนเองขี่ม้าขาวอานทองคำ เข็มขัดหยก เสื้อคลุมแพร ทหารนำกรบมือถือกางร่มสัปทสีทอง เรียงรายด้วยแพรแดงใหญ่ทั้งซ้ายขวาถือขวานเงินโบราณใหญ่ กรงเล็บทองคำ โกลนม้าไม้พลอง หอก ทวน ธงที่มีสัญลักษณ์สุริยา จันทร์ มังกร หงส์ เป็นคู่ กองพลทหารองครักษ์มังกรพญาเสือ รวมสองหมื่นห้าพันนาย แบ่งเป็นห้าหน่วย หน่วยละห้าพัน ให้ถือธงสีเขียว สีเหลือง แดง ขาวดำ ห้าสี ทั้งเสื้อเกราะม้าศึกอาศัยตามสีสัน แสงสว่างรุ่งโรจน์แพรวพราววาววับ แลดูช่างสง่าผ่าเผย

พอกองทัพหลวงและกองทัพหลังเคลื่อนพันด้านตงก้วนซึ่งเป็นด่านป้องกันเมืองหลวงออกไปแล้ว โจโฉขี่ม้าทอดสายตาดูทิวทัศน์นอก เขตเมืองหลวงด้วยความเบิกบานใจ ครู่หนึ่งเห็นพุ่มไม้ใหญ่เขียวชะอุ่มเป็นราวป่าอยู่ข้างทางด้านขวามือ โจโฉจึงถามทหารคนสนิทซึ่งอยู่ ใกล้ว่าที่นี้เป็นตำบลใด ทหารคนสนิทได้รายงานว่าเป็นตำบลลำฉัน พ้นจากแนวป่าไป ถึงริมแม่น้ำเป็นตำบลชิวแกจิง มีชิวหยงเป็นนายบ้าน และชิวหยงนี้มีบุตรสาวคนหนึ่งรูปงามนักชื่อนางชิวเอี่ยม ต่อมาถูกโจเอียนอ้งซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยนอกกำแพงใหญ่ลักจับตัวไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ชิวหยงผู้นี้กับเราเคยมีคุณกันมาแต่ก่อน ด้วยเมื่อครั้งที่นางชิวเอี่ยมถูกจับตัวไปนั้น ชิวหยงได้มาร้องทุกข์ให้ เราช่วยเหลือจึงได้ให้ทหารนำทองพันตำลึงไปไถ่ตัวนางชิวเอี่ยมมา จากโจเอียนอ้ง หลังจากนั้นเราก็จัดแจงให้นางชิวเอี่ยมเป็นภรรยาของดั่งก็ แต่บัดนี้ชิวหยงนั้นตายไปนานแล้ว อยู่แต่นางชิวเอี่ยม เราจะแวะเข้าไปเยี่ยมนางสักครู่หนึ่ง ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งให้กองทัพทั้งปวงยกล่วงหน้าไปก่อนคงเหลือ แต่เฉพาะทหารองครักษ์ที่สนิทสองร้อยนาย แล้วโจโฉจึงพาทหารองครักษ์ที่สนิทนั้นไปที่หมู่บ้านชิวแกจิง ถึงหน้าประตูหมู่บ้านโจโฉก็ ลงจากหลังม้าแล้วเดินเข้าไปในหมู่บ้าน

ชาวบ้านทราบข่าวว่าสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชโจโฉแวะมาเยี่ยมหมู่บ้านก็มีความยินดี ต่างพร้อมกันมาต้อนรับอวยพรให้แก่โจโฉอย่างพร้อมหน้ากัน นางชิวเอี่ยมได้ทราบข่าวจากชาวบ้านก็ดีใจ ออกมาคุกเข่าคำนับโจโฉแล้วเชิญโจโฉเข้าไปข้างในตึก

โจโฉรับค่านางชิวเอี่ยมแล้วพากันเดินไปที่บ้านของนางชิวเอี่ยม พอไปถึงซุ้มประตูโจโฉเห็นป้ายศิลาจารึกปักอยู่ใกล้ๆ มีข้อความเกี่ยวกับบุตรกตัญญูจึงสะดุดใจ ถามนางชิวเอี่ยมว่าป้ายศิลานี้มีความเป็นมาประการใด นางชิวเอี่ยมจึงว่าเมื่อครั้งพระเจ้าโฮ้เต้ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกได้เสวยราชสมบัติในเมืองหลวง บิดานางโจหงอมาเล่นน้ำแข่งเรือและจมน้ำตายศพหายไป ชาวบ้านค้นหาเท่าใดก็ไม่พบศพ นางโจหงอผู้บุตรร้องไห้คร่ำครวญถึงบิดาอยู่ถึงเจ็ดวัน ครั้นไม่พบศพบิดานางจึงกระโดดน้ำตายตามบิดาไป

หลังจากนั้นอีกห้าวันศพของนางโจหงอก็ถอดศพบิดาลอยขึ้นมาเป็นที่อัศจรรย์ เจ้าเมืองโตเสียงเห็นเป็นเหตุการณ์ประหลาดจึงนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าโศเด ความทราบถึงพระเจ้าโศเดแล้วทรงมีพระราชดำริว่านางโจหงอเป็นผู้มีความกตัญญูต่อบุพการี สมควรยกย่องให้เป็นแบบอย่าง จึงโปรดเกล้าให้จารึกชื่อนางโจหงอไว้ในแผ่นศิลาว่า นางโจหงอเป็นบุตรกตัญญูต่อบิดาและมารดา

โจโจได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่านางโจหงอเป็นบุตรอันประเสริฐ สมควรยกย่องให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง หลังจากสนทนากับนางชิวเอี่ยมครู่หนึ่งแล้วโจโจจึงลานางชิวเอี่ยม แล้วพาทหารตามกองทัพต่อไป กองทัพหลวงของโจโจเดินทัพอีกครั้งวันก็ถึงเมืองลำเต่งซึ่งโจหงอรักษาการอยู่ โจหงอได้ทราบความว่าโจโจยกกองทัพมาก็มีความยินดี พาบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงออกมาต้อนรับโจโจแล้วเชิญเข้าไปในเมือง รายงานความศึกทั้งปวงให้ทราบโดยละเอียด พร้อมกับปรึกษาโทษของเดียดับที่พ่ายแพ้แก่ข้าศึกอย่างยับเยิน

โจโจฟังรายงานแล้วพยักหน้ารับทราบเป็นระยะๆ และกล่าวว่า อันการสงครามจะหมายชนะฝ่ายเดียวนั้นไม่ได้ จำต้องแพ้ง ชะบั้ง ซึ่งเดียดับเสียที่แก่ข้าศึกครั้งนี้เราจะยกโทษไว้ให้ทำราชการแก้ตัวครั้งหนึ่งก่อน โจหงอรายงานต่อไปว่า บัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่ด่านแฮ้งก้วน ให้สองตงยกทหารมาตีเขาเตงกวนสั่น แฮหัวเอียนซึ่งเป็นผู้รักษาพื้นที่เขาเตงกวนสั่นทราบความว่ามหาอุปราชยกกองทัพมาจึงตั้งมั่นรับข้าศึกเพื่อรอฟังคำสั่งว่าจะให้ทำการประการใด

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงให้ทำหมายสั่งการถึงแฮหัวเอียนให้เร่งทำศึกกับสองตงให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ตีสองตงให้แตกพ่ายไปให้เร็วที่สุด เล่าหัวซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ยื่นคำสั่งของโจโจที่ให้เจ้าพนักงานทำหมายสั่งการดังนั้น จึงติงว่าซึ่งมหาอุปราชจะเร่งให้แฮหัวเอียน ออกไปรบกับสองตงนั้นโปรดไต่ตรองทบทวนดูให้รอบคอบ เพราะแฮหัวเอียนนี้เป็นคนมีความแรงด้วยโทษะ ทำการสิ่งใดไม่ไต่ตรองให้รอบคอบ เกรงว่าจะหลงกลอุบายของเล่าปี่ ชงเบ้ง แล้วจะเสียการของท่านไป

โจโจได้ฟังคำติงดังนั้นจึงว่า แฮหัวเอียนเป็นยอดขุนพลที่ชำนาญการศึก ทั้งเป็นญาติสนิทไว้วางใจให้ทำการครั้งนี้ได้ แต่คำท้วงของท่านก็ชอบอยู่ เราจะกำชับแฮหัวเอียนตามคำท่าน ว่าแล้วโจโจจึงสั่งให้ทำหนังสือถึงแฮหัวเอียนอีกฉบับหนึ่งความว่า ธรรมดาผู้เป็นนายทัพนายกองจะทำการสงครามก็ให้รู้จักที่เสียที่ได้ อย่าให้เชื่อคำสั่งฝีมือของตัว อันคำสั่งฝีมือของตัวนั้นจะหักหาญเอาคนร้อยคนพันนั้นไม่ได้ จะสู้ได้ก็ตัวต่อตัว ถ้าเว้นไว้แต่ผู้มีความคิดริ้วในการสงครามจึงจะสามารถเอาชนะชนะแก่ข้าศึกอันมากกว่าได้ ซึ่งแฮหัวเอียนจะทำการสงครามครั้งนี้ให้ตรองตรึกจงหนักอย่าให้เสียที่ที่เราขบเลี้ยงเป็นทหาร บัดนี้เราก็กยกมาถึงเมืองลำเต่งแล้ว จะรอดูความคิดเจ้าสักครั้งหนึ่งก่อน อนึ่งซึ่งเดียดับทำการให้เสียที่แก่ข้าศึกนั้นเราก็กยกโทษเสียแล้ว ให้เร่งคิดอ่านทำการแก้ตัวเถิด

แฮหัวเอียนทราบความตามหนังสือของโจโจแล้วก็มีความยินดี ส่งทหารผู้ถือหนังสือนั้นให้กลับไปทูลโจโจว่า อย่าได้วิตกสับสนไปเลย การศึกครั้งนี้จะอาสาทำการให้สำเร็จดังประสงค์ของวุ้ยอ๋องให้จงได้

ครั้นทหารผู้ถือหนังสือกลับไปแล้ว แฮหัวเอียนจึงเอาหนังสือของโจโจที่ยกโทษเดียดับให้เดียดับดู เดียดับทราบว่โจโจยกโทษให้ ก็มีความยินดี แฮหัวเอียนจึงว่าวุ้ยอ๋องต้องการลองกำลังความคิดของเราสองคน ให้ทำการแก้ตัวเอาชนะสองตงให้จงได้ ดังนั้นในวันพรุ่งนี้เราจะยกทหารออกไปรบกับสองตง แล้วจับตัวสองตงมอบแก่วุ้ยอ๋องให้จงได้

เดียดับได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่า สองตงทหารเมืองเสฉวนผู้นี้แม้อายุมากแล้ว แต่กำลังวังชายังกล้าแข็ง ทั้งฝีมือรบพุ่งก็รวดเร็วเด็ดขาดนัก ท่านจะประมาทแก่ฝีมือและความคิดของสองตงไม่ได้ ในกองทัพของสองตงก็ยังมีหวิดเจ้งซึ่งมีสติปัญญาชำนาญเล่ห์กลอุบายในการสงคราม จนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าสองทหารเดมาเมืองเสฉวนจะคิดอ่านกลศึกประการใด จึงไม่ชอบที่จะประมาทแก่ข้าศึก เพราะเขาเตงกวนสั่นนี้เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ หากพลาดพลั้งก็จะเสียการใหญ่ของวุ้ยอ๋อง จึงขอให้ท่านตั้งมั่นคอยฟังคำสั่งศึกให้กระจ่างเสียก่อน

แฮหัวเอียนจึงว่า คำท้วงท่านก็ชอบอยู่ แต่ในการสงครามนั้นต่างฝ่ายต่างระมัดระวังปกปิดความลับเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทั้งปวง จะรอให้รู้ความกระจ่างจะมีเสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ ครั้งนี้วุ้ยอ๋องก็เร่งรัดให้ทำศึกกับสองตง ดังนั้นเมื่อท่านยังหวั่นเกรงสองตงก็จงอยู่รักษาค่าย ตัวเราจะยกทหารออกไปจับตัวสองตงเป็นความชอบก่อน ที่ผู้อื่นจะแย่งชิงตัดหน้าให้ได้ความอัปยศ

แฮหัวเอียนสั่งการเดียดับดังนั้นแล้ว จึงสั่งให้แฮหัวซงคุมทหารสามพันเป็นกองทัพหน้า แฮหัวเอียนเป็นกองทัพลอง และให้แฮหัวซงยกกองทัพหน้าเข้าตีกองทหารของสองตงก่อน

แสหัวขงรับค่าแสหัวเอียนแล้วจึงคำนวณลาจะออกไปจัดแจงทหาร แสหัวเอียนได้กำชับสืบไปว่าเจ้ายกออกไปรบกับสองตงครั้งนี้อย่าได้เห็นแก่ชัยชนะ จงทำที่เป็นพ่ายแพ้แล้วถอยกลับมา เราจะชุมทหารไว้สองข้างทาง คอยโจมตีและจับกุมตัวสองตงให้จงได้

แสหัวขงรับค่าแล้วออกไปจัดแจงทหารตามคำสั่ง เสร็จแล้วจึงยกกองทัพหน้าออกจากค่ายไป แสหัวเอียนเองคุมกองทัพหลวงยกไปชุมอยู่ที่ปากทางเข้าเขาเตงกุนสัน ให้ทหารขึ้นไปชุมอยู่บนยอดเขา ตัดทอนไม้และเตรียมก้อนศิลาไว้เป็นอันมาก

ทางฝ่ายสองตงและหวดเจ้งยกทหารมาตั้งค่ายอยู่ทางด้านหน้าปากทางเข้าเขาเตงกุนสันเป็นเวลาหลายวัน ก็ไม่เห็นทหารโจโฉยกออกมารบ ถึงแม้จะให้ทหารไปร้อมด่าทำทนาย เหตุการณ์ก็ยังคงเงียบสงบ สองตงจึงให้ทหารเตรียมพร้อมมอมกำลังอยู่ในค่าย ครั้นได้ทราบข่าวแสหัวเอียนให้แสหัวขงยกทหารมาทำรบสองตงก็จัดแจงทหารจะยกไปรบกับแสหัวขงศึกชิงเขาเตงกุนสันอันเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญกำลังจะระเบิดขึ้นแล้ว!

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย สลับแซกเป็นเจ้าเรือน (ตอนที่ 419)

โจโฉริธาทัพใหญ่กำลังพลสี่สิบล้านไปป้องกันเมืองฮันตั้งจากการโจมตีของกองทัพกำลังพลสี่หมื่นซึ่งเล่าปี่คุมมาแต่เมืองเสฉวน โดยปลงทัพอยู่ที่เมืองล่าเตงแล้วให้แสหัวเอียนและเตียวคับซึ่งรักษาเขาเตงกุนสันเร่งรบแตกหักกับสองตง แสหัวเอียนจึงให้แสหัวขงเป็นกองทัพหน้าไปทำรบ โดยแสหัวเอียนชุมทหารไว้บนยอดเขาปากทางเข้าช่องเขาเตงกุนสัน

ตันเช็กซึ่งเป็นนายทหารรองเห็นสองตงจะออกไปรบกับแสหัวขง ก็ท้วงว่าแม่ทัพของข้าศึกที่นำพลมาครานี้เป็นแต่นายทหารรองไม่ชอบที่ท่านจะลดตัวลงไปรบกับแสหัวขง การเพียงเท่านั้นข้าพเจ้าขออาสาออกไปจับแสหัวขงเอง

สองตงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงอนุญาตให้ตันเช็กคุมทหารพันหนึ่งยกออกไปรบกับแสหัวขง สองนายทหารรองของเมืองเสฉวน และเมืองสุโตรีบกั้นบนหลังม้าท่ามกลางสายดาของเหล่าทหารของทั้งสองฝ่าย แต่พอเพลงรบผ่านไปได้แค่เจ็ดเพลงแสหัวขงก็สร้างขี้ม้าหนี ตันเช็กไม่รู้กลจึงขี้ม้าไล่ตามแสหัวขงไปเป็นระยะทางยี่สิบเส้น ถึงช่องเขาที่แสหัวเอียนชุมทหารอยู่ ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น ท่อนไม้และก้อนศิลาได้ถูกทุ่มมาจากยอดเขา ขวางทางข้างหน้าของตันเช็ก

ก่อนหินและท่อนไม้ถูกตันเช็กบาดเจ็บเป็นหลายแห่ง จนไม่อาจขี่ม้ารอดไปข้างหน้าได้อีกต่อไป

ตันเช็กเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ตกใจ รู้ว่าต้องกลิ้งขี้ม้ากลับหลังหันแล้วควมกลับไปตามทางเดิม เห็นแสหัวเอียนคุมทหารเป็นอันมากสกัดอยู่ปากทาง ยกที่จะตีฝ่าออกไปได้ ทางด้านหลังเล่าก็ถูกก้อนศิลาและท่อนไม้ปิดกั้นไว้จนหมดสิ้น ในขณะที่ตันเช็กกำลังพะวังอยู่นั้น แสหัวเอียนก็ขี่ม้าพุ่งปราดเข้าถึงตัวแล้วจับตัวตันเช็กไว้ได้โดยละม่อม

ทหารของตันเช็กแตกหนีกระจัดกระจายไปคนละทิศละทางแล้วพากันกลับไปทีค่าย ทางฝ่ายแสหัวเอียนก็ให้ทหารเอาเชือกมัดตัวตันเช็กและพากันกลับไปค่าย

ทหารเมืองเสฉวนแตกหนีกลับไปถึงค่ายแล้วรายงานความให้สองตงทราบ สองตงได้ทราบรายงานก็ตกใจรีบปรึกษากับหวดเจ้งว่าจะทำประการใด

หวดเจ้งจึงว่าแสหัวเอียนนี้มีกำลังฝีมือกล้าหาญก็จริง แต่เป็นคนแรงด้วยโทสะ มิได้มีความคิดอ่านที่ลึกซึ้ง สมกับตำแหน่งผู้เป็นแม่ทัพ ข้าพเจ้าจะคิดกลศึกอันหนึ่งชื่อฮวนเค่ก๊วยจู๊จิวอด แปลภาษาไทยว่าแขกกลับมาช่วยเจ้าเรือน เราจะตั้งค่ายเรียงออกไปไว้ระยะห่างกันเส้นหนึ่งจงหลายค่าย เอาทรัพย์สิ่งของไว้ในค่าย ให้ทหารรักษาแต่น้อย แสหัวเอียนเห็นว่าเราตั้งค่ายประชิดเรียงใกล้เข้าไปก็จะยกออกมาตี เราจะให้ทหารซึ่งรักษาค่ายอยู่นั้นทำแตกหนีทิ้งค่ายเสีย แสหัวเอียนได้ทรัพย์สิ่งของเป็นอันมากก็จะยกตีล่วงลามเข้ามา เราจึงยกทหารออกตีล้อมวงสกัดไว้ เห็นจะจับตัวแสหัวเอียนได้โดยง่าย

อุบายดังกล่าวนี้ถือเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ของคัมภีร์สามสิบหกกลยุทธ์ มีชื่อว่า สลับแซกเป็นเจ้าเรือน ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่ามีความหมายอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการเปลี่ยนกลยุทธ์รับเป็นกลยุทธ์รุก แต่เนื้อหาที่แท้จริงก็คือการแก้ไขสถานการณ์ที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบให้เป็นฝ่ายที่ควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้ได้

สองดงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งทหารให้ตั้งค่ายรายเรียงเข้าไปทางเขาแดงกุนสันเป็นหลายค่าย ระยะห่างกันค่ายละหนึ่งเส้นให้ล่าเสียงเสบียงและอาวุธไปเก็บไว้ในค่ายต่างๆ ตามแผนการของหมวดเจ้งทุกประการ

แฮหัวเอียนได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าสองดงตั้งค่ายรุกคืบเข้ามาดังนั้นจึงคิดว่าสองดงเป็นคนซรากำหนดแผนการรุกคืบอย่างเป็นระลอกคลื่น หากไม่รีบตีสกัดไว้ สองดงก็จะให้ทหารตั้งค่าย รุกเข้ามาจนประชิดค่ายใหญ่ที่รักษาเขาแดงกุนสัน

ดังนั้น แฮหัวเอียนจึงสั่งให้เตรียมการโจมตีค่ายของสองดง อย่าให้ทันตั้งค่ายรายเรียงเข้ามาใกล้จนเกินไป เดียวคับเห็นแฮหัวเอียนสั่งการดังนั้นก็หวังว่าท่านอย่าเพิ่งยกออกไปรบกับสองดงก่อน ซึ่งสองดงทำการทั้งนี้คือกลยุทธ์ที่เรียกว่าสลับแซกเป็นเจ้าเรือน หากประมาทก็จะเสียทีแก่สองดงเป็นมั่นคง

แฮหัวเอียนไม่สนใจคำทักท้วงของเดียวคับ สั่งการให้แฮหัวซ่งคุมทหารพันหนึ่งเป็นกองหน้ายกเข้าตีค่ายสองดงในทันที แฮหัวซ่งคุมทหารยกเข้าตีค่ายหน้าสุดซึ่งมีทหารรักษาการณ์อยู่ไม่กี่คนค่ายนั้นก็แตก ทหารเมืองเสฉวนพากันหนีมาที่ค่ายถัดมา แฮหัวซ่งก็คุมทหารไล่ตามไปโดยลำดับจนถล่มมาถึงค่ายที่ทำให้เห็นสองดงซึ่มาถึงอดายยืนสกัดขวางทางอยู่

แฮหัวซ่งเห็นสองดงซราแล้วก็นึกประมาทคิดจะจับเป็นสองดงเป็นความชอบ จึงซึ่มาเข้ารบกับสองดง แต่ประมือกันได้เพียงเพลงเดียวสองดงก็คว่ำจับแฮหัวซ่งบนหลังมาได้โดยละม่อม แล้วให้ทหาร มัดพากลกลับมาที่ค่าย ทหารของแฮหัวซ่งเห็นตัวนายถูกจับก็พากันแตกตื่นหนีกลับไปรายงานให้แฮหัวเอียนทราบ แฮหัวเอียนทราบว่แฮหัวซ่งผู้เป็นญาติถูกจับก็ตกใจ สั่งทหารให้ถือธงเจรจาไปหาสองดงที่ค่าย แล้วเจรจาขอแลกแฮหัวซ่งกับตันเซ็ก

สองดงได้ฟังข้อเสนอก็กเห็นชอบ จึงว่าในวันพรุ่งนี้ให้แฮหัวเอียน พาตันเซ็กออกมาที่ทุ่งราบหน้าปากทางเข้าช่องเขาแดงกุนสัน เราก็คจะพาแฮหัวซ่งออกไป อย่าให้ทั้งสองฝ่ายใส่เกราะถืออาวุธ แล้วแลกนักโทษกันต่อหน้าทหารทั้งปวง

ทหารของแฮหัวเอียนจึงกลับมารายงานให้แฮหัวเอียนทราบ พอวันรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายต่างก็พาเชลยศึกออกไปที่จุดนัดพบ แฮหัวเอียน คุมตัวตันเซ็กอยู่ปากหนึ่ง โดยมีขบวนทหารอยู่ทางด้านหลัง ในขณะที่สองดงก็คุมตัวแฮหัวซ่งอยู่อีกปากหนึ่งและมีขบวนทหารอยู่ทางด้านหลังเช่นเดียวกัน

ทั้งสองดงและแฮหัวเอียนต่างยืนม้าอยู่ใต้ธงประจำตัวแม่ทัพครู่หนึ่งทั้งสองฝ่ายก็ตีกลองสัญญาณว่าให้ปล่อยตัวเชลยศึกพร้อมกัน ตันเซ็กก็ซึ่มากลับมาทางสองดง ส่วนแฮหัวซ่งก็ซึ่มากลับไปหาแฮหัวเอียน ในขณะที่แฮหัวซ่งซึ่มากลับไปทางแฮหัวเอียนนั้น สองดงได้เรียกเอาเกาทัณฑ์จากทหารคนสนิทมาถือไว้ แล้วนำเอาเกาทัณฑ์จนสุดลำเตรียมพร้อมคอยที่อยู่ พอตันเซ็กกลับมาถึงแฮหัวซ่งก็ซึ่มาไป ถึงแฮหัวเอียนเช่นเดียวกัน สองดงจึงเล็งเกาทัณฑ์แล้วยิงไปถูกหลังแฮหัวซ่งพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

แฮหัวเอียนตั้งดรอแฮหัวซ่งเพื่อจะปลอบใจผู้เป็นญาติ ในพลันที่เห็นแฮหัวซ่งถูกเกาทัณฑ์ตกรู้ว่าตายก็โกรธสองดงเป็นอันมาก ควบม้าตรงเข้าไปหาสองดง ทางฝ่ายสองดงคอยที่อยู่ก่อนแล้ว เห็นดังนั้นจึงซึ่มาเข้ารบกับแฮหัวเอียน

แฮหัวเอียนรบกับสองดงได้ยี่สิบเพลงทหารในค่ายของแฮหัวเอียนก็ตีระฆังสัญญาณให้แฮหัวเอียนถอยกลับเข้ามาที่ค่าย แฮหัวเอียนไม่รู้อยู่ความนัยจึงซึ่มาผละออกจากวงรบแล้วพาทหารกลับไปค่าย สองดงเห็นได้ทีก็พาทหารไล่ตามฆ่าฟันทหารของแฮหัวเอียน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แฮหัวเอียนกลับถึงค่ายก็ถามนายทหารรองว่า เจ้าตีสัญญาณให้เราถอยกลับเข้าค่ายเพราะเหตุผลอันใด ทหารรองได้รายงานว่ในขณะที่ท่านรบอยู่กับสองดงนั้น หน่วยลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่ เห็นธงทิวของทหารเมืองเสฉวนปักอยู่ตามแนวเขาแดงกุนสันเป็นอันมาก มีลักษณะคล้ายกับขบวนทัพใหญ่ เกรงว่ข้าศึกจะแต่งกลลุมทหารไว้ทำอันตรายท่าน จึงทำสัญญาณให้ท่านกลับมา

แฮหัวเอียนได้ฟังดังนั้นก็พรั่นใจ ไม่คิดจะยกทหารไปรบกับ สองดงอีก และสั่งบรรดาทหารทั้งปวงให้ระมัดระวังกวาดขันรักษาค่าย และด่านเส้นทางต่างๆ มิให้ประมาท

สองดงเห็นแฮหัวเอียนไม่ยกทหารออกมารบตามปกติก็ประหลาดใจ จึงปรารภกับหมวดเจ้งว่การศึกษาครั้งนี้ กองทัพเราตั้งอยู่ในชัยภูมิที่เสียเปรียบ เพราะแฮหัวเอียนตั้งกองทัพในหุบเขามีช่องทางเดินแคบ เมื่อใด

เห็นเป็นที่ได้เปรียบแสหัวเหียนก็ยกมารบ เมื่อใดเห็นว่าไม่ได้เปรียบก็ตั้งสงบคุมเชิงอยู่ เราจะยกทหารรุกเข้าไปก็ขัดสน ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะเอาชนะแสหัวเหียนได้

หวดเจ้งจึงว่าเบื้องทิศตะวันตกของเขาแดงกุนสันมีภูเขาสูงหนึ่ง ชื่อว่าภูเขาไทสันเป็นที่สูง และเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญถ้าหากยึดไว้ได้แล้วจะเห็นเหตุการณ์ตื้นลึกหนาบางทั้งปวงในหุบเขาแดงกุนสัน แล้วจะคิดอ่านทำการได้โดยสะดวก จึงให้ท่านแต่งทหารไปยึดจุดยุทธศาสตร์นี้ไว้ให้จงได้ก็จะได้ชัยชนะแก่แสหัวเหียนเป็นมั่นคง

สองตงได้ฟังดังนั้นก็ยินดี ครั้นเวลาใกล้สองยามจึงให้ปลุกทหารหน่วยเคลื่อนที่เร็วและชำนาญการรบในเวลากลางคืนห้าร้อยคนลอบยกไปทางเขาไทสัน เห็นบนยอดเขามีแสงไฟสลัวอยู่ก็รู้ว่ามีการของ แสหัวเหียนรักษายอดเขานี้ไม่ก็คน

สองตงพาทหารขึ้นไปบนยอดเขาอย่างเงียบกริบ พอใกล้ถึงยอดเขาก็ให้ทหารโห่ร้องขึ้นพร้อมกัน ทางฝ่ายโตลิดซึ่งแสหัวเหียนสั่งให้มารักษายอดเขาไว้ได้ยินเสียงอีกก็ตกใจตื่น เห็นทหารเมืองเสฉวนยกกำลังขึ้นเขามาเป็นจำนวนมากก็ตกใจ จึงพาทหารที่รักษาเขาไทสันหนีกลับไปค่ายของแสหัวเหียน

เมื่อสองตงยึดเขาไทสันได้แล้วจึงให้ย้ายค่ายและยกกำลังไปตั้งไว้บนเขาไทสัน ในวันรุ่งขึ้นสองตงมองลงไปบนหุบเขาเห็นสภาพการณ์ทั้งปวงของฝ่ายแสหัวเหียนจนหมดสิ้น หวดเจ้งจึงว่าครั้งนี้เราได้ที่อยู่แล้วให้ท่านตั้งมั่นอยู่ที่เนินเขานี้เถิด ข้าพเจ้าจะคุมทหารขึ้นอยู่บนยอดเขา แม้แสหัวเหียนจะยกมาว่ากล่าวท้าทายประการใดก็ดี ให้ดูสำคัญข้าพเจ้าก่อน ถ้าเห็นข้าพเจ้าถือง้าวอยู่ก็อย่าเพื่อยกออกรบกับแสหัวเหียน ถ้าเห็นข้าพเจ้ายกธงแดงขึ้นแล้วก็ให้ทหาร ยกออกรบเถิด แสหัวเหียนจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

หวดเจ้งมั่นใจว่าภูเขาไทสันเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ เมื่อยึดได้แล้วก็จะกำหนดสภาพการณ์ให้ฝ่ายแสหัวเหียนจำเป็นต้องออกรบ ไม่สามารถตั้งมั่นรักษาตัวอยู่ในค่ายได้อีกต่อไป เพราะทางฝ่ายกองทัพเมืองเสฉวนสามารถรู้ตื้นลึกหนาบางที่เป็นไปในค่ายฝ่ายเมืองสุโตจนหมดสิ้น และเมื่อแสหัวเหียนจำเป็นต้องยกออกรบก็ใช้แผนการถ่วงเวลาให้ข้าศึกอ่อนแอโรยก่อนจึงยกเข้าตี

สองตงเห็นชอบกับแผนการของหวดเจ้ง จึงให้ทหารพักผ่อนเตรียมพร้อมอยู่บนเนินเขาไทสัน โดยหวดเจ้งได้คุมทหารร้อยคนเศษขึ้นไปอยู่บนยอดเขา คอยสังเกตการณ์ความเป็นไปในค่ายของ แสหัวเหียน

ทางฝ่ายแสหัวเหียนไม่คาดคิดว่าสองตงและหวดเจ้งจะลอบยกไป ยึดเอาเขาไทสันซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ได้เปรียบกว่าภูมิประเทศที่ตั้งค่ายอยู่ก็ร้อนใจ เพราะเมื่อแหงนหน้าขึ้นไปดูก็เห็นทหารเมืองเสฉวน ชุมนุมกันอยู่บนเนินเขา สามารถเห็นการยกย้ายถ่ายเททหารและเหตุการณ์ในค่ายของแสหัวเหียนได้ทั้งสิ้น และเห็นว่าหากเนินเขาต่อไปเมื่อ สองตงคุมสภาพการณ์ทั้งปวงได้แม่นยำแล้วก็ยกกองทัพเข้าโจมตี กองทัพเมืองสุโตก็จะเสียที่แก่กองทัพเมืองเสฉวนจึงสั่งให้เตรียมการยึดเขาไทสันคืน

เดียดับเห็นดังนั้นก็ทวงว่าท่านอย่าพึ่ง้วาม การทั้งนี้เป็นอุบายของสองตงเพื่อจะล่อให้ท่านยกทหารออกไปรบ ควรที่จะตั้งมั่นรอฟังกำลังศึกให้กระจ่างก่อน

แสหัวเหียนไม่ฟังคำทวงของเดียดับ เพราะเห็นว่าหากเนินเขาต่อไปก็จะเสียที่แก่ สองตง ในวันรุ่งขึ้นแสหัวเหียนจึงสั่งให้ยกทหารออกจากค่ายล้อมเขาไทสันไว้ทั้งสี่ด้าน และให้ทหารร่อนท่าทายให้สองตงลงมารบกันให้รู้แพ้ชนะ

สองตงได้ยินคำทักก็โกรธ คิดจะยกทหารลงไปรบกับแสหัวเหียน แต่นึกถึงคำหวดเจ้งแล้วทอดสายตาดูขึ้นไปบนยอดเขา เห็นหวดเจ้งยังคงถือสัญญาณธงขาวเป็นสำคัญอยู่จึงสงบใจไว้

แสหัวเหียนให้ทหารร่อนดำสองตงตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาบ่ายสองตงก็ไม่ยกทหารลงมารบ จนทหารของแสหัวเหียนอ่อนล้าอดโรยลง ทั้งแสงแดดก็ร้อนจัด ทหารของแสหัวเหียนจึงคลายความระมัดระวังตัว ลงจากหลังกามาลงความร่อนอยู่ภายใต้ชายไม้ บ้างนั่ง บ้างนอน บ้างก็เล่นหัวกัน หวดเจ้งเห็นทหารของแสหัวเหียนอ่อนล้าอดโรยลง ทั้งเป็นเวลาบ่ายแก่แล้วจึงลดสัญญาณธงขาว แล้วยกธงแดงขึ้นโบกเป็นสำคัญให้สัญญาณแก่สองตงรีบรุกเข้าโจมตีข้าศึก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ไขปริศนาคำพยากรณ์ (ตอนที่420)**

แฮหัวเอียนจับตันเซ็กนายทหารรองของสองตงได้ ในขณะที่ สองตงก็จับแฮหัวชงนายทหารรองซึ่งเป็นหลานของแฮหัวเอียนได้ ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงแลกเชลยศึกกัน แต่พอแฮหัวชงจะกลับไปถึงแฮหัวเอียน ก็ถูกสองตงใช้เกาทัณฑ์ยิงถึงแก่ความตาย และสองตงได้เข้ายึดยอดเขาไท่สั่นซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่คุกคามหุบเขาเตงกุนสัน จึงบังคับให้แฮหัวเอียนจำต้องยกทหารออกมารบกับสองตง

สองตงและทหารเตรียมพร้อมรอยโอกาสตลอดทั้งวัน ครั้นเห็นสัญญาณธงแดงของหวดเจ๋งให้ลงไปโจมตีแฮหัวเอียน จึงให้สัญญาณแก่ทหารทุกกองให้รุกโจมตีพร้อมกัน

ทหารเมืองเสฉวนได้ตีฆ่าล่อช่องกลองโห่ร้องพร้อมกันแล้ว สองตงได้ขี่ม้านำหน้าทหารยกออกจากเนินเขาเข้าโจมตีกองทหารของ แฮหัวเอียนทุกด้าน เฉพาะตัวสองตงนั้นนำทหารจำนวนหนึ่งโจมตตรง ไปที่แฮหัวเอียนซึ่งนั่งพักผ่อนอยู่ใต้ร่มไม้ ถอดเกราะพาดไว้บนหลังม้า และเอาง้าวฟิงไว้กับต้นไม้

สองตงนำทหารโจมตรุกเข้าไปอย่างรวดเร็ว แฮหัวเอียนและทหารไม่ทันตั้งตัว เห็นข้าศึกรุกโจมตีมาตั้งนั้น จึงพากันแตกตื่นวิ่งหนีเป็นจ่าละหวั่น แฮหัวเอียนวิ่งไปที่ม้าจะหยิบเกราะขึ้นมาสวม ในทันใดนั้นสองตงก็ปรีเข้ามาใกล้ตัว แล้ววาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง แฮหัวเอียนผละด้วยความตกใจ ง้าวของสองตงก็กรีดฝ่าอากาศพาดลงมาอย่างรุนแรง ฟันแฮหัวเอียนขาดสะพายแล่งถึงแก่ความตายในที่นั้น

บรรดาทหารของแฮหัวเอียนเห็นผู้เป็นนายถึงแก่ความตายตั้งนั้น จึงพากันแตกตื่นวิ่งหนีกระจัดกระจายไปที่ต่อสู้ก็ถูกทหารเมือง เสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายจนหมดสิ้น พวกที่ยอมจำนนก็ถูกจับเป็นเชลย

สองตงเห็นได้ทีจึงสั่งให้ทหารทุกหน่วยไล่ตามตีทหารของแฮหัวเอียนจนกระทั่งใกล้ถึงค่ายเขาเตงกุนสัน

ฝ่ายเดียวตัวรักษาค่ายเขาเตงกุนสันอยู่ ทราบว่าแฮหัวเอียนเสียที่แก่สองตงก็พาทหารยกออกจากค่ายจะไปช่วยแฮหัวเอียน ก็ปะกับทหารของแฮหัวเอียนที่แตกหนีมาถึง จึงทำให้ทหารของเดี่ยวดับพลอยแตกตื่นตกใจตามไปด้วย

ในขณะนั้นสองตงคุมทหารไล่ตามมาถึง ทหารเมืองเสฉวนตีฆ่าล่อช่องกลองโห่ร้องและรุกรบหน้าโจมตีอย่างดุเดือด ทหารของ เดี่ยวดับซึ่งซุ่มอยู่กับทหารของแฮหัวเอียนที่แตกหนีมาจึงถูกทหารของสองตงฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในทันใดนั้นเล่าสองและเบ้งตัดซึ่งขงเบ้งสั่งให้ยกทหารมาตั้งซุ่ม อยู่ในซอกเขา และป้อมทิวเป็นอันมาก หลอกลวงข้าศึกไว้ที่อีกด้านหนึ่ง ได้ทราบทั้งสองตงยกทหารรุกเข้ามาในเทือกเขาเตงกุนสัน และเดี่ยวดับยกทหารออกไปสกัดไว้ จึงยกทหารออกจากที่ซุ่มเข้าโจมตีสายเขาเตงกุนสัน และจุดเพลิงเผาคลังเสบียงขึ้นหลายแห่ง ทหารของเล่าสองและเบ้งตัดเห็นได้ทีก็โห่ร้องเสียงกึกก้องไปทั้งหุบเขา

เดี่ยวดับเห็นทหารเมืองเสฉวนรุกรบหน้ามาอยากที่จะต้านทานได้ ทั้งทหารที่รักษาค่ายเขาเตงกุนสันก็แตกตื่นวิ่งหนีคุมกันไม่ติด เดี่ยวดับหันกลับไปมองจุดที่ตั้งคลังเสบียงเห็นเพลิงไหม้ขึ้นหลายแห่งก็ตกใจ เสียงทหารเมืองเสฉวนโห่ร้องขมขั้วดังกึกก้อง ในขณะที่ทหารที่รักษาค่ายวิ่งหนีแตกตื่น จึงเห็นว่าจะไม่สามารถรักษาเขาเตงกุนสันไว้ได้ เดี่ยวดับจึงทิ้งค่ายเขาเตงกุนสันแล้วพาทหารที่สนิทหนีไปเมืองลำเตง

ในขณะนั้นจูล่งซึ่งรับคำสั่งขงเบ้งให้ยกทหารหนุนมาคุมเชิงเพื่อ ช่วยเหลือสองตง และซุ่มทหารอยู่ในซอกเขาข้างแนวเขาเตงกุนสัน ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องกึกก้องก็สำคัญว่าทหารเมืองเสฉวนและทหาร ของโจโฉกำลังต่อสู้กัน ไม่รู้สถานการณ์จะเป็นประการใด ตั้งนั้นจูล่ง จึงยกทหารออกจากที่ซุ่มจะเข้าไปที่ซุ่มนอนอยู่นั้น

พอจูล่งยกทหารออกจากที่ซุ่มก็เห็นเดี่ยวดับพาทหารแตกหนี สองตงมา จึงขี่ม้านำหน้าทหารสกัดขวางทางไว้ แล้วร้องขมขั้วด้วย เสียงอันดังว่า ตัวเรารู้ข่าวเมืองเสฉวนเสียสันอยู่ที่นี้ เดี่ยวดับจะหนีไปทางไหนพัน

เดี่ยวดับเห็นตั้งนั้นจึงพาทหารหนีเข้าไปในป่าแล้วกระจัดกระจายไป จูล่งเห็นจะไล่ตามไม่ทันจึงพาทหารกลับไปด่านแฮบ่งก้วน

ทางฝ่ายเล้าสองและเบ้งตัดซึ่งยกทหารเข้าตีค่ายเขาเตงกุนสนั้น โดสิบซึ่งเป็นนายทหารรองอยู่รักษา ค่ายเห็นว่าจจะรักษาจุดยุทธศาสตร์สำคัญนี้ไว้ไม่ได้เพราะทหารเมืองเสฉวนรุกรบเข้ามาพร้อมกันทุกด้าน จึงทิ้งค่ายเสียแล้วพาทหารที่สนิทหนีเข้าไปในป่าจะกลับไปเมืองล่าเตง ได้พบกับเดียวคืบและทหารซึ่ง กำลังหลบหนีอยู่ในป่าเช่นเดียวกัน

โดสิบได้รายงานความทั้งปวงให้เดียวคืบทราบ ทางเดียวคืบก็แจ้งสถานการณ์ที่แสบหัวเอียนถึงแก่ความ ตายให้โดสิบฟังทุกประการ แล้วพากันหนีไป

ทางแม่น้ำฮันชุย ได้พบกับทหารอีกจำนวนหนึ่งซึ่ง แดกหนีมาเช่นเดียวกัน เดียวคืบจึงให้ตั้งค่ายอยู่ที่ บริเวณแม่น้ำฮันชุย แล้วให้ม้าเร็วไปเมืองล่าเตงรายงานความศึกให้โจโฉทราบ

โจโฉพอได้ทราบข่าวแสบหัวเอียนถึงแก่ความตายก็ตกใจ อาลัยรักแสบหัวเอียนเป็นอันมาก โจโฉถึงกับร้องไห้ เสียงดังสนั่น ด้วยรำลึก ถึงความชอบแต่หนหลังของแสบหัวเอียนและความใกล้ชิดในฐานะที่เป็นญาติสนิท และได้ร่วมการกันมาตั้งแต่เริ่มตั้งตัว

พลันโจโฉก็รำลึกถึงคำพยากรณ์อันเป็นปริศนาของกวนล่อที่ว่าฝูงสุกรเที่ยวชอนอยู่ในป่า เสือโคร่งตัวกล้า ไล่กระจัดพลัดพราย จะมีศึก ฤ เขาเตงกุนสน ท่านจะเสียแขนซ้ายข้างหนึ่ง และเริ่มเข้าใจความหมาย ของคำพยากรณ์นั้นได้แจ่มแจ้งว่าหมายถึงวันเวลาที่จักเกิดเหตุร้าย เพราะในปีเจี้ยนอันศกที่ยี่สิบสี่นี้เป็นปี กุน ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นสุกรนักษัตร ส่วนเดือนอ้ายของจีนหรือเดือนสามทาง จันทรคติของไทยหมายถึง เดือนเสือ นั่นคือจะเกิดศึกที่เขาเตงกุนสนในปีกุนเดือนสาม และแขนซ้ายก็หมายถึงขุนพลคนสนิทซึ่งเป็น ญาติ ได้แก่แสบหัวเอียนนั่นเอง

โจโฉยิ่งคิดก็ยิ่งแค้นจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพสี่สิบล้านจากเมือง ล่าเตงไปที่แม่น้ำฮันชุยด้านตะวันตก สมทบกับกองทัพของเดียวคืบซึ่งตั้งค่ายรออยู่ก่อนแล้ว

เดียวคืบและโดสิบทราบข่าวว่าโจโฉกรีธาทัพใหญ่มาที่ทุ่งฮันชุย จึงพาทหารออกไปต้อนรับโจโฉ แล้วทูล รายงานความศึกทั้งปวงให้โจโฉทราบโดยละเอียด และว่าบัดนี้เขา บิของสนียังมีเสบียงอาหาร อยู่เป็นอัน มาก ขอให้ท่านไปย้ายเสบียงมาไว้ก่อนจึงยกทหารไปรบกับสองตง

อันคลังเสบียงใหญ่ของเมืองฮันตั้งเดิมตั้งอยู่ในหุบเขาที่ปลอดภัยสามแห่ง คือเขาเตงกุนสน เขาเทียนตอง สัน และเขาบิของสัน เมื่อเริ่มต้นศึกซึ่งเมืองฮันตั้งนั้น สองตงและหวดเจ้งตรวจสอบคลังเสบียงที่เขา เทียนตองสันก่อนจึงเข้าโจมตียึดคลังเสบียงใหญ่ ที่เขาเทียนตองสันได้ จากนั้นจึงรุกเข้ายึดเขาเตงกุนสน ซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่สุดที่จะรุกเข้าสู่เมืองฮันตั้ง และยังเป็นคลังเสบียงใหญ่อีกด้วย สถานการณ์สงครามในขณะนี้ทางฝ่ายโจโฉสูญเสียจุดยุทธศาสตร์สำคัญและเสียคลังเสบียงใหญ่ไปสอง แห่งแล้ว คงเหลือคลังเสบียงใหญ่ที่เขาบิของสันอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเดียวคืบเกรงว่าจะตกเป็นเป้าหมายการ โจมตีของทหารเมืองเสฉวนต่อไปอีก จะทำให้การทำสงครามของฝ่ายเมืองฮันตั้งลำบากขัดสน ดังนั้นจึง เสนอให้โจโฉรีบย้ายคลังเสบียงจากเขาบิของสันเอาไปไว้ในที่ปลอดภัยจากข้าศึกเสียก่อน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงถามทหารที่ชำนาญภูมิประเทศว่าซึ่งจะเคลื่อนย้ายคลังเสบียงออกจากเขา บิของสนนั้น จะนำไปเก็บ ไว้ที่ใดจึงจะปลอดภัยที่สุด ทหารซึ่งชำนาญภูมิประเทศได้ทูลรายงานว่า พื้นที่ที่ ปลอดภัยที่สุดและสะดวกที่สุด ใกล้ที่สุด ก็คือเขาปิกสัน เพราะกองทัพใหญ่ของท่านมหาอุปราชสามารถ คุ่มครองป้องกันได้ทันทั่วทั้งที่และยากที่ข้าศึกจะเข้าโจมตี

โจโฉฟังรายงานสภาพภูมิประเทศแล้วจึงเห็นชอบและออกคำสั่งให้เดียวคืบคุมทหารไปขนย้ายเสบียงออก จากเขาบิของสนนำไปเก็บไว้ที่เขาปิกสันแล้วให้ทหารรักษาคุ้มกันเสบียงอย่างเข้มแข็ง

ทางฝ่ายสองตงเมื่อได้ชัยชนะแก่ข้าศึกแล้ว ได้ให้เล้าสองและเบ้งตัดรักษาค่ายเขาเตงกุนสนไว้ ตัวสองตง ตัดเอาศีรษะของแสบหัวเอียน แล้วชวนหวดเจ้งกลับไปหาเล่าปี่ที่ด่านแสบมังกวน รายงานความทั้งปวงให้เล่า ปี่ทราบ

เล่าปี่ทราบความศึกทั้งปวงแล้วมีความยินดีเป็นยิ่งนัก ปู่นบำเหน็จเงินทองแก่สองตงและแต่งตั้งให้สองตง เป็น เจงไฉ่โตจกุน แปลว่านายทหารปราบศัตรูฝ่ายตะวันตก และให้ปู่นบำเหน็จแก่แม่ทัพนายกองและ ทหารทั้งปวงอย่างทั่วถึงกัน

ในขณะนั้นเดียวคืบซึ่งเป็นนายทหารสื่อสารและรับผิดชอบหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานเล่าปี่ว่า บัดนี้โจ โฉได้สั่งการให้เคลื่อนย้าย คลังเสบียงจากเขาบิของสันไปเก็บรักษาไว้ที่เขาปิกสันในบริเวณใกล้เคียงกับ

แม่น้ำฮันซุย และโจโจได้นำกองทัพใหญ่ยกจากเมืองล่าเต็งมาตั้งค่ายอยู่ที่ปากตะวันตก หวังจะแก้แค้นให้แก่แฮหัวเอียน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ฮันโจโยยกทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก แม่ทัพผู้ใดเข้มแข็งลอบยกทหารไปเผาเสบียงอาหารโจโจ ณ ค่าย ฮันซุยเสียได้ โจโจก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

แนวคิดกลยุทธ์ของขงเบ้งในครั้งนี่คือการทบทองของกองทัพข้าศึก ทำลายคลังเสบียงที่เขายึดกิน ซึ่งเพี้ยมายมาจากเขายึดของสันให้หมดสิ้น เพื่อตัดกำลังกองทัพโจโจ เพราะเมื่อใดที่คลังเสบียงใหญ่ดังกล่าวถูกทำลายแล้ว

กองทัพโจโจก็จะขาดเสบียง เกิดระส่ำระสายและพ่ายแพ้ในที่สุด ขงเบ้งซึ่งกลยุทธ์ทำลายเสบียงของข้าศึกแล้ว ก็แสร้งยั่วสองตงและบรรดาทหารว่าผู้ใดหนอมมีฝีมือจะไปทำการครั้งนี้ได้

ค่ายผู้ของขงเบ้งกระทบใจสองตงอีกครั้งหนึ่ง จึงลุกขึ้นคำนับเล่าปี่แล้วขึ้นอาสาว่า การเพียงเท่านั้นจะปรารภไปใย ข้าพเจ้าขออาสายกทหารไปทำลายเสบียงข้าศึกเสียให้สิ้นเอง

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่าสองตงท่านได้รับชัยชนะมาหลายครั้งมีความชอบเป็นอันมากก็จริงอยู่ แต่การครั้งนี้นายทัพฝ่ายข้าศึกคือโจโจซึ่งชำนาญการสงครามยิ่งกว่าขุนทหารทุกคนที่ผ่านมา ท่านอย่าเพิ่งประมาทแก่โจโจเป็นอันขาด และในการศึกครั้งนี้โจโจยังมี ขีหลงสมทบด้วยเดียดับอีกเล่า ทหารทั้งสองคนนี้มีฝีมือเข้มแข็งกว่าแฮหัวเอียนมากนัก

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้ที่ จึงเสริมคำขงเบ้งว่า แฮหัวเอียนมีกำลังกล้าหาญก็จริง แต่ความคิดน้อยกว่าเดียดับนัก ถึงจะขาดอย่างแฮหัวเอียนได้สักสิบคน ก็ยังหาเท่าเดียดับคนหนึ่งไม่

คนแก่อายุสองตงเป็นคนที่แรงด้วยมานะอันกล้า ครั้นได้ยินคำเล่าปี่ ขงเบ้ง ดังนั้นก็ยิ่งมานะ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะขอพิสูจนฝีมือให้ปรากฏ จะตัดศีรษะเดียดับมามอบแก่ ท่านให้จงได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้ายกทหารไปทำการครั้งนี้เถิด

ขงเบ้งจึงว่า เมื่อท่านตัดสินใจเด็ดเดี่ยวจะอาสาไปทำการครั้งนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ขัด แต่จะขอให้จุล่งร่วมไปทำการด้วย จะได้ช่วยกันคิดอ่านมิให้พลาดพลั้งเสียที่แก่ข้าศึก และจะได้เห็นฝีมือของทั้งสองคนว่าผู้ใดยิ่งหย่อนกว่ากัน

สองตงและจุล่งได้ฟังดังนั้นจึงคำนับเล่าปี่และขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารจะยกไปตีเขายึดกินทำลายคลังเสบียงโจโจเสียให้สิ้น พอสองทหารเสื่อออกไปแล้วขงเบ้งจึงสั่งเดียดับให้คุมทหารเป็นกองหนุน ยกตามไปอีกกองหนึ่ง เพื่อช่วยแก้ไขสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันหากจะมีเกิดขึ้น

สองตงและจุล่งยกทหารออกจากด่านแฮบ่งกวนไปตั้งค่ายอยู่ใกล้บริเวณแม่น้ำฮันซุย ระยะห่างจากกองทัพโจโจสองร้อยเส้น เมื่อตั้งค่ายแล้วจุล่งจึงปรารภกับสองตงว่าโจโจโยยกทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก มีกำลังทหารถึงสี่สิบหมื่น แลตั้งค่ายรายเรียงกันถึงสิบกระบวน จะทำประการใดจึงจะลอบรุกเข้าไปทำลายคลังเสบียงที่เขายึดกินได้สำเร็จ

สองตงได้ฟังคำจุล่งก็สำคัญว่าจุล่งต้องการยกทหารไปทำลายคลังเสบียงเพื่อเอาความชอบแต่ผู้เดียว จึงว่าข้าพเจ้าได้ขึ้นอาสานำทหารไปตีคลังเสบียงในครั้งนี่ ส่วนท่านเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า จงรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง ข้าพเจ้าจะนำทหารเข้าปล้นคลังเสบียงก่อนจึงจะชอบ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ค่ายร้าง (ตอนที่ 421)

คำพยากรณ์ของกวนลวซึ่งปรากฏเป็นจริงขึ้นสองข้อแล้ว เหลือแต่ข้อที่สามก็ปรากฏเป็นจริงขึ้นอีก โดยแฮหัวเอียนนายทหารเอกซึ่งเป็นญาติของโจโจถึงแก่ความตายในศึกซึ่งเขาเดงกุนสัน ด้วยนำมือของสองตง นายทหารเอกเมืองเสฉวน โจโจจึงจำต้องกรีธาทัพออกจากเมืองล่าเต็งยกมาสกัดกองทัพเมืองเสฉวนที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮันซุย

ครั้นจุล่งได้ฟังคำของสองตงว่าจะยกทหารไปปล้นเสบียงของโจโจ้ที่เขาปักสั่นก่อนก็ท้วงว่า ตัวท่านชราแล้วชอบที่จะอยู่เฝ้ารักษาค่าย ให้ข้าพเจ้าซึ่งหนุ่มกว่ายกไปทำการเถิด สองตงไม่ฟังคำจุล่ง แล้วแก้ว่า ข้าพเจ้าได้อาสาทำการครั้งนี้และได้รับมอบหมายให้เป็นนายทัพ ตัวท่านเป็นแต่ผู้ช่วยของข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีสิทธิ์ที่จะยกไปทำการตามที่ได้อาสา

จุล่งจึงท้วงต่อไปว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยของท่านก็จริง แต่คุณชื่อได้กำกับกำชับเป็นแนบนานก่อนที่จะยกกองทัพมาว่า มันมีการสิ่งใดก็ให้ปรึกษาพร้อมกัน จะทำการแต่ตามความเห็นของคนใดคนหนึ่งนั้นไม่ชอบ สองตงจึงว่า เมื่อความเห็นของเราไม่ตรงกันแล้วจะทำประการใด จุล่งจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ชอบที่จะให้เทพยดาฟ้าดินเป็นกรรมกรตัดสิน ข้าพเจ้าขอเสนอให้ทำการเสี่ยงทายว่าผู้ใดจะได้ยกไปทำการก่อนสองตงได้ฟังดังนั้นจึงว่าชอบแล้ว จุล่งจึงทำสลากขึ้นสองอัน เขียนข้อความอันหนึ่งว่า ไป อีกอันหนึ่งว่า อยู่ แล้วว่าผู้ใดจับได้ สลากไปจะได้อีกไปทำการก่อน ส่วนผู้ใดจับได้สลากอยู่ก็ต้องอยู่รักษาค่าย มันจับได้สลากอันใดก็ต้องทำตามสลากอันนั้น ด้วยเป็นคำตัดสินของเทพยดา สองตงก็ว่าเป็นการยุติธรรมดี

แล้วสองทหารเสือก็จับสลากคนละอัน ปรากฏว่าสองตงจับได้สลาก ไป จุล่งจับได้สลาก อยู่ ดังนั้นจุล่งจึงกล่าวกับสองตงว่าเมื่อเทวดาท่านตัดสินดังนี้ ท่านจงยกทหารไปทำการก่อนเถิด หากถึงเวลาเที่ยงฟุ้งนี้ ท่านยังไม่ยกกลับมา ข้าพเจ้าจะยกทหารหนุนตามไป

สองนายทหารเสือตกลงกันดังนั้นแล้ว สองตงจึงออกไปจัดแจงทหารที่ค่าย แล้วเรียกเดียดวิมาสังว่า เวลาสามยามวันนี้เราจะยกทหารไปปล้นคลังเสบียงของโจโจ้ที่เขาปักสั่น จะจับตัวเดียดวิมาสังมาเป็นความชอบให้จงได้ เมื่อเรายกเข้าปล้นเสบียงแล้วให้ท่าน ยกทหารเข้าตีค่ายโจโจ้ และให้จัดแจงทหารเฝ้ารักษาค่ายอยู่ แต่เพียงห้าร้อยนายก็เห็นจะพอ เพราะเดียดวิมาสังมีมือเราอยู่ คงไม่ยกทหารเข้ามาตีถึงค่ายเราเป็นมั่นคง

เดียดวิมาสังรับคำสั่งสองตงแล้วจัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้ตามคำสั่งของสองตงทุกประการ ทางฝ่ายจุล่งเมื่อกลับไปค่ายก็เรียกเดียดวิมาสังว่าสองตงจะยกทหารไปปล้นเสบียงของโจโจ้ มาตรฐานว่าฟุ้งนี้เวลาเที่ยงสองตงยังไม่ยกกลับคืนมาเราจะยกทหารหนุนไปช่วย ให้ท่านทำหน้าที่รักษาค่ายอย่าให้เป็นอันตราย เดียดวิมาสังรับคำสั่ง และสั่งจัดแจงทหารตามคำสั่งของจุล่ง

ทหารในค่ายของสองตงหุงข้าว กินเสร็จแล้วเข้านอนแต่หัวค่ำ พยายามสามสองตงและเดียดวิมาสังยกทหารออกจากค่ายเป็นสองกอง สองตงคุมทหารกองหนึ่งยกไปที่ค่ายของเดียดวิมาสัง เดียดวิมาสังคุมทหารเพียงสามร้อยยกไปที่เขาปักสั่น

พอฟ้าใกล้สว่างทหารของเดียดวิมาสังถึงเขาปักสั่น ทหารโจโจ้ซึ่งรักษาเขาปักสั่นไม่ทันระวังตัวและมีจำนวนน้อยเห็นทหารเมืองเสฉวนยกขึ้นเขามา ไม่เห็นมากและน้อยก็พากันแตกตื่นตกใจวิ่งหนีไปหาเดียดวิมาสังที่ค่ายริมแม่น้ำฮันชวย เดียดวิมาสังเข้ายึดคลังเสบียงและเนินเขา ปักสั่นไว้ได้

ทหารที่รักษาคลังเสบียงแตกหนีเข้าไปรายงานความให้เดียดวิมาสังทราบ เดียดวิมาสังความก็โกรธ รีบพาทหารออกจากค่ายจะไปชิงเขาปักสั่นคืน แต่พอยกทหารออกนอกค่ายก็พบกับกองทัพของสองตงซึ่งยกมาจะเข้าปล้นเอาค่ายของเดียดวิมาสัง ทั้งสองฝ่ายจึงตะลุมบอนต่อสู้กันอย่างดุเดือด

พอตกสายโจโจ้ได้ทราบความว่าทหารเมืองเสฉวนยกมาตีค่ายเดียดวิมาสัง จึงสั่งให้ซิวหลงและบุนเฟ่งคุมทหารยกไปช่วย สองนายทหารเอกของโจโจ้จัดแจงทหารแล้วตีม้าล่อของกลองโหร้องยกไปยังจุดที่เดียดวิมาสังกับสองตงกำลังต่อสู้กันอยู่

เดียดวิมาสังเห็นเขาปักสั่นเป็นที่มั่นได้แล้ว สรรวหาเสบียงอาหารของฝ่ายโจโจ้เป็นอันมาก ก็คิดหาทางที่จะล่าเสบียงเสบียงอาหารเหล่านั้นไปบำรุงเลี้ยงกองทัพของเล่าปี่ ครั้นได้ยินเสียงทหารของซิวหลงและบุนเฟ่งโหร้องก็ยกกอง จึงมองจากเนินเขาลงไปข้างล่าง เห็นสองตงรบติดพันอยู่กับเดียดวิมาสังและมีกองทัพของโจโจ้กำลังยกหนุนเนื่องมาเป็นอันมากก็ตกใจ เกรงว่าสองตงจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงคุมทหารลงจากเขาปักสั่นหวังจะไปช่วยสองตง

พอเดียดวิมาสังยกพลมาถึงเนินเขาก็ปะทะกับซิวหลงและบุนเฟ่ง เดียดวิมาสังพาทหารตีฝ่าเข้าไปจนใกล้สองตง ส่วนซิวหลงและบุนเฟ่งก็คุมทหารโอบล้อมเข้ามา แล้วแยกย้ายกันล้อมสองตงและเดียดวิมาสังไว้เป็นสองวงล้อมในระยะที่ไม่ไกลกันเท่าใดนัก

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยง จุล่งเห็นสองตงยังไม่กลับมาจึงบอกเดียดวิมาสังให้รักษาค่ายตามคำสั่งที่กำหนดไว้เดิม พร้อมกับกำชับว่าท่าน จงรักษาค่ายไว้อย่าให้เป็นอันตราย มันข้าศึกยกมาก็อย่ายกออกไปรบ จงตั้งรับอยู่แต่ในค่าย

สั่งความแล้วจูล่งจึงคุมทหารสามพันยกตามสองดงไปทางค่ายของเตียวคับที่ริมแม่น้ำฮั่นชุย พอยกไปใกล้แม่น้ำฮั่นชุยจูล่งเห็นบัวเหี้ยดทหารของเตียวคับคุมกองทหารสกัดขวางทางอยู่ก็คุมทหารตรงเข้าไป ในขณะที่บัวเหี้ยดนั้นไม่รู้จักฝีมือของจูล่ง เห็นเป็นทหารเมืองเสฉวนยกมาก็คักม้าเข้ารบกับจูล่ง

ทั้งสองฝ่ายประทวนกันไม่ถึงเพลงจูล่งก็เอาทวนแทงบัวเหี้ยด ตกม้าตาย ทหารของบัวเหี้ยดเห็นตัวนายตายในที่รบก็แตกตื่นกระจัดกระจายหนีไปคนละทิศละทาง

จูล่งเห็นดังนั้นจึงพาทหารตรงไปยังลานรบที่สองดงถูกทหารเตียวคับล้อมอยู่ แต่พอเข้าไปใกล้ก็ถูกเจาเป๋ง นายทหารของเตียวคับคุมทหารกองหนึ่งออกมาขวางหน้าไว้อีก จูล่งเห็นเจาเป๋งหน้าตา ไร่เพียงสักก็บอก เจ้าจงหลีกทางไป เราจะไปช่วยทหารเมืองเสฉวน เจาเป๋งได้กล่าวสวนกลับมาว่าจะช่วยทหารเมืองเสฉวนก็ต้องไป ช่วยที่ยมโลก เพราะเราฆ่าทหารเมืองเสฉวนตายหมดสิ้นแล้ว จูล่งได้ฟังดังนั้นก็ชักม้าปราดเข้าไปหาเจาเป๋งอย่างรวดเร็ว เจาเป๋งไม่คาด คิดว่าจูล่งจะมีอาวุธกรบเข้ามาอย่างรวดเร็วเช่นนั้นก็ยกทวนขึ้นจะรับทวนของจูล่ง แต่ไม่ทันได้ยกทวนก็ถูกจูล่งแทงตกม้าตาย

จูล่งวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังขับไล่ทหารของเจาเป๋งว่าให้ถอยออกไปเราไม่ต้องการจะฆ่าพวกเจ้า ทหารเหล่านั้นได้ฟังเสียงของจูล่ง ก็พากันวิ่งหนีกระจัดกระจาย

จูล่งเห็นทางด้านเหนือมีทหารเมืองเสฉวนถูกทหารเมืองสุโตกำลังสู้รบกันอย่างขุลงม่น โดยทหารเมืองเสฉวนตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อม ก็รู้ว่าสองดงกำลังจะเสียที่แก่ข้าศึก จูล่งจึงสั่งทหารให้รุกเข้า ตีทหารซึ่งล้อมสองดงอยู่นั้น

จูล่งชี้ม้าออกหน้าทหารตีฝ่าเข้าไปอย่างรวดเร็วจนถึงวงล้อมแล้ว แกว่งทวนฟาดฟันแทงทหารของโจโจ้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของโจโจ้เห็นทหารเมืองเสฉวนมีฝีมือกรบรวดเร็วแข่งกล้าดังนั้น ก็แตกหนีกระจัดกระจาย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาสภาพการรบตอนนั้นว่า จูล่งจึงเคียดฆ่าเข้ามาใกล้ วาดด้วยเสียงอันดัง แล้วขับม้ารันทวนไล่ทหารทั้งปวง ไปแต่ชายตลบมาขวา ดั่งหนึ่งว่าหามีคนไม่ จูล่งภายใต้เกราะสีเงิน ชี้ม้ากรายทวนตามด้วยพลทหารถือธง เสียงสนจูล่ง หรือ จูล่งชาวเสียงสน ฝ่าเข้าไปในวงล้อมของทหารโจโจ้ จูล่งกรายทวนไปถึงไหนทหารโจโจ้ที่ล้อมสองดงอยู่ก็แตกกระจัดกระจายไปถึงนั้น จนจูล่งเข้าไปถึงสองดง ทหารโจโจ้ซึ่งล้อม สองดงอยู่ก็แตกกระจัดกระจายไป

เตียวคับซึ่งคุมทหารล้อมสองดงอยู่เห็นทหารรบขาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมากและรู้ว่ายอดทหารเสียเมืองเสฉวนที่กรายทวนประจักษ์จรผันผู้นี้คือจูล่งก็ไม่กล้าเข้าปะทะกับจูล่ง และเกรงว่าทหารจะขาดเจ็บล้มตายมากกว่านี้ จึงสั่งทหารให้ถอยออกมาด้านนอก

ในขณะที่จูล่งตีฝ่าเข้าไปช่วยสองดงนั้น โจโจ้คุมทหารสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา แลไปข้างล่างเห็นเหตุการณ์ที่จูล่งตีฝ่าเข้าไปช่วยสองดงอย่างรวดเร็วราวกับว่าไม่มีสิ่งใดขัดขวางก็ตกใจ โจโจ้อยู่ในระยะไกลไม่เห็นข้อความชื่อนายทัพในผืนธง จึงถามทหารซึ่งอยู่ใกล้ว่าทหารเล่าปีผู้นี้มีชื่อเสียงเรียงนามใด ทหารซึ่งอยู่ใกล้ได้รายงานว่า นายทหารของเล่าปีผู้นี้เป็นชาวเสียง สนมีชื่อว่าจูล่ง โจโจ้ได้ยินนามจูล่งอีกครั้งหนึ่งก็ระลึกได้ว่าจูล่งผู้นี้เป็นคนคนเดียวกันกับวีรบุรุษแห่งทุ่งเตียงปิ่น ซึ่งในครั้งนั้นโจโจ้กรีธาทัพแปดสิบสามหมื่นลงใต้ไล่บดขยี้เล่าปีที่สะพานเตียงปิ่น จูล่งได้รบพุ่งในท่ามกลางทหารของโจโจ้ ตั้งแต่ตอนกลางคืนจนถึงเวลาบ่ายอย่างองอาจกล้าหาญ ความนิยมในฝีมือของจูล่งกลับฟื้นขึ้นมาในใจของโจโจ้ อีกครั้งหนึ่ง จึงออกคำสั่งสนามในทันใดนั้นว่าให้ทหาร ทั้งปวงอย่าได้ประมาทแก่ฝีมือของจูล่งเป็นอันขาด

ฝ่ายจูล่งเมื่อแก้สองดงออกมาได้แล้วก็ได้รับแจ้งจากทหารของสองดงว่า เตียวคับถูกทหารโจโจ้ล้อมไว้ในที่ ไม่ไกลกันนัก พร้อมกับชี้มือไปทางทิศเหนือ จูล่งมองตามไปเห็นทหารกองใหญ่กำลังล้อมทหารเมืองเสฉวนอยู่ จึงสั่งทหารที่ถือธงประจำตัวให้ชูธง เสียงสนจูล่ง นำทางไปข้างหน้า จูล่ง สองดงและทหารจึงได้ยกตามไป

บรรดาทหารของโจโจ้ซึ่งล้อมเตียวคับอยู่ พอได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารเมืองเสฉวนที่ยกมาช่วยต่างพากันเหลียวไปดู เห็นธง เสียงสนจูล่ง ปลิวพลิวสะบัดครุดหน้ามาอย่างรวดเร็ว และเห็นทหารเมืองเสฉวนกำลังยกขบวนติดตามมา ก็รู้ว่าจูล่งนำทหารมาช่วยเตียวคับ ต่างคนต่างตกใจแล้วแตกตื่นวิ่งหนี

จูล่งจึงเข้าไปแก้เอาเตียวคับออกจากที่ล้อมได้ โจโจ้สังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา เห็นทหารเมืองสุโตสู้ฝีมือจูล่งไม่ได้ จนจูล่งแก้สองดงออกจากที่ล้อมได้สำเร็จแล้ว ยังเข้าไปแก้เอาเตียวคับออกจากที่ล้อมอีกเล่าก็โกรธเป็นอันมาก สั่งให้เคลื่อนพลทั้งหมดเข้าโจมตีสองดงและจูล่ง

ในขณะที่เสียงสัญญาณเป่าเขาควยระดมพลของกองทัพโจโจ้ดังก้องกระหึ่มขึ้น จูล่ง สองตง และเตียวคี้ก็พาทหารกลับไปค่าย เตียวเอ็กซึ่งอยู่รักษาค่ายทราบว่าจูล่งและ สองตงกลับมาแล้วจึงพาทหาร ออกไปต้อนรับที่หน้าค่าย

คณะนายทหารเมืองเสฉวนได้ถามความกันได้ไม่กี่คำ พลันเห็นผองคลิดลจับท้องฟ้ามืดทางด้านหลัง จูล่งจึงว่าชะรอยโจโจ้จะยกกองทัพใหญ่ไล่ตามตีพวกเรามา

เตียวเอ็กได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงเร่งให้จูล่ง สองตง และเตียวคี้ พาทหารกลับไปเข้าในค่ายเพื่อเตรียมรับมือกับกองทัพของโจโจ้ จูล่งได้ฟังดังนั้นก็ว่า อย่าให้ปิดประตูค่ายเลย เจ้าไม่รู้อะไรหรือเมื่อ ครั้งเรารบที่เมืองลกเอี้ยง เราขี่ม้าถือทวนอยู่แต่ผู้เดียว ทหารโจโจ้ถึงแปดสิบหมื่นดูเหมือนหยูอาพรก บัดนี้มีทั้งนายแลพลทหาร เหตุใดจะกลัวข้าศึกอีกเล่า

จูล่งกล่าวความแล้วจึงสั่งทหารให้ลดธงทิวที่ติดไว้ตามค่ายทั้งปวงเสีย และให้สงบเสียงม้าล่อช่องกลองให้สงบ แล้วเกณฑ์บรรดาทหารที่อยู่ในค่ายออกมาสมทบกับทหารที่เพิ่งกลับมา เตรียมเกาทัณฑ์เต็มอัตราศึก แล้วชุมนุมกำลังทหารไว้ในสนามเพลาะรอบค่าย

บรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เร่งจัดแจงการตามคำสั่งของจูล่ง ทุกประการ สองตงและเตียวคี้คุมทหารชุมนุมอยู่ในสนามเพลาะซ้ายขวาของประตูค่าย ส่วนตัวจูล่งนั้นขี่ม้าถือทวนยืนส่งออกลูกธนูหน้าประตูค่ายแต่ผู้เดียว

ทางฝ่ายกองทัพของโจโจ้ซึ่งยกกำลังไล่ติดตามจูล่งและสองตง โดยมีเตียวคืบและซิหลงเป็นกองหน้า ครั้นยกมาถึงค่ายของจูล่งเป็นเวลาโพลเพล้ ความมืดเริ่มแผ่ปกคลุมแต่ยังพอเห็นได้เลือนราง เห็นค่ายทหารเมืองเสฉวนเจียบสงบปราศจากผู้คนราวกับเป็นค่ายร้าง ธงทิวที่ควรมีตามปกติของการศึกสงครามก็ไม่เห็นแม้แต่คันเดียว คงมีแต่ทหารผู้หนึ่งถือทวนยืนม้าเป็นส่งออกลูกธนูหน้าค่าย แม้ว่าจะเป็นเวลาใกล้ค่ำและรอยเลือดจะเปรอะเปื้อนเสื้อเกราะและม้าทั้งตัว แต่ก็ยังพอมองออกว่านายทหารผู้นี้ใส่เกราะสีเงิน และขี่ม้าสีขาว ซึ่งจะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากจูล่งชาวเสฉวนผู้นั้น

เตียวคืบและซิหลงเผชิญหน้ากับอุบาย ค่ายร้าง ของจูล่งชาวเสฉวน ก็ชะงักงันไม่กล้ารุกไปข้างหน้า ทหารทั้งปวงก็หนุนประดังมาออกกันอยู่อย่างเนืองแน่น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธภูมิทุ่งฮันซุย (ตอนที่ 422)

จูล่งคอยสองตงซึ่งยกไปปล้นเสบียงของโจโจ้จนถึงเวลาเที่ยงยังไม่กลับมาจึงยกทหารออกไปช่วย แก่สองตงและเตียวคี้ออกจากวงล้อมของทหารโจโจ้ได้แล้วพากลับมาค่าย โจโจ้โกรธแค้นเป็นอันมากจึงยกทหารไล่ติดตามมาจนกองทัพหน้ายกล่วงมาถึงหน้าค่ายของจูล่ง

ทหารของกองทัพหน้าออประดังอยู่เบื้องหลังเตียวคืบและซิหลง เพราะตัวนายทหารเอกทั้งสองเห็นสถานการณ์ที่ประหลาดดังนั้นก็แล้ว ไม่อาจตัดสินใจได้ว่าจะรุกหรือจะถอยประการใด จนกระทั่งโจโจ้นายทหารมาถึง

โจโจ้เห็นเหตุการณ์คล้ายคลึงกับเมื่อครั้งที่เตียวหุยท่ากลอุบายที่สะพานเตียงปิง ในครั้งนั้นโจโจ้ยกทหารแปดสิบสามหมื่นไล่ตามตีกองทัพของเล่าปี่ เล่าปี่และทหารหนีข้ามสะพานเตียงปิงไปได้แล้ว เตียวหุยระวังหลังอยู่ที่เชิงสะพานเตียงปิง พอจูล่งช่วยเอาตัวกลับมาได้โจโจ้ก็ยกทหารไล่ตามมาถึง แต่เห็นฝุ่นคลุ้งอยู่ในแนวป่าก็สำคัญว่าเตียวหุยชุมนุมทหารไว้ลอบโจมตี จึงถอยทหารออกมาจากเชิง สะพานเตียวหุยเห็นโจโจ้ถอยทัพก็สั่งให้หรือสะพานเสียแล้วพาทหารตามเล่าปี่ไป พอโจโจ้ทราบที่เตียวหุยหรือสะพานก็รู้ว่าแท้ที่จริงเตียวหุยไม่มีทหารชุมนุมอยู่ในป่าจึงยกกองทัพไล่ตามตีอีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้น เมื่อโจโจ้เห็นเหตุการณ์ที่มีลักษณะเดียวกัน คือจูล่งยืนขี่ม้าถือทวนอยู่หน้าค่ายแต่ผู้เดียวเหมือนกับเมื่อครั้งที่เตียวหุยขี่ม้าถือทวน ยืนอยู่บนสะพานแต่ผู้เดียว โจโจ้ก็สำคัญว่าสถานการณ์เช่นนี้คืออุบายค่ายร้างนั่นเอง แต่โจโจ้ลืมนึกไปว่าสิ่งที่เหมือนกันมีเพียงอย่างเดียวคือทหารของเล่าปี่คนหนึ่งขี่ม้าถือทวน แต่ที่ต่างกันนั้นกลับมีนัยสำคัญยิ่ง คือเตียวหุยไม่มีทหารชุมนุมอยู่ในป่าแต่ท่ากลให้เห็นว่า มีทหารชุมนุมอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเอากิ่งไม้ผูกหางม้าแล้ววิ่งวนไปวนมาให้ฝุ่นตลบ ทำให้สำคัญว่ามีทหารจำนวนมากชุมนุมอยู่ในป่า ซึ่งเป็นอุบาย ไม่มีลวงว่ามี แต่ครั้งนี้จูล่งมีกำลังทหารเตรียมเกาทัณฑ์ไว้พร้อมสรรพชุมนุมอยู่ในสนามเพลาะ พร้อมทั้งจะประหารประหารทำลายล้างกองทัพของโจโจ้ แต่แกลังทำให้สำคัญว่ามีจูล่งอยู่ แต่เพียงผู้เดียว นี้คืออุบาย มีลวงว่าไม่มี

โจโฉสำคัญผิดตั้งนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้รุกเข้าตีค่ายของจูล่ง กองทหารของโจโฉก็ดาหน้าโห่ร้องรุกตรงเข้ามาอย่างซำๆ แต่ยิงเข้ามาใกล้ ก็ยิงเห็นจูล่งชัดเจนขึ้น มีอาการสงบนิ่งเป็นสง่าน่าเกรงขาม ไม่มีความครั่นคร้ามประหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อย ต่างคนจึงต่างพรั่นใจ แต่เพราะความเกรงกลัวอาญาของโจโฉจึงยังคงดาหน้าเข้ามา แต่พอเข้ามาใกล้ระยะยี่สิบวาความกล้าก็หมดสิ้น ต่างคนต่างหยุดก็อยู่กับที่ แล้วหันรีหันขวางคล้ายกับจะหันหลังวิ่งหนี

จูล่งเห็นดังนั้นจึงแกว่งทวนเป็นสัญญาณ บรรดาทหารมองเห็นสัญญาณดังนั้นก็ถ่ายทอดคำสั่งออกไปพร้อมกันให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของโจโฉ บรรดาทหารเมืองเสฉวนซึ่งชุมนุมอยู่ในสนามเปลวไฟได้ลุกขึ้นโห่ร้องแล้วระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของโจโฉราวห้าพัน ทหารที่อยู่ข้างในค่ายก็ยกกรงทิวขึ้นดั้งเดิมแล้วตีฆ้องร้องกลองปลุกขวัญให้กำลังใจแก่ทหารในแนวหน้า พอตีฆ้องฟ้าเริ่มมืดมืด โจโฉไม่รู้ทหารจูล่งมากหรือน้อย ได้ยินแต่เสียงโห่ร้องมาแต่ข้างค่ายของจูล่ง ในขณะที่ได้ยินเสียงร้องครวญครางของทหารฝ่ายตัวตั้งแข็งแรงแเพราะถูกระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ โจโฉก็ตกใจรู้ว่าต้องกลแก่จูล่ง จึงสั่งทหารให้ถอยทัพ บรรดาทหารของโจโฉได้ยินคำสั่งก็พากันวิ่งหนี เหยียบทับกันตายเองและถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

โจโฉนำทหารหนีไปทางเขามิของสัน แต่พอไปได้กลางทางหน่วยสอดแนมก็มารายงานว่า บัดนี้ทหารของเล่าปี่ชื่อเล่าสองและเบ้งตั้งได้คุมทหารจำนวนมากเข้ายึดเขามิของสันไว้หมดแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจ คิดว่าในเมื่อเล่าปี่ ขงเบ้ง วางแผนอุบายฆ่าแล้วซื่อนเล่าจนกระทั่งยึดเขามิของสันได้ดังนี้ ก็น่าที่จะแต่งทหารไปยึดเขามิของสันไว้ด้วยเป็นมั่นคง ดังนั้นแม้จะหนีไปทางเขามิของสันก็ป่วยการเสียเวลาเปล่า ดิรัยก็จะเสียที่แก่เล่าปี่มากขึ้น

โจโฉคิดดังนั้นจึงพาทหารหนีข้ามแม่น้ำฮันชุยกลับไปเมืองลำเต๋ง พอข่าวโจโฉกลับไปเมืองลำเต๋งแพร่กระจายออกไปทราบถึงเตียวคับและซีหลงซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำฮันชุย ทั้งเตียวคับและซีหลงจึงคิดว่าเมื่อโจโฉถอยกลับไปเมืองลำเต๋งแล้ว จะตั้งรับกองทัพเล่าปี่ต่อไปเห็นขัดสนนัก ทั้งเตียวคับและซีหลงจึงพาทหารหนีตามโจโฉไปด้วย

จูล่ง สองตง และเตียวคิ ยกทหารไล่ตามตีกองทัพโจโฉจนกระทั่งถึงแม่น้ำฮันชุย เก็บเสบียงอาหาร และจับทหารเข้าศึกเป็นเชลยได้เป็นอันมาก จนเหตุการณ์สงบเป็นปกติแล้วจูล่งและสองตงจึงให้ม้าเร็วถือหนังสือรายงานข้อราชการให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

เล่าปี่ได้รับรายงานข้อราชการตามที่จูล่งและสองตงแจ้งมาแล้ว ก็มีความยินดี จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าจะทำการประการใดต่อไป ขงเบ้งจึงเสนอว่าบัดนี้สถานการณ์เป็นที่แล้ว ขอให้ท่านยกกองทัพไปยึดพื้นที่บริเวณด้านทิศตะวันตกของแม่น้ำฮันชุยไว้เพื่อควบคุม จุดยุทธศาสตร์สำคัญ เตรียมรุกข้ามแม่น้ำฮันชุยไปยังปากตะวันออก ยึดเมืองลำเต๋งต่อไป เมืองฮันตั้งก็จะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงสั่งกองทัพทั้งปวงให้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพไปยึดพื้นที่ปากตะวันตกของแม่น้ำฮันชุยตามแผนการของขงเบ้งต่อไป

เขียนอันศกปีที่ยี่สิบสี่ เดือนเจ็ด เล่าปี่พร้อมด้วยขงเบ้งได้นำกองทัพเมืองเสฉวนเคลื่อนเข้าสู่พื้นที่ปากตะวันตกของแม่น้ำฮันชุย เตรียมเปิดยุทธการสำคัญเพื่อรุกข้ามแม่น้ำ บุกยึดเมืองลำเต๋งและยึดเมืองฮันตั้งโดยเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ครอบความเป็นใหญ่ในภาคตะวันตกไว้แต่ผู้เดียว

กองทัพของเล่าปี่ตั้งค่ายที่ปากตะวันตกของแม่น้ำฮันชุยระยะห่างจากริมแม่น้ำสามร้อยเส้น เมื่อเล่าปี่ยกกองทัพไปถึงที่หมายก็สอบถามทหารของจูล่งถึงสภาพการศึกที่ผ่านมามาว่าจูล่งและสองตงทำการประการใดจึงได้ชัยชนะแก่ข้าศึกถึงเพียงนี้ ทหารนั้นก็เล่าความให้เล่าปี่ฟังจนสิ้น เล่าปี่จึงพาขงเบ้งขึ้นไปบนเนินเขาทอดสายตาดูภูมิประเทศที่จูล่งทำศึกกับโจโฉ แล้วสรรเสริญจูล่งว่า ความคิดของจูล่งทำสงครามครั้งนี้ล้วนเป็นไฉฉาวทั้งนั้น

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงชี้มือไปที่อาณาบริเวณทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำฮันชุย และชวนให้เล่าปี่ดูทั้งด้านเหนือด้านใต้ของแม่น้ำฮันชุย แล้วว่าแม่น้ำฮันชุยนี้เป็นแม่น้ำสายหลักของภาคตะวันตกมาแต่โบราณ เป็นแหล่งธัญญาหาร ภัักษาหารสำคัญที่หล่อเลี้ยงทหารและราษฎรและเมืองฮันตั้ง สายแม่น้ำทอดเหนือสู่ใต้ บางช่วงกว้างถึงสามเส้น บางช่วงก็กว้างหกเจ็ดวา ในเทศกาลน้ำหลากน้ำในแม่น้ำล้นล้นลง ในเทศกาลแล้งน้ำก็แห้งสามารถขี่ม้าข้ามไปได้ สองฟากฝั่งของแม่น้ำฮันชุยเป็นทุ่งราบสำหรับเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร

แม่น้ำฮันชวยทางเบื้องหน้าค่ายที่ตั้งอยู่นี้กว้างแปดเก้าวา เทศกาลนี้สามารถขี่ม้าข้ามไปได้ มีแนวเขาสำคัญ ขอบกลอยู่ทั้งด้านเหนือด้านใต้ เป็นยุทธภูมิและทำเลที่จะใช้ทำการกับโจโจได้โดยถนัด ท่านอย่าได้ปรารมภ์เลย

ขงเบ้งอธิบายภูมิประเทศของแม่น้ำฮันชวยให้เล่าปีฟังแล้วก็พากันกลับมาที่ค่าย แล้วให้ทหารไปตามจูล่ง และสองตงเข้ามาพบ เมื่อได้ค่านับทั่วยกกันตามธรรมเนียมแล้วเล่าปีจึงสรรเสริญฝีมือรบพุ่ง และแผนการอุบายของสองทหารเสือเป็นอันมาก สั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารทั้งปวงอย่างถ้วนหน้ากัน และเล่าปีตั้งให้สองตงและจูล่งเป็นยอดทหารเสือตั้งแต่นั้น

พอเย็นลงเล่าปีสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง เพื่อฉลองชัยชนะที่ผ่านมา ในขณะที่กำลังกินโต๊ะเสพรายอยู่นั้นหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้โจโจยกกองทัพใหญ่จะชิงเอาทุ่งฮันชวยคืน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หันมาทางขงเบ้งหัวเราะแล้วว่า ซึ่งโจโจจะยกมาเห็นไม่ชนะเป็นแน่ ด้วยเราตั้งมั่นอยู่แล้ว บัดนี้จะให้ทหารไปตั้งค่ายรับอยู่ที่ตะวันตกขยทุกฮันชวยให้จงมั่นคง

ทางฝ่ายโจโจเมื่อเสียรักลอุบายของจูล่งจนต้องแตกหนีกลับไปเมืองลำเต๋งแล้ว ก็ได้คิดว่ายุทธภูมิทุ่งฮันชวยทั้งสองฝั่งแม่น้ำฮันชวยนั้นเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ หากปล่อยให้เล่าปียึดจุดยุทธศาสตร์นี้ ได้แล้ว ก็จะไม่ควบคุมเสบียงอาหารที่หล่อเลี้ยงเมืองฮันเต๋งไว้จนหมดสิ้น และจะยกลวงเข้ามาตีเมืองลำเต๋งได้โดยสะดวก จำเป็นที่จะต้อง ป้องกันยุทธภูมิแห่งนี้ไว้มิให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของเล่าปี จึงจะป้องกันรักษาแคว้นฮันเต๋งเอาไว้ได้

โจโจตระหนักดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ระดมกำลังทหารอีกครั้งหนึ่ง เป็นกำลังพลสี่สิบหมื่น จะให้ซิวหลงเป็นกองทัพหน้า โดยโจโจจะเป็นกองทัพหลวง ในขณะที่โจโจกำลังสั่งจัดแจงกองทัพอยู่นั้น อองเป้ง ชาวเมืองปาเสในแดนเมืองเสฉวน ซึ่งมีตำแหน่งเป็นนายทหารรอง ได้เข้ามาค่านับโจโจขออาสาว่า ข้าพเจ้าเป็นคนพื้นเพนี้ มีความรอบรู้ในภูมิประเทศเป็นอย่างดี ทั้งได้ร่ำเรียนพิชัยสงครามและตำราว่าด้วยการตั้งค่ายคูหอรบอย่างข้าของ สามารถอาศัยภูมิประเทศทำการเอาชัยชนะแก่ข้าศึก จึงขออาสาเป็นผู้ช่วยซิวหลงไปในกองทัพหน้าของท่านด้วย

อองเป้งผู้ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ามีตำแหน่งเป็น พนักงานรักษาประตู ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่ามีตำแหน่งเป็น เง่หมิงเจียงกุน หรือ นายพลกองทหารประตูหน้า ซึ่งประตูในที่นี้หมายถึงประตูในชบวนของกองทัพ ไม่ใช่ประตูบ้านเรือน ซึ่งอาจจะเข้าใจผิดได้

โจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงตั้งให้อองเป้งเป็นปลัดซ้ายของกองทัพหน้าในสังกัดของซิวหลง ครั้นจัดแจงกองทัพเสร็จแล้วโจโจจึง สั่งให้กองทัพหน้าเคลื่อนพล แล้วโจโจก็ยกกองทัพหลวงตามไป

กองทัพใหญ่ของโจโจยกมาทางด้านเหนือของเขาเตงกุนสัน ในขณะที่กองทัพหลวงยกมาใกล้เขตบริเวณเขาเตงกุนสัน กองทัพหน้าก็ยกลวงมาถึงทุ่งฮันชวยฟากตะวันออก

ซิวหลงจึงปรึกษากับอองเป้งว่า ชวงนี้น้ำในแม่น้ำฮันชวยไม่ลึกนัก สามารถขี่ม้าข้ามไปได้ จึงขอที่จะยกทหารไปตั้งค่ายที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮันชวย ท่านจะมีความเห็นประการใด

อองเป้งจึงว่ากองทัพเมืองเสฉวนตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮันชวยระยะสามร้อยเส้น หากท่านยกกองทัพไปตั้งอยู่ฟากตะวันตกของแม่น้ำฮันชวยแล้ว กองทัพของเราจะตั้งค่ายเผชิญหน้ากับข้าศึกอยู่ด้านหนึ่ง ด้านหลังค่ายอิงอยู่กับแม่น้ำ ต้องด้วยยุทธภูมิแห่งพิชัยสงคราม หากข้าศึกยกมาโจมตีก็จะต่อสู้ป้องกันขัดสนนักเกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก ซิวหลงได้ฟังอองเป้งขัดคอตั้งนั้นก็ไม่พอใจ จึงว่าเมื่อครั้งที่ฮันสิน ยอดขุนพลของพระเจ้าเล่าปึงนำทัพหน้าไปเผชิญศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องก็ได้ตั้งกองทัพอยู่ริมแม่น้ำ ครั้นถูกกองทัพของพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องเข้าโจมตีจนเสียที่ในระยะแรก ก็สามารถเอาชัยชนะในระยะปลายได้ การครั้งนี้ก็เหมือนกัน ไฉนท่านจึงเกรงว่าจะพ่ายแพ้แก่ข้าศึก

อองเป้งจึงท้วงสืบไปว่า การครั้งนี้กับการครั้งที่ฮันสินทำศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องนั้น แม้จะทำศึกริมแม่น้ำเหมือนกันแต่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ด้วยครั้งนั้นฮันสินได้กุมสภาพการณ์ฝ่ายข้าศึกอย่างกระจ่างแจ้งว่า กองทัพของพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องอ่อนล้าอดโรยด้อยกำลังแล้ว ทหารทั้งปวงก็ขวัญเสียอยากจะหนีกลับบ้าน จึงอาสาพระเจ้าเล่าปึงยกกองทัพข้ามแม่น้ำไปยันข้าศึกที่อีกฟากหนึ่ง แม้กระนั้นก็ยังเพลี่ยงพล้ำในตอนแรก กว่าจะแก้ไขเอาชัยชนะได้ก็สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก การครั้งนี้ท่านได้ทราบสถานการณ์ข้างกองทัพของสองตงและจูล่งว่าเป็นประการใดหรือไม่ ว่ามีกำลังมากหรือน้อยเท่าใด มีความเข้มแข็งหรืออ่อนล้าอดโรยประการใด หากไม่แจ้งสภาพการณ์ข้าศึกแล้วฝืนยกทัพไปตั้งในภูมิอันเป็นอันตรายก็พ่ายแพ้แก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

ซึหลงได้ฟังนายทหารรองแย้งอย่างไม่เกรงใจดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวเราได้รับมอบหมายจากวุ้ยอ่องให้เป็นแม่ทัพหน้า ตัวเป็นแต่ผู้ช่วย หากไม่ฟังคำเราก็จงคุมทหารส่วนหนึ่งตั้งค่ายอยู่ปากตะวันออกของแม่น้ำ ตัวเราจะยกทหารข้ามไปตั้งค่ายที่ปากตะวันตก

อองเป้งไม่ยอมคล้อยตามความคิดซึหลง ดังนั้นสองนายทหารใหญ่ของโจโฉจึงต้องแยกกันคุมกำลังไปตั้งค่ายอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำฮันชวยด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลยุทธ์ เอ็งหยุดข้าแหย (ตอนที่423)

สองนายทหารใหญ่ของโจโฉปรึกษาไม่ตกลงกันว่า จะตั้งค่ายปากตะวันตก หรือปากตะวันออกของแม่น้ำฮันชวย ดังนั้นซึหลงจึงให้อองเป้งตั้งค่ายอยู่ฝั่งตะวันออก แต่ตัวซึหลงนั้นคุมทหารยกข้ามแม่น้ำฮันชวยมาตั้งค่ายอยู่ฝั่งตะวันตก ด้านหลังค่ายอิงแม่น้ำฮันชวย ด้านหน้าค่ายเตรียมเผชิญหน้ากับกองทัพของเล่าปี่ซึ่งตั้งค่ายห่างไปสามร้อยเส้น

จูล่งและสองดงทราบความศึกจึงเข้าไปรายงานแก่เล่าปี่และขออาสายกทหารไปตีค่ายของซึหลง ครั้นได้รับอนุญาตจากเล่าปี่แล้ว สองดงและจูล่งจึงคุมทหารยกไปทางด้านแม่น้ำฮันชวย พอยกไปได้ร้อยเส้นสองดงจึงกล่าวกับจูล่งว่าทหารข้าศึกพึงยกข้ามแม่น้ำมา ยังสดชื่นอยู่ ขอบที่จะตั้งค่ายดูเชิงข้าศึกให้อ่อนล้า อิดโรยก่อนจึงค่อยเข้าตีคงจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

จูล่งได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สองนายทหารเมืองเสฉวนจึงให้ทหาร ตั้งค่ายห่างจากค่ายของซึหลงร้อยเส้นเศษ ทางฝ่ายซึหลงทราบว่าจูล่งและสองดงยกทหารมาตั้งค่ายดังนั้นก็คิดจะยกทหารมาตีค่าย แต่ติดด้วยเป็นเวลาใกล้ค่ำจึงงดไว้

ครั้นรุ่งขึ้นซึหลงจึงคุมทหารออกมาทำรบกับจูล่งถึงที่หน้าค่าย สองดงได้กล่าวกับจูล่งว่า ข้าศึกพึงยกมายังเป็นเวลาเช้านี้ ครวจะถ่วงเวลาให้ข้าศึกอิดโรยก่อนแล้วจึงค่อยยกเข้าโจมตี ข้อเสนอของสองดงดังกล่าวเป็นอย่างเดียวกันกับแผนการของหวดเจ๋งเมื่อครั้งที่ตั้งรับศึกเดียวคืบบนยอดเขาปิกสัน จูล่งได้ฟังแผนการดังนั้นก็เห็นด้วย ดังนั้นแม้ว่าทหารของซึหลงจะร้องดาทำทวยประการใด ทหารในค่ายของจูล่งและสองดงก็ไม่ยกออกไปรบ คงป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นมั่นคง

ครั้นถึงเวลาเย็นทหารของซึหลงก็ระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ค่ายสองดงจึงบอกจูล่งว่าข้าศึกระดมยิงเกาทัณฑ์มาดังนี้ เป็นการยิงข่มขวัญเพื่อจะล่าถอยกลับ โอกาสเป็นที่แล้วท่านจงเตรียมกำลังยกเข้าตีเถิด ในขณะที่นั้นหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่า กองหลังของทหารซึหลงกำลังถอยกลับแล้ว สองดงได้ฟังดังนั้นก็ย้ากับจูล่งว่าการเป็นดังที่ได้คาดไว้ เมื่อทหารทางด้านหลังกลับขบวนล่าถอย ทหารที่อยู่ข้างหน้าก็คงจะล่าถอยตาม

ปรึกษากันดังนั้นแล้วทั้งสองดงและจูล่งจึงคุมทหารออกไปนอกค่าย ตีฆ่าล่อช่องกลองเป็นสัญญาณให้ทุกหน่วยรุกไล่โจมตีทหารของซึหลงพร้อมกัน ทหารเมืองเสฉวนอ้อมกำลังมาทั้งวัน พอได้ยินสัญญาณก็ซิงกรุกขึ้นหน้า เข้าโจมตีเข้าฟันทหารของซึหลงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารของซึหลงกร่ำแดดทั้งวันก็อ่อนอิดโรย พอได้รับสัญญาณให้ถอยทัพก็เตรียมปรับขบวนล่าถอยมิทันได้ระวังหลัง จึงถูกกองทหารของสองดงและจูล่งโจมตีแตกกระจัดกระจาย ซึหลงเห็น ทหารบาดเจ็บล้มตายและแตกตื่นดังนั้นจึงพาทหารหนีกลับไปทางแม่น้ำฮันชวย จูล่งและสองดงเห็นได้ก็พาทหารไล่ตามตี กองทหารของซึหลงไปจนถึงริมฝั่งน้ำ ซึหลงพาทหารข้ามแม่น้ำอย่างทุลักทุเล เหยียบกันจมน้ำตายเป็นอันมาก เหลือทหารจำนวนหนึ่งพากันขึ้นฝั่งตะวันออกแล้วพากันไปที่ค่ายของอองเป้ง

อองเป้งรู้ว่าซึหลงแตกทัพหนีมาดังนั้นจึงออกมาต้อนรับตามธรรมเนียม พอซึหลงเห็นอองเป้งก็โกรธสำคัญว่าอองเป้งเยาะเย้ยประชดประชัน จึงตะคอกถามอองเป้งว่าเรายกทหารไปทำศึกเพลิงพล้ำมา เหตุไรในตัวจึงไม่ยกทหารออกไปช่วย ปล่อยให้เราเสียทีมาดังนี้

อองเป้งจึงว่าข้าพเจ้าได้ห้ามปรามท่านก่อนแล้วแต่ท่านก็ไม่ฟัง ครั้นข้าพเจ้าจะยกทหารออกไปช่วยก็จะมีผู้ใดรักษาค่าย หากข้าศึกยกมาปล้นค่ายก็จะเสียที่แก่ข้าศึกเพิ่มขึ้นอีก ซึหลงได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธ ชักกระบี่ออกจากฝักจะฆ่าอองเป้งเสีย แต่บรรดาทหารรองได้ช่วยกันห้ามปรามไว้ ซึหลงขัดเคืองใจเป็นอันมากจึงผลุนผลันพาทหารที่แตกหนีมาไปตั้งค่ายอยู่ใกล้กับค่ายของอองเป้ง

ทางฝ่ายอองเป็งเห็นซีหลงโกรธเคืองถึงขนาดคิดจะสังหารผลาญชีวิตดังนั้นก็คิดว่าตัวเราเป็นผู้น้อย ซีหลงเป็นผู้ใหญ่ เป็นที่ไว้วางใจของอู๋อ๋อง การครั้งนี้ซีหลงโกรธแค้นเคืองเราเป็นอันมาก หากพลาดท่าเสียที่ไม่ถูกซีหลงชาก็อาจถูกอู๋อ๋องลงโทษประหารชีวิต ขอบที่เราจะหนีไปให้พ้นจากอันตราย

พอคาลงอองเป็งก็ชักชวนทหารซึ่งสนิทเอาไฟเผาค่าย แล้วโห้ ร้องทำที่เป็นข้าศึกยกทหารมาปล้นค่าย ซีหลงไม่ทันกลสำคัญว่าทหารเมืองเสฉวนยกกำลังข้ามแม่น้ำฮั่นชวยมาปล้นค่ายอองเป็งแล้วคง จะปล้นค่ายของตัวด้วย คิดว่าไม่สามารถต้านทานได้จึงพา ทหารหนีกลับไปสมทบกับกองทัพหลวงของโจโจ

ทางฝ่ายอองเป็งเมื่อเผาค่ายแล้ว จึงพาทหารสนิทข้ามแม่น้ำฮั่นชวยไปขอสวามิภักดิ์อยู่กับจูล่ง จูล่งได้สวนทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก จึงพาอองเป็งกลับไปหาเล่าปี่ที่ค่ายหลวง เล่าปี่เห็นอองเป็งมีบุคลิกลักษณะโอโถง บ่งบอกถึงความมีฝีมือที่เข้มแข็งแกร่งกล้าและสติปัญญาอันหลักแหลมจึงมีความยินดี รับเอาอองเป็งเข้าสังกัดในกองทัพเมืองเสฉวน แล้วเล่าปี่จึงถามว่า ภูมิประเทศแถบถิ่นนี้ขอบกลนัก จะทำการประการใดจึงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

อองเป็งจึงว่าท่านอย่าได้วิตก ข้าพเจ้าเป็นคนพื้นเพเมืองปาส แต่มาเติบโตในแถบถิ่นนี้ มีความรู้จักมักคุ้นสภาพภูมิประเทศเป็นอย่างดี เล่าปี่จึงว่าซึ่งท่านมาอยู่กับเราทั้งนี้ คงเป็นเพราะเทพยดาอลังการให้ได้มาอยู่ร่วมกัน การที่เราคิดจะยกไปตีเมืองฮั่นต่งคงจะสำเร็จสมความปรารถนาเป็นแน่แท้

เล่าปี่กล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งให้อองเป็งสังกัดในกองทัพหน้าของจูล่งและฮองตง

ทางฝ่ายซีหลงครั้งแตกหนีกลับไปถึงทัพหลวงของโจโจแล้วก็ทูล รายงานความทั้งปวงให้โจโจทราบ และว่าบัดนี้อองเป็งได้แปรพักตร์ไปสวามิภักดิ์กับเล่าปี่แล้ว โจโจได้ทราบความดังนั้นก็โกรธ สั่งให้เคลื่อนกองทัพสี่สิบหมื่นตรงไปที่แม่น้ำฮั่นชวย

ทางฝ่ายจูล่งและฮองตงพอได้ข่าวคราวจากหน่วยสอดแนมว่าโจโจยกทัพสี่สิบหมื่นตรงมาที่ริมแม่น้ำฮั่นชวยจึงปรึกษากัน และเห็นว่ากองหน้าของเรามีจำนวนน้อย คงไม่อาจต้านรับกองทัพใหญ่ของโจโจได้ จึงให้ทหารถอนค่ายแล้วล่าถอยกลับไปสมทบกับกองทัพหลวงของเล่าปี่

กองทัพของโจโจเคลื่อนมาถึงฝั่งแม่น้ำฮั่นชวยฟากตะวันออก เห็นปลอดภัยจากกองทัพของข้าศึก จึงสั่งทหารให้ข้ามแม่น้ำฮั่นชวยไปทางฟากตะวันตก แล้วให้ตั้งค่ายตามกระบวนศึกห่างจากริมแม่น้ำร้อยเส้น เพื่อเตรียมทำศึกชิงทุ่งฮั่นชวยขึ้นแตกหักกับเล่าปี่

ทางฝ่ายกองทัพของเล่าปี่เมื่อทราบข่าวโจโจยกกองทัพข้ามแม่น้ำฮั่นชวยมาตั้งค่ายในระยะห่างกันสองร้อยเส้นดังนั้น จึงปรึกษากับ ขงเบ้งเพื่อจะตีกองทัพโจโจให้แตกพ่ายไป ในเย็นวันนั้นขงเบ้งจึงชวน เล่าปี่ขึ้นไปบนเนินเขาตรวจตราดูภูมิประเทศสักครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งซึ่งมีมือไปยังเทือกเขาฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮั่นชวยทางด้านเหนือของค่ายโจโจ แล้วกล่าวกับเล่าปี่ว่า เทือกเขาเหล่านี้อยู่ไม่ไกลจาก ค่ายของโจโจเท่าใดนัก สภาพภูมิประเทศขอบกล ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายให้โจโจต้องถอยทัพข้ามแม่น้ำฮั่นชวยกลับไปอย่างน้อยสองร้อยเส้น ท่านอย่าได้วิตกเลย กล่าวแล้วขงเบ้งก็มีสีหน้ายิ้มย่องผ่องใสเบิกบานยิ่งนัก ชักชวนให้เล่าปี่ดูทิศโดยรอบบริเวณของแม่น้ำฮั่นชวย เห็นสูงนวก เป็นจำนวนมากกำลังบินกลับรัง ท้องฟ้าก็เริ่มจะมีดลขงเบ้งจึงชวนเล่าปี่กลับไปค่าย

พอถึงค่ายขงเบ้งให้ทหารไปตามจูล่งเข้ามาพบ แล้วสั่งว่าให้ท่านคุมทหารห้าร้อยคนพร้อมเครื่องมโหรีปีกลอง ยกไปตั้งขุมอยู่ในป่าบนเนินเขาทางด้านเหนือของค่ายโจโจ แล้วให้คอยสังเกตสัญญาณที่ค่ายเรา หากมันเห็นสัญญาณไฟลุกและดับสามครั้งเมื่อใด ก็ให้ทหารตีฆ้องกลองเหมือนหนึ่งเข้าปล้นค่ายข้าศึก และให้ทหารโห้ร้องขึ้นพร้อมกัน โจโจก็จะยกทหารออกมาป้องกันรักษาค่าย แต่ท่านอย่ายกออกไปรบ จงสงบม้าล่อและฆ้องกลองไว้แล้วคอยสังเกตสัญญาณไฟที่ค่ายเราต่อไปจนเวลาใกล้สว่างแล้วจึงค่อยยกกลับมา

จูล่งรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงค้ำบลาเล่าปี่และขงเบ้ง ออกไปจัดแจงทหารและม้าล่อฆ้องกลองเตรียมพร้อมไว้ พอพยามหนึ่ง จูล่งก็พาทหารลอบยกไปขุมอยู่ที่เนินเขาตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ

ทางค่ายของเล่าปี่นั้น ขงเบ้งได้สั่งให้แต่งสุราเลี้ยงบรรดาทหารซึ่งสนิทและให้เตรียมเชื้อเพลิงส้มไว้เป็นหลายกอง พร้อมกับผ้าตาอีกหลายผืน เล่าปี่และทหารทั้งปวงเห็นขงเบ้งเตรียมการประหลาดดังนั้นก็แปลกใจ แต่ก็เชื่อมั่นว่าขงเบ้งทำการทั้งนี้ย่อมมีความนัยที่สำคัญ ดังนั้นต่างคนจึงต่างไม่ถามไถ่ คงกินโต๊ะดื่มสุราอย่างเพลิดเพลิน

ขงเบ้งกล่าวกับเล่าปี่ว่า คำวันนี้ท่านอย่าได้เห็นแก่การนอนเลย คอยดูท่วงทีของกองทัพโจโฉเกิด เล่าปี่ก็รับคำ นั่งตีมโหรีกับขงเบ้งอย่างเพลิดเพลิน ขณะที่ในใจก็หวนรำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ไปเชิญขงเบ้งออกจากเขาโจหลิงกั้ง และตีมน้ำชาดูดาวกับขงเบ้งที่เก๋งหน้ากระท่อมน้อยนั้น

ครั้นเวลาสองยามขงเบ้งสังเกตเห็นไฟทางค่ายของโจโฉดับมิดลง และเสียงผู้คนในค่ายก็เจี๊ยบสนิท จึงสั่งให้ทหารจุดเพลิงขึ้นที่หน้าค่าย แสงเพลิงก็ลุกโชติช่วงขึ้น ครุหนึ่งขงเบ้งก็ให้เอาผ้าดำกันบังแสงเพลิงไว้ และเปิดออกสลับไปมาถึงสามครั้ง

ฝ่ายจุล่งคุมทหารสังเกตการณ์อยู่ตั้งแต่หัวค่ำ ครั้นเห็นสัญญาณเพลิงจากค่ายของเล่าปี่ตามที่ขงเบ้งกำหนด จึงสั่งทหารให้ตีมโหรีร้อง กลองและโห่ร้องขึ้นพร้อมเพรียงกันเสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งแนวป่า

ทางฝ่ายกองทัพโจโฉ ทหารกำลังพักผ่อนหลับนอนอย่างสุขสบาย ครั้นได้ยินเสียงมโหรีร้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารดังสนั่นผาคความมืดมาตังนั้นก็สำคัญว่าเล่าปี่ยกกองทัพมาปล้นค่าย จึงตีกลองสัญญาณให้ทหารตื่นป้องกันรักษาค่าย โจโฉเองรีบตื่นจากที่นอนแต่งตัวใส่เกราะแล้วออกมาบัญชาทหารอยู่ที่ด้านนอกค่ายพัก

เพียงครู่เดียวทุกค่ายของโจโฉก็พร้อมรบ ทหารทุกคนเข้าประจำที่ตั่งพร้อมอาวุธครบมือ แต่รีรออยู่พักใหญ่ก็ไม่เห็นข้าศึกยกมา ทั้งเสียงมโหรีร้องกลองก็เจี๊ยบลง

โจโฉสังเกตการณ์อยู่อีกครู่หนึ่ง จึงสั่งทหารให้พักผ่อนเข้านอน บรรดาทหารทั้งปวงก็ถอดเกราะและเข้านอนตามคำสั่ง แต่พอจิบไปเพียงครู่หนึ่งเสียงมโหรีร้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารประหนึ่งข้าศึกยกกองทัพเข้าปล้นค่ายก็ตังขึ้นอีก

โจโฉรีบลุกออกจากที่นอน แต่งตัวใส่เสื้อเกราะและบัญชาให้ทหาร ทุกหน่วยเตรียมพร้อมรบอีกครั้งหนึ่ง แต่เพียงครู่เดียวเสียงมโหรีร้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารก็เจี๊ยบลงอีก

โจโฉและทหารให้รู้สึกแปลกประหลาดใจ มองไปด้านนอกค่ายก็มีดสนิท ไม่เห็นว่าจะมีทหารข้าศึกมากหรือน้อยประการใด แต่โจโฉนั้นหวั่นใจว่าข้าศึกลวงเราสองครั้งแล้วหรือว่าครั้งที่สามจะเป็นการเข้าปล้นค่ายจริง โจโฉคิดตังนั้นจึงสั่งทหารไม่ให้พักผ่อนหลับนอน ให้เตรียมพร้อมรับมือกับข้าศึกที่จะยกมาปล้นค่าย

จนฟ้าสว่างก็ไม่มีทหารข้าศึกยกมาปล้นค่าย โจโฉให้โอรสแค้นเป็นอันมาก สั่งทหารให้เตรียมตัวให้พร้อมแล้วยกออกไปที่หน้าค่ายของเล่าปี่ ทำให้เล่าปี่ยกทหารออกมารบกัน แต่ในค่ายของเล่าปี่ยังคงเจี๊ยบกริบไม่เห็นแม้แต่ทหารรักษาการณ์ คงมีแต่ธงทิวปลิวไสวอยู่ตามค่าย โจโฉเห็นตังนั้นก็เกรงว่าเป็นกลของขงเบ้งลวงให้ยกเข้าตีค่าย จึงพาทหารถอยออกมาสามสิบเส้น

จนกระทั่งเวลาใกล้เที่ยงโจโฉมีอาการง่วงเหงาหาวนอน และเห็นทหารทั้งปวงกึ่งงนอนโดยทั่วกัน โจโฉเกรงว่าทหารจะอดโรยจึงสั่งให้ถอยกลับไปค่าย

ยุทธวิธีของขงเบ้งที่กระทำกับกองทัพโจโฉในครั้งนี้คือยุทธวิธีที่เรียกว่า เอ็งหยุดข้าแห่ ของหลักยุทธวิธีสงครามจรยุทธ์ที่ว่า เอ็งมาข้ามด เอ็งหยุดข้าแห่ เอ็งแยข้าตี เอ็งหนีข้าตาม อันลือลั่นในสงครามปลดแอกของประเทศจีน และได้ถูกนำไปใช้ในการทำสงครามจรยุทธ์ของสงครามประชาชนทั่วโลกในกาลต่อมา

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

สองมังกรเผชิญหน้า (ตอนที่424)

กองทัพหน้าของโจโฉเสียที่แก่งสองตงและจุล่ง ต้องถอยตัวออกจากบริเวณแม่น้ำฮั่นซุย โจโฉจึงกรีธาทัพใหญ่ข้ามแม่น้ำฮั่นซุยมาทางปากตะวันตกเพื่อทำศึกขั้นแตกหักกับเล่าปี่ แต่ขงเบ้งใช้ยุทธวิธี เอ็งหยุดข้าแห่ ให้จุล่งคุมทหารไปตีมโหรีร้องกลองกวนทหารโจโฉในตอนกลางคืนจนไม่ได้หลับนอน

ในคำคืนที่สองเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นซ้ำรอยกับคืนแรก พอดตึกจุล่งเห็นสัญญาณจากค่ายหลวงของเล่าปี่แล้ว จึงให้ทหารตีมโหรีร้อง กลองโห่ร้องก้องสนั่น ทำที่ประหนึ่งมีกองทัพยกเข้าปล้นค่ายของโจโฉ ทำให้โจโฉและทหารไม่เป็อันหลับนอน ตองตื่นขึ้นป้องกันระมัดระวังรักษาค่ายจนสว่าง

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโจเห็นทหารอ่อนเพลีย จึงสั่งให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย แต่พอถึงค่ำคืนที่สามเหตุการณ์ก็เป็นอย่างเดียวกันอีก โจโจให้โกรธแค้นเล่าปีและขงเบ้งเป็นอันมาก แต่กลับคิดได้ว่าเล่าปี ขงเบ้ง แต่งกลอุบายก่อวาทลลวงเรามาสองค่ำคืนแล้ว คืนนี้เป็นคืนที่สาม ชะรอยเล่าปีและขงเบ้งจะยกกองทัพมาปล้นค่ายเป็นมั่นคง

โจโจสำคัญดังนั้นจึงกำชับทหารทุกหน่วยไม่ให้หลับนอน ให้ทุกคนแต่งตัวใส่เสื้อเกราะพร้อมรบ และให้ระมัดระวังป้องกันรักษาค่ายอย่างเข้มงวด ปรากฏว่าเหตุการณ์เรียบสงบจนถึงเวลาใกล้สว่างทหารส่วนใหญ่ก็พากันจับหลับไหลด้วยความอ่อนเพลีย ในทันใดนั้นเสียง ม้าล่อของกลองและเสียงโห่ร้องของทหารเมืองเสฉวนก็ดังก้องราวกับจะรุกรบเข้าปล้นค่ายอีกครั้งหนึ่ง โจโจและทหารต้องตื่นขึ้นเข้าประจำที่ แต่ก็ไม่มีกองทัพของเมืองเสฉวนยกมารบ

พอฟ้าสว่างโจโจก็คิดว่ากองทัพถูกก่อวาทจนไม่เป็นอันพักผ่อนหลับนอน ขวัญหนีดีฝ่ออ่อนล้าอิดโรยเช่นนี้ หากกองทัพเมืองเสฉวนยกมารบแล้วก็จะเสียที ดังนั้นโจโจจึงสั่งให้รื้อค่ายและถอยทัพข้ามกลับไปยังปากตะวันออกของแม่น้ำฮันชุย แล้วล่าถอยไปตั้งค่ายห่างจากแม่น้ำฮันชุยสามร้อยเส้น เป็นทุ่งราบกว้างขวาง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาสภาพกองทัพของโจโจในตอนนี้ว่า ครั้นเวลาตีแล้วได้ยินเสียงกลองแลประทัดอื้ออึงขึ้นอีกก็ประหลาดใจ ตั้งแต่เวลาคืนวันนั้นจนสามคืนมิได้เป็นอันหลับนอน โจโจคิดครั้นคร้ามใจนัก ก็ให้ล่าทัพไปจากที่นั้น ไกลได้ประมาณสามร้อยเส้น ตั้งค่ายอยู่ที่กว้างขวางแห่งหนึ่ง

เล่าปีและขงเบ้งทราบข่าวว่าโจโจถอยทัพข้ามกลับไปยังฝั่งตะวันออกของแม่น้ำฮันชุยดังนั้นก็มีความยินดีเล่าปีได้สรรเสริญว่า คุณชื่อคิดอ่านวางแผนการโดยไม่ต้องเสียทหารแม้แต่สักคนเดียว ก็ทำให้กองทัพโจโจล่าถอยกลับไปได้ถึงสามร้อยเส้นลึกซึ่งยิ่งกว่าเพชฌฆาตเข้าดลใจอีก

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า โจโจชำนาญการสงครามก็จริงแต่มักชี้ระแวง ดังนั้นเมื่อเผชิญกับกลลวงจึงไม่อาจแยกแยะจริงเท็จได้ บัดนี้โจโจล่าถอยไปตั้งค่ายอยู่ไกลสามร้อยเส้น จึงขอให้ท่านเคลื่อนกองทัพยกไปตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำฮันชุย ห่างริมแม่น้ำหนึ่งร้อยเส้น

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่าซึ่งจะยกกองทัพไปตั้งค่ายริมแม่น้ำนั้น ไม่ขัดกับพิชัยสงครามดอกหรือ ขงเบ้งหัวเราะแล้วตอบว่า เพราะเหตุที่โจโจมักชี้ระแวงจึงต้องทำการให้ผิดแผกไปจากที่คัมภีร์พิชัยสงครามกำหนด เหมือนกับเมื่อครั้งที่ฮันสินทำศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องแล้วได้ชัยชนะที่ริมแม่น้ำนั่นเอง

การทำศึกริมแม่น้ำฮันชุยครั้งแรกระหว่างซิวหลงและอองเป้งซึ่งเป็นทหารของโจโจกับสองตงและจูล่งซึ่งเป็นทหารของเล่าปี ซิวหลงและอองเป้งก็เคยทักท้วงโต้แย้งกันด้วยการตั้งค่ายทำศึกริมแม่น้ำฮันชุย ทั้งยกตัวอย่างครั้งที่ฮันสินทำศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ๋อง แต่ครั้งนั้นซิวหลงต้องพ่ายแพ้แก่สองตงและจูล่ง มาในครั้งนี้ขงเบ้งเสนอให้เล่าปีตั้งค่ายใกล้แม่น้ำฮันชุยเหมือนกับซิวหลง และเหมือนกับครั้งที่ฮันสินทำสงครามกับพระเจ้าฉ้อป้าอ๋อง ซึ่งแม้จะเป็นวิธีการอย่างเดียวกัน กลยุทธ์เหมือนกัน แต่เมื่อบัญชาการภายใต้สภาพการณ์ที่ สึกหนาบางแห่งสงครามที่แตกต่างกันแล้ว ผลก็ได้หาเหมือนกันไม่

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นแม้จะวางใจ แต่ก็ซักถามถึงแผนยุทธการสืบไปว่า คุณชื่อวางแผนการครั้งนี้ประการใด ขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้าจะแต่งทหารเป็นสองกองยกไปชุมนุมในแนวป่าเชิงเขาทั้งเหนือใต้ของแม่น้ำฮันชุยปากตะวันออก เมื่อโจโจยกทหารมารบให้ท่านกับเล่าสองและเบ้งตัดคุมทหารออกไปรบกับโจโจ แล้วทำที่เป็นแตกหนีถอยร่นลงมาทางริมแม่น้ำทั้งค่ายและศาสตราวุธเสียทั้งสิ้น ตัวข้าพเจ้าจะตั้งค่ายอยู่บนเนินเขาฝั่งตะวันตกของแม่น้ำคอยสังเกตการณ์สถานการณ์ทั้งปวง เมื่อท่านถอยลงมาให้สังเกตดูสัญญาณธง เมื่อเห็นข้าพเจ้าโบกธงสีแดงก็ให้ยกทหารกลับเข้าตีกองทัพของโจโจ

ขงเบ้งกล่าวแล้วอมยิ้มเป็นนัย จากนั้นจึงกล่าวสืบไปว่าศึกครั้งนี้โจโจจะต้องพ่ายแพ้แตกหนีกลับไปเมืองลำเต๋ง แต่โจโจจะเข้าเมืองลำเต๋งไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าได้สั่งการให้เดี่ยวหุยและอุยเอี้ยนลอบยกทหารไปชุมคอยที่อยู่นอกเมืองลำเต๋ง ให้คอยสังเกตพลสัญญาณจาก ค่ายหลวง แล้วค่อยยกทหารไปตีเอาเมืองลำเต๋ง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยินดี และสรรเสริญสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมากกว่าคิดอ่านการสงครามแบบคายน่าผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ แล้วสั่งการให้ยกทหารข้ามแม่น้ำฮันชุยไปยังปากตะวันออก จัดแจงตั้งค่าย แล้วแยกย้ายดำเนินการตามแผนการที่ขงเบ้งได้กำหนดทุกประการ

ทางฝ่ายโจโจทราบข่าวว่าเล่าปี่ยกกองทัพข้ามแม่น้ำมาตั้งค่ายอยู่ ฟากตะวันออก อันเป็นการฝืนลักษณะการตั้งค่ายตามคัมภีร์พิชัยสงครามที่ห้ามตั้งค่ายหลังอิงน้ำ หันหน้าเผชิญกับข้าศึก ก็ให้รู้สึกแปลกประหลาดใจว่าโจโจขงเบ้งซึ่งเชี่ยวชาญการสงครามจึงทำการประหนึ่งเด็กไร้เดียงสาจะนี่

โจโจแม้แปลกประหลาดใจแต่ก็คิดไม่ออกว่ามีเหตุผลอันปลายประการใด จึงแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือไปหาเล่าปี่ ขวนให้ยกทหารออกมาเผชิญหน้ากันสักครั้งหนึ่ง เล่าปี่ได้รับหนังสือของโจโจแล้วก็รับคำ ขงเบ้งได้สั่งทหารของโจโจให้กลับไปบอกว่่าพ่ร่งนี้เพลาสาย ให้ทั้งสองฝ่ายยกทหารออกมาเผชิญหน้ากันที่เขาเงาโกสิน ทหารของโจโจก็ค่านับลากลับไปแจ้งให้โจโจทราบ

ครั้นวันรุ่งขึ้นกองทัพของทั้งสองฝ่ายก็ยกมาเผชิญหน้ากันที่ห้อง ทุ่งเชิงเขาเงาโกสิน ต่างฝ่ายต่างตีกลองสัญญาณให้แม่ทัพของอีกฝ่ายหนึ่งออกมาเจรจกัน

โจโจชี้ม้าสีขากันสัปทนายได้ตรงสมเด็จพระยามหาอุปราช โจโจสองข้างประดับด้วยธงหงส์ ธงมังกร และเครื่องแหแหนอย่างพระมหากษัตริย์ กระหนาบข้างด้วยแม่ทัพนายกองข้างละสามสิบคน ตามหลังด้วยขบวนทัพเนื่องแน่นดุดังคลื่นในพระมหาสมุทร

ทางฝ่ายเล่าปี่ชี้ม้าสีขากันสัปทนายได้ตรงขอแสดงพื้นเหลืองจารึกชื่อเล่าปี่ และเครื่องแหแหนในตำแหน่งเจ้าเมืองในราชวงศ์ซัน กระหนาบข้างด้วยเล่าสอง เบ้งตัด และแม่ทัพนายกองข้างละสามสิบคน ตามหลังด้วยขบวนทัพเนื่องแน่น

สองพญามังกรเผชิญหน้ากันครั้งล่าสุดเมื่อครั้งที่เล่าปี่ยกไปตีเมืองฮูโตในเจียนอันศกปีที่เจ็ด ครั้นนั้นทั้งสองฝ่ายยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ผมเผ้าดำขลับ สิบเจ็ดปีผ่านไปต่างฝ่ายต่างอยู่ในปัจฉิมวัย โจโจมีผมเผ้าหงอกขาวเกือบทั้งศีรษะ ในขณะที่เล่าปี่ก็มีผมขาวแซมประปรายแล้ว ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากันอีกครั้งหนึ่งจึงจ้องมองกันแต่ไกลๆ

พอเสียงกลองหยุดลงโจโจจึงเอาแสดมาชี้หน้าเล่าปี่ แล้วด่าว่าเจ้าก็เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ โฉนจึงคิดขบถต่อราชวงศ์ซัน ตั้งตนแข็งเมือง ทำศึกสงครามจนแผ่นดินเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าดังนี้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เอาแสดมาชี้หน้าโจโจบ้าง แล้วกล่าวว่าตัวเราเป็นเชื้อพระวงศ์ในราชวงศ์ซัน ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะจงรักภักดีต่อ แผ่นดินปกป้องพระมหากษัตริย์และราษฎร ตัวท่านเป็นถึงอัครมหาเสนาบดีแต่ประพฤติตนเป็นทรราช ข่มเหงยาเียงพระมหากษัตริย์ ประหารชีวิตพระมเหสี ข้าราชการ ขุนนาง และอาณาประชาราษฎรจำนวนมาก พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงมีพระบรมราชโองการโลดให้เราคิดกำจัดท่านเสีย ตัวท่านต่างหากเล่าที่คิดคดกบฏต่อราชวงศ์ซัน ในวันนี้ก็ได้ประจักษ์ชัดมิใช่หรือที่ท่านได้ประพฤติตนราวกับเป็นพระมหากษัตริย์เสียเอง

โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ หันไปสั่งซิวหลงให้จู่โจมไปจับกุมตัวเล่าปี่ให้จงได้ เล่าปี่จึงสั่งให้เล่าสองออกไปรบกับซิวหลง ในขณะที่เสียงกลองรบของทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มขึ้นเล่าปี่ก็ค่อยๆ ชีม้าหลบเข้ามาในขบวนทหาร เล่าสองรบกับซิวหลงได้สลับกว่าเพลงก็ท่านกำลังซิวหลงไม่ได้ จึงชักม้าหนีกลับเข้ามาที่ขบวนทหาร เล่าปี่เห็นดังนั้นก็สั่งทหารให้ถอยทัพ โจโจสำคัญว่าได้ที่จึงสั่งทหารทุกหน่วยให้รุกไล่ตามตีและประกาศเป็นคำสั่งสนามว่า ถ้าผู้ใดจับเล่าปี่ได้เราจะปูนบำเหน็จให้เป็นเจ้าเมืองเสฉวน

บำเหน็จรางวัลอันมโหฬารใจบรรดาทหารทั้งปวงทหารของโจโจ ได้แย่งกันรุกขึ้นหน้าไล่ตามตีหวังจะจับเล่าปี่เอาความชอบ เล่าปี่และทหารก็ทำเป็นทิ้งอาวุธ ทรัพย์สินและสิ่งของไว้เป็นอันมาก แล้วแตกหนีผ่านค่ายไปทางแม่น้ำฮันซุย

ทหารของโจโจจึงเข้ายึดค่ายของเล่าปี่แล้วแย่งชิงเอาทรัพย์สินในค่ายเป็นขุมเงิน โจโจเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ได้ยังคิดว่าเป็นกลยุทธ์ของขงเบ้ง จึงสั่งทหารให้ตีกลองสัญญาณให้หยุดไล่ตามตี บรรดาทหารทั้งปวงก็หยุดยั้งตามคำสั่งของโจโจ แล้วถามโจโจว่าการศึกกำลังได้ที่ดังนี้ เหตุใดโจโจจึงหยุดยั้งเสียเล่า

โจโจอธิบายว่าเราพิเคราะห์เหตุการณ์ประหลาดซึ่งเล่าปี่ข้ามแม่น้ำมาตั้งค่ายฟากข้างนี้ ยังมีทันชานานแตกไปก็เป็นทีสงสัยข้อหนึ่ง แลทั้งมา เครื่องศาสตราวุธไว้ในค่ายเป็นอันมาก ก็สงสัยเป็นข้อสอง ควรเราจะล่าทัพเสียก่อน อยาเพอให้ทหารทั้งปวงเก็บเอาข้าวของเลย ถ้าผู้ใดไม่ฟังเราจะเอาโทษถึงตาย ว่าแล้วเร่งทหารล่าทัพกลับไป

กองทัพของโจโจกำลังรุกไล่ก็ต้องหยุดยั้งละทิ้งค่ายศาสตราวุธ และม้าของฝ่ายเล่าปี่จนสิ้น และเตรียมการล่าถอยทัพกลับไป ดังนั้นทหารส่วนใหญ่ซึ่งไม่ทราบความนัยจึงต่างคนต่างพากันงุนงงสงสัย ในขณะที่โจโจกำลังจะเคลื่อนทหารถอยกลับนั้น ขงเบ้งก็โบกสัญญาณธงแดงขึ้นเป็นสำคัญ ทหารทั้งสอง

กองทัพขงเบ้งให้ไปตั้งขุม อยู่ทั้งด้านเหนือด้านใต้ของแม่น้ำฮันซุยและเล่าปี่ก็ยกเข้าตีกองทัพโจโฉพร้อมกันเป็นสามทาง

กองทัพของโจโฉกำลังจะล่าถอย พอถูกกระหนาบตีพร้อมกันถึงสามทางดังนั้นก็แตกตื่นคุมกันไม่ติด ถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารในกองทัพหนีกระหนาบขึ้นไปถึงกองกลางและกองหน้า แล้วต่างพากันหนีอย่างไม่คิดชีวิต

โจโฉรู้ว่าต้องกลบฝังก็พาทหารหนีกลับไปค่าย แต่ไม่สามารถเข้าค่ายได้เพราะกองทัพเมืองเสฉวนรุกไล่กระชั้นชิด โจโฉจึงจำต้องทิ้งค่ายหนีกลับไปทางเมืองลำเต๋ง ขงเบ้งได้สั่งการให้ไล่ตาม ตีกองทัพโจโฉไปตลอดทั้งคืน จับเชลยศึก ม้าและอาวุธยุทโธปกรณ์ ไร้ได้เป็นจำนวนมาก

โจโฉพาทหารหนีกองทัพเมืองเสฉวนตลอดทั้งคืน จนใกล้สว่างก็เข้าเขตเมืองลำเต๋ง ในทันใดนั้นเห็นแสงเพลิงสว่างรอบตัวเมืองทั้งสี่ทิศ ก็ตกใจเป็นอันมาก ทหารสอดแนมได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้เมืองลำเต๋งเสียแก่เล่าปี่แล้ว เพราะขงเบ้งใช้ให้เดิวยหุยและอุยเอี้ยนยกทหาร มาข่มขู่เมืองแล้วยกกำลังเข้าปล้นตีเมืองลำเต๋งได้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ จึงพาทหารหนีอ้อมไปทางด้านเองเปงก่วน ซึ่งเป็นด่านสำคัญระหว่างเมืองฮันต๋งและเมืองฮูโต

ทางฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งยกทหารไล่ตามโจโฉมาจนถึงเมืองลำเต๋งแล้วจึงยกกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเกลี้ยกล่อมอาณาประชาราษฎร์ ทั้งปวงจนเป็นปกติสุข และจัดระเบียบการปกครองให้ขึ้นสังกัดต่อเมืองเสฉวนตามประเพณี

วันหนึ่งเล่าปี่สนทนากับขงเบ้ง เกิดความสงสัยว่าในการสงคราม ครั้งนี้โจโฉมีทหารเป็นอันมากเหตุใดจึงพ่ายแพ้โดยง่ายดาย ขงเบ้งจึงตอบว่า โจโฉเป็นคนมีสันดานมักคิดสงสัยมาก ขานาญแต่ใช้ทหารรับสั่งเดียว เหตุนี้จึงพ่ายแพ้เราโดยง่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

การดำเนินสงคราม (ตอนที่425)

โจโฉพ่ายแพ้แก่สงครามประสาทจึงต้องล่าถอยข้ามไปตั้งค่าย ทางปากตะวันออกของแม่น้ำฮันซุย ระยะห่างสามร้อยเส้น ขงเบ้งวางกลอุบายรุกคืบหน้าต่อไป โดยให้เล่าปี่ยกข้ามแม่น้ำฮันซุยไปตั้งอยู่ปากเดียวกับโจโฉ สองพญามังกรได้เผชิญหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากไม่พบหน้ากันสิบเจ็ดปี เล่าปี่ตีกองทัพโจโฉแตก ยึดเมืองลำเต๋งได้ โจโฉต้องแตกหนีไปอยู่ที่ด่านเองเปงก่วน

วันหนึ่งเล่าปี่จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งเพื่อจะรุกคืบต่อไปว่าจะทำการใดจึงจะยึดเมืองฮันต๋งได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าได้คิดแผนการไว้พร้อมแล้ว ขอที่ท่านจะรุดหน้าไล่ตามตีโจโฉให้แตกพ่ายกลับไปเมืองฮูโตจงได้ ว่าแล้วขงเบ้งจึงเรียกเดิวยหุยและอุยเอี้ยนมาสั่งการว่า ฮันต๋งเองเปงก่วนนี้ต้องอาศัยเสบียงซึ่งลำเลียงมาจากแนวหลังเป็นสองสาย ให้ท่านทั้งสองยก ทหารคนละกอง จัดกำลังกองละหนึ่งพันคนกออ้อมไปทางด้านหลังด่านเองเปงก่วน คอยสกัดตีเสบียงอย่าให้ส่งไปถึงด่านได้

อุยเอี้ยนและเดิวยหุยรับคำสั่งขงเบ้งแล้ว คำนับลาเล่าปี่และขงเบ้ง ออกไปจัดแจงทหารแล้วก็ไปแต่เพลานั้น พออุยเอี้ยนและเดิวยหุยออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกสองตงและจูล่งเข้ามาหาแล้วสั่งการว่า เส้นทางถอยจากด่านเองเปงก่วนของโจโฉแม้ว่ามีหลายเส้นทาง แต่เส้นทางริมเขานั้นเป็นทางใกล้ ให้ท่านทั้งสองคุมทหารห้าร้อยคนยกไป ตัดกิ่งไม้ท่อนไม้สมไว้ตามทางริมเขา

แล้ววางเพลิงเผาอย่าให้ขาด จะทำให้โจโฉเกิดความสับสนพะว้าพะวังตั้งรับไม่ถนัด จะถอยก็ไม่ถนัดคงจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคงจูล่งและสองตงรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปทำการตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ

ฝ่ายโจโฉหลังจากเสียทีแตกหนีมาอยู่ที่ด่านเองเปงก่วนแล้วก็ไม่มีความสบายใจ แต่ละวันมีความประหวั่นพรั่นใจว่าเหตุใดโจโฉจะทำสงครามกับเล่าปี่ครั้งนี้จึงไม่ถนัดมือ จะคิดการประการใดก็ไม่สมหวัง ประหนึ่งรบกับข้าศึกซึ่งไร้ตัวตน คาดการณ์การใดก็ไม่ได้ แม้ร่องรอยของข้าศึกก็ไม่มีความแน่ชัด โจโฉจึงได้แต่แต่งหน่วยสอดแนมออกไปสอดแนมข่าวคราวของกองทัพเล่าปี่ทุกตำบล

วันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้รายงานความแกล้วกล้าว่า บัดนี้เล่าปีให้ทหารตัดไม้ทับทางน้อยแลทางใหญ่เสียสิ้น แล้วเอาเพลิงจุดไว้ ไม่รู้ว่าทหารเล่าปีจะชุมนุมอยู่ที่ไหนแน่ โจโจฟังรายงานก็สงสัยว่ากองทัพเล่าปีชุมนุมพลอยู่ ณ แห่งไหนตำบลใด แล้วโจโจจึงต้องจุดไฟสมทางไว้ โจโจยิ่งคิดก็ยิ่งพรั่นใจว่าชะรอยเล่าปีจะโจมตีครั้งใหญ่ จึงสมไฟสกัดทางถอยของกองทัพเรา

โจโจคิดการไม่ทันตลอด หน่วยสอดแนมอีกหน่วยหนึ่งก็รายงานว่าขณะนี้เดี่ยวหุยและอุยเอี้ยนคุมทหารมาตีสกัดหน่วยล่าเสียงเสียบียง หากไม่ขับไล่ไปให้พ้นคงจะเสียที่แก่เล่าปี โจโจได้ฟังรายงานก็ยิ่งสงสัย แต่เหตุการณ์ที่เดี่ยวหุยและอุยเอี้ยนคุมทหารมาตีเสียบียงนั้นเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าจำเป็นต้องป้องกันโดยรีบด่วน โจโจจึงสั่งให้เคาฑูรนำทหารหนึ่งพันคนยกไปป้องกันหน่วยล่าเสียงเสียบียงมิให้เป็นอันตราย

เคาฑูรรับคำสั่งแล้วรีบจัดแจงทหารและให้คนนำทางไปยังตำบลที่กองล่าเสียงเสียบียงจะยกมา ครั้นพบกับกองเสียบียงแล้วผู้คุมเสียบียงได้เข้ามาคำนับเคาฑูรด้วยความดีใจ ละล่ำละลักว่า ถ้าเรามีได้ท่านก็เห็นจะไม่ถึงด่านเองเปงก้วนได้ ว่าแล้วก็ให้เอาสุรอาหารมาเลี้ยงขอบคุณเคาฑูร เคาฑูรนำขบวนเสียบียงเดินทางต่อเพื่อจะเร่งให้ถึงด่านเองเปงก้วน ในวันรุ่งขึ้นพอค้ำลาก็ถึงปากทางจะเข้าช่องเขาอันเป็นที่เปลี่ยว นายกองเสียบียงเกรงว่าจะเป็นอันตรายจึงเสนอต่อเคาฑูรให้พักกองเสียบียงไว้ก่อน ค่อยเดินทางในวันรุ่งขึ้น

เคาฑูรได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่านายกองเสียบียงไม่มั่นใจในกำลังฝีมือ จึงว่าตัวข้าพเจ้ามีกำลังฝีมือเข้มแข็ง จะเกรงกลัวอะไรกับข้าศึก ทั้งคืนนี้ก็เป็นเทศกาลข้างขึ้น พระจันทร์สว่างกลางเวหา จะคอยท่าอยู่ใให้เสียเวลา จงรุดหน้าต่อไปเถิด

นายกองเสียบียงเกรงใจเคาฑูร จึงสั่งเคลื่อนขบวนต่อไป เคาฑูรขี่ม้าถือทวนนำหน้ากองเสียบียงไป พอเวลายามเศษแสงพระจันทร์งามส่องทาบท้องฟ้าทางทิศตะวันออก สายลมเย็นจากแนวป่าพัดมาเป็น ที่สบาย กองขบวนซึ่งเคลื่อนอยู่ตามทางริมแนวเขาก็ก้าวมาถึงเขตตำบลโปจิ๋ว ในทันใดนั้นเสียงม้าล่อซ่องกลองดังกระหึ่มขึ้นทั้งด้านหน้าด้านหลัง แล้วทหารเมืองเสฉวนก็โห่ร้องตั้งกองสนับไปทั้งแนวป่า เดี่ยวหุย ขี่ม้าคุมทหารยกมาสกัดอยู่ข้างหน้า นำหน้าทหารรุกโจมตีเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เคาฑูรกำลังเมาสุราเห็นเดี่ยวหุยขี่ม้ามาดั่งนั้น จึงขี่ม้าออกไปรบกับเดี่ยวหุย ไม่ทันถึงสิบเพลงเดี่ยวหุยก็เอาทวนแทงถูกไหล่เคาฑูรพลัดตกลงจากหลังม้า บรรดาลูกน้องคนสนิทของเคาฑูรเห็นดั่งนั้นก็ทิ้งเกรียนเสียบียงแล้วกรูกันเข้ามาช่วยเหลือเคาฑูร หน่วยหนึ่งสกัดเดี่ยวหุยไว้ อีกพวกหนึ่งอุ้มเคาฑูรขึ้นม้าแล้วพาหนีไปที่ด่านเองเปงก้วน

เดี่ยวหุยได้ทีก็ให้ทหารไล่ฆ่าฟันทหารของเคาฑูรบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารข้าศึกที่หนีไม่ทันก็ถูกเดี่ยวหุยจับเป็นเชลยและยึดเสบียงอาหารได้เป็นจำนวนมาก

ทางฝ่ายทหารซึ่งพาเคาฑูรหนีไปที่ด่านเองเปงก้วนนั้น พอไปถึงด่านก็เข้าไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจทราบความก็ตกใจ สั่งหมอบให้มาพยาบาลเคาฑูร แล้วเกณฑ์ทหารจะยกไปตีกองทัพเล่าปีในเมืองล่าเตงเป็นการแก้แค้น

ทางฝ่ายเล่าปีครั้งจัดแจงให้เดี่ยวหุย อุยเอี้ยน สองดงและจูล่งยกทหารไปทำการตามแผนการของขงเบ้งแล้ว เล่าปีจึงยกกองทัพออกจากเมืองล่าเตงจะยกไปตีด่านเองเปงก้วนต่อไป โดยเล่าปีและเล่าสองคุมทหารเป็นกองหน้า ขงเบ้งคุมทหารเป็นกองหลัง พอกองทัพเล่าปีเคลื่อนมาถึงเขตแดนเมืองโปจิ๋วก็ปะทะกับกองทัพของโจโจ ทางฝ่ายเล่าปีให้เล่าสองออกไปรบ ในขณะที่ทางฝ่ายโจโจให้ซิวหลงออกมารบ

ทหารเอกของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สิบเพลง เล่าสองก็ทำที่ซึกม้าหนี ในทันใดนั้นเล่าปีก็สั่งทหารให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ เสียงม้าล่อซ่องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารตั้งขึ้นจากราวป่าด้าน หลังกองทัพเล่าปี โจโจสำคัญว่าเล่าปีชุมนุมทหารไว้เป็นจำนวนมากก็เกรงว่าหากจะรุกโจมตีจะเสียที่ จึงสั่งทหารให้ล่าถอย

เล่าปีเห็นกองทัพโจโจล่าถอยจึงสั่งกลองสัญญาณให้กองทัพทุกหน่วยเคลื่อนขบวนไล่ตามตีกองทัพของโจโจ ทหารของเล่าปีก็โห่ร้องรุกเข้าโจมตีพร้อมกันทุกด้าน

โจโจพาทหารเคลื่อนหนีไปตามทุ่งราบ พลันเห็นที่แนวป่าด้านหน้ามีกองทหารเมืองเสฉวนแห่งนายทัพชื่อเดี่ยวหุยยกมาสกัดอยู่ด้านหน้า และมีเสียงโห่ร้องของทหารตามมาจากด้านหลัง เหลียว กลับไปเห็นทหารเมืองเสฉวนแห่งนายทัพชื่อจูล่ง และมีเสียงทหาร เมืองเสฉวนอีกกองหนึ่งโห่ร้องมาจากทางด้านเมืองโปจิ๋ว โจโจมองไปเห็นสองดงขี่ม้าหน้าทหารยกมาอย่างรวดเร็วก็ตกใจ รีบพาทหารหนีไปทางด้านตำบลหุบเขาเสียดก๊ก

ทหารเมืองเสฉวนทุกหน่วยดีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ข่าพันทหารของโจโฉที่หนีตามโจโฉไม่ทัน บาดเจ็บล้มตาย ยึดได้มาแลอาวุธที่ตกกลาดเคลื่อนทั่วทั้งสมรภูมิได้เป็นจำนวนมาก

โจโฉพาทหารที่เหลือตายหนีไปถึงหุบเขาเสียดก๊ก พ้นจากการติดตามของกองทัพเมืองเสฉวนแล้วก็ค่อย คลายใจ แต่เพียงครู่เดียว เท่านั้นก็เห็นฝุ่นคลุ้มคลั่งขึ้นทางด้านหน้า จะหนีกลับไปทางด้านหลังก็ไม่ได้ ทั้ง ข้างซ้ายข้างขวาของทางก็เป็นเขาสูงชัน โจโฉเห็นดังนั้นก็รำพึงว่าครั้งนี้หากเป็นทหารเล่าปี่ยกมา เราคง เอาชีวิตมาทิ้งไว้ในที่นี้เป็นมั่นคง

แต่พอกองทหารซึ่งสวนมานั้นยกใกล้เข้ามา โจโฉเห็นธงประจำตัวนายทัพชื่อโจเจียงผู้บุตรคนที่สองก็มีความ ยินดีกล่าวขึ้นอย่างลอยๆ ว่า เจ้าหมวดเหลืองบุตรเรามาถึงแล้ว การซึ่งจะสู้รบกับเล่าปี่เห็นจะไม่ เป็นไรนัก อันโจเจียงบุตรคนที่สองของโจโฉนี้มีหมวดสีเหลือง แข็งแรงกายยิ่งกว่าคนทั่วไป ชอบขี่ม้า ยิ่ง ธนู โจโฉเห็นบุตรรักการต่อสู้ก็ขึ้นแน่ว่าอันฝีมืออาวธุนั้น แม้จะฝึกปรีจอนแข่งกล้าสักปานไหน ก็เอาชนะคน ได้เพียงสิบคน ยี่สิบคน หรือร้อยคน ไม่อาจบัญชาคนเรือนแสนเรือนล้านได้ ไม่อาจครองใจอาณาประชาราษฎรทั้งปวงได้ หากมันคิดจะสร้างชื่อเสียงให้ปรากฏก็จำต้องศึกษาศิลปศาสตร์ การปกครอง และ พิชัยสงคราม แต่ถ้าคิดจะเป็นเพียงทหารมีฝีมือก็จงฝึกปรีจอกาทัณฑ์หอกทวนต่อไปเถิด

โจเจียงก็แย้งโจโฉว่าอันศิลปศาสตร์ การปกครอง และพิชัยสงครามนั้นลูกก็ฝึกศึกษา หวังจะให้เกียรติยศ ชื่อช่าปรากฏไปในภาคหน้า แต่วิชาต่อสู้สำหรับตัวลูกผู้ชายก็ต้องหมายศึกษาให้แกร่งกล้าเสมอกัน จึงจะ นำคนทั้งปวงให้ยำเกรงได้

โจโฉได้ฟังโจเจียงแย้งดังนั้นก็ชอบใจ ถามบุตรอีกสามคนว่าซึ่ง โจเจียงกล่าวทั้งนี้พวกเขาจะมีความเห็น ประการใด บุตรทั้งสามคนต่างคนต่างนิ่ง ไม่ตอบความแต่ประการใด

โจโฉจึงถามโจเจียงเป็นท่านองชกไข่ว่า ในเมื่อเจ้าฝึกการทหารชอบการสงคราม เจ้าจะดำเนินกระบวน สงครามประการใด โจเจียงตอบว่าข้าพเจ้าจะทำสงครามแก่ข้าศึกนั้น จะใส่เสื้อเกราะถืออาวุธออกหน้า ทหารทั้งปวง ถึงจะอับจนก็ไม่อาจลี้ภัยแก่ลูกเมียเลย ถ้าทหารผู้ใดมีความชอบในสงครามก็จะปูนบำเหน็จ ถ้า ผู้ใดผิดก็จะประหารชีวิตเสีย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อันการสงครามนั้นเป็นแต่เครื่องมือชนิดหนึ่ง สำหรับใช้ในการแก้ไข ปัญหาความขัดแย้ง ดังนั้นก่อนการดำเนินสงครามจึงต้องพินิจพิเคราะห์ให้ถ่องแท้ก่อนว่าใครเป็นมิตร ใคร เป็นศัตรู พึงรู้โดยตระหนักว่าสมควรรบหรือไม่สมควรรบ แม้หากการรบจะได้ชัยชนะ แต่ถ้าไม่สมควรรบ แล้วก็รบไม่ได้ อันกองทัพหนึ่งซึ่งก่อปรด้วยพลรบมากหลาย แต่อาจบัญชาให้รบเข้าศึกได้โดยไม่พลั้ง ยงพล้านั้นก็ด้วยรู้จักวิธีรบซึ่งหน้า และวิธีรบพลิกแพลง กองทัพรุกพุ่งไปทางใดเสมือนหนึ่งกำลังหินเข้า กระแทกไข เพราะรู้จักใช้กำลังอันแข็งแกร่งหลายจุดอ่อนแอของข้าศึกนั่นเอง ผู้จัดเจนการรบ พลิกแพลง วิธีการยอมไม่อับจน ตั้งดินฟ้าอันไม่รู้จักสิ้นสูญ ดุจแม่น้ำอันไหลรินไม่ขาดสาย พอจบแล้วก็เริ่มใหม่เช่น เดือนตะวันตักแล้วขึ้นอีก ตายแล้วก็ผุดเกิดเช่นการหมุนเวียนแห่งฤดูกาลทั้งสี่ สรรพสาเนียงมีเพียงห้า

แต่ความเปลี่ยนแปลงแห่งเสียงทั้งห้านี้จะฟังไม่สิ้น สิมี่เพียงห้าแต่การแปรแห่งสีทั้งห้าจะทัศนาไม่หมด รส มีเพียงห้าแต่ความแปรเปลี่ยนแห่งรสทั้งห้าย่อมชิมไม่รู้จบฉันใด การยุทธ์ซึ่งมีเพียงการรบซึ่งหน้าและรบ พลิกแพลงเท่านั้น แต่ความเปลี่ยนแปลงแห่งวิธีการทั้งสองก็ไม่ว่าจักสิ้นสุดดุจกัน การรบซึ่งหน้าและการรบ พลิกแพลงย่อมเกี่ยวกันเหมือนห่วงโซ่ ติดเป็นพืดหาข้อขึ้นต้นมิได้

หลังจากโจโฉแนะนำบุตรเกี่ยวกับการสงครามและการปกครองแล้ว ในขณะที่นั้นออหวนซึ่งอยู่เมืองไตกู่ นเป็นกบฏ โจโฉจึงให้โจเจียงคุมทหารไปปราบ ก่อนการเดินทางโจโฉได้ให้โอวาทแก่โจเจียงว่า เมื่อเรา อยู่บ้านอยู่เรือนนั้นเป็นพ่อลูกกัน บัดนี้เจ้าจะไปทำการศึกก็เหมือน ข้ากับเจ้าอย่าได้คิดประมาท ถ้าผิดก็จะ เอาโทษตามผิด เราสั่งสอนเจ้าจงควรจำเถิด

โจเจียงก็รับคำโจโฉแล้วพาทหารไปปราบปราบกบฏทางภาคเหนือ ที่เมืองไตกู่ ครั้นปราบปราบฝ่ายกบฏ ราบคาบแล้ว โจเจียงได้คิดดิศพว่าโจโฉเสียที่แก่เล่าปี่ ล่าทัพมาตั้งอยู่ที่ด่านเองเปงกวนจึงยกหนุมมา ช่วย และสวนกับโจโฉซึ่งกำลังพาทหารแตกหนีเล่าปี่อย่างทุลักทุเลสองพ่อลูกได้หักทลายกันตามธรรมเนียมแล้ว โจโฉจึงพาโจเจียง และทหารยกย้อนกลับมาที่เขาเสียดก๊กและตั้งค่ายไว้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**การสู้รบเกินนาย (ตอนที่ 426)**

เล่าปี่ยึดเมืองลำเต๋งได้แล้วจึงรุกต่อไปยังด่านเองเป๋งก้วน โดยดำเนินกลยุทธ์ตัดเสบียงที่เลี้ยงกองทัพโจโฉประสานกับกลยุทธ์สร้างความสับสนโดยการปิดกั้นเส้นทางถอยทัพของโจโฉจากด่านเองเป๋งก้วนตามเส้นทางที่จะไปยังเมืองสุโต ทำให้โจโฉเสียที่ถอยหนีไปตั้งหลักที่หุบเขาเสียดก๊ก แล้วพบกับโจเจียงบุตรคนที่สองซึ่งยกหนุมมาช่วย

ทางฝ่ายเล่าปี่ครั้นทราบข่าวโจโฉยกกองทัพกลับมาตั้งที่หุบเขาเสียดก๊กอีก โดยมีกองทัพของโจเจียงเป็นกำลังหนุน จึงให้เล่าสองและเบ้งตั้งดัดคุมทหารคนละห้าพันแยกเป็นสองกอง โดยเล่าสองเป็นกองทัพหน้าเบ้งตั้งเป็นกองทัพหนุนยกไปโจมตีกองทัพของโจโฉ

กองทัพของเล่าสองและเบ้งตั้งดัดยกมาใกล้หุบเขาเสียดก๊กก็ปะทะกับโจเจียงซึ่งคุมกองทัพหน้าของโจโฉยกมาสกัดไว้ เล่าสองรบกับโจเจียงได้สามเพลงสู้กำลังโจเจียงไม่ได้จึงพาทหารถอยกลับลงมา

เบ้งตั้งเห็นเล่าสองเสียที่ถอยร่นมาตั้งนั้นจึงขับทหารยกหนุนเล่าสองขึ้นไป ในทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารโห่ร้องอีกทีก็ยกกองทัพข้างหลังของกองทัพโจเจียง เห็นทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากยกมา มีชื่อนายทัพในฝันตรงว่าม้าเฉียวตีกระทบเข้ามาเกิดการชุมนุมขึ้นทางด้านหลังของกองทัพโจเจียง

เบ้งตั้งเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ เพราะไม่รู้ว่าความร้ายของเบ้ง มีหนังสือสั่งการให้ม้าเฉียวยกทหารจากเมืองปาเสมาสกัดทางถอยทัพของโจโฉตามเส้นทางหุบเขาเสียดก๊ก ม้าเฉียวคุมทหารยกมาถึงเห็นทหารของเล่าสอง เบ้งตั้ง กำลังรบพุ่งกับทหารของโจเจียง จึงนำทหารตีกระทบเข้ามาเป็นสองด้าน เบ้งตั้งได้เห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ตีกระทบเข้าไปหาทหารของม้าเฉียว

โจเจียงและทหารตกอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบทั้งสองด้านก็ตกใจ ทหารพากันแตกตื่นคุมกันไม่ติด ถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก โจเจียงเห็นสู้ไม่ได้จึงพาทหารตีฝ่าจะกลับไปทางกองทัพของโจโฉ

งอหลิ้นทหารของม้าเฉียวเห็นโจเจียงนำทหารตีฝ่ามาตั้งนั้น จึงขี่ม้าเข้าสกัดหน้าโจเจียงไว้ ทั้งสองฝ่ายรบกันไม่ถึงเพลงโจเจียงก็เอาทวนแทงถูกงอหลิ้นตกม้าตาย พอดีโจโฉยกกองทัพหนุนมาช่วย โจเจียงได้ทันที่ ทหารของทั้งสองฝ่ายจึงตะลุมบอนกันอีกครั้งหนึ่ง โจโฉเห็นกำลังศึกศึกเข้มแข็งจึงให้สัญญาอนุญาตให้ทหารถอยกลับไปตีค่ายหุบเขาเสียดก๊ก

คำลงโจโฉนั่งใคร่ครวญการสงคราม พิจารณาความศึกตลอด แล้วเห็นว่าเล่าปี่ยกกองทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก อาศัยกำลังสติปัญญาของชงเบ้งคิดอ่านอุบายล่อลวงนานับการยากที่จะต้านทานได้ แล้วเล่าปี่ยังระดมทหารเสียจำนวนมากเข้าโหมกระหน่ำทำศึกในครั้งนี้ ยึดได้จุดยุทธศาสตร์สำคัญเกือบหมดสิ้น คลังเสบียงสำคัญ ก็ถูกยึดไปจนหมดสิ้น จึงยากที่จะตีกองทัพเล่าปี่ให้ถอยกลับไปได้ ครั้นจะถอยทัพเสียเองเล่าปี่รู้ศึกอัปยศแก่ทหารทั้งปวงนัก เพราะศึกครั้งนี้มีความหมายสำคัญถึงสองประการ คือประการแรก เป็นศึกครั้งแรกหลังจากโจโฉได้รับพระราชทานอิสริยยศเป็นที่ผู้ยอถ้อง และประการที่สอง เป็นศึกที่ชี้ขาดถึงบารมีและอำนาจปกครองในภาคตะวันตก หากเล่าถอยก็เท่ากับเล่าปี่ได้ครองภาคตะวันตกทั้งหมด โจโฉตระหนักดังนั้นก็คิดไม่ตกว่าจะระดมหน้าตีกองทัพเล่าปี่หรือว่าจะถอยทัพกลับคืนเมืองหลวงดี

ในขณะที่โจโฉคิดใคร่ครวญการศึกอยู่นั้น พ่อครัวได้นำอาหารเย็นมาถวายตามปกติ อาหารมื้อนี้มีไก่ตัวใหญ่ตัวหนึ่งและอาหารอุปกรณอื่นๆ อีกหลายอย่าง โจโฉกินเนื้อไก่แล้วก็เอาตะเกียบคีบขาไก่ขึ้นมาแกะกิน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความรู้สึกของโจโฉในขณะที่กินขาไก่ว่า จะทิ้งเสียก็เสียตายด้วยยังมีรสอยู่ ขาไก่นี้เปรียบดังการสงครามครั้งนี้ ครั้นจะเลิกแกะเสียก็อัปยศ จะทำเอาชัยชนะก็ไม่สะดวก

การรำพึงการสงครามในขณะที่กินอาหารนี้เป็นวิสัยของผู้นำทัพ และในหลายครั้งผู้นำทัพหลายคนก็สามารถคิดอ่านการสงครามในขณะที่กินอาหารได้ ก่อนยุทธการครั้งสำคัญในปลายสงครามปลดแอก เหม่าเจ๋อตงนั่งกินข้าวแล้วไตร่ตรองการสงครามพิจารณาสถานการณ์ ที่กองทัพปลดแอกประชาชนจีนกองหนึ่งกำลังเผชิญอยู่กับข้าศึกซึ่งมีกำลังมากกว่า จะทำการประการใดจึงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก ในขณะที่กำลังใช้ตะเกียบคีบปลาแยกออกเป็นส่วนๆ เพื่อหยิบแต่ละชิ้น กินกับข้าวนั้น พลางก็รำพึงว่าแยกทีละส่วน กินทีละคำ

โจโฉเห็นไหลเข้ามาหาเหมาเจ๋อตง เห็นกิริยาอาการเช่นนั้นก็ไม่กล้ารบจนเพราะรู้ดีว่าเป็นลักษณะการใคร่ครวญการศึก จนกระทั่งเหมาเจ๋อตงรู้สึกตัวแล้ว จึงหัวเราะแล้วบอกแก่โจโฉว่า กลยุทธ์ในการศึกนี้จะต้องทำให้ข้าศึกแยกกำลังออกเป็นส่วนๆ แล้วกองทัพปลดแอกประชาชนจีนจะรวมศูนย์กำลังเข้าตีส่วนเล็กๆ นั้นให้แตกสลายไป และได้กลายเป็นหลักกลยุทธ์สำคัญที่เรียกว่าโดยยุทธศาสตร์เราใช้หนึ่งสู้สิบ โดยยุทธวิธีเราใช้สิบสู้หนึ่ง อันลือลั่นจนถึงปัจจุบันนี้

ในขณะที่โจโฉกำลังรำพึงกับขาไ้กันนั้น แสหัวตันได้เข้ามาทูลถาม ถึงรหัสที่จะใช้ในการหักทลายสอบถามภายในกองทัพสำหรับคืนวันนี้ว่าจะใช้รหัสอย่างไร

โจโฉกำลังรำพึงรำพันอยู่กับขาไ้ไม่ทันคิด ก็พลั้งปากว่า ขาไ้ แสหัวตันได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าโจโฉกำหนดรหัสในการสอบถามซึ่งกันและกันในการเปลี่ยนเวรยามหรือในการเดินทางว่า ขาไ้ จึงออกมาถ่ายทอดรหัสนั้นให้บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ทราบตามปกติ

ฝ่ายเอียวลิ้วซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาหลักแหลมของโจโฉ แต่เป็นสมาชิกของขมรมคนปากเสียอย่างเดียวกับยี่เอ็งและเตียวสง ครั้นได้ทราบรหัสประจำคืนนั้นว่า ขาไ้ ก็สำคัญว่าเป็นความนัยที่สะท้อนความนึกคิดของโจโฉว่าเตรียมการเลิกทัพกลับเมืองหลวง จึงบอกคนใกล้ชิดให้เตรียมเก็บข้าวของเพื่อกลับเมืองสุโต

ทหารซึ่งใกล้ชิดกับเอียวลิ้วล้วนนับถือสติปัญญาของเอียวลิ้ว จึงพร้อมกันเก็บข้าวของแล้วบอกกล่าวต่อๆกันไปยังสมัครพรรคพวกที่อยู่ในกองทัพว่าโจโฉกำลังจะเลิกทัพกลับเมืองหลวง ทหารจำนวนมากจึงเตรียมตัวเก็บข้าวของตามไปด้วย

ความทราบไปถึงแสหัวตันก็สงสัย ในคำคืนวันนั้นแสหัวตันจึงรีบมาหาเอียวลิ้ว แล้วถามว่าท่านทราบอย่างไรว่ามหาอุปราชจะเลิกทัพกลับเมืองหลวง เอียวลิ้วจึงว่ากัรหัสที่กำหนดในคำคืนนี้ว่า ขาไ้ คือความนัยบอกความหมายว่ามหาอุปราชจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงแสหัวตัน ได้ฟังดังนั้นก็เชื่อตามเอียวลิ้ว จึงสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมเก็บข้าวของทหารทั่วทั้งกองทัพทราบคำสั่งก็เก็บข้าวของกันขุมนด้วยความดีอกดีใจว่าจะได้กลับบ้าน

ทางฝ่ายโจโฉกินไ้เสร็จแล้วยังนอนไม่หลับ ด้วยกังวลในการสงคราม มิรู้ที่จะตัดสินใจประการใดว่าจะรุกตีกองทัพเล่าปีหรือว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวง จึงออกมาเดินเล่นนอกค่ายพักเห็นทหาร ทั้งปวงกำลังเก็บข้าวของกันจ้าละหวั่นก็รู้สึกประหลาดใจ

โจโฉกลับเข้าไปในค่ายพักแล้วสั่งทหารให้หาแสหัวตันเข้ามาถามว่า เหตุใดทหารทั้งปวงจึงเก็บข้าวของเตรียมตัวจะกลับบ้าน แสหัวตันก็ทูลตอบตามความจริงว่าเป็นความคิดของเอียวลิ้ว โจโฉได้ยินดังนั้น จึงให้ทหารไปตามตัวเอียวลิ้วมาที่ค่าย แล้วถามว่าท่านเป็นผู้บอกแสหัวตันว่ากองทัพเราจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงกระนั้นหรือ เอียวลิ้วจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินทหารขานยามว่า ขาไ้ ก็รู้ว่าจะเลิกทัพ

โจโฉได้ยินคำตอบดังนั้นก็โกรธเอียวลิ้ว ตวาดใส่เอียวลิ้วแล้วว่าท่านจะสู้ถึงน้ำใจเราได้อย่างไร การที่ท่านบอกทหารว่าเราจะเลิกทัพทำให้ทหารเสียขวัญไม่เป็นอันสู้รบ โทษท่านครั้งนี้ร้ายแรงถึงตาย ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งทหารให้คุมตัวเอียวลิ้วไปประหารชีวิต แล้วเอาศีรษะเสียบไว้ที่ประตูค่ายมิให้ผู้ใดเอายี่เอ็งอย่าง

ความจริงโทษทัณฑ์เอียวลิ้วในครั้งนี้ถึงแม้จะมีความผิด แต่ก็ไม่ร้ายแรงถึงขนาดต้องลงโทษประหารและโจโฉอาจภาคทัณฑ์หรือ ลดโทษเป็นเชียนหรือลดตำแหน่งก็ยังได้ แต่การที่เอียวลิ้วทำผิดเพียงเท่านั้นโจโฉถึงกับต้องลงโทษประหารก็เพราะมีความเคียดแค้นอยู่ในใจอย่างลึกซึ้ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้แสดงเหตุผลในจิตใจลึกซึ้งของโจโฉที่ประหารเอียวลิ้วในครั้งนี้ว่า แลเอียวลิ้วคนนี้แต่ก่อนมาเป็นคนมักอวดตัว ว่าวิชาการดีมีความคิด โจโฉเกรงขามแก่เอียวลิ้วอยู่ แลเมื่อครั้งมีผู้คิดร้ายโจโฉ โจโฉอุบายสั่งคนใช้สนิทว่าเราอนร้ายมักละเมอฆ่าคน ถ้าเราอนอย่าให้ผู้ใดเข้ามาใกล้ วันหนึ่งเวลากลางวันโจโฉทำอนหลับอยู่คนเดียว แกล้งทำให้ผ้าห่มอนตกลงจากตัว จึงมีข้าสนิทคนหนึ่งเข้ามาหยิบผ้าห่มขึ้นห่มให้ โจโฉทำละเมอลุกขึ้นชกกระปีฟันคนนั้นถึงแก่ความตาย แล้วก็กลับมาอนไปอีก สักครู่หนึ่ง จึงลุกขึ้นแกล้งทำเป็นตกใจถามว่าผู้ใดมาฆ่าคนสนิทของเราเสีย คนทั้งปวงก็บอกโดยความจริง โจโฉก็ทำเป็นร้องไห้ สั่งให้เอาศพนั้นไปฝังไว้ คนทั้งปวงไม่รู้เท่าจึงว่าโจโฉอนร้ายมักละเมอฆ่าคน จำเพาะเอียวลิ้วคนเดียวล่วงรู้อุบาย ครั้นให้ยกเอาศพผู้ตายไปฝัง เอียวลิ้วก็สงสาร จึงว่าแก่ศพนั้นว่ามหาอุปราชอนฝันร้ายไม่ เป็นกรรมของท่านจึงตาย โจโฉแฉงเหตุดังนั้นก็เห็นเอียวลิ้วรู้เท่าก็โกรธแต่ในใจ

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่โจโฉคิดลงใจโจผีกับโจสิตว่าบุตรคนใด จะมีสติปัญญามากกว่ากัน จึงแก่งสังนายประตู่ว่าวันนี้ห้ามไม่ให้ผู้ใดออกจากจวน แล้วกลับมาสั่งให้โจผีและโจสิตออกไปตระเตรียมที่ด้านนอก โจผีจะออกจากจวนนายประตู่ก็ห้ามปรามไว้ โจผีก็กลับไปที่พักแต่โดยดี แต่พอโจสิตถูกนายประตู่ห้ามก็กลับไปถามเอียวสิ้ว เอียวสิ้วรู้ทันความคิดโจโฉจึงบอกความแก่โจสิตว่า ก็แลมหาอุปราชสั่งให้ ท่านออกจากจวนจะต้องถือเอาคำสั่งมหาอุปราชเป็นใหญ่ ใครขัดขวางก็ต้องฆ่าเสียจึงจะชอบ โจสิตได้คิดจึงเดินไปที่ประตูอีกครั้งหนึ่ง พอถูกนายประตู่ห้ามโจสิตก็ชักกระบี่ฟันนายประตู่ถึงแก่ความตาย โจโฉทราบความก็สำคัญว่าเป็นความคิดของโจสิตจึงสรรเสริญโจสิตเป็นอันมาก แต่ต่อมาทราบว่าเป็นความคิดของเอียวสิ้วบอกความคิด แก่โจสิตก็พาลโกรธเอียวสิ้ว

หลังจากเรื่องที่สองนั้นแล้ว ต่อมาโจโฉยังสอบถามลงภูมิปัญญาของบุตรอยู่เนืองๆ และไม่ว่าโจโฉจะลงภูมิปัญญาประการใด ไม่ว่าจะการเมือง การปกครองหรือการสงคราม โจสิตก็ตอบและแก้ปัญหาได้โดยไม่ขัดสน โจโฉก็ยิ่งสงสัยว่าที่เป็นดังนั้นเพราะเอียวสิ้วลอบบอกความนัยให้แก่โจสิต ต่อมาโจผีได้ล่วงรู้ความจริงจากทหารคนสนิทว่าซึ่งโจสิตแก้ปริศนาและปัญหาหลากหลายได้นั้น หาใช่ความคิดสติปัญญาของโจสิตเองไม่ แต่เป็นเพราะเอียวสิ้วบอกให้ โจผีจึงไปทูลให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความก็โกรธเอียวสิ้วเป็นเรื่องที่สาม หาว่าเอียวสิ้วแสร้งเข้ายุ่งเกี่ยวการภายในครอบครัว

สามเรื่องสามคราประดังเข้ามา โจโฉยิ่งเคียดแค้นเอียวสิ้วเป็นอันมากที่ส่อรู้อดรู้จนเกินหน้าผู้เป็นนาย จึงคิดฆ่าเอียวสิ้วอยู่ในใจ ดังนั้นเมื่อประดังเรื่องซาไกเข้าเป็นเรื่องที่สี่ แรงพยาบาทที่กรุ่นอยู่ในใจของโจโฉจึงปะทุขึ้น เห็นได้ที่โจโฉจึงสั่งฆ่าเอียวสิ้วเสีย แต่เมื่อฆ่าเอียวสิ้วแล้วก็เกรงว่าคนทั้งปวงจะครหานินทาว่าแลเมื่อเอียวสิ้วเป็นคนคิดมีความผิดแล้ว โฉนแสร้งหัวตันซึ่งเป็นคนสั่งการให้ทหารเก็บข้าวของจึงไม่มีความผิด โจโฉเกรงถูกหาว่าอาธรรม์ จึงแก่งสังสังให้ประหารชีวิตแสร้งหัวตันเสียด้วย

พวกที่ปรึกษาข้าราชการพลอยพยัก เห็นกริยาอาการโจโฉดังนั้นก็รู้เท่าทันว่าไม่ต้องการประหารชีวิตแสร้งหัวตันจริงๆ จึงพร้อมกันคุกเข่าคำนับร้องขอให้โจโฉไว้ชีวิตแสร้งหัวตันสักครั้งหนึ่ง

โจโฉเห็นดังนั้นก็ระแวงว่าบรรดาที่ปรึกษารู้เท่าทันความคิด จึงกวาดหน้าฆ่าเสียงมองเพื่อตรวจสอบว่าเป็นการขอลภัยโทษโดยสุจริตหรือว่ารู้เท่าทันความคิด บรรดาที่ปรึกษาเหล่านั้นก็รู้ทันอีก จึงก้มหน้าทำที่เป็นร้องขอชีวิตโดยสุจริต หลอกกันไปหลอกกันมาดังนี้แล้ว โจโฉจึงทำที่ตวาดไล่แสร้งหัวตันออกไปจากค่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เจ้าชายแห่งฮั่นตั้ง (ตอนที่427)

โจโฉยกกลับมาตั้งทัพในพื้นที่หุบเขาเสียดก๊ก แต่ไม่อาจรุกรบคืบหน้าต่อไปได้ ในขณะเดียวกันหากจะล่าถอยกลับเมืองหลวงก็ให้ รู้สึกอับอายอดสู่นัก จึงพลั้งปากบอกรหัสเวรยามประจำวันว่า ซาไก ทำให้เอียวสิ้วสำคัญผิดคิดว่าโจโฉเตรียมการถอยทัพ จึงให้ทหารเก็บข้าวของเตรียมตัวกลับบ้าน โจโฉจึงพาลหาเหตุประหารชีวิตเอียวสิ้วแห่งชมรมคนปากเสีย เพื่อระบายความอาฆาตที่ผูกใจเจ็บมาช้านาน

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโฉจึงตัดสินใจจะยกกองทัพไปโจมตีกองทัพเมืองเสฉวนอีกครั้งหนึ่ง แล้วจะตัดสินใจครั้งสุดท้ายว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงหรือไม่ เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากหุบเขาเสียดก๊ก จะยกไปตีเอาเมืองลำเต่งกลับคืน

พอกองทัพโจโฉเคลื่อนออกจากหุบเขาเสียดก๊กไม่ถึงร้อยเส้น ก็พบอุยเอี้ยนคุมทหารเมืองเสฉวนยกมาตั้งสกัดไว้ โจโฉเห็นอุยเอี้ยนยืนม้าไต่ร่มธงแม่ทัพส่งากล้าแซ่ก๊าก จึงใคร่ได้ตัวไว้ทำราชการ ดังนั้นเมื่อกองทหารทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนรบเตรียมรบกันด้วยฝีมือทหารเอกแล้ว โจโฉจึงร้องชักชวนอุยเอี้ยนอย่างดี ๆ ว่าตัวท่าน มีบุคลิกสง่าหาญหาญนัก โฉนจึงไปยอมอยู่กับไอ้เล่าปี่ผู้เป็นกบฏต่อราชสำนักเล่า จงมาอยู่รับราชการด้วยเราเถิด จะท่านบำรุงให้เป็นใหญ่ในราชการให้เป็นเกียรติศักดิ์แก่วงศ์ตระกูลสืบไป

อุยเอี้ยนได้ยินเสียงโจโฉดังนั้นก็โกรธ ร้องด่ากลับมาในทันทีว่า ตัวท่านต่างหากเล่าที่เป็นศัตรูราชสมบัติพระเจ้าเทียนเต้จึงมีพระบรมราชโองการโลहितให้เล่าปี่นายข้าพเจ้ากำจัดท่านเสีย ข้าพเจ้าอยู่กับเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์และถือพระบรมราชโองการดังนั้น จึงเป็นเกียรติยศแก่ตัวและวงศ์ตระกูล

โจโฉได้ยินคำดาของอุยเอี้ยนก็โกรธ สั่งให้บังเด็กออกไปรบ อุยเอี้ยนเห็นดังนั้นก็ขับม้าออกไปรบกับบังเด็ก ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารบ โจโฉจึงมองการสู้รบของสองทหารเสือด้วยความเพลิดเพลิน ในทันใดนั้นหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้ม้าเผี้ยวรับคำสั่งขงเบ้งยกทหารกั๊กมไปทางด้านหลัง จะมาตีกองหลังของกองทัพเรา

โจโฉฟังรายงานดังนั้นจึงตัดสินใจรีบไปข้างหน้า สั่งทหารทุกกองให้ระดมโจมตีกองทหารของอุยเอี้ยนพร้อมกัน อุยเอี้ยนเห็นดังนั้นจึง สั่งทหารให้ล่าถอย โดยอุยเอี้ยนขี่ม้าคุ้มกันตามไปข้างหลัง โจโฉก็คุมทหารไล่ตามกองทัพของอุยเอี้ยนไป

อุยเอี้ยนเห็นโจโฉคุมทหารไล่ตามตีมาโดยมิได้ระวังตัว จึงชักบังเหียนม้าควบกลับมาทางโจโฉ พออุยเอี้ยนขี่ม้ามาใกล้โจโฉในระยะสี่สิบวา ก็ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ไฉ่ศัตรุราชสมบัติถึงที่ตายวันนี้แล้ว ในชั่วกะพริบตา นั้นอุยเอี้ยนก็ยิงเกาทัณฑ์มาที่โจโฉ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เกาทัณฑ์ยิงไปถูกปากโจโฉ ฟันหน้าหักสองซี่ตกลงจากม้า โจโฉถูกยิงพลัดตกจากหลังม้าก็ตกใจ เอามือป้องที่ปากเห็นเลือดไหลออกจากปากเป็นอันมาก ก็ร้องสั่งทหารให้หยุดตามตีและร้องเรียก บังเด็กให้มาช่วย ในขณะนั้นอุยเอี้ยนเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ยกกลับเข้าตีกองทหารของโจโฉ แล้วสั่งทหารทั้งปวงให้จับตัวโจโฉให้จงได้

อุยเอี้ยนโยนเกาทัณฑ์ลงกับพื้นแล้วถือง้าวขี่ม้าตรงเข้ามาที่โจโฉ พอถึงขณะนั้นบังเด็กขี่ม้าเข้ามาสกัดอุยเอี้ยนไว้ได้ทัน และให้ทหารคุ้มกันตัวโจโฉพาหนีกลับไปทางเขาเสียดก๊ก แต่ในระหว่างทางไม่พบทหารของม้าเจียวตามคำรายงาน คงเห็นแต่ธงปักเป็นทิวแถวในราวป่า โจโฉก็รู้ว่ารายงานของหน่วยสอดแนมเกี่ยวกับม้าเจียวเป็นอุบายลวงของขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง

บังเด็กคุ้มกันพาโจโฉกลับเข้าค่ายที่หุบเขาเสียดก๊กได้แล้ว จึงเร่งให้หมอรักษาพยาบาลบาดแผลของโจโฉซึ่งถูกเกาทัณฑ์นั้น โจโฉ ได้รับความเจ็บปวดเป็นอันมาก ในพลันนั้นก็รำลึกถึงเอียวสิ่วที่แนะนำให้โจโฉถอยทัพกลับเมืองหลวง แต่โจโฉไม่เชื่อฟังกลับพาลหาเหตุฆ่าเอียวสิ่วเสีย

โจโฉรำลึกดังนั้นแล้วก็คิดว่าหากเราฟังคำเอียวสิ่วคงไม่เสียทีจนเจ็บตัวถึงเพียงนี้ แล้วโจโฉจึงสั่งให้ทหารเอาศีรษะของเอียวสิ่วที่เสียบ ประจานไว้หน้าค่ายไปฝัง และจัดสุราเช่นในหัวขมาศของเอียวสิ่ว

เจียนอันศกปีที่สี่สิบสี่ เดือนเจ็ด โจโฉตัดสินใจเลิกทัพกลับเมืองหลวง แต่ครั้งนี้จะให้เตรียมการอย่างเอิกเกริกก็เกรงว่าเล่าปี่จะแต่งกองทัพไล่ตามตีจะเสียที่ยับเยิน โจโฉจึงสั่งการให้ทหารเตรียมพร้อมทำที่ว่าจะยกกองทัพไปโจมตีเล่าปี่ในตอนกลางคืน

ครั้นเวลาสองยามโจโฉก็สั่งให้ทหารเลิกทัพกลับเมืองหลวง โดยโจโฉนอนพักรักษาตัวมาในเกวียนในกองหน้า ให้บังเด็กคุ้มกันเป็น กองหลัง และให้ปีกซ้ายปีกขวาถอยลงมาเสริมการคุ้มกันทางด้านหลังอีกสองกอง กองทัพสี่สิบหมื่นที่กรีธาออกจากราชธานีอย่างยิ่งใหญ่เสมอด้วยทัพพระมหากษัตริย์แต่ต้องแตกพ่ายกลับมาอย่างทุลักทุเล หลังจากที่ได้พบหน้าพูดจากับเล่าปี่ไม่กี่คำ เปิดสถานการณ์ที่อ่านววยประโยชน์แก่เล่าปี่ในการยึดครองแคว้นฮันตั้งทั้งแคว้น รวบรวมดินแดนภาคตะวันตกทั้งหมดเข้าเป็นเอกภาพ

พอเวลายามสามขงเบ้งก็ได้รับรายงานว่า โจโฉเลิกทัพถอยกลับเมืองหลวงแล้ว จึงให้ม้าเร็วถ่ายทอดคำสั่งถึงม้าเจียวซึ่งทำหน้าที่เป็นกองข่ม ทำหน้าที่หลอกหลอนกองทัพโจโฉตลอดสงครามให้แบ่งกำลังเป็นสิบสาย สลับกันตามตีกองทัพโจโฉที่กำลังล่าถอยทั้งวันทั้งคืน อยาให้หยุดพักผ่อนได้ ม้าเจียวรับคำสั่งแล้วจัดแจงทหารเป็นสิบสายตามคำสั่งของขงเบ้ง แล้วแบ่งกำลังห้าสายแรกเข้ารุกไล่โจมตีเป็นระลอกแรก พอ กองทหารของโจโฉตกใจแตกตื่นวิ่งหนี กำลังระลอกแรกก็หยุดการโจมตีไว้ หลังจากนั้นกำลังอีกห้าสายก็รุกไล่ไปโจมตีเป็นระลอกที่สอง ครั้นกองทัพโจโฉแตกตื่นตกใจวิ่งหนีอีกครั้งหนึ่ง กำลังระลอกที่สองก็หยุดการโจมตีไว้ กำลังระลอกแรกก็รุกไล่โจมตีต่อไป

ม้าเจียวคุมทหารสิบสายสลับกันตามตีกองทัพของโจโฉทั้งวันทั้งคืน กองทหารของโจโฉจึงแตกหนีตลอดทั้งคืน จนสว่างแล้วก็ยังถูกไล่ตามตีตลอดทั้งวันไม่ได้หยุดไม่ได้หย่อน โจโฉเห็นทหารอ่อนล้าอดโรยแต่ก็ไม่อาจปลงทัพให้ทหารพักผ่อนหรือตั้งหลักได้ จึงจำเป็นต้องพาทหารรอดหนีไปอย่างอ่อนล้าอดโรยไร้เรี่ยวแรง

โจโฉพาทหารหนีมาจนถึงเขตเมืองเกงเตียวปลายแดนเมืองหลวงพ้นจากการติดตามของทหารม้าเจียวแล้ว จึงให้ปลงทัพพักทหาร เพื่อพักผ่อนเอาแรง หลังจากนั้นอีกสองวันจึงเดินทางเข้าเมืองสุโต แล้วนอนชมรักษาแผลด้วยความอัปยศอดสู้อย่างยิ่ง

เล่าปี่ยึดครองแคว้นฮันตั้งแล้วจัดระเบียบการปกครองให้ขึ้นต่อ เมืองเสฉวน บำรุงน้ำใจขุนนางข้าราชการและราษฎรเมืองฮันตั้งจนเป็น ปกติแล้วจึงให้ขุนบำเหน็จแก่บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเป็นอันมาก ขงเบ้งได้เสนอแก่เล่าปี่ว่า บัดนี้ดินแดนในภาคใต้ตลอดแดนเมืองเกงจิ๋วไปสุดภาคตะวันตกถึงเมืองเสฉวนเป็นผืนแผ่นดินเดียว กั้นกว้างใหญ่ไพศาล เหลือก็แต่เมืองชงหยงซึ่งเป็นหัวเมืองเอกยังคงขึ้นกับโจโฉ ดังนั้นเพื่อให้ดินแดนภาคใต้และภาคตะวันตกเป็นเอกภาพ จึงเสนอให้เล่าปี่แต่งกองทัพไปตีเมืองชงหยง ขงเบ้ง

ได้เสนอว่า โจโลแตกหนีไปครั้งนี้ผู้รักษาเมืองซงหยงคงรู้ข่าวแล้วหมดกำลังใจที่จะคิดอ่านรักษาเมือง ดังนั้นเพื่อมิให้เหนื่อยยากลำบากแก่ทหาร จึงให้เล่าสอง บังตัด และอองเป้ง เคลื่อนกองทัพอย่าง เอ็กเกริก ประกอบด้วยธนูเป็นอันมาก ดีซ่องกลองมาล่อให้สนั่นหวั่นไหวตลอดเส้นทางทหารเดินทาง ผู้รักษาเมืองซงหยง จะเกิดความครั่นคร้ามแล้วทั้งเมืองซงหยงเสีย เราก็จะยึดเมืองซงหยงได้โดยง่าย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงตั้งให้เล่าสอง บังตัด และอองเป้ง คุมทหารไปตีเมืองซงหยง กองทัพเมือง เสฉวนเคลื่อนพลรุกสู่เมืองซงหยงอย่างเอ็กเกริก ความศึกทราบไปถึงขุนต๋างซึ่งโจโลแต่งตั้งให้รักษาเมือง ซงหยง ก็ตกใจเป็นอันมาก เพราะการที่โจโลเสียทีในการศึกเมืองฮันต๋ง ต้องถอยทัพกลับเมืองหลวงแบบ สิ้นรูปนั้น ได้ทำให้ขุนต๋างขวัญหนีดีฝ่อวิตกว่าจะทำประการใดจึงจะรักษาเมืองซงหยงเอาไว้ได้ เนื่องจาก คาดหมายว่าอีกไม่ช้านานกองทัพเมืองเสฉวนหรือไม่กี่กองทัพจากเมืองเกงจิวจะต้องยกมาตีเมืองซงหยง เป็นมั่นคง

ดังนั้นพลันที่ได้รับความทราบข่าวศึก ขุนต๋างก็คิดว่าไม่มีทางที่จะรักษาเมืองซงหยงเอาไว้ได้ จึงยอมอ่อนน้อมแก่ เล่าปีแต่โดยดี เล่าปีได้เมืองซงหยงโดยไม่ต้องรบแล้ว จัดระเบียบการปกครองให้ขึ้นต่อเมืองเสฉวน และ ตั้งแต่งขุนนางข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งตามหน้าที่เดิมทุกประการ จากนั้นจึงปูนบำเหน็จแม่ทัพนายกอง ที่มีความชอบอย่างทั่วหน้าถึงกัน

เล่าปีจัดระเบียบการปกครองแคว้นเสฉวนซึ่งบัดนี้มีอาณาเขตครอบคลุมตลอดภาคตะวันตกมาจนถึงภาคใต้ ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ตามระบอบการปกครองและกฎหมายซึ่งได้ทำการปฏิรูปใหม่ และได้ปรับปรุง พัฒนาบ้านเมือง อาชีพและความเป็นอยู่ของราษฎรจนอยู่เย็นเป็นสุขโดยถ้วนหน้ากัน

ราษฎรทั้งปวงมีความเป็นปกติสุขก็มีความยินดี จึงเกิดกระแสเล่าขานเป็นมตินิกรชนสมานฉันท์ ตำริจะยก เล่าปีขึ้นเป็นเจ้าขุนนางข้าราชการพ่อค้าวานิชและกลุ่มมวลชนต่างๆ จึงได้ตั้งผู้แทนเข้าไปหา ขงเบ้ง แล้ว เสนอให้ขงเบ้งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงตั้งแต่งเล่าปีขึ้นเป็นเจ้า ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ปรารถนาเป็นท่านองเห็นด้วย แล้วรับจะเป็นผู้แทนของขุนนางข้าราชการทหารและราษฎรทั้งปวงไปว่ากล่าวกับเล่าปี

ขงเบ้งชวนหวิดแจ้งพร้อมด้วยแม่ทัพนายกองและขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงเข้าไปหาเล่าปีที่ศาลาว่าราชการ เมืองฮันต๋ง แจ้งความปรารถนาของปวงชนแก่เล่าปีว่า บัดนี้โจโลคิดอ่านกำเริบสถาปนาอิสริยยศขึ้นเป็น สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชหรืออุยอ่องแล้ว ทำให้ทั้งแผ่นดินนั้นนอกจากสองเต้ พระองค์เดียวแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอิสริยยศเสมอด้วยโจโลผู้เป็นศัตรูราชสมบัติเลย หากเป็นเช่นนั้นสืบไป แผ่นดินก็จะตกอยู่ในเงื้อมมือของโจโล แม่ทัพนายกอง ขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งปวงจึงเห็นพร้อม กันว่า บัดนี้เล่าปีซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต้ มีความชอบต่อแผ่นดิน รวบรวม แผ่นดินภาคตะวันตกและภาคใต้ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเข้าเป็นปีกแผ่นแล้ว ควรที่จะได้รับสถาปนาให้มี อิสริยยศเสมอด้วยโจโล คือครองอิสริยยศที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาฮันต๋ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการและราษฎรเสนอให้เล่าปี สถาปนาตนเองขึ้นเป็นเจ้า แต่ไม่ระบุลำดับตำแหน่งอิสริยยศ ในขณะที่สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า มีการ เสนอให้เล่าปีสถาปนาตนเองขึ้นเป็นอ่องแห่งฮันต๋ง หรือ ฮันต๋งอ่อง อันเป็นอิสริยยศชั้นอ่องเสมอกับโจโล ซึ่งเป็นที่อุยอ่อง ในขณะที่สามก๊กฉบับบริวิทย์เทเลอร์ได้ระบุว่าขงเบ้งเสนอให้เล่าปีสถาปนาอิสริยยศเป็นที่ เจ้าชายแห่งฮันต๋ง หรือ ปรีนซ์ออฟฮันต๋ง อันมีความหมายโดยนัยแห่งภาษาอังกฤษเทียบเท่ากับตำแหน่ง มกุฎราชกุมาร แต่เพื่อความเข้าใจแบบไทยๆ จึงขอเปรียบเทียบอิสริยยศของเล่าปีในระดับเดียวกับ อิสริยยศที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเท่าๆ กับโจโล ต่างกันก็แต่ตำแหน่งทางบริหารหรือการ ปกครอง ซึ่งโจโลดำรงตำแหน่งเป็นมหาอุปราชอีกตำแหน่งหนึ่ง

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งที่เสนอในนามของผู้คนทั้งปวงก็ตกใจ จึงกล่าวขึ้นในท่ามกลางมหาสมาคมว่า ท่านมา กล่าวคำดังนี้ผิดนัก เราเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต้จะมาทำดังนี้มิเป็นขบถต่อเจ้าแผ่นดินหรือ ขงเบ้งก็ แก้วว่า หากเป็นเช่นนั้นไม่ ด้วยบ้านเมืองทุกวันนี้เป็นจลาจล ต่างคนต่างก็แข็งเมือง เกิดรบพุ่งฆ่าฟันกันเป็น อันมาก บัดนี้คนทั้งปวงหาที่พึ่งมิได้ ตั้งใจจะเอาท่านเป็นที่พึ่ง แลท่านจะมาว่าดังนี้คนทั้งปวงจะมีเสียใจ หรือ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยั้งยืนคาปฏิเสธรว่าหากแม้คนทั้งปวงหาที่พึ่งมิได้ ก็จงชวนชวายเป็นที่พึ่งอันสมควรเถิด ตัวเราไม่ปรารถนาที่จะได้ตำแหน่งอ่องให้เป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวงเลย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ฎีกาพิศดาร (ตอนที่428)**

เจียนอันศกปีที่ยี่สิบสี่ เดือนเจ็ด โจโฉเสียทีในการศึกครั้งสุดท้ายต้องล่าทัพอย่างทุลักทุเลกลับไปเมืองหลวง ในขณะที่ทางด้านเล่าปี่เข้ายึดครองแดนฮันต๋ง ทำให้ดินแดนภาคตะวันตกทั้งหมดและดินแดนภาคใต้ ผึ่งเหนือแม่น้ำแยงซีถูกผนวกเข้ากับแคว้นเสฉวน ดังนั้นคนทั้งปวงจึงเคลือบไหวเพื่อจะยกเล่าปี่ขึ้นเป็นที่อ่องแห่งฮันต๋งเสมอกับโจโฉ แต่เล่าปี่ยื่นกรานปฏิเสศครั้งที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำปฏิเสศอย่างแข็งขันของเล่าปี่ตั้งนั้น จึงกล่าวพร้อมกันว่าหากท่านไม่ยินยอมตั้งตนเป็น ฮันต๋งอ่อง ก็เสมือนหนึ่งยอมเป็นรองแก่โจโฉ ป่วยการแก่พวกข้าพเจ้าทั้งปวงที่จะร่วมกับท่านคิดอ่านกอบกู้พระราชวงศ์ขึ้นให้จารีฎุสถาพร จำใจจะขอลาออกจากราชการไปอยู่ป่าอยู่ดงตามประสา

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ นิ่งงันอยู่กับที่ ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปค้ำบ่าเล่าปี่แล้วว่า บัดนี้มวลประชามีน้ำใจสมานฉันท์พร้อมกันยกย่องให้ท่านเป็นฮันต๋งอ่อง เพื่อให้มีอิสริยยศเสมอกับโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติ แล้วจะได้คิดอ่านท่านบำรุงพระราชวงศ์ขึ้น บำรุงแผ่นดินและราษฎรให้เป็น สุขสืบไป ท่านอย่าได้ฝืนใจคนทั้งปวงเลย

เล่าปี่จึงว่า บ้านเมืองย่อมมีชื่อมีแป่ กฎมนเฑียรบาลแห่งราชสำนักอันเป็นหลักของแผ่นดินก็มีอยู่ อันการสถาปนาอิสริยยศนั้นเป็นพระราชอำนาจของสองเต๋ เมื่อไม่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งแล้ว จะมาแต่งตั้งกันตามอำเภอใจนั้นไม่สมควร

ขงเบ้งจึงว่า บัดนี้แผ่นดินเป็นจลาจล โจโฉครอบงำบงการสองเต๋จะหวังการปฏิบัติเหมือนยามแผ่นดินเป็นปกติสุขนั้นไม่ได้ พระมหาจักรีต้องเคียดแค้นสรวรรค์ ต้องฟังเสียงสรวรรค์ แลสรวรรค์นั้นไซ้ว่าจะอยู่บนฟ้าก็หาไม่ หากคือมวลมหาประชาราษฎร์อันยิ่งใหญ่ไพศาล ทรงไว้ซึ่งอำนาจอันเทียบเท่าเป็นนรินทร์ ในยามสันติอำนาจของมวลมหาชนดกโอนแก่พระมหาจักรี แต่ในยามแผ่นดินเป็นจลาจลดังนี้ อำนาจนั้นย่อมกลับคืนสู่มวลมหาประชาชน ก็แลบัดนี้คนทั้งปวงพร้อมใจสมานฉันท์กันเป็นหนึ่งเดียวแล้ว ท่านอย่าถือสัถย์อยู่จะนี้เลย จงทำตามคำที่ปรึกษาเถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็อ่อนลง เดียวหุยจึงลุกขึ้นไปค้ำบ่าเล่าปี่และกล่าว ขึ้นด้วยเสียงอันดังท่ามกลางมหาสมาคมว่า แต่เขฮันยังเป็นเจ้าได้ ฮันเล่าปี่ที่เรานี้ก็เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเทียนเต๋ อย่าว่าแต่เป็นเจ้าฮันต๋งนี้เลย ถึงจะเป็นเจ้าแผ่นดินในเมืองหลวงก็จะได้ เหตุใดจึงว่าไม่สมควร

เล่าปี่ได้ยินคำเดียวหุยดังนั้นก็เห็นว่าเป็นการกล่าวความลำเอียงเป็นอันมาก จึงตวาดเดียวหุยว่าเจ้าอย่าพูดมาก แล้วโบกมือเป็นที่ให้เดียวหุยถอยกลับไปนั่งที่เดิม เดียวหุยมองหน้าเล่าปี่แล้วก็ถอยกลับไปนั่งที่เดิมแต่โดยดี ขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่า ท่านจงเป็นเจ้าฮันต๋งก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะให้หนังสือไปกราบทูลพระเจ้าเทียนเต๋ต่อภายหลัง ท่านอย่าวิตกเลย

เล่าปี่ได้ฟังก็ยังคงครี้อไม่ตัดสินใจได้แต่ฮันอึ้งอยู่กับที่ ขงเบ้งตลอดจนที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงจึงได้ฮันฮวนอีกสามครั้งสามครา เล่าปี่ขัดมิได้ก็รับคำว่าจะรับอิสริยยศเป็นที่ฮันต๋งอ่องตามข้อเสนอของคนทั้งปวง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความรู้สึกของเล่าปี่ในตอนนี่ว่า เล่าปี่มีสัทธิครี้อยู่ถึงสามครั้ง ครั้นเห็นคนทั้งปวงว่ากล่าววิงวอนนักแล้วขัดไม่ได้ ก็ยอมเป็นเจ้าเมืองฮันต๋งตามคำปรึกษา ความในสามก๊กดังกล่าวนี้ตำแหน่งของเล่าปี่มิใช่เจ้าเมืองฮันต๋งเหมือน กับที่เดียวล่อเคยเป็น แต่หมายถึงอิสริยยศที่เป็นสมเด็จเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาฮันต๋งเล่าปี่หรือฮันต๋งอ่องนั่นเอง

เจียนอันศกปีที่ยี่สิบสี่ เดือนเก้า ขึ้นสิบห้าค่ำ ตรงกับพุทธศักราช 762 ขงเบ้งในฐานะผู้แทนที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการและประชาชนทั้งปวงจึงได้ตั้งการพิธีสถาปนาเล่าปี่ขึ้นเป็นฮันต๋งอ่องที่ตำบลไถเถียง ฮันเป็นปุมท่าเลมดคลนอกตัวเมืองฮันต๋ง

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณนาการแต่งการพิธีครั้งนี้ว่า ได้ก่อสร้าง พระแท่นพิธีขึ้น ความกว้างทั้งทางกลมและสี่เหลี่ยมพื้นที่เก้าสี่ แบ่งออกเป็นห้าทิศทาง ต่างระดับบรรดาธงทิวและกองเกียรติยศ บรรดาขุนนาง ต่างเรียงรายตามลำดับโค้ว เจิง ฮวบเจีย เขียวเล่าปี่ขึ้นนั่งประจำตำแหน่งบนพระแท่นพิธี รับการสวมมงกุฎคาดสายสะพาย พร้อมด้วยดวงตราพระสัญลักษณ์ที่เสร็จสรรพ ผินหน้าไปทางทิศใต้แล้วนั่งลงรับความเคารพและคำกล่าวอวยพรจากบรรดาขุนนาง สถาปนาขึ้นเป็นฮันต๋งอ่อง

ส่วนสามก็จับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานการพิธีว่า จึงปลูกโรงพิธีนอกเมืองฮันตั้งที่ตำบลไถเอียง กวางขวางได้เก้าเส้นจึงยกเครื่องพระกระยาหารเซ่นวัค เขิญเทพารักษ์มาพร้อมกันเป็นที่ชัยมงคล ... เขิญเล่าปีขึ้นบนโรงพิธีแล้วให้แต่งตัวตามสมควร ให้นั่งผินหน้าไปสูทิศตะวันออก ขุน

นางทั้งปวงก็กราบพร้อมกัน อวยชัยให้พรตามธรรมเนียม ลักษณะของพิธีทั้งฉบับภาษาจีนฉบับสมบูรณ และฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ในเนื้อหาหลักนั้นตรงกันคือเล่าปีตั้งการพิธีสถาปนาตนเองให้มีอิสริยยศที่ฮันตั้งฮอง ที่ตำบลไถเอียงนอกเมืองฮันตั้ง ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอย่างเดียวกัน และดกทอดมาสู่ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย ในประเทศไทยนั้นเรียกพิธีการลักษณะนี้ว่า พิธีการปราบดาภิเษก คือการตั้งตนเป็นใหญ่ด้วยอำนาจของตัวเอง แต่อ้างว่าเป็นความยินยอมพร้อมใจของมวลมหาประชาชน นั่นคือการสถาปนาตนเองเป็นรัฐอธิปไตย ครองอำนาจรัฐเหนือคนทั้งปวง โดยมีรูปแบบการพิธีตามแบบอย่างของยุคสมัยซึ่งอาจแตกต่างกันได้ตามนิยม

ในธรรมเนียมจีนเล่าปีนั้นหันหน้าไปทางทิศใต้ เพราะถือว่าเป็นทิศแห่งความมั่งคั่ง เนื่องจากผู้เป็นรัฐอธิปไตยนั้นทรงไว้ซึ่งอำนาจ จึงพึงปรารถนาความมั่งคั่งของอาณาประชาราษฎร เหตุนี้โหราพฤตมาจารย์จึงให้นั่งผินหน้าไปทางทิศแห่งความ มั่งคั่งคือทิศใต้ ในขณะที่ข้าราชการขุนนางซึ่งปรารถนาในอำนาจจะมีคตินิยมผินหน้าไปทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นทิศที่ถือว่าเป็นที่ตั้งแห่งอำนาจ แต่ส่วนคติไทยนั้นถือตะวันออกตะวันออกเป็นสำคัญ จึงแปลโดย อรรถะเพื่อเอาความหมายอันเป็นมงคลให้เล่าปีหันหน้าไปทางทิศตะวันออกซึ่งเป็นทิศแห่งความเจริญรุ่งเรืองเหมือนดังธรรมเนียมการตั้งอุโบสถแล้วกำหนดให้พระพุทธรูปผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออกนั้นแล

ขงเบ้งให้อาลักษณ์อ่านประกาศสถาปนาเล่าปีขึ้นเป็นที่ฮองตามธรรมเนียมเพื่อประโยชน์เพื่อความสุขแห่งมวลมหาประชาชน และความร่มเย็นของแผ่นดินแล้ว ขุนนางทั้งปวงได้คำนับถวายพระพรพร้อมหน้ากัน จากนั้นเล่าปีจึงได้ประกาศปณิธานที่จะปกครองแผ่นดินด้วยจักรวรรดิธรรมและทศพิธราชธรรม เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของอาณาประชาราษฎรทั้งปวง

ขงเบ้งได้นำที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการและตัวแทนพลังมวลชนต่างๆ คำนับอวยพรเล่าปีเป็นอันเสร็จพิธีแล้ว เล่าปีจึงประกาศแต่งตั้งให้เล่าเสียนผู้บุตรขึ้นเป็นเจ้า และเป็นทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งทางการเมือง ตั้งให้ขงเบ้งเป็นเสนาธิการใหญ่บัญชาการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน ให้เคาเจ้งและหวดเจ้งเป็นที่ปรึกษาทางการเมืองและการปกครอง ตั้งให้กวนอู เดียวหุย จูล่ง มาเฉียว ฮองตง เป็นทหารเสือ ตั้งให้ลุยเอี้ยนเป็นทหารเอก และแต่งตั้งทหารรอง ทหารตรี และขุนนางข้าราชการจนครบถ้วนตามตำแหน่งตามธรรมเนียมทุกประการ

ครั้นแต่งตั้งทายาทและตำแหน่งงานต่างๆ ครบถ้วนแล้ว เล่าปีจึงมีหนังสือกราบบังคมทูลพระเจ้าเทียนเต๋ว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตีเมืองฮันตั้ง เมืองเสฉวนได้แล้ว ฝ่ายทหารและไพร่พลเมืองทั้งปวงมีขงเบ้งเป็นประธานปรึกษาพร้อมกันให้ยกข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองฮันตั้ง ข้าพเจ้ากลัวความผิดด้วยหาไม่รับสั่งไม่ คนทั้งปวงก็มีฟัง จึงว่าถ้าข้าพเจ้ามิยอมเป็นเจ้าคนทั้งปวงต่างคนต่างจะไปเสียสิ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าราชการสงครามนั้นยังจะทำไปอยู่ เกลือกผู้คนจะระส่ำระสาย กลัวจะเสียราชการไป จึงยอมตามคำปรึกษา ซึ่งข้าพเจ้ากระทำ บังอาจครั้งนี้มีควรนิก

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานความหนังสือฎีกาของเล่าปีตรงกับฉบับภาษาจีนว่า ข้าพระพุทธเจ้าเล่าปีประกอบด้วยสติปัญญาของขุนนาง ได้รับพระมหากรุณาธิคุณทรงโปรดให้ดำรงตำแหน่งนายพลชั้นพิเศษ เป็นผู้บัญชาการสามเหล่าทัพ เกิดทุนพระกระแสน้ำสั่งอยู่ภายนอก มิสามารถกวาดล้างเหล่าโจรขบถที่สร้างภัยพิบัติกอบกู้ให้ราชสำนักสงบสุขเป็นเวลานานแล้ว เป็นเหตุให้พระองค์ทรงล่าช้า มิได้พระราชทานคำสั่งสอน ภายในจักรวาลยังโศครายมิได้โชคดี ได้แต่ทรงกังวลพวกปฏิบัติโทษอยู่ข้างพระวรกาย ข้าพระพุทธเจ้าประจวบคนใช้หนัก ให้เคียดแค้นและเจ็บใจ

ในอดีตที่ผ่านมาตั้งโต๊ะได้กบฏต่อราชบัลลังก์ หลังจากนั้นมาบรรดาผู้เหี้ยมโหดชั่วร้ายต่างผาดโผน ใช้อำนาจป่าเถื่อนทารุณ ริดนาทาเรนทั่วทั้งแผ่นดิน อาศัยพระบรมเดชานุภาพ พระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อม ...

สวรรคตเบื้องบนลงโทษ พวกกบฏทรราชถูกสังหารพร้อมกันประจวบหน้าแข็งค่อยๆ ละลายไปที่ละเล็กละน้อย เหลือเฉพาะโจโฉผู้เดียวเท่านั้น ที่นานมาแล้วยังมีอาจกำจัดได้ โจโฉยึดอำนาจประเทศโดยพลการ จิตใจกำริบเสิบสานก่อการกบฏชั่วร้าย ข้าพระพุทธเจ้าในคราก่อนได้ร่วมมือกับเซียวเคี้ยงเจียงกุนซึ่งเป็นผู้บัญชาการสวนกลางตั้งสินวางแผนปราบปรามโจโฉ ความลับมีมิติดชิด ตั้งสินต้องถูกทำร้าย ข้าพระพุทธเจ้าต้องแตกขานสูญเสียที่ยึดครองความจงรักภักดีหมายกู่ชาติมิประสบผลสำเร็จ จึงทำให้โจโฉยิ่งโหดเหี้ยมเป็นกบฏชั่วร้ายยิ่งนัก พระนางฮองเฮาถูกสังหาร ราชบุตรถูกทำร้ายด้วยยาพิษ มาตรามั่นจะรวบรวมบรรดาพันธมิตร ปรารถนามานะลงแรง แต่ก็อ่อนแอไม่เกรียงไกร หลายปีมานี้จึงยังมีประสบผล มักเกรงว่าจะ

สิ้นชีวิต เสียก่อนที่จะได้แทนคุณประเทศชาติ ยามจะหลับนอนก็ต้องถอนใจ ยามสายัณห์ก็ให้หวาดหวั่น
สาหัสยิ่งนัก

... ข้าพระพุทธเจ้าได้ตรึกตรองพิจารณาแบบแผนโบราณกาล อาศัยความเหมาะสมแอบอ้างใช้อำนาจตั้ง
ตนขึ้นเป็นขุนนางผู้สูงศักดิ์ ดำรงตำแหน่งได้ซิม้าฮั่นตั้งอ่อง ...

บรรดาเพื่อนร่วมรับราชการได้บีบบังคับเร่งรีบให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นแต่สัจธรรม ข้าพระพุทธเจ้าครั้งจะ
ถอนตัวออก ข้าศึกศัตรูยังมีถูกตัดหัวเอาไปแขวนไว้ กภัยพิบัติของชาติยังมีหมดไป ศาลบรรพชนรอแร่ใกล้
จะเอียงล้ม บ้านเมืองจวนจะล่ม ข้าพระพุทธเจ้าโดยซื่อสัตย์สุจริตใจให้โศกเศร้ากังวล วันที่ศิระจะต้อง
แหलगลาญมาตราบรับหน้าที่เพื่อการเปลี่ยนแปลง หวังผดุงให้ราชสำนักได้สงบสุข มันจะต้องลายน้อย
ไฟก็มีขอปฏิเสธ จึงตัดสินใจค่อยตามที่ประชุมปรึกษาของปวงชน ไหว้คารวะรับตราพระราชลัญจกรเพื่อ
เทิดทูนอาณาเขตของประเทศชาติ แหงนหน้า แต่ว่าเคารพพระราชทินนาม ทรงโปรดเมตตาในตำแหน่งที่
สูงส่ง ขอใคร่ครวญรับใช้สนองพระเดชพระคุณ ใจกังวลอย่างสุดซึ้ง ด้วยตำแหน่งสูงต้องหวาดหวั่น แต่
ความเกรงกลัวก็ต้องหยุดพัก ประดงอยู่ใกล้หุบเขามรณะ ไฉนจะมียอกแรงสุดความสามารถ ด้วยความ
ซื่อสัตย์ปุนบำเหน็จรางวัลทั้งหกทัพควมคุมผู้คน ผู้รักสัจธรรมสนองโองการสวรรค์ ค่อยตามกาลเวลา
ตะครุบปราบปรามกบฏทรยศที่เหี้ยมโหด เพื่อความผาสุกของบ้านเมือง ขอถวายบังคมนอบน้อมถวายฎีกา
เพื่อทรงทราบ

ฎีกาของเล่าปี่ดังกล่าวมีความหมายแต่เพียงพิธีการว่ายอมรับอำนาจของพระเจ้าเหี้ยนเต้แห่งราชวงศ์ฮั่น
แต่ก็ได้บ่งบอกความนัยถึงการ ยอมรับอำนาจของปวงชน จึงได้ทำการปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮั่นตั้งอ่อง
ตั้งนั้นจึงเป็นฎีกาที่ไม่ประสงค์ต่อพระบรมราชวินิจฉัย และนัยที่บ่งบอกในฎีกานี้ก็คือการประณามโจโฉ
ต่อโจโฉเอง เพราะเล่าปี่ทราบดีว่าฎีกา ฉบับนี้จะต้องผ่านมือโจโฉก่อน หากจะกล่าวถึงที่สุดแล้วฎีกานี้ก็
คือการประกาศศักดาภาพของเล่าปี่ที่สถาปนาตนเองขึ้นเสมอกับโจโฉอย่างหนึ่ง และการประณามโจโฉ
อีกอย่างหนึ่งเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทั้งมนต์คุ้มเมือง (ตอนที่429)

เล่าปี่เสียอ่อนวอนขงเบ้ง ที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนาง ข้าราชการไม่ได้ จึงยอมรับอิสริยยศเป็นฮั่น
ตั้งอ่อง แล้วจัดทำพิธีปราบดาภิเษกที่นอกเมืองฮั่นตั้ง และแต่งตั้งทายาททางการเมือง ตลอดจนขุนนาง
ตามตำแหน่งจนครบถ้วน จากนั้นจึงแต่งฎีกากราบบังคมทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ทรงทราบ

เล่าปี่ให้เจ้าหน้าที่นำฎีกาเข้าไปเมืองสุโต แต่ขณะนั้นโจโฉไปพักผ่อนอยู่ที่วังวุยอ่อง ณ เมืองเจียบกุน
พนักงานสำนักราชเลขาธิการ จึงส่งฎีกาของเล่าปี่ไปให้โจโฉที่เมืองเจียบกุน

พอโจโฉรู้ความตามฎีกาของเล่าปี่แล้วก็โกรธเล่าปี่เป็นอันมาก สามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้
พรรณานความโกรธของโจโฉว่า จึงตำเล่าปี่ว่าไอ้ชาติทอเสื่อขาย ตั้งตัวเองเป็นเจ้า กูจะกำจัดเสียให้ได้
แล้วสั่งให้ทหารเก็บฎีกาของเล่าปี่ไว้ ไม่น่าความขึ้นกราบบังคมทูลตามระเบียบ

วันรุ่งขึ้นโจโฉจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในสังกัดวุยอ่อง ปรารภความตามฎีกา
ของเล่าปี่แล้วว่า พฤติกรรมของเล่าปี่ตั้งนี้เป็นกรบฏ เป็นอันตรายต่ออาณาประชาราษฎรทั้งปวง
จำเป็นต้องกำจัดเสียให้สิ้นซาก จึงสั่งให้เกณฑ์ทหารและอาวุธยุทธโศปกรณ์จากบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่
ขึ้นกับเมืองหลวงครั้งใหญ่ที่สุด หวังจะแต่งกองทัพใหญ่เพื่อกำจัดเล่าปี่ให้ราบคาบในคราวเดียว

ในขณะที่โจโฉกำลังสั่งราชการด้วยความโกรธแค้นเล่าปี่อย่างรุนแรงนั้น บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง
ต่างพากันเจียบกริบ เพราะหลังจากสิ้นขุนสก ซุนฮิวแล้ว บรรดาขุนนางข้าราชการที่เหลือ อยู่ต่างก็เกรง
กลัวโจโฉ ไม่กล้าหักท้วงให้เป็นที่ขัดใจ จะเพ็ดทูลสิ่งไรก็หวังให้ต้องใจของโจโฉเป็นหลัก มิพักต้อง
คำนึงถึงความถูกต้อง ความเป็นธรรม และความร่มเย็นเป็นสุขของแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร เพราะ
บทเรียนของขุนสกและซุนฮิวที่ถูกโจโฉบีบคั้นจนถึงแก่ความตายได้เป็นที่ประจักษ์แก่ขุนนางข้าราชการทั้ง
ปวง

ทันใดนั้นก็มิขุนนางผู้หนึ่งลุกขึ้น เดินไปค้ำบโจโฉและทูลโจโฉ ว่าอย่าเพิ่งออกไปให้ทหารล่ามาก่อน
ข้าพเจ้ามีอุบายสิ่งหนึ่งมิพักให้ไปรบเลย จะให้เล่าปี่มีภัยขึ้นในเมืองเสฉวนต่างๆ ได้ ถ้าเห็น ฮิดโรยแล้วจึง
ค่อยยกไปให้มีชัยชนะโดยง่าย

ขุนนางผู้นั้นกล่าวความท่ามกลางบรรยากาศอันเจียบกริบ ในขณะที่โจโจหันหน้ามามองขุนนางผู้นั้นด้วยความสนใจ เห็นเป็นสมาลีเจ้ากรมกำลังพลซึ่งถึงแม้โจโจจะไม่ชอบอัธยาศัยเพราะประจักษ์แก่ใจด้วยลักษณะรลัษณ์ว่าสมาลีเป็นคนเจ้าเล่ห์มากเหลี่ยม และจะหักหลังในวันหน้า แต่เนื้อหาและถ้อยคำของสมาลีนั้นล้าลึกหลักแหลมนัก โจโจจึงขมใจฟังจนสิ้นความพอฟังความจบแล้วโจโจก็ดีใจ ถ้ามสมาลีว่าแผนการของท่านเป็นประการใด

สมาลีจึงว่า ข้าพเจ้าขอเสนอกลยุทธ์ที่มีชื่อว่า ล่อเสือออกจากถ้ำ ด้วยบัดนี้เล่าปีปิดพลั่วไม่คืนเมืองเกงจิวแก่ขุนกวน ขุนกวนโกรธจึงคิดอ่านเอาน้องสาวซึ่งยกให้เป็นภรรยาเล่าปีกลับคืนเมืองกังตั้ง เล่าปี ก็กินแหงนแครงใจขุนกวนอยู่ ชอบที่ช่วยอ่องจะแต่งคนไปหว่านล้อม ให้ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว เล่าปีก็จะเกณฑ์ทหารจากเมือง เสฉวนและเมืองฮันตั้งไปช่วยเมืองเกงจิว กองทัพเมืองเสฉวนและเมืองกังตั้งก็จะสู้รบกันจนอ่อนล้าอิดโรยลง ท่านจึงยกกองทัพไปตีเอาเมืองฮันตั้งและเมืองเสฉวน เล่าปีจะถอยกลับมาช่วยเมืองเสฉวนก็จะเสียเมืองเกงจิว จะไม่ยกกลับมาก็จะเสียเมืองฮันตั้งและเมืองเสฉวน เล่าปีจะรุกหน้าแลถอยหลังก็ขัดสนคงจะเสียที่แกว้ออ่องเป็นมั่นคง

โจโจได้ฟังแผนอุบายของสมาลีดังนั้นก็กระจางใจตัดสินใจดำเนินการตามอุบายของสมาลี ให้อาลักษณ์แต่งหนังสือถึงขุนกวนแล้ว ส่งให้บวทงที่ปรึกษาผู้มีวาทีศิลป์เป็นทูตถือหนังสือนั้นไปให้แก่ ขุนกวนที่เมืองกังตั้ง ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองของขงเบ้งบรรลุผลอย่างสมบูรณ์ กำลังจะก้าวไปสู่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สาม บัดนี้ได้เผชิญกับกลยุทธ์ที่ร้ายกาจชนิดหนึ่ง ซึ่งเสนอโดยสมาลียอดกุนซือคนสำคัญของ ราชสำนัก ซึ่งในขณะนี้มีตำแหน่งเป็นที่เจ้ากรมกำลังพล ถ้าหากเล่าปี และขงเบ้งแก่กล้าไม่ตกแล้ว ไม่เพียงแต่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามจะบรรลุไม่ได้เท่านั้น แม้ผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ที่ได้มาก็อาจรักษาไว้ไม่ได้ด้วย แต่การจะเป็นประการใดใ้ว่าจะขึ้นกับสติปัญญาของมนุษย์ หากต้องเป็นไปตามลิขิตสวรรค์อันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

บวทงเดินทางไปถึงเมืองกังตั้งก็ถูกนำเข้าไปพบขุนกวนในเวลาอันรวดเร็ว ขุนกวนรับหนังสือของโจโจมาอ่านดูก็รู้ความว่าบัดนี้โจโจ ถือว่าเล่าปีเป็นศัตรูของราชสำนักที่จำเป็นต้องกำจัดให้สิ้นสูญ เพื่อความไปบุลย์ของแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์ จึงให้ขุนกวนคุมกองทัพยกไปตีเมืองเกงจิวและบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งปวง โดยโจโจจะยกกองทัพไปตีเมืองฮันตั้งและเมืองเสฉวน

เมื่อกองทัพเหนือได้รวม กระหน้าโจมดีเล่าปีตั้งนี้แล้ว คงจะได้ชัยชนะโดยง่าย และเมื่อแผ่นดินเป็นสุขแล้วจะแบ่งแคว้นเกงจิวให้ขุนกวนปกครองดูแลครั้งหนึ่ง

ขุนกวนทราบความดังนั้นก็สั่งขุนนางฝ่ายการทูตให้เชิญบวทงไปพักที่ตึกรับรองแขกเมืองก่อน แล้วจะแจ้งการตัดสินใจให้ทราบ ครั้นบวทงออกไปแล้วขุนกวนจึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่าโจโจมีหนังสือมาดังนี้ จะคิดอ่านประการใด

เตียวเจียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่จึงว่า โจโจครองอำนาจเป็นใหญ่ ภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ มีความชอบธรรมและมีอำนาจตามกฎหมายในการปราบปรามแผ่นดินให้สงบสุข อันเมืองกังตั้งกับราชสำนักนั้นไม่มีความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ใดๆ ต่อกัน แต่มาเกิดเป็นสงครามต่อกันหลายครั้งหลายหนก็เพราะเล่าปีเป็นต้นเหตุ เมื่อครั้งสงครามเมืองหับป่าทั้งสองฝ่ายจึงได้ตกลงเป็นไมตรีกัน ดังนั้นเมื่อ วุ้ยอ่องให้บวทงถือหนังสือมาดังนี้ท่านจงผ่อนปรนตามหนังสือของวุ้ยอ่องจึงจะชอบ

อันเตียวเจียวผู้นี้แต่ไหนแต่ไรเรามีทัศนคติที่จะอ่อนน้อมประนีประนอมกับโจโจ แต่ในอดีตไม่อาจทัดทานความคิดของจิวยี้และโลซกได้ ครั้นบัดนี้สิ้นจิวยี้และโลซกแล้วความคิดเห็นของเตียวเจียวจึงมีฐานะครอบงำบรรยากาศการเมืองในแคว้นกังตั้ง

โกะหยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาอีกผู้หนึ่งได้ฟังคำเตียวเจียวดังนั้นก็ตั้งว่า อันโจโจครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองหลวง มีกำลังกองทัพเข้มแข็ง และมีโจหยินเป็นแม่ทัพใหญ่รับผิดชอบพื้นที่ภาคใต้ เหตุ โจโจจึงไม่ใช้กองทัพของโจหยิน กลับต้องให้เมืองกังตั้งของเรายกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวก่อน จึงเกรงว่าจะเป็นอุบายให้เราและเล่าปีเป็นศึกกันแล้ว โจโจก็จะซ้ำเติมเอาในภายหลัง จึงชอบที่ท่านจะเกี่ยงให้โจโจยกกองทัพมาตีเมืองเกงจิวก่อน แล้วเราจึงค่อยยกกระหนาบขึ้นไป ทั้งควรจะดูลาดเลาว่ากวนอูเตรียมการป้องกันรักษาเมืองเกงจิว ประการใด

ฝ่ายจูกัดกันซึ่งเป็นพี่ชายของขงเบ้งและเป็นที่ปรึกษาของขุนกวน ได้ยินคำโกะหยงดังนั้นก็เสนออ้างว่าเมืองกังตั้งเราสงบสุขมาช้านาน โจโจไม่กล้ายกกองทัพมารุกรานก็เพราะเห็นว่าท่านกับเล่าปีมีไมตรีต่อกัน อันการที่ท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวก็จะผิดใจกับเล่าปี โจโจก็จะสิ้นที่เกรงใจ อันตรายก็จะเกิดแก่เมืองเรา ข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่าน ดำรงไมตรีกับเล่าปีเอาไว้ก่อน แม้ขัดสนแล้วจึงค่อยผูกไมตรีกับโจโจ

จุกัดกินได้เสนอต่อไปว่า ข้าพเจ้ารู้ว่ากวนอุซึ่งตั้งอยู่เมืองเกงจิวนั้น เล่าปี่ก็ขอเมียให้จนเกิดบุตรสองคน เป็นหญิงคนหนึ่ง เป็นชายคนหนึ่ง บุตรหญิงนั้นยังหาสามีได้ ข้าพเจ้าจะขอเป็นพ่อสื่อไป ขอให้แก่บุตร ท่าน ถ้ากวนอุยอมให้แล้วเราจึงจะคิดการกับกวนอุไป กำจัดโจโฉเสีย ถ้ากวนอุยอมให้เราก็จะไปช่วยโจโฉรบเอาเมืองเกงจิว

ขุนกวนแม้เชื่อถือและเกรงใจเตียวเจียว แต่ก็เห็นว่าเป็นคำปรึกษาที่มีลักษณะยอมจำนนแต่ด้านเดียว ส่วนโกะหยงนั้นมีลักษณะตั้งรับโดยไม่มีข้อปฏิบัติที่ชัดเจน แต่ความเห็นของจุกัดกินนั้นแจ่มแจ้งยิ่งนัก ขุนกวนพิเคราะห์แล้วเห็นว่าเมืองกังกังตั้งร่มเย็นเป็นสุขก็เพราะโจโฉยกเกรง เนื่องจากเมืองกังกังตั้งและเมืองเสฉวนมีไม้ตรีตอกัน หากสิ้นที่เกรงใจแล้วความเสียงภัยก็จะบังเกิดขึ้น แต่ความใคร่ได้เมืองเกงจิวไว้เป็นสิทธิก็เหมือนหนองซึ่งกัลลอยู่ในอกมาช้านาน หากไม่รักษาให้หายแล้วความทุกข์ก็จะไม่สิ้น ชีวิตขุนกวนก็จะหมองไหม้เป็นนิรันดร ข้อเสนอของจุกัดกินจึงสอดคล้องกับความต้องการของขุนกวนมากที่สุด

ดังนั้น ขุนกวนจึงสั่งให้พนักงานฝ่ายพิธีการทูตไปแจ้งแก่บวทง ที่ดีกรับรองแขกเมืองว่า จะดำเนินการตามข้อเสนอของโจโฉ และให้บวทงกลับไปแจ้งความให้โจโฉทราบ ในขณะที่อีกด้านหนึ่งขุนกวน ก็สั่งให้จุกัดกินทำหน้าที่เป็นพ่อสื่อไปสวามิภักดิ์กับบุตรสาวกวนอุที่เมืองเกงจิว

จุกัดกินรับคำสั่งขุนกวนแล้วจึงคำนับลาออกไปเตรียมการ หลังจากนั้นอีกสองวันเป็นวันฤกษ์ดี จุกัดกินจึงคุมขบวนออกเดินทางไปเมืองเกงจิว ทหารรักษาการณ์ทราบความจึงพาจุกัดกินเข้าไปหากวนอุ ทั้งสองฝ่ายคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว กวนอุจึงถาม ว่าจุกัดกินท่านเดินทางมาครั้งนี้ มีประสงค์สิ่งใด หรือ จุกัดกินจึงว่าข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้ด้วยพระของขุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้าเป็นพ่อสื่อมาคำนับท่าน ด้วยขุนกวนนั้นมีบุตรชายอยู่ผู้หนึ่ง บุคลิกลักษณะโอโง่งดงาม มีสติปัญญาหลักแหลม และทราบว่าท่านก็มีบุตรสาวอยู่ผู้หนึ่ง ขุนกวนมีความปรารถนาจะเป็นทองแผ่นเดียวกันกับท่านเพื่อผูกไมตรีเหนือได้แม่น้ำแยงซีให้มีความร่มเย็นเป็นสุขสถาพร แล้วช่วยกันกำจัดโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติต่อไป จึงให้ข้าพเจ้ามาสู่ขอบุตรสาวท่านให้แก่บุตรชาย

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่จุกัดกินด้วยเสียงอันดังว่า อันบุตรของเรานี้เป็นชาติเชื้อเหล่าเสือ ไม่สมควรจะให้แก่สุนัข ท่านว่ามาดังนี้ถ้าเรามีคิดเห็นแก่หน้าขงเบ้งน้องของท่าน เราก็จะฆ่าท่านเสียเลย

กวนอุกล่าวกับจุกัดกินด้วยแรงโทสะดังนั้นแล้ว จึงสั่งทหารให้ขับไล่จุกัดกินกลับไปเมืองกังกัง จุกัดกินเห็นอากัปกิริยาของกวนอุโกรธอย่างรุนแรงซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนดังนั้นก็ตกใจ รีบคำนับลากวนอุกลับไปเมืองกังกัง แต่เพลานั้น ความตระหนงและเยอหยิ่งของกวนอุในครั้งนี้อาจถือได้ว่าเป็นความตระหนงและเยอหยิ่งจนเกินผู้คน และเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของกวนอุที่มีผลต่อการทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่สามพี่น้องแห่งสวนท้อได้ทุ่มเทสรรสร้างตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

ในประการแรกด้วยแรงแห่งโมหะและโทสะ กวนอุลืมตระหนักไปว่าเล่าปี่ก็เคยแต่งงานเป็นน้องเขยของขุนกวน จึงไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะหยามเหยียดว่าขุนกวนเป็นเชื้อสายสุนัข ซึ่งเท่ากับเหยียดหยามเล่าปี่ ด้วยว่าเป็นคนใจนอมเป็นน้องเขยของสุนัข ในประการนี้ทำให้เห็นได้ว่าเพราะยศศักดิ์ของเจ้าเมืองเกงจิว จึงทำให้กวนอุมืดบอดไปด้วย อำนาจแห่งโมหะและยศศักดิ์ จนผิดไปจากกวนอุคนเดิมอย่างสิ้นเชิง

ในประการที่สอง ท่าทีของกวนอุครั้งนี้เป็นการละเมิดคำที่ว่า เหนือรบโจโฉ ได้ร่วมมือขุนกวนซึ่งขงเบ้งให้ไว้สำหรับรักษาเมือง เกงจิวไว้มิให้เป็นอันตราย เพราะเป็นท่าทีที่ก่อศัตรูกับขุนกวน ผลักดันให้ขุนกวนต้องร่วมมือกับโจโฉมาทำอันตรายเมืองเกงจิว ในครั้งที่ขงเบ้งจะมอบตราสำหรับเมืองแก่กวนอุก่อนที่จะยกทหารไปช่วยเล่าปี่ ยึดเมืองเสฉวนนั้น ขงเบ้งก็ได้ไต่ถามแล้วว่าถ้าขุนกวนและโจโฉยกกองทัพกระหนาบเข้ามาโจมตีจะทำประการใด

กวนอุตอบว่าจะรบกับทั้งสองฝ่ายถึงจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต ขงเบ้งจึงเตือนว่าถ้าทำเช่น นั้นจะพ่ายแพ้และเสียทั้งเงินเสียการของเล่าปี่ จะต้องใช้อุบายผูกมิตรกับขุนกวนแล้วร่วมมือโจโฉแต่ด้านเดียว กวนอุรับคำ ขงเบ้งจึงให้คาถา แปรคำสำหรับรักษาเมือง เมื่อกวนอุสัญญาเป็นมั่นเหมาะแล้วขงเบ้งจึงมอบตราสำหรับเมืองให้ ท่าทีของกวนอุในครั้งนี้ จึงเป็นท่าทีที่ทั้งคาถาแปรคำ ทำลายเกราะชายเพชรที่คุ้มกันเมืองเกงจิวในบัดนั้น

ฝ่ายจุกัดกินถูกกวนอุขับไล่ออกจากเมืองเกงจิว ได้รับความอับยศอดสูยิ่งนัก ครั้นกลับไปถึงเมืองกังกังจึงเข้าไปหาขุนกวน รายงานความทั้งปวงให้ทราบ แล้วว่าเมื่อกวนอุไม่เลือกทางสันติ ท่านก็จงร่วม มือกับโจโฉยกไปตีเมืองเกงจิวเถิด

ขุนกวนได้ยินว่ากวนอุตหมิ่นว่าเป็นเพียงสุนัขก็โกรธกวนอุเป็นอันมาก กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เหตุใดกวนอุจึงดูหมิ่นเราถึงเพียงนี้ ว่าแล้วจึงสั่งให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองและขุนนางข้าราชการทั้งปวง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปัญญาวิปาส (ตอนที่430)

ขุนกวนรับข้อเสนอของจูกัดกินที่ให้ผูกคอกกับกวนอุก่อน หากไม่สำเร็จจึงค่อยร่วมมือกับโจโฉตีเมืองเกงจิ๋ว แต่กวนอุละเมียดคำสัญญาที่ให้ไว้ต่อขงเบ้ง ละทิ้งคาถาแปดคำสำหรับคุ้มเมืองเกงจิ๋วเสีย ดูหมิ่นลูกชายขุนกวนว่าเป็นลูกสุนัข ไม่คู่ควรกับลูกสาวของตัวซึ่งเปรียบประดุจลูกเสือ ทำให้ขุนกวนโกรธเป็นอันมาก

ครั้นบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงมาประชุมพร้อมกันแล้ว ขุนกวนจึงปรารถนาความว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เปาเจิดซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ท้วงติงว่า อันโจโฉนี้คิดจะใคร่ชิงเอาราชสมบัติพระเจ้าเหี้ยนเต้กินานอยู่แล้ว แต่ทว่าเกรงเล่าปี่อยู่จึงมีอาจทำการได้ แลบัดนี้ให้คนถือหนังสือมาจะให้เราไปตีเอาเมืองเกงจิ๋ว นั้น ก็เหมือนหนึ่งจะแกล้งเอากั๊กมาให้เรา

ขุนกวนยังแรงด้วยความโกรธ จึงแก้ว่าคำเปาเจิดท่านไม่ชอบ เพราะเล่าปี่เคยให้คำมั่นสัญญาว่าจะคืนเมืองเกงจิ๋วแก่เราแต่บัดพลีเสีย เรามีความแค้นและคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วอยู่ช้านานแล้ว บัดนี้เป็นที่เพราะขงเบ้งจะยกกองทัพไปตีเมืองฮันต๋งและเมืองเสฉวน เล่าปี่รับศึกสองด้านก็จะพะว้าพะวัง เราจะได้ชัยชนะโดยง่าย

เปาเจิดยังคงท้วงต่อไปว่า โจโฉมีกองทัพใหญ่ประจำภาคใต้ โดยให้โจหยินเป็นแม่ทัพ ตั้งอยู่ที่เมืองอ้วนเซี่ย ส่วนแฮหัวตุ้นอยู่รักษาเมืองชงหยง มีอาณาเขตติดต่อใกล้กับแดนเมืองเกงจิ๋ว เป็นทางสะดวก หาได้มีภูเขาสูงชันหรือพระมหาสมุทรขวางกั้นแต่อย่างใดไม่ เหตุใดจึงไม่ยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิ๋วเสียเองซึ่งโจโฉให้ ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วตั้งนี้ จะมีสังเกตเห็นความผิดปกติประหลาดดอกหรือ

การข่าวของเปาเจิดยังคงล่าช้า เพราะในขณะนั้นเล่าปี่ยึดเมืองชงหยงไว้ในอำนาจได้แล้ว แต่ข้อเสนอของเปาเจิดนั้นครั้งขุนกวนได้ตรองแล้วก็รู้สึกว่ามีลึกลับคมในอยู่จริง ขุนกวนจึงอึ้งตรองความอยู่บนที่ว่าการเปาเจิดจึงกล่าวสืบต่อไปว่า ท่านจงใช้ทหารไปหาโจโฉว่าให้ใช้ โจหยินไปรบเอาเมืองเกงจิ๋วเถิด ถ้ากวนอุก็จะยกไปตีเมืองอ้วนเซี่ย แล้วท่านจึงยกไปตีเมืองเกงจิ๋วก็จะได้ไม่ขัดสน

ข้อเสนอของเปาเจิดเป็นแผนการอธิบายอย่างเดียวกันกับแผนการของสมากี้ เป็นแต่ว่าอธิบายของสมากี้นั้นเป็นแผนลวงให้เสียอย่างเล่าปี่ยกทัพออกจากถ้ำคือเมืองเสฉวนไปช่วยเมืองเกงจิ๋ว แต่แผนการอธิบายของเปาเจิดเป็นแผนการที่ทำให้กวนอุยกทัพจากเมืองเกงจิ๋วไปตีเมืองอ้วนเซี่ย แล้วให้ขุนกวนฉวยโอกาสนั้นยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงสั่งทหารถือหนังสือไปให้โจโฉ ที่เมืองเจียบกุน ขอให้โจโฉสั่งโจหยินให้ยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว แล้วขุนกวนก็จะยกกองทัพตีกระหนาบขึ้นไป

โจโฉได้ทราบความตามหนังสือของขุนกวนแล้วก็มีความยินดี จึงตั้งให้บวนทงเป็นที่ปรึกษา และให้ไปช่วยราชการอยู่กับโจหยินที่เมืองอ้วนเซี่ย เพื่อคิดอ่านวางแผนยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วตามหนังสือของขุนกวน โจโฉสั่งการแล้วจึงแจ้งแก่ทูตจากเมืองกังตั๋งให้กลับไปรายงานความแก่ขุนกวน และให้ขุนกวนยกกองทัพเรือไปตีเมืองเกงจิ๋ว เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ทางฝ่ายเล่าปี่เมื่อได้สถาปนาอิสริยยศเป็นฮันต๋งอ๋อง จัดแจงการปกครองบ้านเมืองและแต่งตั้งขุนนางข้าราชการเสร็จสิ้นแล้ว จึงให้อูยเอี้ยนคุมทหารอยู่รักษาเมืองฮันต๋ง แล้วยกกองทัพกลับไปเมืองเสฉวน ให้เปลี่ยนชื่อเมืองเอ็กจิ๋วซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเสฉวนว่าเมืองเซงโตหรือที่เรียกในปัจจุบันว่าเมืองเฉิงตู แล้วให้จัดแจงสร้างวังสำหรับตำแหน่ง ฮันต๋งอ๋องและจัดแจงบ้านเมืองให้เหมาะสมแก่ฐานะศักดิ์ของฮันต๋งอ๋องตามธรรมเนียมทุกประการ

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า เมื่อเล่าปี่กลับถึงเมืองเสฉวนแล้ว ได้บัญชาให้ขุนนางข้าราชการก่อสร้างวังสำหรับตำแหน่งฮันต๋งอ๋อง สร้างท้องพระโรงสำหรับราชการ และปรับปรุงสถานที่ราชการตามอย่างธรรมเนียมเมืองที่เชื้อพระวงศ์ระดับอ๋องเป็นผู้ครองทุกประการ กินอาณาบริเวณตั้งแต่เมืองหลวงเก่าซึ่งบัดนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็นเมืองเซงโตจนถึงเมืองเปะจี้จี้ ได้ทำการก่อสร้างอาคารสถานที่ราชการกว่า สี่ร้อยหลัง สร้าง

อาคารศาลาที่พักระหว่างเมือง สร้างศาลาสาธารณะและศูนย์ติดต่อข้อมูลข่าวสารของประชาชน ตลอดจนคลังเสบียงใหญ่ น้อยทุกหัวเมือง ให้ผลิตและสั่งสมอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก เตรียมการทั้งปวงเพื่อดำเนินยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สาม ยึดแผ่นดิน ดงจ้วนหรือดินแดนภาคกลางอันเป็นที่ตั้งราชธานีและหัวเมืองทั้งปวงรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งต่อไป

วันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้รายงานความเข้ามายังเล่าปี่ว่า บัดนี้โจโฉได้ร่วมมือกับขุนกวนคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว เล่าปี่ได้ทราบข่าวราชการลับดังนั้นก็ตกใจ รีบเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าเรื่องราวจะจริงเท็จประการใด และจะคิดอ่านประการใดสืบไป

ขงเบ้งจึงว่า ข่าวคราวทั้งนี้เป็นความจริงตรงกับข่าวที่ข้าพเจ้าได้รับมา และทราบความชัดว่าบัดนี้โจโฉสั่งการให้โจหยินยกกองทัพจากเมืองอ้วนเซียไปตีเมืองเกงจิวจากทางด้านเหนือ ส่วนขุนกวนก็ยกกองทัพเรือเข้าตีเมืองเกงจิวทางด้านใต้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจ รีบถามขงเบ้งว่าขุนซื่อจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงว่าบัดนี้เมืองเกงจิวเป็นเมืองหน้าศึก ขอบที่ท่านจะเลื่อนตำแหน่งกวนอุซึนเป็นที่ยอดทหารเสือ และให้ยกกองทัพไปตีเอาเมืองอ้วนเซียเสียก่อน อย่าให้ทันกองทัพเมืองก้งตั้งยกมา เมื่อเมืองอ้วนเซียแตกแล้วก็จะรับศึกเมืองก้งตั้งแต่ด้านเดียว เห็นจะรับมือได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้บิสิขุนนางกรมการทูตถือหนังสือไปให้กวนอุที่เมืองเกงจิวตามทีขงเบ้งได้เสนอทุกประการ

บิสิไปถึงเมืองเกงจิวแล้วกวนอุได้รับรองต้อนรับทักทายตามธรรมเนียม แล้วถามว่าท่านเดินทางมาเมืองเกงจิวครั้งนี้มีกิจธุระสิ่งใด บิสิจึงแจ้งความที่เล่าปี่แต่งตั้งให้กวนอุเป็นยอดทหารเสือพร้อมกับมอบตราตั้งสำหรับตำแหน่งแก่กวนอุ

กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงถามบิสิว่า เมื่อให้เราเป็นยอดทหารเสือแล้วมีผู้ใดเป็นทหารเสือบ้างเล่า บิสิจึงตอบว่าอันดั่งองค์ตั้งทหารเสือ ห้าคนคือท่านหนึ่ง เดียวหุยหนึ่ง จูล่งหนึ่ง มาเฉียวหนึ่งและฮองตงหนึ่ง กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ไม่พอใจ ลูกซึนยืนแล้วกล่าวว่าเดียวหุยน้อง เราเป็นทหารเสือนั้นขอบแล้ว จูล่งเล่าก็ได้ติดตามที่เราเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาช้านานนับเนื่องเป็นพี่น้องได้ เป็นทหารเสือก็ควรอยู่ ส่วนมาเฉียวก็มีฝีมือเป็นเชื้อชาติตระกูลขุนนางมาหลายชั่วอายุคน จะเป็นทหารเสือเราก็ไม่ขัด แต่ฮองตงนั้นเป็นแต่ เชื้อพลทหารชาติต่ำ เป็นคนแก่ชราหาควรแต่งตั้งให้เสมอด้วยเราไม่

เป็นอันว่าทหารเสือห้าคนนับนอกจากกวนอุแล้ว ในจำนวนสี่คนที่เหลือกวนอุไม่พอใจผู้อื่น คงคิดใจเฉพาะฮองตงอดีตทหารเอกเมืองเตียงสา ขุนพลซาทาที่เคยตกเป็นเชลยด้วยน้ำมือของกวนอุว่าเป็นคนแก่และมีเชื้อพลทหาร อันเป็นชาติวุฒิที่ต่ำ ไม่สมควรยกย่องเสมอด้วยตนเอง ดังนั้นความทะเลาะกันนี้ในยศศักดิ์จึงทำให้กวนอุลืม ตัวลืมกำพืดเดิมที่เป็นแต่เพียงคนบ้านนอกแห่งเมืองโก๋เหลียง และยังหลบหนีคดีอาญาของบ้านเมืองไปสิ้น กวนอุถูกโมหจริตครอบงำอย่างรุนแรงดังนี้แล้วจึงปฏิเสธไม่ยอมรับตราตั้งของเล่าปี่

บิสิเห็นดังนั้นก็ตกใจ แต่ก็ขมใจหัวเราะแล้วกล่าวว่า ซึ่งท่านโกรธว่ากล่าวดั่งนี้มีขอบ ประเพณีก็มีมาแต่ก่อน เหมือนครั้งเสียวโฮ แลโจโฉซึ่งทำราชการด้วยพระเจ้าฮันโกโจมา ก็เป็นที่ขอบพระอภัยมา ครั้นอยู่มาฮันสินซึ่งอยู่ด้วยพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง พระเจ้าฉ้อป้าอ่องไม่นับถือ ว่าเป็นคนตระกูลอันต่ำ ฮันสินจึงหนีมาเป็นข้าทหารทำราชการอยู่ด้วยพระเจ้าฮันโกโจ คุณทหารไปตีเอาเมืองพระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ พระเจ้าฮันโกโจปูนบำเหน็จตั้งให้เป็นขุนนาง อันมียศไปกินเมืองเจ้ มียศศักดิ์มากกว่าเสียวโฮ โจโฉ ซึ่งเป็นข้าหลวงเดิมนั้นอีก เสียวโฮ โจโฉ ก็ได้มีใจคิดอิจฉากัน แลซึ่งท่านกับเล่าปี่ ก็ได้ปฏิบัติเป็นพี่น้องกัน ตัวท่านก็เหมือนพระเจ้าเล่าปี่ ซึ่งตั้งแต่นั้นขอท่านจงเห็นแก่ราชการเถิด อย่าถือเลย จงรับเอาตราตั้งนี้ไว้เถิด

บิสิสมเป็นขุนนางนักการทูต เห็นอาการของกวนอุก็รู้ว่ามาหลงในยศศักดิ์จนเกินตัว จนผิดปกติไป จึงยกความในพงศาวดารแต่ครั้งปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮัน ที่ฮันสินอดีตทหารตระกูลต่ำต้อย เมื่อน้อยถึงขนาดยอมลดตนนักเลงเพื่อเอาชีวิตรอด แต่ด้วยความฉลาด และความมานะพยายาม จึงได้รัเรียนชานาญข้าของในพิชัยยุทธ์ สามารถบังคับบัญชาทหารและคิดอ่านการสงครามได้ล้ำเลิศ แต่กระนั้นพระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็ไม่ชอบใจใช้สอยเพราะถือว่าเป็นทหารไร้สกุล จึงให้เป็นเพียงพลทหารประจำกองเสบียง ฮันสินจึงหนีไปอยู่ ด้วยเล่าปี่ แต่เล่าปี่ก็ไม่รู้จักกิตติศัพท์ของฮันสิน จึงรับเป็นพลทหาร ประจำกองเสบียงเท่ากับตำแหน่งเก่าที่เคยอยู่กับพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ฮันสินก็เสียใจ คิดจะหลบหนีเพราะเห็นว่าเล่าปี่ก็ไม่ต่างอันใดกับพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง มีตาแต่ไม่สามารมองเห็นผู้มีสติปัญญาและฝีมือในการสงคราม แต่เพียงอย่างเดียวเหลือยซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของเล่าปี่รู้จักกิตติศัพท์ฮันสินมาแต่ก่อน ได้พบฮันสินโดยบังเอิญจึงบอกฮันสินว่าอย่าเพิ่งหนีไป แล้วเข้าไปบอกเล่าปี่ให้เชิญฮันสินเป็นแม่ทัพ แต่เล่าปี่ติดธุระเวลาจึงทอดไป

เดียวเหลือียงไปราชการกลับมาถึงก็รีบถามเล่าบั้งว่าได้เชิญฮั่นสินเป็นแม่ทัพแล้วหรือไม่ เล่าบั้งรำลึกได้แต่ก็เข้าไปแล้ว ฮั่นสินได้หนีออกจากกองพลารไปแต่เช้า เดียวเหลือียงจึงให้เล่าบั้งออกคำสั่งปิดด่านทุกด่านแล้วเตรียมการออกไปเชิญฮั่นสิน ตัวเดียวเหลือียงเองก็ออกไปค้นหาฮั่นสินจนพบ แล้วให้ทหารแจ้งข่าวให้เล่าบั้งทราบ เล่าบั้งจึงออกไปเชิญฮั่นสินด้วยตนเองแล้วสถาปนาเป็นแม่ทัพใหญ่ หลังจากนั้นศึกสงครามที่เคยปราบชัยแก่พระเจ้าฉม่อมปาอ่อง มาถึงเจ็ดครั้งก็แปรเปลี่ยน กองทัพฮั่นได้ชัยชนะแก่กองทัพฉม่อมขั้นเบ็ดเสร็จเด็ดขาด พระเจ้าฉม่อมปาอ่องปลื้มชีพพระองค์เองที่ริมแม่น้ำ

เล่าบั้งได้รับชัยชนะแล้วจึงปราบดาภิเษกขึ้นเป็นเจ้า ขนานพระนามว่า พระเจ้าฮั่นโกโจ เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ส่วนเดียวเหลือียงคิดว่าการอยู่ใกล้ผู้มีอำนาจสืบไปจะเป็นภัยแก่ตัวจึงหนีออกจากราชการไปอยู่ป่าเขา และได้ชวนฮั่นสินให้ตามไปด้วยแต่ฮั่นสินปฏิเสธ พระเจ้าเล่าบั้งได้ปูนบำเหน็จยศบรรดาศักดิ์ให้แก่ฮั่นสินให้มีตำแหน่งเป็นอ๋องไปครองเมืองเจ้ ฮั่นสินแม้ไม่เชื่อคำเดียวเหลือียงที่ว่าอยู่ใกล้ผู้มีอำนาจแล้วจะมีภัย แต่ก็กริ่งใจ จึงขอรับพระราชทานพระบรมราชโองการว่าจะมีความผิดประการใด ถ้าหากทำยังเหยียบดิน ดายังเห็นฟ้า ดาบทุกเล่มในเมืองจีน จะไม่ฆ่าฮั่นสิน พระเจ้าฮั่นโกโจก็โปรดพระราชทานให้ตามขอ และมีพระบรมราชโองการให้ประทับข้อความไว้ในดาบทุกเล่มว่า ดาบทุกเล่มไม่ฆ่าฮั่นสิน ถึงเพียงนี้แล้วเสียว โหและโจฉ่าซึ่งเป็นอัศวมหาเสนาบดีของราชวงศ์ฮั่นก็ได้คิดอุบายหรือกีดกันว่าฮั่นสินมีชาติวุฒิต่ำ แต่ต่อมาปรากฏว่าพระเจ้าฮั่นโกโจแคลงพระทัยฮั่นสิน และในที่สุดก็ลงโทษประหารโดยจับฮั่นสินแล้วจำไว้บนศาลาชั้นสอง เพื่อไม่ให้เท้าเหยียบถึงดิน และไม่ให้สายตา มองเห็นท้องฟ้าได้ จากนั้นจึงใช้มีดบั้งตอซึ่งไม่ใช่ดาบประหารฮั่นสิน

กวนอูได้ฟังอุทาหรณ์และคำเปรียบเทียบกับมีฐานะเสมอด้วยเล่าปี่ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานก็ค่อยคลายโทสะ จึงคำนับบิสิแล้ว ว่าแต่แรกเราหาหันคิดไม่ต่อท่านมาว่าดั่งนี้เราจึงคิดขึ้นได้ ถ้าหาไม่เราก็จะได้รับความผิด ว่าแล้วกวนอูจึงคุกเข่าลงคำนับรับเอาตราตั้งจากบิสิ เมื่อบิสิมอบตราตั้งที่ยอดทหารเสือแก่กวนอูแล้ว จึงเอาหนังสือรับสั่งของเล่าปี่ออก มาอ่านต่อหน้ากวนอูว่า พระเจ้าเล่าปี่มีรับสั่งให้ยอดทหารเสือกวนอูยกกองทัพไปตีเอาเมืองฉ้วนเซียให้จงได้

ความรู้สึกนึกคิดของกวนอูในยามนี้เต็มและแรงไปด้วยโมหจริต ทำให้พุทธบัญญัติยามมีดบด ซึ่งเป็นไปตามพุทธภาษิตที่ว่า เมื่อกาลวินาศมาถึง สติปัญญาย่อมวิปลาสแปรปรวนไป

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลาวรับตี (ตอนที่431)

ขุนกวนระแวงว่าโจโฉจะใช้แผนลวงให้ฝ่ายกั๋งตั้งยกไปตีเมือง เกงจิวแล้วจะซ้ำเติมในภายหลัง จึงเกี้ยงให้โจโฉสั่งโจหยินยกไปตีเมืองเกงจิวก่อน โจโฉก็ยอมทำตาม ในขณะที่เดียวกันนั้นทางเล่าปี่ทราบข่าวศึก จึงมีหมายสั่งการให้กวนอูยกกองทัพไปตีเมืองฉ้วนเซีย สกัศกองทัพโจหยินเสียก่อน เพื่อจะได้รับมือกับกองทัพเมืองกั๋งตั้งแต่ด้านเดียว

กวนอูรับหมายของเล่าปี่แล้วจึงให้เป่าสูหยินและบิสองคุมทหารเป็นกองทัพหน้า ยกออกไปตั้งที่นอกเมือง เกงจิวก่อน กวนอูจะคุมทหารเป็นกองทัพหลวงและกวนเป้งเป็นกองทัพหลัง ให้ทุกหน่วยเตรียมการให้พร้อมรเวลาฤกษ์ดีแล้วจะยกไปตีเมืองฉ้วนเซีย

ครั้นจัดแจงแต่งทหารเสร็จแล้ว กวนอูจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงรับรองบิสิที่เรือนรับรองแขกเมืองงานเลี้ยงดำเนินไปจนถึงเวลายามเศษทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานกวนอูว่า บัดนี้ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่กองทัพหน้า เสาบียงและหญ้าสำหรับม้าถูกเพลิงไหม้จนหมดสิ้น กวนอูได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจ สั่งให้เลิกงานเลี้ยงรับรอง รีบใส่เกราะขึ้นม้าพาทหารคนสนิทออกไปที่ค่ายของกองทัพหน้าซึ่งตั้งอยู่ที่นอกเมืองเกงจิว กำกับให้ทหารเร่งดับไฟ ครั้นดับไฟแล้วกวนอู จึงได้สวนต้นสายปลายเหตุที่เกิดเพลิงไหม้ ก็ได้ความเป็นสัจย์ว่าเป่า สูหยินและบิสองจัดงานเลี้ยงสุราแก่ทหารทั้งปวงในกองทัพหน้า ทหารทั้งปวงมัวแต่สาละวนอยู่กับงานรื่นเริงและเสพสุราจนเกิดเพลิงไหม้ขึ้น

กวนอูจึงให้ทหารไปคุมตัวเป่าสูหยินและบิสองเข้ามา แล้วตาดูเห็นว่า เราใช้ให้ท่านยกออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ยังมีท่านจะได้ยกไป ท่านทำให้เพลิงไหม้เสาบียงและเครื่องศาสตราวุธ ผู้คนเจ็บป่วยเป็นอันมากให้เสียราชการไปทั้งนี้ เราจะยกโทษเสียก็ได้ ว่าแล้วกวนอูจึงสั่งทหารให้นำตัวเป่าสูหยินและบิสองไปประหารชีวิต

บิสิเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงเข้าไปค้ำยันกวนอุแล้วว่า ท่านเตรียมการรอกฤษชัย จะยกกองทัพไปทำสงครามไม่ชอบที่จะฆ่านายทหาร ให้เป็นอับมงคลแก่กองทัพ กวนอุได้ฟังก็เกรงใจบิสิ ทั้งเกรงว่าจะเป็นลางร้าย จึงคล้อยตามความเห็นของบิสิ แต่ความโกรธเป่าสูหยินและบิสองที่ไม่รักษาหน้าที่จนเกิดความเสียหายขึ้นยิ่งแรงกล้าอยู่ กวนอุจึงตวาดใส่นายทหารแห่งกองทัพหน้าทั้งสองคนว่า หากมีเห็นแก่หน้าของบิสิแล้วก็จะตัดศีรษะเสีย แต่จะไม่ลงโทษเสียเลยก็จะเป็นเยี่ยงอย่างให้เกิดความเสียหายในภายหลัง

กวนอุจึงสั่งให้เป่าสูหยินและบิสองคนละสี่สิบที่ และถอดออกจากตำแหน่งแม่ทัพกองทัพหน้า แต่ให้บิสองไปรักษาเมืองลำกุน ให้เป่าสูหยินไปรักษาเมืองก้งอัน แล้วสาทัณฑ์โทษของท่านทั้งสองครั้งนี้ถึงตายอยู่แล้ว แต่เรายกโทษให้ครั้งหนึ่ง หากไม่สำนึกหรือทำความผิดซ้ำอีกเราจะตัดศีรษะเสีย แล้วกวนอุจึงขับให้บิสองและเป่าสู หยินออกจากค่าย ให้รีบไปรับหน้าที่ใหม่ในทันที

เป่าสูหยินและบิสองถูกทำโทษและปลดออกจากตำแหน่งดังนั้นก็ได้รับความอับยศอดสูแก่คนทั้งปวง ผูกใจเจ็บกวนอุแต่ขัดคำสั่งมิได้ จึงจำลากวนอุไปรับหน้าที่ใหม่ตามคำสั่งแต่เวลานั้น

เหตุทั้งนี้ทำให้เห็นได้ว่า หลังจากกวนอุได้มาเป็นเจ้าเมืองเกงจิว แล้วด้วยวิสัยหยิ่งทะนงตนจึงทำให้ผู้คนทั่วล้อมกวนอุมากไปด้วย ผู้ประจบสอพลอ และคนเหล่านั้นยอมได้รับความไว้วางใจให้ได้ตำแหน่งแห่งที่ที่ดีกว่าผู้อื่น ทำให้กวนอุยิ่งหยิ่งผยองในขณะที่ความเข้มแข็งเกรียงไกรกลับลดทอนจนอ่อนแอลงโดยไม่รู้สีกตัว ถึงขนาดที่เตรียมการจะไปรบทัพจับศึกแล้วยังเลี้ยงสุรากันเอิกเกริก จนเพลิงไหม้เสบียงอาหารและศาสตราวุธเป็นอันมากดังนี้ ครั้นคนเหล่านั้นทำความผิดก็มีได้ลงโทษให้เด็ดขาด กลับใช้ให้ไปรักษาเมือง สำคัญที่จะมีผลต่อความปลอดภัยและเสถียรภาพของเมืองเกงจิว เพราะทั้งเมืองลำกุนและเมืองก้งอันล้วนเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการรุกรบของเมืองเกงจิวทั้งสิ้น การที่กวนอุให้เป่าสูหยินและบิสองไปรักษาเมืองทั้งสอง โดยที่ไม่รู้ว่าสองนายทหารดังกล่าวผูกพยาบาทอยู่ จึงเท่ากับเป็นการวางกับดักให้กับอนาคตของกวนอุเอง

ครั้นปลดแม่ทัพกองทัพหน้าแล้ว กวนอุจึงตั้งให้เสี่ยวหัวเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ให้มาเลี้ยงและอื้อเจียเป็นทีปรึกษา แล้วเรียกอับนซึ่งเป็นบุตรของหัวและมาอยู่กับกวนอุเข้ามาหาแล้วว่า งอหัวบิดาท่าน และตัวท่านได้ทำคุณแก่เรา ช่วยให้เราหนีโจโฉไปหาเล่าปี่ได้โดยปลอดภัย บัดนี้เราจะยกกองทัพไปทำศึกสำคัญ จึงโอรให้ท่านไปทำราชการที่เมืองเสฉวน แล้วสั่งให้อับนเดินทางกลับไปเมืองเสฉวนพร้อมกับบิสิ

ครั้นค้ำลังกวนอุก็ทำพิธีเซ่นไหว้เทพยดาอารักษ์ และเทพผู้รักษาธงชัยประจำกองทัพเพื่อเตรียมการเคลื่อนพลในวันรุ่งขึ้นตามประเพณีการสงคราม ในยามสี่ของคืนนั้นเทพยดาผู้รักษาธงชัยจึงบันดาลกวนอุฝันว่า มีสุกรตัวหนึ่งดำใหญ่เท่าโคเข้ามากัดเอาเท้ากวนอุ กวนอุก็เอากระบีฟันสุกร สุกรก็สูญหายไป

กวนอุตื่นตกใจขึ้นเห็นเป็นความฝันประหลาดทั้งเป็นเวลาใกล้รุ่ง กวนอุจึงแต่งตัวใส่เกราะ คอยเวลาจนสว่างแล้วจึงให้หาคนเป่าบทรบญกรรมเข้ามาแล้วเล่าความฝันให้ฟัง และถามว่าความฝันของเราครั้งนี้จะดีร้ายประการใด

กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งสุกรมาพัวพันกัดที่เท้าท่านนั้น สุกรก็คือมังกร เป็นสัตว์มงคล เป็นนิมิตหมายว่าท่านจะได้ยศศักดิ์ที่สูงส่งขึ้น อย่าวัดวิตกไปเลย กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ยินดี แต่ก็ยังหวั่นใจว่า จะเป็นนิมิตร้าย เพราะแม้จะเป็นความฝันแต่ในความรู้สึกนั้นยังเจ็บ ปวดชาอยู่ที่ปลายเท้า เป็นที่ประหลาดนัก

พอใกล้เวลาสายบรรดาแม่ทัพนายกองก็เข้ามาที่จวนของกวนอุ กวนอุจึงเล่าความฝันนั้นให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง แม่ทัพนายกองทั้งปวงต่าง ทำนายฝันในประการต่างๆ กัน บ้างก็ว่าดี บ้างก็ว่าร้าย หาที่ยุติมิได้ กวนอุได้ฟังคำทำนายที่แตกต่างหลากหลายดังนั้นจึงรู้สึกรำคาญ ใจปรารถนในท่ามกลางแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า อายุเราก็กว้างแล้วจะเป็นประการใดก็ตามเถิด อันเกิดมาเป็นชายจะกลัวความตายก็หาควรไม่

กวนอุกล่าวคำอันเป็นอับมงคลในยามที่จะยกไปศึกสงคราม ดุจเดียวกับเมื่อครั้งที่จะรับตราตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจิวจากขงเบ้ง จึงคล้ายกับจะเป็นลางวิบัติสำหรับกวนอุ หรือว่านี่คือเทพยดาสังหรณ์ให้เป็นที่สังเกตหนึ่งเล่า

ความฝันของกวนอุในครั้งนี้ก็คล้ายคลึงกับเมื่อครั้งก่อนที่เล่าปี่จะเสียบังทอง ในครั้งนั้นเล่าปี่ฝันว่าถูกเทวดาใช้กระบองตักที่แขนได้รับบาดเจ็บมาครั้งนี้กวนอุฝันว่าหมูตัวใหญ่เท่าโคมากัดที่เท้า อันหมูนี้เมื่อนับตัวอักษรเป็นจำนวนตามความหมายแห่งคัมภีร์อั้งฉี่แล้วย่อมหมายถึงน้ำ และเท้าของกวนอุก็หมายถึงปลายน้ำ ดังนั้นความหมายแห่งความฝันของกวนอุคือจะถูกชาวเมืองก้งตั้งทำร้าย เพราะเหตุที่ประมาทเนื่องจากเข้าใจว่าเป็นหมูแต่แท้จริงคือหมูพิฆาต เช่นเดียวกับหมูพระนารายณ์แปลงไปฆ่าหิรัญยักษ์ที่ม้วนแผ่นดินในรามเกียรติ์ฉะนั้น

กวนอุกกล่าวคำสัจความลงทวารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้เล่าปีให้ทหารถือรับสั่งมาแต่เมืองเสฉวน กวนอุกจึงให้ทหารไปเชิญผู้ถือรับสั่งของเล่าปีเข้ามา หลังจากทำความเคารพตามธรรมเนียมแล้ว ทหารผู้เชิญรับสั่งของฮันตั้งอ่องจึงอ่านรับสั่งของเล่าปีว่า ฮันตั้งอ่องรับสั่งให้เลื่อนตำแหน่งกวนอุกขึ้นเป็นที่เจียงกุนหรือตำแหน่งจอมพลผู้บัญชาการทหารรักษาชายแดน ถืออาญาสิทธิ์ปกครองหัวเมืองทั้งเก้า ซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิ๋ว มีอำนาจประหารชีวิตผู้ได้บังคับบัญชาทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนได้โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบจากเล่าปี

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงทราบรับสั่งของเล่าปีแล้วจึงกล่าว ยกย่องเอาใจกวนอุกว่า ซึ่งความฝันของท่านครั้งนี้เห็นจะเป็นมงคล จึงได้รับเลื่อนยศตำแหน่ง กวนอุกได้ฟังก็มีความยินดี คิดว่าสมกับคำทำนายของกวนเป้งในตอนเช้า จึงมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แล้วจึงพาบรรดาแม่ทัพนายกองไปที่ชุมนุมทหาร สั่งให้ยกกองทัพไปตาม เส้นทางใหญ่ปลายแดนเมืองชงหยงเพื่อจะยกไปตีเมืองอ้วนเซีย

ทางฝ่ายโจหยินได้รับรับสั่งของโจโจแล้ว ยังอยู่ระหว่างการจัดแจงกองทัพ แต่ยังมีทันที่จะได้ยกไปตีเมืองเกงจิ๋ว พอได้ทราบข่าวศึกว่ากวนอุยกกองทัพมาทางแดนเมืองชงหยงจะมาตีเมืองอ้วนเซียก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ประจำการรักษาค่ายคูและประตูหอรับไว้ให้มั่นคง

เด็กหงวนซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาเห็นโจหยินสั่งเตรียมการดังนั้น จึงเข้าไปกล่าวกับโจหยินว่า วัยอ่องมีรับสั่งให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว โดยเมืองกังตั้งจะยกกองทัพตีกระหนาบกระทบขึ้นมา บัดนี้กวนอุยกมาตีเมืองอ้วนเซียจึงเสมือนหนึ่งรนาที่ตาย เพราะทั้งเมืองเกงจิ๋ว เปิดโอกาสให้เมืองกังตั้งเข้าโจมตี จึงควรที่ท่านจะยกกองทัพออกไปรบกับกวนอุ

บวบทงซึ่งเป็นทหารที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งได้ฟังดังนั้นจึงทัดทานว่า กวนอุนี้เป็นยอดทหารเสือ มีฝีมือลือชาปรากฏ การจะต่อสู้ซึ่งหน้านั้นเห็นจะไม่ได้ชัยชนะแก่กวนอุ ท่านจงรักษาเมืองตั้งมั่นไว้ คอยเวลาให้เมืองกังตั้งยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วแล้ว กองทัพกวนอุก็จะระส่ำระสาย ท่านจึงค่อยยกเข้าทำการคงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

ฝ่ายแฮหัวจันนายทหารหนุ่มซึ่งเป็นเชื้อสายในสกุลเส้าหัวญาติของโจโจ ได้ยินคำบวบทงดังนั้นก็ท้วงว่า บวบทงนี้เป็นแต่ฝ่ายนุ่นไม่รู้การสงคราม ซึ่งจะตั้งรับอยู่แต่ในเมืองนั้นไม่ชอบ เพราะกวนอุยกทหารมาแต่ทางไกล ย่อมอ่อนล้าอิดโรย หากท่านยกออกไปรบก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจหยินได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงให้บวบทงอยู่รักษาเมือง โจหยิน และแฮหัวจันจึงคุมทหารยกออกไปรบกับกวนอุ กวนอุทราบวาทะของโจหยินยกมาจึงสั่งกวนเป้งและเสียวฮั่วว่า การรบในครั้งนี้ท่านอย่าเห็นแก่ชัยชนะ จงทำที่เป็นแต่กหนี ล่อให้ข้าศึกไล่

ตามตีมาเถิด กวนเป้งและเสียวฮั่วรับคำกวนอุแล้วจึงยก ทหารออกไปรบกับโจหยินและแฮหัวจัน

ครั้นกองทัพทั้งสองประจันหน้ากัน เสียวฮั่วจึงขี่ม้าออกไปทาบ โจหยินก็สั่งให้เด็กหงวนออกไปรบ ทั้งสองฝ่ายรบกันไม่ถึงเพลงเสียวฮั่วก็ทำที่ทานกำลังฝีมือของเด็กหงวนไม่ได้ และขี่ม้าพาทหารหนี ไปตั้งค่ายใหม่ห่างออกไปสองร้อยเส้น โจหยินและเด็กหงวนก็ยกทหารไล่ตามและตั้งค่ายประชิดไว้

ในวันรุ่งขึ้นกวนเป้งกับเสียวฮั่วก็ยกทหารออกไปทาบอีก โจหยิน แฮหัวจันและ เด็กหงวนก็ยกทหารออกไปรบ ไม่ทันถึงสามเพลงเสียวฮั่วและกวนเป้งก็ทำเป็นแตกหนี โจหยินจึงสั่งให้ทหารไล่ตามตี แต่พอไล่ไปได้ประมาณสองร้อยเส้นก็ได้ยินเสียงทหารเป็นอันมากโห่ร้องออกมาจากซอกเขา ยกไล่ตามมาทางด้านหลัง

โจหยินทราบเหตุการณ์ก็ตกใจ สั่งทหารที่ไล่ตามที่อยู่ข้างหน้าให้ถอยกลับมา แต่ในทันใดนั้นกวนเป้งและเสียวฮั่วก็คุมทหารยกกลับเข้าตี กองทัพของโจหยินจึงตกอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบ โดยกวนอุ คุมทหารจำนวนมากตีมาจากด้านหลัง ส่วนกวนเป้งและเสียวฮั่วตีกระทบเข้ามาจากด้านหน้า ทหารเมืองเกงจิ๋วรบโหมตีเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทหารของโจหยินแตกตื่นตกใจไม่เป็นอันสู้รบ จึงถูกทหารเมืองเกงจิ๋วเข้าฟันขาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจหยินเห็นจะต่อสู้ไม่ได้จึงพาทหารตีฝ่าจะกลับเข้าไปเมืองอ้วนเซีย กวนอุก็นำทหารเมืองเกงจิ๋วไล่ตามตีแฮหัวจันคุมขบวนเป็นกองหลัง เกรงว่าโจหยินจะเป็นอันตรายจึงขี่ม้าพาทหารในกองหลังสกัดขวางกวนอุไว้ พอกวนอุไล่ตามไปทันก็เข้ารบกับแฮหัวจัน ไม่ทันสิ้นเพลง กวนอุก็เอาง้าวฟันแฮหัวจันตกม้าตาย

ในขณะที่เดียวกันนั้นกวนเป้งก็คุมทหารไล่ตามตีขึ้นไปถึงกองกลาง ซึ่งเด็กหงวนคุมอยู่ เด็กหงวนเห็นทหารเมืองเกงจิ๋วไล่ตามมาทันจึงขี่ม้าเข้ารบกับกวนเป้ง ไม่ทันถึงสามเพลงกวนเป้งก็เอาง้าวฟันเด็กหงวนตกม้าตาย

ทหารเมืองเกงจิวเห็นได้ทีก็ไล่ฆ่าฟันทหารเมืองอ้วนเซียบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก แต่โจหยินนั้นพาทหารหนีกลับเข้าเมืองอ้วนเซียได้ กวนอุจก็ยกทหารไล่ตามไปจนถึงแม่น้ำซงกั้ง จึงให้ตั้งค่ายลง เพื่อเตรียมบุกข้ามแม่น้ำยกเข้าประชิดเมืองอ้วนเซียต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โลงเกียรติยศ (ตอนที่432)

เขียนอันศกปีที่สี่สิบสี่ เดือนสิบ กวนอุจนำกองทัพเมืองเกงจิว ไปตีเมืองอ้วนเซีย โจหยินได้นำกองทัพมาสกัดไว้ ในการศึกษาครั้งแรก กองทัพเมืองเกงจิวตีกองทัพเมืองอ้วนเซียแตกพ่ายยับเยิน โจหยิน เสียนายทหารรองถึงสองคน และต้องถอยกลับเข้าไปในเมือง อ้วนเซีย ในขณะที่กวนอุจยกกองทัพติดตามมาถึงแม่น้ำซงกั้ง

ในขณะที่กวนอุจตั้งค่ายเตรียมจะยกข้ามแม่น้ำซงกั้งนั้น สองสุซึ่งรับผิดชอบหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงาน ว่า บัดนี้ขุนกวนได้ตั้งให้ลิบองเป็นแม่ทัพยกทหารมาตั้งอยู่ที่ด่านลกเค้า ซึ่งเป็นด่านใกล้ชายแดนเมืองเกงจิว มีที่ท่าว่าจะยกมาตีเมืองเกงจิว ท่านจะคิดอ่านประการใด

กวนอุจจึงว่าเราก็วิตกอยู่ด้วยการช่างเมืองกั้งตั้ง แต่บัดนี้การศึกษาเมืองอ้วนเซียก็ติดพันใกล้จะแตกหัก ดังนั้นจึงให้ท่านกลับไปเมืองเกงจิว สร้างป้อมไฟเรียงรายตามริมแม่น้ำตั้งแต่ด่านแฮเค้ามาจนถึง แม่น้ำซงกั้ง แต่ละป้อมห่างกันสองร้อยเส้นบ้าง สามร้อยเส้นบ้างตามภูมิประเทศ แล้วแต่งทหารประจำอยู่ตามป้อม ป้อมละห้าสิบคน ผลัดเปลี่ยนเข้าเวรอย่าให้ขาด

ถ้าหากข้าศึกยกกองทัพมาในเวลากลางวันก็ให้สูมควันขึ้นเป็นสัญญาณ ถ้าหากข้าศึกยกมาในเวลากลางคืนก็ให้จุดเพลิงให้สว่างเป็นสัญญาณต่อๆ กัน เมื่อเราเห็นสัญญาณแล้วก็จะรีบยกกองทัพกลับไปช่วยป้องกันสองสุได้ฟังดังนั้นจึงเสนอว่าท่านได้ให้บิฮองและเปาสูหนีไปรักษาเมืองล่ากั้นและเมืองกั้งอัน ซึ่งเป็นหน้าด่านสำคัญ ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าสองคนนี้ถูกท่านถอดออกจากตำแหน่งแล้วมีใจพยายาบท เกรงว่าจะไม่สู้จรดต่อท่าน จึงขอที่จะแต่งทหารไปตรวจตราระมัดระวังเมืองเกงจิว และหัวเมืองทั้งสอง หากเกิดเหตุร้ายจะได้แก้ไขได้ทันที่ กวนอุจจึงว่าเราก็คิดเหมือนกับท่าน จึงได้ให้พั่วโยยกไปสอดส่องดูแลอยู่ก่อนแล้ว สองสุได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบแย้งว่าอันพั่วโยยกผู้นี้เป็นคนโลกเห็นแก่กลาง ไม่ชอบที่ท่านจะไว้วางใจในหน้าที่สำคัญ ควรที่ท่านจะได้ให้เตียวลุยยกกองเสบียงซึ่งมีความสัตย์ซื่อไปทำหน้าที่แทนจึงจะชอบ ทั้งเตียวลุยก็มีสติปัญญาและมีฝีมือ แม้การหนักเบา ก็เห็นจะป้องกันรักษาเมืองเกงจิวให้เป็นอันตรายได้

กวนอุจไม่ฟังคำสองสุ กลับแย้งว่าอันเตียวลุยผู้นี้ชั่วดีประการใด เรารู้กระจางแก่ใจดี ซึ่งให้รับผิดชอบกองเสบียงก็เหมาะสมแก่ตัวแล้ว อย่าได้ระแวงระวังจนเกินการเลย

สองสุได้ฟังดังนั้นก็ไม่อาจต่อถ้อยร้อยคำได้สลับไป จึงคำนับลากวนอุจ ในขณะที่เดียวกันนั้นกวนอุจก็สั่งกวนเป้งให้จัดแจงเรือเตรียมจะยกข้ามแม่น้ำซงกั้งเพื่อจะยกไปตีเมืองอ้วนเซีย

ทางฝ่ายโจหยินเมื่อถอยกลับเข้าไปในเมืองอ้วนเซียได้แล้วจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปรายงานความศึกแก่โจโจ และทูลขอให้ยกกองทัพมาช่วย จากนั้นจึงหาบวทงมาปรึกษาว่าข้าพเจ้าไม่ฟังคำท่าน ยกออกไปรบกับกวนอุจจึงเสียที่ได้ความอัปยศกลับมา บัดนี้กวนอุจยกกองทัพใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใด

บวทงจึงว่ากวนอุจกำลังฝีมือและสติปัญญาเป็นอันมาก ชอบที่ท่านจะตั้งรับอยู่ในเมือง ให้ทหารทั้งปวงรักษาค่ายคูประตูหอรบไว้ ให้มั่นคง รอคอยโอกาสที่กองทัพเมืองกั้งตั้งยกเข้าตีเมืองเกงจิวแล้ว ค่อยยกไปซ้ำเติมก็จะได้ชัยชนะ

ลิเสียงซึ่งเป็นนายทหารได้ฟังดังนั้นจึงแย้งว่า จะเกรงกลัวกวนอุจ ไปไยกัน อันกวนอุจกำลังวังชาและฝีมือก็แต่ก่อน บัดนี้กวนอุจอายุใกล้จะหกสิบแล้ว ไหนเลยจะมีกำลังวังชาเหมือนกับคนหนุ่ม ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาแต่ทหารสามพันไปจับตัวกวนอุจให้จงได้

บวทงได้ฟังทหารหนุ่มกล่าวดังนั้นก็นึกหมั่นไส้ว่าเป็นลูกเนื้อไม่ รู้จักเสีย จึงบังอาจหาญกล้าขึ้น นึกดังนั้นแล้วบวทงจึงว่าท่านอย่ายกออกไปเลย แม้จะยกออกไปก็ไม่มีวันได้ชัยชนะ ลิเสียงไม่ยอมลดราวาศอกแย้งกลับมาในทันทีว่า ท่านไหนจะกำจัดข้าศึกเสียได้ไม่รู้หรือ ในพิชัยสงครามว่าไว้ว่าข้าศึกยกมาถึงท่ามกลางแม่น้ำ ถ้าออกไปตีก็จะมิชัย

แล้วกล่าวสืบทอดไปว่ากวนอูยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่ข้างแม่น้ำซ่งก้ง กำลังเตรียมการยกกองทัพข้ามแม่น้ำ จึงเป็นโอกาสเหมาะที่จะเตรียม ทหารไปโจมตีกองทัพของกวนอูในขณะที่กำลังยกข้ามแม่น้ำ หากปล่อยไว้รอให้กวนอูยกกองทัพมาประชิดกำแพงเมืองแล้ว เห็นจะป้องกันรักษาเมืองไว้มิได้

โจหยินได้ฟังคำเสียงฮึกหัวเหิมหาญและต้องด้วยคัมภีร์พิชัยสงคราม จึงอนุญาตให้เสียงคุมทหารสามพันยกไปโจมตีกวนอู ในขณะที่ยกกองทัพข้ามแม่น้ำ ลิเสียงรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปที่แม่น้ำซ่งก้งลิเสียงคุมทหารยกไปใกล้แม่น้ำก็พอดีที่กวนอูยกทหารข้ามมาถึงอีกฟากหนึ่ง ลิเสียงเห็นกวนอูขี่ม้าถืออาวุธเป็นสง่าหน้าหน้าอยู่เบื้องหน้าทหารองอาจสง่างามยิ่งกว่านายทหารคนใดที่ได้พบเห็นในชีวิตก็ตกใจกลัว

ลิเสียงตกใจแล้วพาดกตะลึงมึนรีที่จะทำประการใด ทหารของลิเสียงเคยได้ยินกิตติศัพท์กวนอูมาแต่ก่อน เห็นธงประจำตัวและเห็นกวนอูยืนม้าสง่างามราวกับทหารเทพยดาก็พากันตกใจแตกหนีไปคน ละทิศละทาง ลิเสียงได้สติก็ร้องเรียกทหารให้หยุดแต่ไม่มีผู้ใดเชื่อฟัง

กวนอูเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้โจมตีกองทัพของลิเสียง ทหารเมืองเกงจิวได้กรูกันโจมตีฆ่าฟันทหารของลิเสียงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ตัวลิเสียงพอเห็นทหารเมืองเกงจิวกรูมาข้างหน้าก็รู้สึกตัวกลัวตายรีบชักม้าควมหนีเข้าไปในเมืองอ้วนเซี่ย

ทางฝ่ายทหารของโจหยินซึ่งถือหนังสือไปขอให้โจโฉยกกองทัพมาช่วยนั้น ปรากฏว่าโจโฉไปพักรักษาตัวอยู่ที่เมืองเตียงอัน ทหารนั้นจึงตามไปที่เมืองเตียงอัน แล้วรายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ

โจโฉทราบความศึกแล้วจึงเรียกอิ๊กิมมาพบ แล้วกล่าวว่าการศึกษาครั้งนี้เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวที่อาจรับมือกับกวนอูรักษาเมืองอ้วนเซี่ย เอาไว้ได้ อิ๊กิมพอได้ฟังปรารภดังนั้นก็รีบขึ้นอาสายกทหารไปป้องกันรักษาเมืองอ้วนเซี่ย แต่จะขอทหารรองอีกสักคนหนึ่งเพื่อทำหน้าที่เป็นกองหน้า บังเด็กนายทหารเก่าของม้าเฉียวซึ่งได้เข้าสวามิภักดิ์กับโจโฉได้ฟังดังนั้นจึงขออาสาเป็นกองหน้า และจะจับกวนอูมา ถวายแก่โจโฉให้จงได้ โจโฉเห็นมามองบังเด็กแล้วพยักหน้า และแต่งตั้งให้บังเด็กเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ให้อิ๊กิมเป็นกองทัพหลวง ให้ตั้งเหง ตั้งเฉียว เป็น ปีกซ้ายขวา และให้เสงโหเป็นกองทัพหลัง ยกไปช่วยโจหยินที่เมืองอ้วนเซี่ย พอนายทหารทั้งปวงคำนับลาโจโฉกลับออกไปแล้ว ตั้งเหงได้เดินตามอิ๊กิมออกไปพร้อมกัน พอกลับมาบังเด็กตั้งเหงก็เข้าไปกระซิบอิ๊กิมว่า ซึ่งจะให้บังเด็กเป็นแม่ทัพกองทัพหน้านั้นเห็นจะเสียราชการ ท่านก็จะต้องรับผิดชอบต่ออยู่ฉอง อิ๊กิมได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งใจ รีบถามตั้งเหงว่าท่านกล่าวความจะนี้เป็นเหตุผลกลใด

ตั้งเหงจึงว่า ท่านไม่รู้หรือว่าบังเด็กผู้นี้เป็นทหารเก่าของม้าเฉียว บัดนี้ม้าเฉียวไปอยู่กับเล่าปี่ มีฐานะเป็นทหารเสือ ส่วนบังฮิวผู้พี่ของบังเด็กเล่าก็เป็นขุนนางอยู่ในเมืองเสฉวน ดังนั้นบังเด็กกับบรรดานายเก่าและผู้พี่จึงใกล้ชิดกับฝ่ายเมืองเสฉวน การที่บังเด็กคุมกองทัพหน้าครั้งนี้หากบังเด็กไม่สุจริต คบคิดกับข้าศึกแล้วกองทัพของ ท่านจะมีเป็นอันตรายหรือ

อิ๊กิมได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พยักหน้าแล้วบอกให้ตั้งเหงเก็บงำความลับนี้ไว้ พอค่ำลง อิ๊กิมก็เข้าไปเฝ้าโจโฉแล้วทูลความตามที่ตั้งเหงได้ บอกกล่าวทุกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงบอกให้อิ๊กิมกลับออกไปก่อน แล้วให้ทหารไปตามบังเด็กมาพบ

พอบังเด็กมาถึงก็คำนับโจโฉตามธรรมเนียม โจโฉจึงลงหน้าบังเด็กครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยว่าการศึกษาครั้งนี้ท่านจงอยู่กับเราเถิด อย่าเพ่อไปกับกองทัพของอิ๊กิมเลย

บังเด็กได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่ามีความน้อยอยู่เบื้องหลัง จึงทูลว่าข้าพเจ้า มารับราชการกับท่านโดยสุจริต คิดอ่านทดแทนพระคุณท่านมิได้ขาด ถึงแม้จะต้องพลีชีวิตก็ไม่เคยคิดเสียดาย ซึ่งขุยฉองไม่ให้ข้าพเจ้าไปทัพครั้งนี้เพราะเหตุใดหรือ

โจโฉเห็นบังเด็กถามความอย่างตรงไปตรงมาด้วยหน้าตาซื่อตรงก็รู้สึกเอ็นดู จึงว่าเหตุทั้งนี้เป็นเพราะม้าเฉียวนายเก่าท่านและบังฮิวพี่ชายท่านล้วนทำราชการอยู่กับเล่าปี่ ดังนั้นแม้เราจะวางใจให้ ท่านไป แต่ทหารทั้งปวงก็จะไม่วางใจ เห็นท่านจะทำการไม่สะดวก

บังเด็กได้ฟังดังนั้นก็คุกเขาลงกับพื้น เอาศีรษะโขกกับพื้นเป็นหลายครั้งจนหน้าผากแตกโลหิตไหลนองไบหน้า บังเด็กเงยหน้าขึ้นแล้วทูลว่า ข้าพเจ้ามาทำราชการอยู่ด้วยพระองค์แต่ครั้งเมืองฮันตั้ง พระองค์ได้มีพระคุณแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ยังมิได้แทนพระคุณเลย เหตุใดจึงมาสงสัยฉะนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยพี่ชายนั้น พี่สะใภ้ทำประทุษร้ายต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเสพยาสุราเมาแล้วจึงฆ่าพี่สะใภ้เสีย พี่ชายโกรธข้าพเจ้าก็ตัด

กันแต่นั้นมา เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับม้าเดียนั้นเห็นว่าม้าเดียนั้นเป็นคนใจกล้า หาปัญญาไม่ได้ พาทหารไปทำศึกตายเสียสิ้น อยู่แต่ตัวผู้เดียวจึงไปอยู่กับเล่าปี่ ข้าพเจ้าก็มาเป็นข้าพระองค์ บัดนี้ต่างคนต่างมีเจ้าด้วยกันขาดไมตรีต่อกันแล้ว อันพระองค์มีคุณแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขออาสาไปทำสงครามแทนคุณท่านครั้งนี้

โจโฉนั่งฟังบังเด็กกล่าว สายตาก็จับจ้องใบหน้าบังเด็กไม่กะพริบ พอบังเด็กกล่าวสิ้นความลงใจโจโฉก็ไปประคองให้บังเด็กลุกขึ้น แล้วว่าท่านอย่าได้น้อยใจเลย ตัวเรารู้และวางใจเป็นอันดี ว่าท่านมีความซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อเรา ซึ่งได้กล่าวความไปนั้นก็เพื่อให้คนทั้งปวงได้วางใจว่าเราได้ถามความประการนี้กับท่านแล้วจะได้สิ้นสงสัย ท่านจงไปกับกองทัพตามที่ได้ออบคำสั่งไว้นั้นเถิด

บังเด็กได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับลาโจโฉกลับไปบ้าน สั่งให้ช่างต่อโลงขึ้นใบหนึ่ง แล้วยกมาตั้งไว้ที่กลางบ้าน จากนั้นจึงให้เชิญเพื่อนบ้านมากินโต๊ะ ประรภความซึ่งรับบัญชาจากวุยอ่องให้ไปป้องกันรักษาเมืองอ้วนเซีย คนทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าก็แลท่านจะไปราชการสงคราม ไฉนจึงเอาโลงศพมาตั้งไว้ในบ้านให้เป็นอัปมงคล จะมีเป็นลางร้ายแก่ตัวท่านดอกหรือ

บังเด็กอุยเอาจอกเหล้าชูนเหนือศีรษะ แล้วกล่าวด้วยเสียงอันดังว่าวุยอ่องวางใจมอบหมายหน้าที่สำคัญให้เราไปรักษาเมืองอ้วนเซียในครั้งนี้ เป็นความภาคภูมิใจใหญ่หลวงสถานหนึ่ง แลการซึ่งจะยกทหารไปรบกับกวนอูผู้มีชื่อเสียงช่าปรากฏในการสงครามก็เป็น เกียรติยศใหญ่หลวงในชีวิตอีกสถานหนึ่ง ศึกรครั้งนี้แม้เราไม่ตายกวนอูก็ต้องตาย หรือแม้กวนอูไม่ตายเราก็ต้องตาย เป็นตายเท่ากันดังนั้นเราจึงเตรียมโลงไปด้วยเพื่อไม่ตั้งอยู่ในความประมาท แม้ชะตาถึงขนาดที่จะได้เอาศพเราใส่โลงกลับมา คนทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันสรรเสริญว่าบังเด็กมีจิตใจองอาจกล้าหาญ เปิดเผยยิ่งนัก ต่างคนต่างก็ยกจอกสุราดื่มอวยพรให้แก่บังเด็ก

พองานเลี้ยงใกล้จะจบลงบังเด็กจึงเรียกนางลิซึผู้เป็นภรรยาเข้ามาหาต่อหน้าคนทั้งปวง แล้วประกาศว่าถ้ามาตรแม้นวาสนาเราสิ้น เจ้าจงเลี้ยงดูบังโฮยบุตรชายของเราให้จงดี เติบใหญ่แล้วให้ไปรบกับกวนอูแก่แค้นแทนเราด้วย และขอฝากฝังให้เพื่อนบ้านทั้งปวงช่วยดูแลบุตรภรรยา อย่าได้ให้เป็นเครื่องห่วงหน้าพะวงหลัง คนทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็รับคำ แล้วต่างดื่มสุราอวยพรให้แก่บังเด็กอีกครั้งหนึ่ง

ครั้นใกล้เวลาฤกษ์เคลื่อนทัพ บังเด็กซึ่งมีม้ายืนหน้าทหารแล้วประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าแลเราตาย ท่านจงเอาใส่โลงนี้มาถวาย ถ้าเราฆ่ากวนอูตาย จะตัดเอาศีรษะกวนอูใส่โลงมาถวาย บรรดาทหารในกองทัพหน้าเห็นบังเด็กผู้เป็นนายทัพองอาจกล้าหาญ ไม่เกรงกลัวต่อความตายดังนั้นก็พากันโห่ร้อง แล้วกล่าวพร้อมกันว่าพวกเราพร้อมที่จะเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านจนถึงที่สุด

พอถึงเวลาฤกษ์บังเด็กก็สั่งให้เคลื่อนกองทัพหน้าตรงไปที่เมืองอ้วนเซีย บรรดาทหารที่ตามมาส่งและทราบความที่บังเด็กทำการ ก็นำความไปทูลให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความก็มีความยินดียิ่งนัก ประรภว่าบังเด็กมีความองอาจกล้าหาญดังนี้ เห็นจะไม่เสียที่แก่ข้าศึกการต่อโลงศพในการรับหน้าที่สำคัญครั้งนี้ หรือว่าได้กลายเป็นต้นแบบให้แก่ชายกรัมนตริ์หญิงจีนที่ประกาศในวาระรับตำแหน่งนายกรัมนตริ์ว่า ได้เตรียมโลงศพไว้ร้อยใบ เก้าสิบเก้าใบสำหรับใส่พวกคอร์รัปชัน ส่วนใบที่หนึ่งร้อยเตรียมไว้สำหรับใส่ศพตัวเอง อันมีความหมายว่าจะทำหน้าที่ด้วยความสัตย์สุจริตโดยไม่คิดชีวิตนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เรื่องของคนกล้าที่โง่เขลา (ตอนที่433)

ก่อนยกกองทัพข้ามแม่น้ำซงกั๋งกวนอูทราบว่าลิบองแห่งเมืองกั๋งตั้งยกทหารมาตั้งอยู่ที่ด่านลกเค้า เกรงว่าจะมาตีเมืองเกงจิว จึงให้สร้างป้อมไฟสัญญาณเพื่อจะได้กลับไปช่วยได้ทันทวงที่ แล้วยกกองทัพเข้าประชิดเมืองอ้วนเซียจนโจโฉต้องส่งอิ๊กิมและบังเด็กมาช่วย

ในขณะที่โจโฉกำลังชื่นชมความสัตย์ซื่อของบังเด็กอยู่นั้น แกล้วซึ่งเป็นขุนนางได้ทูลติงว่าแม้บังเด็กจะองอาจกล้าหาญ แต่ยังไม่ยอมอ่อนต่อภัยสติปัญญา เห็นจะไม่ได้ช่วยชนะแก่กวนอู ขอบที่วุยอ่องจะกำชับอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาท

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ทหารถือหนังสือตามไปส่งให้แก่บังเด็กความว่า กวนอูเขามากำลังพลังทั้งความคิดก็มาก ซึ่งจะรบกันนั้นอย่าประมาท ถ้าเห็นได้ทีแล้วจึงทำการ ถ้าไม่ได้ก็รักษาตัวมันไว้ อย่าให้มีอันตรายได้

บังเด็กทราบความตามหนังสือรับสั่งของโจโฉแล้วใจก็มานะ กล่าวกับบรรดาทหารทั้งปวงว่า กวนอูผู้นี้มีกิตติศัพท์ช่าปรากฏแก่คนทั่วไปต่อเนืองมารวมสามสิบปี จนย่างเข้าสู่วัยชราแล้ววุยอ่อง รับสั่งให้เรายก

กองทัพமாகำจัดกวนอุเสีย แล้วโฉนจึงมีหนังสือมายกย่องสรรเสริญกวนอุดังนี้ ทหารทั้งปวงจะมีเสียกำลังใจดอกหรือ

อีกก็ได้ฟังคำบังเด็กเห็นน้อยใจลึกดังนั้น จึงปลอมว่าอุย่องประดงตั้งพยานกอินทรี บินสูงสุดฟ้า มีสายตาอันกว้างไกล ใครไหนจะหยั่งทราบได้ เมื่ออุย่องมีหนังสือกำขับมาดังนี้ ชอบที่จะทำตาม บังเด็กได้ฟังก็ได้คิด ที่น้อยใจก็คลายลง จนกระทั่งกองทัพของอีกิมเคลื่อนเข้าเขตแดนเมืองอ้วนเซีย บังเด็กซึ่งคุมกองทัพหน้าจึงสั่งให้ทหารลั่นฆ้องกลองเอาฤกษ์เอาชัยขึ้นพร้อมกัน

ทางฝ่ายกวนอุตั้งค่ายประชิดเมืองอ้วนเซียอยู่ ครั้นได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าบัดนี้โฉนสั่งให้อีกิมและบังเด็กยกทหาร มาช่วยเมืองอ้วนเซีย และบังเด็กนั้นก็กล่าวหาข่าพรามาว่าเตรียม โฉนมาจะใส่ศิระษะกวนอุ กวนอุก็โกรธบังเด็กเป็นอันมาก กล่าวขึ้นด้วยความโกรธแค้นว่า เหตุใดอ้ายบังเด็กเป็นแต่คนต่ำช้าจึงมาว่าเราจะนี้

กวนอุกล่าวแล้วจึงสั่งให้จัดกองทัพเป็นสองกอง ให้กวนเป้งบุตรบุญธรรมคุมทหารสำหรับโจมตีเมืองอ้วนเซีย ส่วนกวนอุคุมทหารอีกกองหนึ่งจะยกไปรบกับบังเด็ก

กวนเป้งเห็นดังนั้นก็โกรธว่า อันบิดาท่านดั่งตั้งภูเขาให้ขานอันสูงใหญ่ โฉนจะลดตัวไปรบกับบังเด็กซึ่งเป็นเพียงก้อนศิลาอันน้อย มีแต่จะเสริมสร้างยกย่องบังเด็กให้เป็นที่ยำเกรงแก่คนทั้งปวงหาควร ไม่ช้าพเจ้าขออาสาบิดาท่านยกไปรบกับบังเด็กเอง

กวนอุได้ฟังคำท้วงของบุตรบุญธรรมก็ได้สติยังคิด จึงสั่งให้กวนเป้งคุมทหารยกไปรบกับบังเด็ก แต่เพราะความแค้นกรุ่นอยู่ในอก กวนอุจึงว่าเราจะยกกองทัพหนุนตามไปฆ่าบังเด็กให้จงได้

กวนเป้งรับคำกวนอุแล้วออกมาจัดแจงทหารยกไปตามทางที่บังเด็กจะยกกองทัพมา ทางฝ่ายบังเด็กครั้นทราบข่าวกวนเป้งยกทหาร มาสกัดหน้าไว้ จึงให้ทหารเอาโลงหามไปข้างหน้า ตัวเองใส่เกราะขี่ม้าถือธนูอยู่ภายใต้ธงบังเด็กชาวล่าหั้น แปรชบวนเตรียมปะทะกับกองทัพของกวนเป้ง

พอทั้งสองฝ่ายยกเข้ามาใกล้กันแล้ว กวนเป้งจึงร้องดำบังเด็กว่าไอ้ข้าชายเจ้าไอ้บ่าวขายนาย วันตายของเจ้ามาถึงวันนี้แล้ว บังเด็กมองไปตามเสียงเห็นคนที่ร้องดำเป็นแต่นายทหารหนุ่มไม่รู้จักมาแต่ก่อน จึงถามทหารซึ่งอยู่ในที่ใกล้ว่านายทหารเมืองเกงจิวผู้นี้เป็นผู้ใด ทหารของบังเด็กก็แจ้งว่าเป็นกวนเป้งเป็นบุตรบุญธรรมของกวนอุ บังเด็กได้ฟังดังนั้นก็ร้องกลับมาว่า พระเจ้าอุย่องมีรับสั่งให้เรามาตัดศิระษะ กวนอุผู้บิดาเจ้า ตัวเจ้าเป็นแต่เพียงลูกเด็กเล็กแดง ยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม ไม่ควรคู่ที่จะมาต่อสู้กับเราจงกลับไปบอกกวนอุให้ออกมารบกับเราเถิด

กวนเป้งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักม้าตรงเข้ารบกับบังเด็ก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าได้สามสิบเพลงแต่ยังไม่ทันแพ้ชนะกัน เป็นเวลาใกล้เที่ยงทั้งสองฝ่ายจึงแยกตัวออกจากวงรบแล้วกลับมายังที่ตั้งทหารของตน ในขณะนั้นกวนอุได้รับรายงานการรบทางด้านกวนเป้ง จึงสั่งให้เสียวหัวคุมทหารยกเข้าตีเมืองอ้วนเซีย ส่วนกวนอุรีบคุมทหารยกตาม กวนเป้งไป

ครั้นไปถึงที่กวนเป้งพักทหารอยู่ จึงไต่ถามความศึก พอทราบความกระจ่างแล้วกวนอุก็ยกออกไปทำรบกับบังเด็กบังเด็กทราบว่ากวนอุยกทหารตามมาก็ยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับกวนอุ แล้วชี้ให้กวนอุดูโลงซึ่งยกไปวางอยู่ตรงหน้า พร้อมกับกล่าวว่าพระเจ้าอุย่องมีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาตัดศิระษะท่าน จึงนำโลงนี้มาเตรียมไว้ หากรักตัวกลัวตายก็จงยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า เอ็งว่านั่นกูเห็นเกินไปไม่สมควร กูจะฆ่ามึงเหมือนฆ่าหนูน้อยเสียตัวหนึ่ง กูคิดเสียตายคมจ้าวของกู ว่าแล้วกวนอุก็ชักม้าออกไปรบกับบังเด็ก ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กัน บนหลังม้าอย่างดุเดือด จนเพลงรบผ่านไปถึงร้อยเพลง ทางฝ่ายทหารของบังเด็กเห็นบังเด็กอ่อนล้าลงเกรงว่าจะเสียที จึงตีม้าล่อเป็นสัญญาณให้บังเด็กถอย

ในขณะที่เดียวกันนั้นกวนเป้งก็เกรงว่ากวนอุอายุใกล้หกสิบแล้ว กำลังวังชาจะสู้บังเด็กไม่ได้ ก็ให้ตีม้าล่อเป็นสัญญาณให้กวนอุถอยกลับออกมา ทั้งกวนอุและบังเด็กจึงถอยกลับมาที่กองทหารแล้วต่างกลับไป ที่ค่ายของแต่ละฝ่าย พอไปถึงค่ายบังเด็กได้กล่าวแก่ทหารทั้งปวงว่า เขาเล่าลือว่ากวนอุนี้มีฝีมือกล้าแข็ง ข้าพเจ้าไม่เคยเชื่อถือ มาประจักษ์ฝีมือในวันนี้จึงได้รู้ว่ากวนอุนี้มีฝีมือสมคำลือที่แท้จริง

ในขณะที่นั้นอีกิมเดินเข้ามาต่อว่าบังเด็กว่า อุย่องกำขับเป็นแน่นอนหนาว่ามั่นได้ที่จึงทำการ มั่นเห็นไม่ได้ที่ก็ให้รักษาตัวไว้อย่าให้เป็น อันตรายท่านรบกับกวนอุถึงร้อยเพลงแล้วยังไม่ได้ที่ เหตุใดโฉนเล่าจึง ไม่ลำพาทกลับมา หากเปลืองพล่าเสียที่แก่กวนอุแล้ว การของอุย่อง จะมีเสียที่ไปหรือ

ออกมารบนันเกรงว่าจะเป็นกลุบาย ซึ่งทำการได้ก็ถึงเพียงนี้แล้ว ความขอยอมมีแก่ท่านเป็นอันมาก ไม่ควรให้เกิดความพลั้งพลาดลงความขอมันไป ซึ่งจะตั้งค่ายประจันหน้ากันดังนี้ไม่มีประโยชน์อันใดอีกแล้ว ข้าพเจ้าจะให้ย้ายค่ายไปตั้งที่ทุ่งจันเค้า ห่างเมืองอ้วนเซียสองร้อยเส้น เพื่อประสานการรุกรบเป็นสองด้านกับในเมืองอ้วนเซีย ก็จะสามารถป้องกันรักษาเมืองได้ตามความประสงค์ของวุยอ่อง

บังเด็กเป็นคนด้อยปัญญา ได้ฟังเหตุผลของอิ๊กมิ่งกึ่งงง แต่เนื่องจากอิ๊กมิ่งเป็นแม่ทัพหลวง มีอำนาจสิทธิขาด บังเด็กจึงว่าท่านเป็นแม่ทัพหลวงจะตัดสินใจประการใดก็จงทำตามความเห็นสมควรเถิด

อิ๊กมิ่งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้ย้ายค่ายไปตั้งอยู่ที่ทุ่งจันเค้า โดยแบ่งค่ายเป็นสองค่าย อิ๊กมิ่งคุมทหารอยู่ค่ายหน้า และให้บังเด็กคุมทหารอยู่ค่ายหลัง เพื่อป้องกันมิให้บังเด็กยกทหารออกไปรบ

ทางฝ่ายกวนเป้งได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าอิ๊กมิ่งย้ายค่าย ดังนั้นจึงรายงานให้กวนอุทราภ และพากันขึ้นไปบนเนินเขา ทอดสายตาไปยังเมืองอ้วนเซียด้านหนึ่ง และทุ่งจันเค้าอีกด้านหนึ่ง เห็นภูมิประเทศเป็นที่ประหลาดยิ่งนัก

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อาวุธแห่งฤดูกลาง (ตอนที่434)

บังเด็กฮึกหัวเหิมหาญจึงทำสงครามแบบไม่กลัวตาย เพราะความไม่กลัวตายจึงลดทอนความเสียเปรียบ และยิงเกาทัณฑ์ถูกกวนอุได้รับบาดเจ็บ แต่อิ๊กมิ่งผู้เป็นแม่ทัพหลวงมีความริษยาจึงเร่งการรุกรบไว้ แล้วให้ถอยทัพไปตั้งอยู่ที่ทุ่งจันเค้า กวนเป้งเห็นประหลาด จึงชวนกวนอุขึ้นไปดูสภาพการศึกบนเนินเขา

ขณะนั้นกวนอุรักษาแผลเกาทัณฑ์หายสนิทแล้ว ครั้นได้ขึ้นไปบนเนินเขา ทอดสายตาดูตนาพินิจพิเคราะห์แล้ว เห็นการข้างในเมืองอ้วนเซียไม่ตั้งอยู่ในความพร้อมรบ แต่มีค่ายคู่ประคูดูเมืองสูงใหญ่แข็งแรงยากแก่การเข้าตี ส่วนทางทุ่งจันเค้าปลายแม่น้ำซ่งกั้นนั้นเป็นที่ลุ่ม มีภูเขาเรียงรายอยู่ทางปลายน้ำ ทั้งทางปลายน้ำเส้าแม่น้ำก็แคบเล็ก หากน้ำเหนือหลากมาน้ำระบายไม่ทัน ก็จะท่วมทุ่งจันเค้า

กวนอุทอดสายตาดูเข้ามาใกล้เห็นแม่น้ำซ่งกั้นมีกระแสน้ำไหลเชี่ยวกรากมาแต่ข้างทิศเหนือ กวนอุนับนิ้วคำนวณเดือนปีแล้วเป็น กลางฤดูฝนเห็นจะคิดกลุบายทำลายเข้าศึกได้ แต่ยังไม่แน่ใจเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศในเทศกาลฤดูฝน จึงให้ทหารคุมตัวชาวบ้านเข้ามาถามว่าฤดูฝนมีฝนตกมากน้อยประการใด และช่วงไหนมีฝนตกมากที่สุด

ชาวบ้านได้แจ้งความแก่กวนอุว่าอันปลายแม่น้ำจันเค้านั้น เป็นที่ลุ่มต่ำ ถึงเทศกาลฤดูฝนแล้วน้ำจะท่วมใหญ่ทุกปี เนื่องจากไม่สามารถระบายน้ำได้ทันทั่วทั้งที่ และบัดนี้ฤดูฝนมาถึงแล้ว อีกไม่กี่วันข้างหน้า น้ำเหนือก็จะไหลป่าท่วมทุ่งจันเค้าจนมิด

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ ให้เบิกเงินและเสื้อผ้าบาเหน็จแก่ชาวบ้าน แล้วปรารภกับกวนเป้งว่าอิ๊กมิ่งและบังเด็กคราวนี้ถึงที่ตายแล้ว ว่าแล้วกวนอุจึงสั่งให้ย้ายค่ายไปตั้งอยู่บนเนินเขาอันเป็นที่สูง และให้ทหารไปเกณฑ์เรือตลอดทั้งแม่น้ำจันเค้ามารวมพลไว้ที่ริมแม่น้ำใกล้ค่าย เตรียมการใช้ฤดูกลางหน้าฝนเป็นอาวุธทำลายล้างเข้าศึกให้วายุวอดต่อไป

กวนเป้งสงสัยจึงถามกวนอุว่าเรายกกองทัพมาจะทำศึกทางบกในจินบิดาจึงให้เตรียมการทางเรือ ราวกับจะทำสงครามทางเรือฉะนั้น กวนอุเห็นกวนเป้งสงสัยจึงกล่าวว่า บัดนี้อิ๊กมิ่ง บังเด็ก ยกถอยออกไปตั้งค่ายอยู่ทุ่งจันเค้าในหุบเขา เราเห็นว่าที่นั่นเป็นที่ลุ่ม ต่ำลเราเป็นที่ดอน เห็นว่าในเดือนสิบฝนจะตกหนัก น้ำจะเกิดมากก็จะท่วมที่ค่าย คนทั้งปวงก็จะลำบากหาที่อาศัยมิได้ เราก็จะยกทัพเรือไปรบเอาเห็นจะได้โดยง่าย กวนเป้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย

หลังจากนั้นสองสามวันฝนก็ตกหนักมา กวนอุเห็นฝนตก แหงหน้าขึ้นไปบนอากาศเห็นเมฆฝนครึ้มหนา เต็มท้องฟ้าก็มั่นใจว่าที่คาดการณ์ไว้ใกล้จะเป็นความจริงแล้ว ทางฝ่ายกองทัพของอิ๊กมิ่งนั้น เสงโหซึ่งเป็นทหารที่ปรึกษาเห็นฝนตกหนักมาก็เข้าไปหาอิ๊กมิ่ง แล้วกล่าวว่าท่านยกทหารมาตั้งค่ายในทุ่งจันเค้าซึ่งเป็นหุบเขาอยู่ในที่ลุ่ม ขณะนี้เป็นฤดูฝน แลฝนก็ตกทุกวันมิได้ขาด เห็นว่าน้ำจะท่วมค่ายให้ทหารทั้งปวงเดือดร้อน ทั้งบัดนี้กวนอุก็ย้ายค่ายขึ้นไปตั้งบนเนินเขาและเตรียมเรือไว้เป็นอันมาก หากน้ำท่วมมาแล้วกวนอุยกกองทัพมาซ้ำเติม ท่านจะคิดอ่านประการใด

อิ๊กมิ่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดตาเสงโหว่าไอ้ชาติชั่ว เป็นธรรมชาติฤดูฝนย่อมมีฝนตกบ้าง มีมากแล้วความดังนี้หวังจะให้ทหารเสียหน้าใจหนีทัพกระนั้นหรือ อย่าได้กล่าววาจาจะนี้สืบไป แม้นไม่ฟังเราจะตัดศีรษะเสีย

แสงโหลูกอิกิมดวงตาดูหน้าเพื่อนนายทหารตั้งนั้น ได้รับความอัปยศัก จึงลากลับไปที่ค่าย แล้วลอบไปหาบังเด็กแจ้งความทั้งปวง ให้บังเด็กทราบ

บังเด็กมีความสงสัยอิกิมอยู่ในใจ ครั้นได้ฟังคำแสงโหลูกเห็นด้วย จึงว่าในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวกับอิกิมให้ย้ายค่ายไปตั้งบนเนินเขา หากมันอิกิมไม่ฟังคำ เราก็จะไม่ฟังอิกิมแล้วจะพาทหารไปตั้งค่ายบนเนินเขาเอง บังเด็กและแสงโหลูกปรึกษากันยังไม่ทันขาดคำฝนก็ยิ่งตกหนักมา ฟาคารน ฝนคาราม ได้ยินเสียงน้ำไหลซาประดุดคลื่นในพระมหาสมุทร ตั้งสนั่นลั่นเลื่อนมาแต่ข้างเหนือ ทั้งบังเด็กและแสงโหลูกเห็นตั้งนั้นก็วิตกกังวล พอเวลาค่ำพายุก็ยิ่งพัดหนักมา ฝนเทกระหน่ำราวกับฟ้าถล่ม ค่ายทหารหลายค่ายถูกพายุพัดจนแผ่นดินที่กันฝนหลดลอยไปกับสายลม ทหารทั้งปวงถูกฝนเปียกโชกได้รับความลำบากเป็นอันมาก

ยิ่งเด็กพายุยิ่งพัดจัด เสียงฟ้าผ่าโครมครามลั่นทั้งท้องฟ้า ฝนก็ตกหนักไม่มีเค้าว่าจะสร้างซา สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความว่าบังเด็กตกใจ จึงขึ้นมาออกไปหน้าค่าย แลไปทั้งแปดทิศเห็นน้ำมาเป็นอันมาก ท่วมค่ายลึกลงได้ประมาณหกศอก ทหารได้รับความลำบากจนน้ำตายเป็นอันมาก

บังเด็กเห็นน้ำท่วมค่ายก็ตกใจ รีบพาทหารที่เหลือตายออกจากค่าย แต่น้ำแรงไหลปามาจากทุกทิศ จะไปหน้าถอยหลังไปข้างซ้ายข้างขวาก็มิได้ เห็นเนินสูงลูกหนึ่งอยู่เบื้องหน้า บังเด็กจึงพาทหารขึ้นไปอยู่บนเนินนั้น

ทางฝ่ายอิกิมนั้นประมาทไม่คาดคิดว่าน้ำจะท่วมค่าย แต่ในตอนดึกของคืนนั้นก็ต้องตื่นขึ้นด้วยความตกใจ เพราะน้ำป่าไหลท่วมค่ายมาจากทุกทิศทาง ทหารในค่ายของกองทัพหลวงถูกน้ำท่วมตายและน้ำพัดพาไปเป็นจำนวนมาก

อิกิมพาทหารซึ่งใกล้ซัดหนีขึ้นไปติดอยู่ที่เนินน้อยอีกลูกหนึ่งห่างออกไปจากเนินที่บังเด็กและทหารติดน้ำอยู่ ทหารเดนตายของทั้งกองทัพหน้าและกองทัพหลวงต่างได้รับทุกขเวทนาสาหัสนัก

ทางฝ่ายกวนอูในคืนนั้นเห็นฝนตกหนักมา กวนอูออกไปดูภูมิประเทศ เห็นน้ำไหลป่าขาวไปทั่วทุกทิศก็คิดว่าการสมคะเนแล้ว จึงสั่งให้ทหารเตรียมเรือไว้ให้พร้อม จนกระทั่งเวลารุ่งเช้ากวนอูจึงให้ทหารทั้งปวงลงเรือ แล้วตีมาล่อช่องกลองโบกธงยกออกจากค่าย ตรงไปที่เนินแรกซึ่งเป็นที่อิกิมและทหารสนิติดิน้ำอยู่

อิกิมมีทหารคนสนิติดิน้ำอยู่บนเนินห้าหกสิบคนตลอดทั้งคืน มีความประหวั่นพรั่นพรึงเป็นอันมาก ครั้นได้ยินเสียงมาล่อช่องกลอง และเห็นกองทัพกวนอูยกเป็นทัพเรือมาตั้งนั้นก็ตกใจ ไม่คิดจะสู้รบจึงพาทหารออกมายืนอยู่ที่ริมเนิน

พอกวนอูคุมเรือเข้ามาใกล้อิกิมจึงร้องบอกกวนอูขอยอมแพ้แต่โดยดี พร้อมกับถอดเสื้อเกราะและโยนอาวุธลงกับพื้น กวนอูจึงสั่งทหารให้เอาเรือเข้าไปรับอิกิมและทหารห้าหกสิบคนนั้น และควบคุมตัวไว้ในฐานะเชลยศึก

ทางฝ่ายบังเด็กพร้อมกับตั้งเหง ตั้งเฉียว และแสงโหล และทหารในกองทัพหน้าประมาณห้าร้อยคนติดน้ำอยู่บนเนิน ได้รับทุกขเวทนาเป็นที่สาหัส ครั้นเห็นกวนอูคุมเรือเข้ามาล้อมเนิน กลับร้องด่าทาทายไม่ยอมจำนน กวนอูจึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ขึ้นไปบนเนิน ถูกทหารบังเด็กถึงแก่ความตายเกือบหมดสิ้น เหลืออยู่แต่ทหารซึ่งมีฝีมือประมาณร้อยคน ทหารที่บาดเจ็บต่างร้องครวญครางทำให้บนเนินนั้น เปรียบประดุดังขมรกร

ตั้งเหงและตั้งเฉียวเห็นสภาพตั้งนั้นก็รู้ว่าไม่สามารถต่อสู้ได้อีกต่อไป จึงอ้อนวอน บังเด็กให้ยอมแพ้แก่กวนอู บังเด็กได้ยินก็โกรธ ดวงตาดูขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เราเป็นข้าพระเจ้าวุฒอ่อง ได้ให้ความสัตย์ไว้แล้ว ซึ่งเราจะยอมเป็นข้ากวนอูนั้นไม่บังควร

บังเด็กกล่าวลั่นศาลงก็ชักกระบี่ฟันตั้งเหงและตั้งเฉียวถึงแก่ความตาย และร้องประกาศว่าหากมาตรแมนผู้ใดคิดอ่านจะยอมแพ้แก่กวนอู เราก็จะฆ่าเสียเหมือนกับตั้งเหงและตั้งเฉียว ทหารที่เหลือตายเกรงอาญาของบังเด็กจึงใช้ทวนหรือดาบกวัดแกว่งปิดเกาทัณฑ์ป้องกันตัวตั้งแต่สายจนถึงเที่ยง

บังเด็กเหลือแต่ตัวกับแสงโหลและทหารอีกไม่กี่คน ในขณะที่ทหารของบังเด็กยิ่งอ่อนล้าอิดโรยหมดกำลังใจ แต่บังเด็กนั้นยังแกร่งกล้านัก ใช้กระบี่กวัดแกว่งป้องกันลูกเกาทัณฑ์ ปากก็กล่าวกับแสงโหลว่าพวกเราบัดนี้ใกล้จะถึงที่ตายอยู่แล้ว จงป้องกันตัวให้มีมือลือซาปรากฏ ในภายหน้าด้วยกันเถิด

แสงโหลได้ยื่นค้ำปลอบก็คึกคะนองขึ้น ถึงง้าวออกไปยืนอยู่ริมตลิ่ง ทันใดนั้นก็ถูกลูกเกาทัณฑ์ระดมยิงมาถึง แก่ความตาย ทหารที่เหลืออยู่บนเนินเห็นแสงโหลตายก็หมดกำลังใจ ถอดเสื้อเกราะกระโดดลงน้ำยอมแพ้ แล้วว่ายน้ำเข้าไปขออาศัยเรือของกองทัพกวนอู

บังเต็กเหลือแต่ตัวผู้เดียว ใช้กระบี่กวัดแกว่งป้องกันตัวอย่างทรหด เห็นเรือลำหนึ่งมีพลทหารประจำเรือลึบกว่าคนแจวเข้ามาใกล้ จะบุกขึ้นมานบนเนิน บังเต็กจึงปรีเข้าไปฟันทหารบนเรือบาดเจ็บล้มตายและตกน้ำจนหมดสิ้น แล้วกระโดดขึ้นไปบนเรือ มือหนึ่งถือง้าว มือหนึ่งแจวเรือ จะหนีไปทางเมืองฉ้วนเซี่ย

จิ๋วฉงซึ่งเป็นนายทหารถือง้าวของกวนอู มีความชำนาญในการเรือ เห็นดังนั้นจึงให้ทหารถ่อเรือตรงเข้าไปชนกลางลำเรือของบังเต็กล่มลง ง้าวบังเต็กหลุดออกจากมือ ตัวบังเต็กจะว่ายน้ำหนี จิ๋วฉงจึงเร่งเรือเข้าไปใกล้แล้วจับบังเต็กมัดเอามาให้กวนอู

กวนอูปราบปรามทหารของกองทัพบังเต็กหมดสิ้นราบคาบแล้ว จึงคุมตัวบังเต็กและอิ๊กิมกลับมาที่ค่าย

กวนอูให้เบิกตัวอิ๊กิมเข้ามาก่อน แล้วถามว่าเหตุใดจึงบังอาจยกกองทัพมาต่อกรด้วยเราเล่า อิ๊กิมก็ว่าข้าพเจ้าเป็นข้าทหาร เมื่อพระเจ้าวุยองค์มีคำสั่งก็จำต้องทำตาม บัดนี้ตกเป็นเชลยอยู่ในเงื้อมมือท่าน ขอท่านได้กรุณาไว้ชีวิตด้วยเถิด

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วสั่งทหารให้ควบคุมตัวอิ๊กิมส่งไปจำคุกไว้ที่เมืองเกงจิว จะพิจารณาโทษในภายหลังจากเสร็จศึก แล้วจากนั้นจึงให้เบิกตัวบังเต็กเข้ามา บังเต็กไม่ยอมค้ำบตามธรรมเนียม กวนอูเห็นดังนั้นก็มีใ้ตัวกล่าวประการใด คงถามบังเต็กด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบว่าบัดนี้ท่าน ตกเป็นเชลยเราแล้ว จะคิดอ่านประการใด

บังเต็กได้ฟังคำกวนอูก็สะบัดหน้าไม่ตอบคำ กวนอูจึงกล่าวสาทืต้อไปว่าบังฮิวพี่ชายท่านแลม้าเจียวนายเก่าท่าน บัดนี้ทำราชการอยู่กับเล่าปี่นายเรา เหตุใดท่านจึงไม่มาสมัครอยู่ด้วยเล่าปี่ ชินองอาจต่อสู้กับเรา ดังนี้ บังเต็กได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า พระเจ้าวุยองค์มีคุณแก่เราเป็นอันมาก ซึ่งเราจะยอมเข้าแก่ท่านนั้นมิบังควร เราจะขอตายด้วยคมหอกคมดาบ ทหารักชีวิตไม่

บังเต็กกล่าวดังนั้นแล้วก็ดำ่ว่ากวนอูด้วยถ้อยคำหยาบช้าเป็นอันมาก กวนอูเห็นว่าจะเกลี้ยกล่อมบังเต็กไม่สำเร็จ จึงสั่งให้ทหารเอาตัวบังเต็กไปประหารชีวิต แต่ด้วยน้ำใจชายชาติอาชาไนยที่รักน้ำใจ คนผู้เป็นข้ารักดีเจ้า ปาวก๊กตึนนาย กวนอูใคร่ครวญแล้วก็มิมีน้ำใจสังหารบังเต็ก จึงสั่งให้เอาศพบังเต็กไปฝังไว้ตามตำแหน่งนายทหารผู้ใหญ่

ทางฝ่ายเมืองฉ้วนเซี่ย ครั้นฝนตกหนักน้ำหลากท่วมทุ่งจันเค้าแล้ว น้ำได้เอ่อล้นเข้ามาถึงตัวเมืองฉ้วนเซี่ย โจหยินได้ควบคุมทหารและชาวเมืองให้ปิดช่องระบายน้ำและลำคลองทั้งปวงที่จะเข้าไปในเมืองฉ้วนเซี่ย ทหารและชาวเมืองถมดินทำท่อบปิดกันช่องระบายน้ำและลำคลองจนถึงค้ำมีตฝกก็ยิ่งตกหนักมา ท่อบและดินที่นำไปถมก็ถูก กระแสน้ำพัดพังทลายจนหมดสิ้น น้ำหลากไหลป่าเข้าไปในตัวเมือง จนในเมืองน้ำท่วมถึงวาเศษ บ้านเรือนไร่นาราชูถูกน้ำท่วมจนหมดสิ้น ทั้งชาวเมืองและทหารได้รับความลำบากเป็นอันมาก

โจหยินเห็นดังนั้นก็ปรารถนากับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า น้ำท่วมหลากมาดังนี้เห็นที่จะรักษาเมืองฉ้วนเซี่ยไว้ไม่ได้ ขอบที่จะถ่ายเทหนีเอาตัวรอดก่อน ว่าแล้วจึงสั่งให้ระดมเรือเพื่อจะยกหนีกลับไปเมืองหลวง บวนทงทราบความก็เข้ามาห้ามโจหยินว่า อันเมืองฉ้วนเซี่ยตั้งอยู่ในที่สูงกว่าทุ่งจันเค้า น้ำท่วมดังนี้เป็นการเฉพาะคราว อีกวันสองวันคงจะลดแห้งเหือดหาย เวลาบัดนี้แม้ในตัวเมืองจะได้ยากลำบาก แต่กำแพงเมืองก็ยิ่งสูงแข็งแรง เห็นกวนอูจะยังไม่ยกมาตีเมือง จึงขอบที่จะตั้งมั่นรักษาเมืองเอาไว้ก่อน เพราะหากทั้งเมืองฉ้วนเซี่ยเสียแล้ว เมืองเตียงอันซึ่งเป็นเมืองสำคัญก็จะเสียแก่ข้าศึกด้วย

โจหยินได้ฟังคำท้วงก็เห็นด้วย จึงพาทหารขึ้นไปตรวจดูรบรบเชิงเทิน เห็นน้ำท่วมบ้านเรือนราชูทั่วทั้งเมือง ราชูและสัตว์เลี้ยงต่างพากันไปนั่งจับเจ้าอยู่บนหลังค้ำบ้าน บ้างที่เป็นพื้นที่สูงก็มีชาวเมืองอพยพครอบครัวขึ้นไปอยู่จนเต็ม แต่ได้รับทุกขเวทนายิ่งนัก ชาวเมืองจำนวนหนึ่งได้หนีขึ้นมายอยู่บนกำแพงเมือง หุงหาอาหารตามมีตามใช้อยู่บนกำแพงเมืองนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**หมอเทพยดา (ตอนที่435)**

กวนอูเห็นภูมิประเทศที่อิ๊กิมและบังเต็กย้ายค่ายไปตั้งอยู่ที่ทุ่งจันเค้าว่าเป็นที่ลุ่มต่ำทั้งขณะนั้นเป็นฤดูฝน จึงอาศัยฤดูกาลเป็นอาวุธทำลายกองทัพของอิ๊กิมและบังเต็กจนพินาศไปสิ้น จับอิ๊กิมเป็นเชลยและประหารชีวิตบังเต็ก ในขณะที่ในเมืองอ้วนเซียงนั้น กองทัพของโจหยินก็ได้ความยากลำบากเป็นอันมาก

โจหยินเห็นสภาพความยากลำบากก็เกรงว่าทหารจะหนีทัพ จึงร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้เราถือรับสั่งพระเจ้าวุ้ยฮ่องมา ถ้าผู้ใดทำราชการยอหย่อน ออกปากว่าจะทิ้งเมืองอ้วนเซียง เราจะตัดศีรษะผู้นั้นเสีย

บรรดาทหารทั้งปวงได้ยินคำโจหยินดังนั้น ก็เกรงอาญาประกอบทั้งเห็นว่าโดยรอบตัวเมืองถูกน้ำท่วม เห็นแต่พื้นน้ำสีขาวทุกทิศ ไม่อาจจะหลบหนีได้ จึงร้องตอบพร้อมกันว่าพวกเราจะป้องกัน รักษาเมืองอ้วนเซียงไว้จนกว่าจะสิ้นชีวิต

โจหยินได้ฟังก็มีความยินดี สั่งทหารให้ตรวจตราเวรยามรักษากำแพงและเชิงเทินไว้ ทั้งกลางวันและกลางคืน หลังจากนั้นอีกสามวันน้ำซึ่งท่วมก็ลดลง ทหารและราษฎรได้รับความปวยไข้เป็นอันมาก

ทางฝ่ายกองทัพของกวนอูนั้น เมื่อน้ำใกล้จะลดกวนฮินซึ่งเป็นบุตรคนที่สองได้คุมเสบียงอาหารจากเมืองเกงจิวได้มาถึง หลังจากหักทายกันตามประเพณีพอลูกแล้ว กวนอูจึงให้กวนฮินถือหนังสือไปเมืองเสฉวน ทูลรายงานการศึกษาให้พระเจ้าฮันตั้งทราบทุกประการ

หลังจากน้ำลดแล้วกวนอูจึงคุมทหารออกจากค่ายเข้าโจมตีเมืองอ้วนเซียง กวนอูคุมทหารไปทางประตูเมืองด้านทิศเหนือ เห็นโจหยินยืนอยู่บนหอรับจึงเอาแส้มาชี้ไปที่โจหยินแล้วด่าว่า ไอ้พวกหนูเป็นไร มึงจึงมีปากันออกมาสมัครยอมอยู่ด้วยกู จะคอยที่อยู่เมื่อครั้งใดเล่า

โจหยินคุมทหารรักษาการณ์อยู่บนหอรับ เห็นกวนอูร่ำร้องด่าดังนั้นก็โกรธ ทั้งเห็นกวนอูใส่เสื้อเกราะปิดเฉาะหน้าอก ยืนมาอยู่ในระยะเกาทัณฑ์ จึงสั่งทหารให้ใช้เกาทัณฑ์อาบยาพิษระดมยิงไปที่กวนอูจดห้าฝน กวนอูซึ่งว่าปิดเกาทัณฑ์เป็นพัลวันพลางชักม้าถอยออกมา แต่เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งผ่ามานง้าวไปถูกไหล่ซ้ายของกวนอูพลัดตกลงจากหลังม้า

กวนเป้งผู้บุตรเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบพาทหารเข้าไปแก้เอาอกกวนอู ออกมาจนพันรัศมีเกาทัณฑ์ แล้วให้ทหารพากวนอูกลับไปค่าย กวนเป้งคุมทหารเป็นกองระวังหลัง ในขณะที่โจหยินเห็นได้ที่จึงยกทหารออกจากประตูเมืองไล่โจมตี จึงปะทะกับกองระวังหลังของกวนเป้ง

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเป็นสามารถ โจหยินเห็นว่าจะตีหักกรุกหน้าไปมิได้ ในขณะที่กวนเป้งก็เห็นว่ากวนอูกลับไปถึงค่ายแล้วต่างฝ่ายจึงพาทหารกลับ

ทางฝ่ายกวนอูเมื่อกลับไปถึงค่าย ให้ทหารชักเอาลูกเกาทัณฑ์ออกจากไหล่ซ้าย พอเกาทัณฑ์หลุดออกจากไหล่ขอบแผลกลายเป็นสีดำ และเลือดที่ไหลตามบาดแผลมีสีดำปะปน จึงรู้ว่าเป็นเกาทัณฑ์อาบยาพิษก็ตกใจเป็นอันมาก ทั้งความเจ็บปวดก็บังเกิดรุนแรงขึ้น จนไหล่ซ้ายมีอาการชาจนแทบไหวตัวมิได้

กวนเป้งและบรรดาแม่ทัพนายกองเห็นดังนั้นจึงปรึกษากันว่าจะเลิกทัพกลับไปเมืองเกงจิวเพื่อรักษาพยาบาลกวนอูให้หายก่อนแล้วค่อยยกทัพกลับมาใหม่ แต่กวนอูไม่ยินยอม ประราภว่าเราจะกลัวอันใดแก่ความเจ็บน้อยหนึ่งเท่านั้น เราจะตีเอาเมืองอ้วนเซียงให้ได้ แล้วจะยกไปตีเอาเมืองสุโต่กำจัดโจโจเสียพระเจ้าเหียนเต้ก็จะมีความสุข เจ้าอย่าว่าดังนั้นต่อไป ไพรพลทั้งปวงจะเสียหน้าใจ

กวนเป้งและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำกวนอูแย้งกราวดังนั้นก็มิอาจขัดคำ จึงหารือว่าเมื่อเป็นเกาทัณฑ์อาบยาพิษดังนี้ จำต้องหาหมอที่รู้การรักษาพยาบาลจึงจะได้ ทหารในพื้นที่คนหนึ่งจึงแนะนำให้ไปเชิญหมอฮัวโต่ชาวเมืองเจาคุนมารักษา โดยบอกว่าเป็นหมอเทพยดาที่สามารถรักษาโรคทั้งปวงได้

กวนเป้งจึงให้ทหารไปเชิญหมอฮัวโต่มาที่ค่าย ครั้นหมอฮัวโต่มาถึงกวนเป้งเห็นหมอฮัวโต่มีบุคลิกผ่องใส นึก แม้จะอยู่ในวัยกว่าหกสิบแล้ว แต่ใบหน้าแจ่มใส ตามีประกายเปี่ยมด้วยความเมตตาปราณี สวมเสื้อผ้าสีเทาคล้ายกับนักพรตสะอาดสะอ้าน และระลึกได้ว่าเมื่อครั้งจิวทายนายทหารเอกเมืองกังตั้งต้องอาวุธหลายแห่งก็ได้หมอฮัวโต่นี้ไปรักษาจึงหาย

กวนเป้งคำนับหมอสัวโตแล้วถามว่า เมื่อครั้งจิวท่ายชาวเมืองกังตั้งต้องอาวธบาดเจ็บสาหัส ท่านเป็นผู้รักษาจิวท่ายในครั้งนั้นมีไข้หรือ หมอสัวโตก็รับว่าไข้ซาฟเจ้าแล้ว กวนเป้งทราบดังนั้นก็ดีใจ จึงพาหมอสัวโตเข้าไปในค่าย

ในขณะนั้นกวนอุได้รับความเจ็บปวดด้วยแผลเกาทัณฑ์อาบยาพิษ มีทุกขเวทนาเกล้า แต่ด้วยน้ำใจชายชาติทหารอันแข็งแแรง เกรงว่าทหารทั้งปวงจะเสียขวัญว่าแม่ทัพป่วยเจ็บ จึงแสรงทำที่เป็นปกติ แล้วให้หาม่าเลี้ยงเข้ามาเล่นหมากรุกเป็นเพื่อน หวังจะมารุงน้ำใจทหารทั้งปวง

ครั้นกวนเป้งพาหมอสัวโตเข้าไปพบคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว กวนอุก็รินน้ำชายกมาคำนับ แล้วให้หมอสัวโตดูบาดแผลว่าพอจะรักษาให้หายได้หรือไม่

หมอสัวโตดูบาดแผลแล้วจึงว่า เป็นบาดแผลถูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษ มีพิษร้ายซึมซาบเข้าไปถึงกระดูก เดชะบุญที่ข้าพเจ้ามาดูอาการท่านทันท่วงที มิฉะนั้นแล้วท่านอาจต้องพิการไปครึ่งตัวหรือถึงแก่ชีวิต กวนอุได้ฟังจึงถามย่ำว่าท่านจะรักษาบาดแผลข้าพเจ้าให้หายได้หรือไม่ หมอสัวโตจึงว่าซึ่งจะรักษาบาดแผลเพียงเท่านี้มีเกินความสามารถของข้าพเจ้า เกรงอยู่ก็แต่ว่าท่านจะทนความเจ็บมิได้

กวนอุจึงถามต่อไปว่า ท่านจะรักษาอย่างไรจึงเกรงว่าข้าพเจ้าจะทนความเจ็บมิได้ หมอสัวโตจึงว่าข้าพเจ้าจะเอามืดควานเอาเนื้อที่ไหลท่านจนถึงกระดูกเพื่อเอาเนื้อที่ถูกพิษออกแล้วจึงใส่ยา ในการควานเอาเนื้อออกจากไหลท่าน ข้าพเจ้าจะเอาปลอกกรัดท่านไว้กับเสามิให้ท่านดิ้น ท่านจะทนแก่ความเจ็บได้หรือไม่

กวนอุได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่าแม้ความตายเรายังไม่เคยเกรงกลัว สามะหาอะไรกับแค่จะเอาเนื้อร้ายออกจากไหลแต่เท่านี้ ท่านไม่ต้องเอาปลอกกรัดตัวเราไว้กับเสาดอก จะทำประการใดก็ทำไปตามสบาย อยาได้เกรงใจเลย

หมอสัวโตได้ฟังดังนั้นก็ดีสีหน้าสงสัย กวนอุรู้เท่าทันจึงย่ำว่าท่านอย่าได้หวั่นเกรง ถึงมันเลือดจะออกทั่วทั้งตัว ข้าพเจ้าก็จะไม่ดิ้น และไม่ร้องว่าบาดเจ็บให้ท่านได้ยินเลย

หมอสัวโตได้ฟังดังนั้นก็บอกทหารให้ก่อไฟสำหรับต้มเครื่องไม้ เครื่องมือในการผ่าตัด และในระหว่างรอเวลา กวนอุได้ชวนหมอสัวโตดื่มสุรา แต่หมอสัวโตไม่ยอมดื่มเกียงว่าให้ผ่าตัดเสร็จสิ้นเสียก่อนแล้วค่อยดื่ม กวนอุดื่มสุราใกล้จะเมาแล้ว จึงเรียกม้าเลี้ยงเข้ามาเล่นหมากรุก ในขณะนั้นหมอสัวโตต้มเครื่องไม้สำหรับผ่าตัดเสร็จ จึงยกถาดเครื่องมือและร่วมยาเข้ามาที่โต๊ะซึ่งกวนอุเล่นหมากรุกอยู่ หมอสัวโตถอดเสื้อท่อนบนของกวนอุออกแล้ว กวนอุจึงเอียงไหลซ้ายให้หมอสัวโตในขณะที่นั่งเล่นหมากรุกกับม้าเลี้ยงราวกับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

หมอสัวโตทำความสะอาดบาดแผลแล้วจึงเอามืดกรัดเอาเนื้อร้ายออกจากตัวของกวนอุ จนครึ่งซัวยามผ่านไป หมอสัวโตก็ผ่าตัดเอาเนื้อร้ายออกจนหมดสิ้น แล้วใส่ยาสมานแผลและเย็บบาดแผลจนสนิท ในขณะที่กวนอุยั้งคองนั่งดื่มสุราและเล่นหมากรุกกับม้าเลี้ยงดังเดิม

ครั้นหมอสัวโตผ่าตัดเสร็จ ก็เก็บเครื่องมือใส่ถาด เก็บยาใส่รวม ยาแล้ว เอาผ้าเช็ดหน้าพलगกล่าวกับกวนอุว่า ชั่วชีวิตของข้าพเจ้า รักษาผ่าตัดผู้คนมาเป็นจำนวนมาก ไม่เคยเห็นผู้ใดทรทอดทอนของอาจไม่สะอาดสะเทือนเหมือนกับกวนอุท่านเลย ว่าแล้วหมอสัวโตก็คำนับกวนอุด้วยความนับถือศรัทธา และบอกว่าข้าพเจ้ารักษาบาดแผลท่านเป็นปกติแล้ว

กวนอุได้ยินคำหมอสัวโตก็วางมือจากกระดานหมากรุก แล้วลุกขึ้นยืนกล่าวว่า ท่านรักษาเสร็จแล้วหรือ ข้าพเจ้าไม่เจ็บปวด ไม่ดิ้นรนดอก จากนั้นกวนอุจึงสรรเสริญหมอสัวโตเป็นอันมากว่ามีความรู้ความชำนาญในการรักษาราวกับหมอเทพยดา และสั่งให้แต่งโต๊ะจัดสุราเลี้ยงดูหมอสัวโต

ในระหว่างดื่มสุราหมอสัวโตบอกกวนอุว่า มันพิษเกาทัณฑ์จะถูกเอาออกหมดสิ้นแล้วแต่บาดแผลยังใหม่สดอยู่ ท่านจะต้องระวังโภชะอย่าให้บังเกิดความโกรธชั่วเวลาร้อยวัน พิษเกาทัณฑ์จึงจะหายสนิท ท่านจะทำได้หรือไม่ กวนอุก็รับคำหมอสัวโต แล้วให้เบิกทองคำสามสิบซึ่งมามอบแก่หมอสัวโตเป็นบำเหน็จ หมอสัวโตไม่ยอมรับ กลับลุกขึ้นคำนับกวนอุแล้วว่า ซึ่งข้าพเจ้ามารักษาท่านทั้งนี้จะเห็นแก่บำเหน็จหามิได้ ข้าพเจ้าเห็นท่านนี้ประกอบด้วยความสัตย์ซื่อจึงมาช่วยพยาบาลมิให้เป็นอันตราย แลซึ่งท่านให้บำเหน็จข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เอา ขอคืนไว้ให้ท่าน

กวนอุจะยั้งคองประการใด หมอสัวโตก็ไม่ยอมรับบำเหน็จ ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วหมอสัวโตจึงมอบยาปิดแผลเพิ่มเติม แล้วกำชับว่าเมื่อยาซึ่งปิดแผลเก่าแห้งแล้วก็ให้เปลี่ยนยาปิดแผลใหม่ แล้ว คำนับลากวนอุเดินกลับออกไป กวนอุก็ตามออกไปส่งจนพ้นประตูค่าย

ทางด้านเมืองสุโตะครันโจโจได้รับรายงานความศึกข้างเมืองอ้วนเซียว่าอิ๊กิมและบังเด็กเสียที่แก่กวนอุ และ กวนอุยกกองทัพมาประชิดเมืองอ้วนเซียอยู่ก็ตกใจ จึงปรารถกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ว่า พวกท่านจะคิดอ่านประการใด

สมารี่ซึ่งบัดนี้ได้รับการยอมรับจากบรรดาขุนนางเป็นจำนวนมากว่ามีสติปัญญาในการสงคราม ได้ฟังดังนั้น จึงทูลโจโจว่าซึ่งอิ๊กิม และบังเด็กเสียที่แก่กวนอุ นั้น ไซ้ว่าจะมีฝีมือหรือสู้ในกระบวนรบมิได้ หากแต่แพ้พ่าย เพราะน้ำหนักเห็นหลากมา โดยไม่ได้คิดอ่านป้องกันแก้ไข กวนอุจึงได้ชัยชนะซึ่งจะกำจัดกวนอุนั้นไม่ยากไม่ลำบาก เพียงแต่ช่วยอ่องเร่งกำชับขุนกวนให้ยกไปตีเอาเมืองเกงจิ๋ว กวนอุก็ต้องยกไปป้องกันเมืองเกงจิ๋ว เมืองอ้วนเซียก็จะไม่เป็นอันตราย

ฝ่ายเจียวเจี๊ยะซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายบัญชากลาง ได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวสนับสนุนว่า ความคิดสมารี่ชอบด้วยกลไอบายการเมือง มีพักต้องลำบากแก่ทหาร ขอให้ช่วยอ่องท่านดำเนินการตามความคิดของสมารี่เถิด โจโจได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ ในพลันนั้นก็รำลึกถึงบังเด็กและอิ๊กิม จึงปรารถขึ้นด้วยความน้อยใจว่า ดูอิ๊กิมมาอยู่ด้วยเราร่วมสามสิบปี ไม่คิดต่อสู้กับข้าศึก จนเสียที่แล้วยอมจำนนแก่ข้าศึกให้ได้ความอภัยสดดังนั้น สู้บังเด็กซึ่งแม้จะมาอยู่ใหม่ ก็มีใจสัตย์ซื่อรักดีต่อเรา อาสาราชการจนตัวตาย เป็นที่ซาบซึ่งแก่ใจเรานัก

กล่าวแล้วโจโจจึงให้อาลักษณ์แต่งหนังสือไปถึงขุนกวนตามความเห็นของสมารี่ทุกประการ แล้วปรึกษาคือไปว่าการซึ่งจะคอยแต่กองทัพเมืองกังตั้งยกไปตีเมืองเกงจิ๋วด้านเดียวนั้นไม่สมควร ขอบที่จะแต่งกองทัพยกหนุนไปรบกับกวนอุ

ซึ่งหลังได้ยินคำปรารถดังนั้นก็ขึ้นอาสายกทหารหนุนไปช่วยเมืองอ้วนเซีย โจโจเห็นเป็นซึ่งหลังก็วางใจจึงจัดทหารให้ห้าหมื่น ให้ซึ่งหลังเป็นแม่ทัพหลวง ให้ลิเตียนเป็นปลัดทัพ ครั้นถึงวันฤกษ์ดี ซึ่งหลังก็ค้ำบลาพระเจ้าช่วยอ่องแล้วเคลื่อนทัพออกจากเมืองหลวงยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลทุ่งเอียงลกโผใกล้กับเมืองอ้วนเซีย แล้วแต่งหน่วยสอดแนมไปสืบข่าวคราวว่ากองทัพเมืองกังตั้งมีความเคลื่อนไหวประการใด

เขียนอันศกปีที่สี่สิบสี่ เดือนอ้าย ขุนกวนได้รับหนังสือของโจโจแล้ว จึงแจ้งแก่ผู้ถือหนังสือนั้นให้รีบกลับไปรายงานแก่โจโจว่าอย่าได้ปรารถมกลโย กองทัพเมืองกังตั้งรับรับสั่งและจะยกเข้าตีเมือง เกงจิ๋วโดยเร็วที่สุด หลังจากนั้นขุนกวนจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและบรรดาขุนนางทั้งปวง ปรารถความซึ่งโจโจมีหมายรับสั่งเร่งรัดให้ยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วแล้วจะแบ่งดินแดนให้ครึ่งหนึ่งว่าจะจัดแจงกองทัพประการใด

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อาวุธโลกธรรม (ตอนที่436)

กวนอุยกกองทัพไปประชิดเมืองอ้วนเซียแต่ประมาทแก่ข้าศึก ใส่เสื้อเกราะปิดแต่หน้าอก ซี่มาเข้าไปใกล้กำแพงเมือง จึงถูกโจหยินสังหารใช้เกาทัณฑ์อาบยาพิษยิงได้รับบาดเจ็บ เดชะบุญได้หมอเวทาค้าวโตะมาผ่าตัดรักษา ในขณะที่โจโจก็เร่งรัดให้ขุนกวนรีบยกไปตีเมืองเกงจิ๋ว

เดียวเจียวได้ยินขุนกวนปรึกษาดังนั้น จึงว่าซึ่งโจโจเร่งรัดมาดังนั้นก็เพราะได้แต่งให้ อิ๊กิมและบังเด็กยกทหารไปช่วยเมืองอ้วนเซียแต่เสียที่แก่กวนอุ โจโจเกรงกวนอุ ไม่กล้ายกกองทัพไปช่วยเมืองอ้วนเซียเอง จึงให้ท่านเป็นหน้าไฟไปทำการแทน ขอท่านจงไตร่ตรองให้จงดี เพราะเมืองเราจะกลายเป็นสมรภูมิรับเคราะห์กรรมแทนโจโจ

ในขณะที่นั้นลิบองซึ่งยกทหารไปตั้งอยู่ที่ด่านลกเค้าได้เข้ามาด้วยข้อราชการที่เมืองกังตั้ง ทราบว่าขุนกวนกำลังออกวาราชการจึงรีบเข้ามาค้ำบขุนกวนตามธรรมเนียมขุนกวนเห็นลิบองมาต้องด้วย เวลาจึงแสวงถามว่า ท่านเข้ามาเมืองกังตั้งครั้งนี้มีกิจธุระสิ่งใด

ลิบองจึงว่าบัดนี้กวนอุยกกองทัพไปเมืองอ้วนเซีย เมืองเกงจิ๋วที่ว่างอยู่ จึงมาขออนุญาตท่านยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว เห็นจะได้โดยง่าย ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็แสวงถามลิบองว่า เมืองซีจิวซึ่งขึ้นแก่ โจโจก็ว่างดุจเดียวกัน เราจะให้ท่านยกไปตีเมืองซีจิวก่อน ได้เมืองซีจิว แล้วจึงค่อยยกไปตีเมืองเกงจิ๋ว

ลิบองได้ฟังขุนกวนว่าดังนั้นจึงกล่าวว่าซึ่งจะตีเมืองซีจิวก็คง จะได้เช่นเดียวกัน แต่ทว่าเมืองซีจิวเป็นแดนไกลกว่าเมืองเกงจิ๋ว ทั้งเส้นทางเดินทัพก็ทุรกันดาร หากยึดเมืองซีจิวได้ก็ยากที่จะรักษาเมืองเอาไว้เพราะไม่มีฐานสนับสนุน หากยึดเมืองเกงจิ๋วได้แล้วยกไปตี เมืองซีจิวก็จะได้โดยง่ายและสามารถใช้เมืองเกงจิ๋วเป็นฐานส่งกำลัง บำรุงในการรักษาเมืองซีจิวไว้ต่อไป

ขุนกวนได้ยืนดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งเราจะให้ท่านไปตีเมืองซีจิวนั้นเป็นการลองชิมความคิดของท่านดูว่าจะคิดอ่านประการใด ใจจริงของเราต้องการจะตีเมืองเกงจิวก่อน จึงให้ท่านคิดอ่านแผนการยกไปตีเอาเมืองเกงจิวให้จงได้ ส่วนเมืองซีจิวนั้นไว้คิดอ่านต่อภายหลังเถิด

บรรดาขุนนางทั้งปวงเห็นขุนกวนตัดสินใจดั่งนั้น ทุกคนก็เห็นชอบพร้อมกัน ลิบองจึงคำนับลาขุนกวนแล้วกลับไปด่านลกเต๋า แต่พอไปถึงด่านหน่วยสอดแนมก็กลับมารายงานว่า บัดนี้กวนอุได้ให้ทหารสร้างป้อมไฟตั้งแต่ด่านเมืองแฮเค้าเรียงรายไปจนถึงเมืองอ้วนเซีย ห่างกันป้อมละสองร้อยเส้นบ้าง สามร้อยเส้นบ้าง และวางกำลังประจำป้อมไฟทั้งกลางวันและกลางคืน แม้เมืองเกงจิวเล่าก็มีทหารเฝ้ารักษาค่ายคูประตูหอรัยอย่างเข้มงวดกวดขัน

ลิบองได้ฟังรายงานดั่งนั้นก็พรั่นใจ คิดว่าหะแรกเราคิดจะไปตีเมืองเกงจิวเพราะคิดว่ากวนอุยกไปเมืองอ้วนเซีย จะยกกลับมารักษาเมืองเกงจิวไม่ทันท่วงที แต่กวนอุให้สร้างป้อมไฟไว้ดั่งนี้แม้คนใกล้ชิดปล่อยข่าวลือว่าลิบองป่วย ยังไม่สามารถยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวได้ และให้ทหารสัญญาญจากป้อมไฟโดยรวดเร็ว แล้วจะยกกองทัพกลับมาช่วยเมืองเกงจิวได้ทันการซึ่งคิดไว้ก็จะขัดสน

ลิบองคิดดั่งนั้นแล้วก็หวั่นใจว่าจะยกไปตีเมืองเกงจิวไม่สำเร็จตามที่อาสา แต่ครั้นจะขอยกเลิกไม่ไปตีเมืองเกงจิวก็เกรงอาญาของขุนกวน ลิบองคิดไม่ตกดั่งนั้นแล้วจึงให้คนใกล้ชิดปล่อยข่าวลือว่าลิบองป่วย ยังไม่สามารถยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวได้ และให้ทหารคนสนิทแจ้งข่าวป่วยให้ขุนกวนทราบ

ขุนกวนทราบว่าลิบองป่วยก็เป็นทุกข์ใจ เกรงว่าหากกวนอุเสร็จศึกเมืองอ้วนเซียแล้วยกกลับมารักษาเมืองเกงจิว การซึ่งจะยกไปตีเอาเมืองเกงจิวก็ยิ่งยากลำบาก พอดีลกซุนเข้าไปปรึกษาข้อราชการกับขุนกวน ขุนกวนเห็นลกซุนผู้เป็นบัณฑิตหนุ่มมีสีหน้าแจ่มใส แววตาเฉลียวฉลาดก็แสวงถามลกซุนว่าบัดนี้ลิบองซึ่งเราใช้ให้ไปตีเมืองเกงจิวป่วยอยู่ จึงไม่สามารถยกไปตีเมืองเกงจิวได้ ท่านจะคิดอ่านประการใด

ลกซุนได้ฟังคำขุนกวนก็ตอบไปในทันทีว่า ซึ่งลิบองอ้างว่าป่วย ทั้งนี้เห็นจะไม่ป่วยจริง แต่จะเป็นอุบายสักสิ่งหนึ่ง ขุนกวนได้ยืนดั่งนั้นก็แปลกใจ จึงว่าถ้าเช่นนั้นท่านจงไปเยี่ยมอาการของลิบอง สังเกตการณ์ดูให้รู้ความจริงว่าป่วยหรือไม่ประการใด

ลกซุนจึงคำนับลาขุนกวนเดินทางไปที่ด่านลกเต๋า รีบบุกเข้าไปหาลิบองถึงในค่าย เห็นลิบองมีใบหน้าแจ่มใสเป็นปกติอยู่ จึงคำนับตามธรรมเนียมแล้วว่าขุนกวนนายเรามีความห่วงใยท่าน จึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมอาการใช้ว่าหนักเบาประการใด

ลิบองได้ยืนลกซุนว่าดั่งนั้นก็พรั่นใจ แต่ข่มใจตอบว่าอาการซึ่งป่วยนั้นไม่หนักหนาเท่าใดนัก

ลกซุนจึงถามรุกต่อไปว่า ซึ่งขุนกวนสั่งให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว เหตุไฉนท่านจึงนิ่งเฉยอยู่จะนี้ ลิบองได้ฟังคำลกซุนดั่งนั้นก็รู้ว่าลกซุนแจ้งในกลอุบายที่บิดพลิ้วว่าป่วย จึงจ้องดูตลกซุนแล้วนิ่งอยู่ เพราะมิรู้จะตอบถ้อยคำประการใด ลกซุนเห็นลิบองอับจนจ้านดั่งนั้น ก็ไม่รุกเร้าสืบไปพลางกล่าววว่า ข้าพเจ้ามียานานหนึ่งจะรักษาไข้ของท่านให้หายได้ ท่านจะให้รักษาหรือประการใด

ลิบองได้ฟังคำเป็นความนัยก็รู้ที จึงบอกทหารในค่ายให้ออกไปข้างนอก แล้วถามลกซุนว่ายาซึ่งท่านจะรักษาใช้ข้าพเจ้าคือสิ่งไร ลกซุนหัวเราะแล้วว่า อาการไข้ของท่านทั้งนี้เกิดแต่เหตุที่ทางเมืองเกงจิวได้เตรียมระวังเหตุแน่นหนา ทั้งยังปลูกป้อมไฟรายเรียงตั้งแต่ด่านแฮเค้าเป็นทางไกลไปถึงเมืองอ้วนเซีย ท่านจึงเกรงว่าชาวเมืองเกงจิวจะป้องกันรักษาเมืองเอาไว้ได้ และกวนอุก็จะยกกองทัพกลับมาป้องกันเมืองได้ทันท่วงที จึงวิตกอยู่ด้วยสิ่งอันนี้

แล้วลกซุนจึงกล่าวสืบไปว่า ยาซึ่งข้าพเจ้าจะรักษาใช้ท่านก็คืออุบายทำลายความระมัดระวังของชาวเมืองเกงจิว แล้วท่านจึงยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวก็จะได้โดยสะดวก ลิบองได้ยืนดั่งนั้นก็ตกใจจ้องมองหน้าลกซุนแล้วรีบถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด

ลกซุนจึงว่า ซึ่งเมืองเกงจิวเตรียมทหารแลจัดแจงเมืองไว้ทั้งนี้ เพราะกวนอุคิดวิตกอยู่ด้วยท่านมาตั้งอยู่ที่นี้จึงไม่ไวใจ ถ้าท่านรู้อุบายทำเป็นป่วยไปเสียจากที่นี่ แลจัดแจงให้ผู้อื่นมาอยู่แทน แล้วให้พูดสรรเสริญกวนอุ กวนอุก็จะทะนงใจจะอยู่รบเอาเมืองอ้วนเซียให้ได้ ไม่คิดระวังหลัง เราจึงคิดวกไปตีเอาเมืองเกงจิวก็จะได้โดยง่าย

อุบายของลกซุนครั้งนี้ประกอบด้วยสองส่วน คือลวงให้หลงโดยแสร้งปล่อยข่าวว่าลิบองป่วย ไม่สามารถทำการสงครามได้ เพื่อให้กวนอุคลายใจ คลายความระมัดระวัง อีกส่วนหนึ่งทำที่เป็นให้คนใหม่มารักษาด่าน แล้วใช้การสรรเสริญเป็นอาวุธ ยกย่องสรรเสริญ กวนอุให้ทะนงหลงลืมตัว ซึ่งก็คือการใช้โลกธรรม

เป็นอาวุธ เมื่อกวนอูและชาวเมืองเกงจี้ประมาทความระมัดระวังแล้ว จึงค่อยยกกองทัพไปยึดเอาเมืองเกงจี้ ดังนี้โลกธรรมนั้นเชื่อว่าประจวบคฤกษณ์ที่จำซึ่งผู้คนเหมือนเมื่อครั้งที่จิวยี่คิดอุบายโลกธรรมอย่างเดียวกันหาไม่ หากสามารถใช้เป็นอาวุธในการทำลายความระมัดระวังเพื่อให้ตั้งอยู่ในความประมาทอันเป็นทางแห่งความตายได้อีกด้วย

ลิบองเป็นนายทหารเอกเมืองกั๋งตั้ง ถนัดการคิดอ่านวางแผน พอได้ฟังอุบายของ ลกซุนแต่คร่าวๆ ก็เข้าใจทะลุปรุโปร่ง ลกซุนคำนับลกซุนทุกๆ ที่ลกซุนเป็นผู้น้อยกว่า แล้วว่าขอบใจท่านที่ให้ย่าวีเศษรักษาไข้แก่ข้าพเจ้า อุบายของท่านครั้งนี้ดีนัก เห็นที่จะได้เมืองเกงจี้เพราะอุบายของท่านครั้งนี้เป็นแน่แท้

ว่าแล้วลิบองจึงทำหนังสือถึงขุนกวน เป็นเนื้อความว่าข้าพเจ้า ลิบองได้รับบัญชาจากท่านให้ยกไปตีเมืองเกงจี้ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าป่วยมีอาการหนัก ไม่สามารถรับราชการสนองพระคุณได้สืบไป จึงขอลาออกจากราชการ ขอท่านได้อนุญาตให้ข้าพเจ้ากลับไปเมืองกั๋งตั้งด้วยเถิด

ลิบองทำหนังสือเสร็จแล้ว จึงส่งให้ลกซุนอ่าน ลกซุนอ่านหนังสือ แล้วก็ทราบความคิดของลิบองว่าต้องการสร้างข่าวลวงเพื่อให้ความสว่างรู้ไปถึงกวนอูก็หัวเราะ เก็บหนังสือของลิบองไว้ในแขนเสื้อ แล้วคำนับลาลิบองกลับไปเมืองกั๋งตั้ง เอาหนังสือนั้นให้แก่ขุนกวน

หลังจากวันนั้นก็มิข่าวลือแพร่สะพัดในค่ายของลิบองว่าลิบองป่วยหนัก ได้ขอลาออกจากราชการ กำลังรอฟังคำสั่งจากขุนกวนอยู่ มาอีกไม่กี่วันขุนกวนก็มีหนังสือให้หาลิบองเข้าไปในเมืองกั๋งตั้งเพื่อรักษาพยาบาล ลิบองได้รับหนังสือขุนกวนแล้ว จึงแสร้งให้ทหารพยุขึ้นเกวียนแล้วเดินทางไปเมืองกั๋งตั้ง และเข้าไปรายงานตัวแก่ขุนกวน

ขุนกวนเห็นลิบองเข้ามาหา มีคนพยุร่าวกกับคนป่วยหนักก็ประหลาดใจ จึงว่าเราจะให้ท่านยกไปตีเมืองเกงจี้ แต่ท่านมาป่วยเสียกลางคันดังนี้ จึงจำที่ต้องแต่งตั้งคนดีมีฝีมือให้ออกไปทำการแทนตัวท่าน ลิบองจึงว่า หากมั่นคงท่านให้คนดีมีฝีมือลือซาไปตั้งอยู่ที่เมืองลกเค้า กวนอูก็จะไม่ไว้วางใจ แล้วจะรักษาเมืองเกงจี้ไว้ได้อย่างแข็งแรงแน่นอนหา การซึ่งจะยกไปทำการก็จะขัดสนเห็นว่าลกซุนมีสติปัญญาแต่ทว่ายังไม่มีความรู้จัก จึงขอบที่ท่านจะแต่งตั้งให้ลกซุนไปรักษาด่านลกเค้า กวนอูเมื่อทราบว่าคุณให้ทหารที่ไม่มีชื่อเสียงลือซาปรากฏไปรักษาด่านก็จะประมาท เห็นจะได้เมืองเกงจี้โดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งตั้งให้ลกซุนเป็นแม่ทัพไปรักษาด่านลกเค้าแทนลิบอง ลกซุนพอทราบว่าขุนกวนแต่งตั้งให้รับภาระสำคัญก็ตกใจ รีบเข้ามาหาขุนกวนแล้วว่าการครั้งนี้สำคัญใหญ่หลวงนักตัวข้าพเจ้าเป็นแต่บัดนี้ติดหนุม ยังไม่มีฝีมือลือซาปรากฏในทางการทหารเกรงว่าจะบังคับบัญชาทหารไม่ได้รับการของท่านก็จะเสียไป ขอให้ท่านแต่งตั้งผู้อื่นออกไปแทนเถิด

ขุนกวนจึงว่าเมื่อครั้งจิวยี่ยังมีชีวิตอยู่ได้เสนอให้เราตั้งโจชกไปรักษาด่านลกเค้า เราก็กทำตาม หลังจิวยี่ตายแล้วโจชกได้เสนอให้ตั้งลิบองไปรักษาด่านแทน เราก็กทำตาม มาบัดนี้ลิบองได้เสนอให้แต่งตั้งท่านไปรักษาด่านลกเค้า ตัวท่านนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก แม้วางยังหนุมอยู่ กลับจะเป็นคนแก่การ เพราะกวนอูไม่รู้กิตติศัพท์ ก็จะต้องตั้งอยู่ในความประมาท ท่านอย่าได้บิดพลิ้วอีกเลย

ลกซุนได้ฟังขุนกวนดังนั้นก็ไม่อาจขัดใจ จึงจำใจรับตราตั้งจาก ขุนกวนแล้วออกไปรักษาด่านลกเค้า

ครั้นลกซุนไปถึงด่านลกเค้าจึงแต่งหนังสือถึงกวนอู และใช้ให้ทหารนำของกำนัลพร้อมกับหนังสือนั้นเดินทางไปมอบให้แก่กวนอูที่ชายแดนเมืองอ้วนเซีย

กวนอูรับหนังสือของลกซุนออกมาอ่านดู ปรากฏความว่า บัดนี้ขุนกวนให้ข้าพเจ้าออกมารักษาด่านลกเค้าแทนลิบอง ข้าพเจ้าขัดมิได้ก็ออกมาอยู่ ขอท่านจงเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าด้วย กวนอูทราบความตามหนังสือแล้วจึงถามผู้ถือหนังสือว่าแล้วลิบองซึ่งขุนกวนให้มารักษาด่านลกเค้าขึ้นไปไหนเสียเล่า จึงให้ลกซุน มารักษาด่านแทน ผู้ถือหนังสือก็แจ้งว่าลิบองป่วยหนัก ได้ขอลาออกจากราชการ ขุนกวนจึงให้ลกซุนซึ่งเป็นผู้ดีมารักษาด่านแทน

กวนอูไม่รู้สึกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าขุนกวนนี้ดีจริงหนอ เอาใจใส่ในญาติมิตร ให้ครองตำแหน่งสำคัญ โดยไม่คำนึงว่าเป็นลูกเล็กเด็กน้อย ไม่เคยมีกิตติศัพท์ลือซาปรากฏมาแต่ก่อนดังนี้ คนถือหนังสือทำเป็นไม่เข้าใจว่ากวนอูอดูหมิ่นขุนกวน คำนับกวนอูแล้วกล่าวว่าลกซุนเป็นผู้น้อยกว่า มีความเคารพนับถือท่านว่าเป็นผู้ใหญ่ มีชื่อเสียงเกียรติภูมิเลื่องลือไกล จึงมีหนังสือมาขอฝากตัวเพื่อเป็นไมตรีไว้สืบไปพร้อมกับให้ข้าพเจ้านำของขวัญมาคำนับท่านแทนตัวด้วย ว่าแล้วจึงมอบของขวัญที่ลกซุนฝากมานั้นให้แก่กวนอู

กวนอูได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะแล้วให้ทหารรับเอาของขวัญไว้ และกล่าวกับผู้ถือหนังสือว่าท่านจงกลับไปบอกลกซุนเถิด ว่าเราขอบใจ คนถือหนังสือนั้นจึงคำนับลากวนอูแล้วเดินทางกลับไป ด่านลกเค้า

แล้วรายงานแก่ลกขุนว่าอาภัพกิริยาของกวนอุประจักษ์ชัดว่าดูแคลนท่าน เห็นจะคิดว่าท่านคงไม่กล้ายกกองทัพไปตีเอาเมือง เก่งจิว ลกขุนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้หน่วยสอดแนมติดตามข่าวสารต่อไป ไม่นานหน่วยสอดแนมก็รายงานว่าบัดนี้ตามป้อมไฟ และในเมืองเก่งจิวได้คลายความระมัดระวังลง และกวนอุได้สั่งให้เกณฑ์ทหารจากเมืองเก่งจิวยกหนุนไปช่วยรบเอาเมืองอ้วนเซีย

สามก๊กฉบับคนขายชาตรี: เรื่องวิทยาคม

เส้นผมบังภูเขา (ตอนที่437)

ลกขุนแนะนำกลอุบายให้ลิบองทำที่เป็นป่วยขอลาออกจากราชการ และให้ขุนกวนตั้งลกขุนนายทหารที่ไม่มีชื่อเสียงไปรักษาด่านลกเค้า เพื่อลวงกวนอุให้คลายใจ และทำที่ขอฝากเนื้อฝากตัวกับกวนอุ ทำให้กวนอุหลงกล เกณฑ์ทหารจากเมืองเก่งจิวยกหนุนไปรบเมืองอ้วนเซีย ในขณะที่การระมัดระวังรักษาเมืองก็ผ่อนคลายลง

กวนอุในยามใกล้จะวิบัติถูกโมหจริตครอบงำ ตัดยึดแต่ยศศักดิ์จนลืมพื้นเพและฐานะเดิม ทะนงถือตนเป็นสำคัญกว่าใคร จึงหลงลืมหลักพิชัยสงครามข้อสำคัญที่มีให้เชื่อคำของข้าศึก แต่กวนอุกลับคิดว่าซึ่งลกขุนขอฝากเนื้อฝากตัวนั้นเป็นเพราะเกรงกลัวไม่กล้าต่อสู้ จึงวางใจว่าภัยจากด่านเมืองก้งตั้งจะไม่มีมาถึงเมืองเก่งจิว เป็นการตั้งอยู่ในความประมาทอย่างร้ายแรง เท่ากับได้ย่างเท้าก้าวเข้าสู่ประตูแห่งความตายนั่นเอง

ลกขุนทราบข่าวทางเมืองเก่งจิวตั้งนั้นแล้ว เห็นสมคะเนตามกลอุบาย จึงให้ทหารถือหนังสือไปรายงานความให้ขุนกวนทราบ ขุนกวนทราบความแล้วก็มีความยินดี เรียกลิบองมาปรึกษาว่าบัดนี้กวนอุตั้งอยู่ในความประมาทแล้ว ทหารในเมืองเก่งจิวจึงเหลือน้อยตัวนัก จะให้ท่านกับขุนเกี้ยวซึ่งเป็นบุตรของอาเรายกกองทัพไป ตีเอาเมืองเก่งจิว ท่านจะมีความเห็นประการใด

ลิบองได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่า แม้ท่านจะให้ขุนเกี้ยวไปก็ให้ไปแต่ผู้เดียวเถิด ท่านจำไม่ได้หรือเมื่อครั้งท่านตั้งจิวอี้กับเตียเกาซึ่งเป็นคนเก่าของท่านเป็นแม่ทัพช่วยชวาทำการด้วยกัน แลฝ่ายจิวอี้มีสติปัญญาจะว่าสิ่งใดเตียเกาซึ่งเป็นแม่ทัพช่วยก็ประนามด้วยปัญญาของจิวอี้จึงทำการด้วยกันได้ แลบัดนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปกับขุนเกี้ยว นั้นปัญญาข้าพเจ้าหาเหมือนหนึ่งจิวอี้ไม่ สิ่งใดซึ่งจะว่ากล่าวกันนั้นเห็นจะขัดสน แลขุนเกี้ยวนี้แลก็เป็นพี่น้องของท่าน มีปัญญากล้าแข็งอยู่ ขอท่านจงใช้ให้ขุนเกี้ยวไปแต่ผู้เดียวเถิด ก็จะทำได้ไม่ขัดสน

ขุนกวนได้ฟังคำท้วงของลิบองดังนั้นก็เห็นด้วย แต่คิดว่าขุนเกี้ยวยังหนุ่มแก่การนัก ซึ่งลิบองเสนอให้ตั้งขุนเกี้ยวเป็นแม่ทัพยกไปรบเมืองเก่งจิวนั้น เป็นเพราะความเกรงใจเห็นแก่ขุนกวน หาใช่เห็นแก่ฝีมือและสติปัญญาของขุนเกี้ยวแต่ประการใดไม่ ขุนกวนคิดดังนั้นแล้วจึงตั้งให้ลิบองเป็นแม่ทัพใหญ่ของเมืองก้งตั้ง บังคับบัญชาว่ากล่าวทหารทั้งปวงทั่วทั้งแคว้นก้งตั้ง และให้เป็นแม่ทัพยกไปรบเอาเมืองเก่งจิว ให้ขุนเกี้ยวเป็นเจ้ากรมพลาธิการ รับผิดชอบส่งกำลังบำรุงและคลังเสบียงอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของลิบอง

ขุนกวนสั่งการดังนั้นแล้วจึงให้ทหารถือหนังสือไปเมืองสุโต แจ้งความทั้งปวงให้โจโจทราบ และเร่งให้โจโจยกกองทัพไปตีกวนอุซึ่งตั้งค่ายประชิดเมืองอ้วนเซียอยู่ โดยขุนกวนจะยกกองทัพเข้าตีเอา เมืองเก่งจิว และให้ทหารถือหนังสืออีกฉบับหนึ่งไปถึงลกขุนที่ด่านลกเค้า ให้จัดแจงการทั้งปวงไว้ให้พร้อม

ลิบองคำนับลาขุนกวนออกมาแล้วเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง สั่งจัดกำลังทหารสามหมื่นพร้อมเรือสำเภาสำหรับพ้อค้าวาณิชใช้ในการค้าขายแปดสิบลำ จัดทหารเรือซึ่งมีความชำนาญการรบทางเรืออยู่ประจำเรือสำเภาแต่ละลำให้เปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นแบบพ้อค้าที่ล่องเรือค้าขายตามลำแม่น้ำบ้าง แต่งตัวแบบคนแจวเรือบ้าง แบ่งกองเรือทั้งแปดสิบลำออกเป็นแปดกอง กองละแปดลำ ลิบอง ฮันตั้ง จิวท่าย เจียวซิม จูเหียน พัวเจียง ซีเซ่ง เตงฮอง คุมเรือแต่ละกอง และให้เตรียมอาวุธพร้อมสรรพไว้ในเรือ ทหารที่เหลือจากลงเรือให้สมทบกับกองทัพหนุนของขุนกวน

ลิบองจัดแจงแต่งกองเรือการค้า ปลอมทหารเรือเป็นพ้อค้าและพลแจวเสร็จสิ้นแล้ว จึงสั่งให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อม ครั้นได้เวลาฤกษ์ลิบองจึงให้กองเรือทั้งแปดสิบลำยกออกจากเมืองก้งตั้งแล่นไปตามแม่น้ำซิมเอียง ตรงไปที่ด่านแฮค้ำปลายแดนเมืองเก่งจิว

ลิบองคุมกองเรือกองแรกจำนวนสิบลำแจวตามปกติเหมือนหนึ่ง เป็นเรือของพ้อค้า ไปถึงป้อมไฟป้อมแรกที่อยู่ปลายแดนแล้ว ก็ให้แจวเรือเทียบเข้าไปใกล้ป้อมไฟ ทหารเมืองเก่งจิวซึ่งรักษาป้อมไฟเห็น เป็นเรือพ้อค้าก็ได้สงสัย ร้องถามมาจากบนฝั่งว่าพวกท่านจะไปที่ไหน ลิบองก็ให้ทหารบนเรือตอบไปว่า พวกเรา

เป็นกองเรือค้าขายตามปกติ เห็นลมแรงจึงหลบเรือเข้ามาใกล้ชายฝั่ง ว่าแล้วลอบองก็สั่งให้เทียบเรือที่ป้อมไฟและให้ทหารเรือปลอมคุมข้าวของเป็นจำนวนมากเอาไปมอบให้แก่ทหารที่ป้อมไฟ พร้อมกับขอลอดอาศัยค้างคืนหลบพายุสักคืนหนึ่ง

ทหารในป้อมไฟได้รับของกำนัลเป็นอันมากก็มีความยินดี อนุญาตให้เรือทั้งสิบล่องเทียบท่าค้างคืนได้ พอตกกลางคืนก็เอาสุราอาหารที่ทหารของลอบองส่งบรรณาการให้มาเลี้ยงดูกันเป็นที่สนุกสนาน ครั้นถึงเวลาปลายยามแรก ลอบองเห็นทหารที่รักษาป้อมไฟเสพสุราเมามาย จึงให้สัญญาไฟแก่กองเรืออีกเจ็ดกอง แล้วสั่งทหารในขบวนเรือกองแรกให้ลอบยกขึ้นบก ล้อมจับทหารเมืองเกงจิวที่รักษาป้อมไฟและกำลังเมามายไม่ได้สติโดยละม่อม

ครั้นยึดป้อมไฟป้อมแรกได้ ลอบองจึงสั่งให้กองเรือทั้งเจ็ดกองเคลื่อนเข้ายึดป้อมไฟที่เรียงรายเป็นลำดับไปในขณะที่ทหารเมืองเกงจิวซึ่งรักษาป้อมไฟนั้นต่างมิได้ระมัดระวัง เพราะเชื่อว่าถ้าหากเป็นข้าศึกป้อมไฟหน้าสุดก็จะให้สัญญาไฟในเวลากลางคืน แต่เมื่อไม่มีสัญญาไฟมาจากป้อมไฟหน้า จึงเข้าใจว่ากองเรือที่ยกสว่างเข้ามาไม่ใช่ข้าศึก ทั้งเห็นเรือเหล่านั้นเป็นเรือพ่อค้าจึงมิได้ระแวงสงสัย

กองเรือของลอบองจึงเข้ายึดป้อมไฟที่เรียงเรียงตามลำแม่น้ำได้โดยง่ายดายจนหมดสิ้น และยกสว่างเข้าถึงเมืองเกงจิวแต่คืนวันนั้น โดยที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าลอบองได้นำกองทัพเมืองกังตั้งเคลื่อนเข้าถึงประตูเมืองเกงจิวแล้ว ลอบองได้เกลี้ยกล่อมทหารเมืองเกงจิวที่ถูกจับได้ให้เข้าสวามิภักดิ์แต่โดยดี โดยสัญญาว่าจะปูนบำเหน็จทั้งตำแหน่ง เงินทอง ข้าวของมีค่าเป็นอันมาก ทหารเมืองเกงจิวที่ถูกจับก็ยอมเข้าด้วยกับลอบองจนหมดสิ้น

ลอบองจึงให้ทหารเมืองเกงจิวนำหน้าไปที่ประตูเมือง แล้วร้องบอกพรรคพวกที่รักษาประตูเมืองให้เปิดประตูเมืองรับ พวกทหารที่รักษาประตูเมืองมิได้ระแวงว่าจะมีข้าศึกยกมา ทั้งเห็นว่าพวกที่มาร้องเรียกให้เปิดประตูเมืองก็เป็นเพื่อนทหารด้วยกัน จึงเปิดประตูเมืองรับโดยมิได้สงสัยแต่ประการใด

ลอบองจึงยกทหารขึ้นจากเรือพร้อมกัน แล้วยกเข้าไปในเมืองเกงจิว เมื่อเข้าไปถึงเมืองก็จู่โจมเข้ายึดเมืองเกงจิว ซึ่งขณะนั้นมีทหารจำนวนน้อยรักษาเมืองและมีได้ระแวงระวัง จึงถูกทหารลอบอง จับตัวได้จนหมดสิ้น ลอบองจึงยึดเมืองเกงจิวได้โดยง่ายดายยิ่งนัก

เมืองเกงจิวสมบัติเก่าของเล่าเปียว คนแซ่เล่าแซ่เดียวกับเล่าปี่ และกว่าเล่าปี่จะได้มาครองก็ต้องสูญเสียอย่างใหญ่หลวง เป็นดินแดน ที่ขงเบ้งได้ใช้อุบายถ่ายเทผ่อนปรนรักษาไว้อย่างแยบคาย และปลอดภัยตลอดมา จนกลายเป็นฐานที่มั่นทางภาคใต้ของเล่าปี่ ก่อนที่ขงเบ้งจะยกทัพออกจากเมืองเกงจิวไปช่วยเล่าปี่ตีเอาเมืองเสฉวนก็ได้ให้คาถาแปดคำแก่กวนอุไรรักษาเมือง ซึ่งถ้าหากกวนอุไรมั่นในคาถาแปดคำนั้น ยอมยกลูกสาวให้แก่ขุนกวนประนีประนอมกับขุนกวนทางด้านใต้ คอยรับมือกับโจโจทางด้านเหนือแต่ด้านเดียว เมืองเกงจิวก็ไม่เป็นอันตราย แต่กวนอุเทงจนเกินตัว ประมาทแก่ข้าศึก ทอดทิ้งคาถารักษาเมืองที่ขงเบ้งให้ไว้วันเสีย จึงต้องเสียเมืองเกงจิว ด้วยอุบายแบบเส้นผมบังภูเขานี้

ลอบองยึดเมืองเกงจิวได้แล้ว สั่งให้ปิดประตูเมืองแล้วรักษาค่ายคูประตูหอรบอย่างมั่นคง พอฟ้าสว่างก็เรียกประชุมบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง แล้วประกาศห้ามมิให้ทหารเมืองกังตั้งข่มเหง รังแกทำร้ายหรือแย่งชิงทรัพย์สินของชาวเมือง แม้ผู้ใดมีเชื้อฟิงก็จะลงโทษสถานหนักถึงประหารชีวิต

ส่วนบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองเกงจิว ก็ให้คงตำแหน่งและหน้าที่ราชการตามเดิมทุกประการ ให้ทุกคนสนับสนุนและร่วมมือกับเมืองกังตั้งเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของชาวเมืองสืบไป บรรดาขุนนางข้าราชการในเมืองเกงจิวเมื่อได้คงตำแหน่งหน้าที่การงานดังเดิมก็ยอมทำราชการอยู่กับเมืองกังตั้งแต่โดยดี สำหรับครอบครัวบุตรภรรยาของกวนอุนั้น ลอบองก็ให้ทหารอารักขาไว้เป็นอย่างดี มิให้ผู้หนึ่งผู้ใดข่มเหงรังแก

เมื่อจัดแจงการข้างเมืองเกงจิวเรียบร้อยแล้ว ลอบองจึงให้ทหารถือหนังสือไปรายงานความให้ขุนกวนทราบ และขอให้ขุนกวนยกกองทัพหนุนมาเตรียมรับมือกับกองทัพของกวนอุที่อาจยกกลับมาแต่เมืองอ้วนเซียต่อไป

วันหนึ่งลอบองพาทหารคนสนิทออกตรวจตราสังเกตการณ์ในเมืองเกงจิว พอฝนตกหนักก็ไปถึงหมู่บ้านหนึ่ง ประสบเหตุการณ์ทหารคนหนึ่งแย่งชิงข้าวของของชาวเมืองลอบองจึงให้ทหารที่ติดตามเข้าควบคุมตัวมาได้ ส่วนว่าเป็นทหารเหล่าใดจึงบังอาจกระทำการดังนี้ ทหารนั้นเห็นลอบองก็ตกใจ รีบรับสารภาพแต่โดยดีว่าเป็นทหาร มาแต่เมืองกังตั้ง ประสบเหตุฝนตกจึงขอลี้มรรมาจากชาวเมือง แต่ชาวเมืองไม่ให้จึงแย่งชิงเอาโดยที่มิได้ปรารถนาทรัพย์สินอื่น ในขณะที่กำลังแย่งชิงกันอยู่นั้นท่านมาพบเข้าพอดี จึงเกิดเหตุดังนี้

ลิบองได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า เราได้ประกาศเป็นอาญาศึกห้ามมิให้ทหารทั้งปวงชมแข่งแก่งชิงทรัพย์สินของชาวเมือง มันผู้ใดฝ่าฝืนก็จะเอาโทษถึงตาย เจ้าไม่รู้หรือ ทหารนั้นก็แก้ตัวว่า ข้าพเจ้าคิดแต่จะยืมร่มเพราะเกรงเสื่อเกราะจะเปียก แต่เมื่อถูกปฏิเสธจึงมีอาการโกรธแล้วแย่งชิงเอา โทษข้าพเจ้าครั้งนี้ผิดนัก ท่านจงอดโทษ ให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

ลิบองได้สวนได้ความเป็นสัจย์ดังนั้น จึงสั่งให้ทหารเอาตัวทหาร ผู้นั้นไปประหารชีวิต ครั้นประหารเสร็จแล้วลิบองก็ได้คิดว่าเราคิดแต่จะสร้างอาญาให้ศักดิ์สิทธิ์จนเกินการ จึงลงโทษทหารรุนแรงเกินไป เพียงแค่การชิงร่มหาสมควรถึงกับประหารชีวิตไม่ ลิบองคิดดังนี้แล้วก็ส่งสารทหารซึ่งถูกประหารนั้น จึงสั่งให้เอาศพไปฝังอย่างสมเกียรติ บรรดาทหารและชาวเมืองทั้งปวงเห็นลิบองเข้มงวดในวินัยทัพบกกันสรรเสริญและยำเกรงลิบองเป็นอันมาก

ทางฝ่ายขุนกวนครั้นได้ทราบรายงานของลิบองแล้ว มีความยินดีเป็นอันมาก รีบเคลื่อนทัพไปที่เมืองเกงจิว ลิบองทราบข่าวขุนกวนยกกองทัพมาก็ออกไปต้อนรับถึงนอกประตูเมือง คำนับเชิญขุนกวนเข้าเมืองเกงจิวตามประเพณีขุนกวนทราบความจากลิบองว่าจัดแจงการปกครองเมืองเกงจิวเป็นปกติดีแล้วก็สรรเสริญสติปัญญาของลิบองเป็นอันมาก และแต่งตั้งให้พั่วโยยทหารเก่าของกวนอุซึ่งแปรพักตร์ไปเข้ากับลิบองเป็นผู้รักษาเมืองเกงจิว

ลิบองได้รายงานสืบไปว่า บัดนี้อีกมีทหารของโจโฉต้องโทษจำอยู่ในคุกเมืองเกงจิว ท่านจะดำริประการใด ขุนกวนทราบความดังนั้นจึงให้เบิกตัวอีกมีออกจากคุก และปล่อยกลับไปเมืองสุโต ขุนกวนจึงปรารถนาเมื่อได้เมืองเกงจิวแล้วเมืองกังฮั่นและเมืองลั่วกันเป็นเมืองสำคัญอยู่ใกล้เมืองเกงจิวนัก หากไม่ได้สองตำบลนี้แล้วกวนอุก็จะใช้เป็นฐานในการยกมาตีเมืองเกงจิวจะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปตีเอาเมืองสองตำบลนี้บ้าง

จิหลวนซึ่งเป็นนายทหารได้ฟังปรารถนาดังนั้นจึงว่า อันเมืองกังฮั่นนั้นเป่าสูหยินทหารเมืองเกงจิวรักษาอยู่ ข้าพเจ้ากับเป่าสูหยินเป็นเพื่อนรักกันมาแต่เนิ่นย จึงขออาสาท่านไปเกลี้ยกล่อมให้เป่าสูหยิน ยอมอ่อนน้อมแก่ท่านแต่โดยดี

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงจัดทหารห้าร้อยให้จิหลวนยกไปเมืองกังฮั่น ในขณะที่เป่าสูหยินซึ่งรักษาเมืองกังฮั่นทราบข่าวแล้วว่าเมืองเกงจิวเสียแก่ขุนกวน จึงเกรงว่ากองทัพเมืองกังตั้งจะยกมาตีเอาเมืองกังฮั่น จึงแต่งทหารให้รักษากำแพงเมืองค่ายคูประตูหอรบไว้มิได้ประมาท

จิหลวนพาทหารมาถึงเมืองกังฮั่นเห็นประตูเมืองปิดเงียบอยู่ จึงเขียนหนังสือถึงเป่าสูหยินผูกลูกเกาทัณฑ์แล้วยิงเข้าไปในเมือง ทหารในเมืองกังฮั่นเก็บลูกเกาทัณฑ์ได้ เห็นมีหนังสือถึงเป่าสูหยินผูกติดอยู่จึงเอาเข้าไปมอบแก่เป่าสูหยิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยามที่นกเปลี่ยนรัง (ตอนที่438)

เขียนอันศกปีที่สี่สิบสี่ เดือนยี่ ข้างขึ้น ลิบองวางกลอุบายให้กวนอุตายใจ แล้วยึดเมืองเกงจิวให้กับขุนกวนได้สำเร็จอย่างง่ายดาย โดยที่กวนอุมิได้รู้แบายคายน้แต่เนิ่นย จึงคุมกองทัพประชิดติดพันอยู่ที่เมืองฮ้วนเซี่ย เมื่อขุนกวนได้เมืองเกงจิวแล้วจึงให้จิหลวนไปเกลี้ยกล่อมเป่าสูหยิน

เป่าสูหยินได้รับหนังสือของจิหลวนแล้วรีบเปิดหนังสือนั้นออกอ่านดู ปรากฏความว่าข้าพเจ้าจิหลวนขออวยพรมาถึงเป่าสูหยินผู้เพื่อนรัก ด้วยบัดนี้ขุนกวนนายข้าพเจ้าได้เมืองเกงจิวแล้ว จะยกกองทัพมาตีเอาเมืองกังฮั่น ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะเป็นอันตราย ด้วยผูกพันรักใคร่เป็นมิตรมาแต่ก่อน จึงได้ว่ากล่าวอาสากับขุนกวนว่าอย่าปล่อยกองทัพมา ขอโอกาสให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวกับท่าน เพื่อขอเชิญให้ท่านไปรับราชการอยู่กับขุนกวนด้วยกัน ท่านจงทำตามที่ข้าพเจ้าแนะนำมานี้ไมตรีเราจะยังยืนสืบไป และขุนกวนก็จะชุบเลี้ยงท่านมิให้ ด้อยกว่าที่กวนอุชบเลี้ยงเลย

เป่าสูหยินทราบความตามหนังสือของจิหลวนแล้วก็คิดว่า กวนอุยามนี้แม้เหมือนต้นไม้ใหญ่แต่ใบเฉาร่วงโรยแล้ว ตัวเราจุดดั่งนกจะม้วยิตอาศัยเป็นรังรังก็จะพลอยเป็นอันตราย อนึ่งตัวเราไร้คุณค่าในสายตาของกวนอุ เมื่อครั้งที่เราทำให้เพลิงไหม้ค่าย กวนอุจะลงโทษถึงประหาร ดีที่เพื่อนนายทหารร้องขอชีวิตไว้จึงรอดตายมาได้ถึง วันนี้ซึ่งกวนอุทำความอัปยศแก่เรานั้นใหญ่หลวงนัก จำจะหาทางแก้แค้นให้จงได้ บัดนี้โอกาสอำนวยแล้ว ขอขบที่เราจะไปอยู่กับขุนกวน จะได้แก้แค้นกวนอุอย่างหนึ่ง และจะได้ทำความชอบไว้กับขุนกวนอีกอย่างหนึ่ง

เปาสุหยินคิดตั้งนั้นแล้วจึงพาทหารขึ้นไปบนเชิงเทิน เห็นจีหวนคุมทหารคอยที่อยู่ที่ข้างหน้าประตูเมือง พอจีหวนเห็นเปาสุหยินก็คำนับ เปาสุหยินก็คำนับตอบ และพาทหารลงมาจากเชิงเทิน สั่งให้เปิดประตูเมือง แล้วออกไปคำนับจีหวน ยอมสวามิภักดิ์แก่ขุนกวนแต่โดยดี

จีหวนจึงบอกเปาสุหยินให้จัดทหารซึ่งไว้ใจอยู่รักษาเมืองกังฮั่น แล้วพาเปาสุหยินไปหาขุนกวนที่เมือง เกงจิว หลังจากคำนับตามธรรมเนียมแล้ว จีหวนได้รายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ ขุนกวนทราบ รายงานแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก ตั้งให้เปาสุหยินเป็นเจ้าเมืองกังฮั่นตั้งแต่ก่อน และให้เปาสุหยินรีบ เดินทางกลับไปรักษาเมืองไว้อยาให้เป็นอันตราয়

ฝ่ายลิบองครั้นทราบความว่าขุนกวนตั้งให้เปาสุหยินเป็นเจ้าเมืองและกลับไปรักษาเมืองกังฮั่นตามเดิมก็ ตกใจ รีบเข้ามาหาขุนกวนแล้วท้วงว่า เปาสุหยินเพิ่งมาเข้าสวามิภักดิ์ต่อท่าน แต่ท่านกลับแต่งตั้งให้เป็น เจ้าเมืองไปทำหน้าที่เดิม เกรงว่าเปาสุหยินจะยังไม่สิ้นเยื่อใย กับกวนอู การข้างหน้าของท่านก็จะเสียไป

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็โต้คิด จึงปรึกษาลิบองว่าเราเพิ่งตั้งให้เปาสุหยินเป็นเจ้าเมือง แม้นคิดค่าเสียก็จะเป็น ที่ครหานินทาแก่คนทั้งปวงว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่รักษาความสัตย์

ลิบองจึงว่าเปาสุหยินและบิฮองเป็นสหายสนิท เปาสุหยินอยู่กับ ท่านแล้วแต่บิฮองยังอยู่กับกวนอูทำหน้าที่ รักษาเมืองลำกุน เปาสุหยิน จึงอาจถูกบิฮองเกลี้ยกล่อมให้กลับเข้ากับกวนอูได้อีก จึงชอบที่ท่านจะสั่งให้ เปาสุหยินไปเกลี้ยกล่อมบิฮองไว้เป็นพวกอีกคนหนึ่ง ดังนั้นจึงพอที่จะวางใจได้

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้เร่งตามไปบอกเปาสุหยินให้เดินทางไปเกลี้ยกล่อมบิฮอง เสียก่อน เปาสุหยินทราบคำสั่งของขุนกวนแล้วจึงรีบเดินทางไปเมืองลำกุน

ทางฝ่ายบิฮองรับคำสั่งจากกวนอูให้รักษาเมืองลำกุน ครั้นได้ทราบข่าวเมืองเกงจิวเสียแก่ลิบองแล้วก็ตกใจ จึงสั่งทหารให้รักษาค่าย คุประตอหอรบเตรียมการรับมือกับการโจมตีของข้าศึก ครั้นบิฮองได้ทราบรายงาน จากทหารรักษาการณ์ว่า เปาสุหยินผู้เป็นสหายเดินทางมาหากให้ทหารเชิญเปาสุหยินเข้ามาพบ แล้วถาม ว่าท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยข้อราชการสิ่งใด

เปาสุหยินจึงว่า เหตุการณ์บัดนี้ท่านยอมทราบดีว่าเมืองเกงจิวเสียแก่ขุนกวนแล้ว ตัวข้าพเจ้าอยู่รักษาเมือง กังฮั่น แม้ใจจะระส่ำระสายถึงคุณของพระเจ้าเล่าปี่ที่มีคุณแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก แต่กำลังทหารข้าศึกมากมาย ใหญ่หลวงนัก ไม่อาจต้านทานได้ ข้าพเจ้าจึงได้เข้ากับขุนกวน บัดนี้ขุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้ามาเชิญเชิญท่าน ไปทำราชการกับขุนกวน ท่านจะมีความเห็นประการใด

บิฮองจึงว่า ตัวเรานี้ได้ถวายสัตย์ไว้กับพระเจ้าเล่าปี่ ซึ่งจะเปลี่ยน ใจให้เป็นสองไปบนอบด้วยขุนกวนนั้น ไม่สมควร เปาสุหยินจึงแย้งว่า ท่านรำลึกถึงคุณของพระเจ้าเล่าปี่นั้นก็สมควร แต่กวนอูจะคิดถึงความซื่อ นีหรือไม่ประการใด ท่านยอมแฉ่งอยู่แก่ใจ ท่านลืมไปแล้วหรือว่าก่อนที่กวนอูจะไปทัพนั้นได้อาฆาตท่าน และข้าพเจ้าว่าแม้พลังพลาดประการใดก็จะเอาโทษถึงตาย

บิฮองยังคงยืนกรานต่อไปว่า ที่ท่านว่ามาก็สมควร แต่ตัวข้าพเจ้า ไขว่จะตัวคนเดียว บรรดาพี่น้องเพื่อนฝูง ทั้งหลายล้วนรับราชการอยู่ กับพระเจ้าเล่าปี่ทั้งสิ้น ดังนั้นแม้ว่ากวนอูจะอาฆาตข้าพเจ้าประการใด ก็ไม่อาจ ตัดใจไปเข้ากับขุนกวนได้

ในขณะที่บิฮองและเปาสุหยินกำลังโต้ตอบกันนั้น ทหารรักษาการณ์ได้นำทหารจากกองทัพของกวนอูเข้า มาหาแล้วแจ้งข้อราชการว่า กวนอูยังต้องทำศึกติดพันอยู่ที่เมืองอ้วนเซียง จึงมีคำสั่งให้ทั้งบิฮองและเปาสุ หยินเร่งจัดเสบียงจำนวนหกร้อยเกวียนรีบส่งตามไปที่กองทัพโดยเร็วที่สุด หากล่าช้าหรือได้เสบียงไม่ครบ ตามจำนวนก็จะลงโทษประหารชีวิต

บิฮองได้ฟังดังนั้นก็กลัวกับทหารของกวนอูว่า เมืองเกงจิวเสีย แก่ขุนกวนแล้ว บรรดาหัวเมืองทั้งปวงก็มี ศึกติดพัน ซึ่งจะเกณฑ์เสบียง ส่งไปให้นั้นเห็นขัดสนนัก เปาสุหยินเห็นบิฮองยังมีกิริยาทำที่ยาเกรงกวนอู อยู่ จึงชักกระบี่ออกจากฝักแล้วกล่าวว่า สถานการณ์มาถึงขั้นนี้แล้ว จะมัวคิดมากไปใย ว่าแล้วก็เอากระบี่ นั้นฟันทหารกวนอูถึงแก่ความตาย

บิฮองเห็นดังนั้นก็ตกใจ เกรงว่ากวนอูทราบความแล้วจะโกรธและเอาโทษถึงตาย จึงกล่าวกับเปาสุหยิน ด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า ท่านฆ่าทหารของกวนอูเสียทั้งนี้ด้วยประสงค์สิ่งใด

เปาสุหยินจึงว่า กวนอุเณทสี่เบียงจำนวนมากเอาจากเราสองคนในสถานการณ์เช่นนี้ก็เหมือนหนึ่งแกล้งฆ่าเราเสีย จะมัวนั่งอยู่ที่ตายเปล่า ชอบที่ท่านจะไปเข้าด้วย ชุนกวนจึงจะไม่เป็นอันตราย ขณะที่กำลังโต้เถียงกันนั้นทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้ลิบองได้รับคำสั่งจากชุนกวนให้ยกทหารจำนวนมากมาประชิดเมืองลำกุน ขณะนี้กองทัพของลิบองกำลังเตรียมที่จะโจมตีเมืองลำกุนอยู่แล้ว

บิสองได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จ้องมองหน้าเปาสุหยิน เปาสุหยินจึงพยักหน้าให้บิสองเป็นที่ว่าให้ออกไปอ่อนน้อมกับลิบองก็จะไม่เป็นอันตราย บิสองเกรงกลัวต่อความตายจึงตกลงเข้าด้วยกับชุนกวน

เปาสุหยินจึงพาบิสองออกไปหาลิบอง ลิบองจึงยึดเมืองลำกุนได้โดยสะดวก ลิบองจัดแจงการปกครองเมืองลำกุนเป็นปกติแล้ว จึงพาบิสองและเปาสุหยินไปหาชุนกวนที่เมืองเกงจิว

ชุนกวนทราบรายงานจากลิบองแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้ขุนบำเหน็จแก่เปาสุหยิน และบิสอง แล้วกำชับให้กวตั้นระมัดระวังรักษาเมืองมิให้เป็นอันตราย

ทางฝ่ายโจโจ ครั้นได้รับหนังสือจากชุนกวนว่าให้รีบยกไปตีเมืองเกงจิว จึงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด ดังเจียวซึ่งเป็นขุนนางควบคุมกรมบัญชีกลาง ได้ฟังโจโจปรารถนาดังนั้นก็เห็นว่า ขณะนี้กวนอุยกองทัพไปประชิดเมืองอ้วนเซียไว้ ชอบที่ช่วยอ่องจะยกกองทัพไปตีกระหนาบกองทัพของกวนอุ เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย และเมื่อช่วยอ่องยกกองทัพไปก็ให้แจ้งข่าวสารให้ในเมืองอ้วนเซียทราบ แล้วยกตีกระหนาบพร้อมกัน

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ซีหลงซึ่งตั้งอยู่ที่ทุ่งเอียงลกโผเป็นกองทัพหน้า ยกไปเมืองอ้วนเซียตีกระหนาบกองทัพของกวนอุ และให้ทหารแจ้งความแก่ข้ากในเมืองอ้วนเซียให้ทราบกำหนด การยกกองทัพของโจโจ

ครั้นวันฤกษ์ดีโจโจก็ยกกองทัพออกจากเมืองหลวง กองทัพของโจโจยกมาถึงทุ่งเอียงลกโผ กองทัพหน้าของซีหลง ได้เคลื่อนออกจากทุ่งเอียงลกโผไปเมืองอ้วนเซียตามคำสั่งของโจโจแล้ว โจโจจึงให้ตั้งค่ายไว้ที่ทุ่งเอียงลกโผนั้นเพื่อคอยฟังข่าวศึกแล้วจะยกรุดหน้าต่อไป

ทางฝ่ายซีหลงครั้งรับคำสั่งของโจโจแล้ว รีบเร่งเดินทัพทั้งวันทั้งคืน พอไปถึงแดนเมืองเอียนเสียดก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า บัดนี้กวนอุให้กวนเป้งยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองเอียนเสียด และให้เสียวฮั่วคุมทหารตั้งอยู่ที่ตำบลซุทง ตั้งค่ายรายเรียงถึงกันเป็นจำนวนลิบสองค่าย ซีหลงได้ทราบรายงานแล้วจึงสั่งให้ซีเสียดและลิเตียนคุมทหารพร้อมกับธงประจำตัวซีหลงยกเข้าตีเมืองเอียนเสียดทางด้านหน้า ส่วนซีหลงคุมทหารฝีมือดีเพียงห้าร้อยคนยกอ้อมไปตามซอกเขาจะเข้าตีทางด้านหลัง

ทางฝ่ายกวนเป้งคุมทหารรักษาเมืองเอียนเสียด ครั้นได้รับรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าเห็นกองทัพเข้าศึกยกมา มีธงประจำตัวนายทัพว่าซีหลง จึงยกทหารออกจากเมืองเพื่อสกัดไม่ให้กองทัพเข้าศึกรุก ล้ำเข้ามาถึงกำแพงเมือง

กวนเป้งยกทหารยกออกจากเมืองได้สี่ร้อยเส้นก็พบกับกองหน้าของซีเสียด กวนเป้งจึงเข้ารบกับซีเสียด ครั้นรบกันได้สามเพลงซีเสียด ก็ทำที่สู้ไม่ได้ชักม้าหนี กวนเป้งจึงขี่ม้าไล่ตามไป เห็นลิเตียนขี่ม้ามาสกัดไว้ กวนเป้งจึงชักม้าเข้ารบกับลิเตียน แต่พอต่อสู้กันได้หกเพลงลิเตียนก็ชักม้าหนีและสั่งให้ถอยทัพ กวนเป้งจึงคุมทหารไล่ตามลิเตียนและซีเสียดต่อไป

ทางฝ่ายซีหลงซึ่งยกทหารยกอ้อมไปซุ่มอยู่ทางด้านหลังเมืองเอียนเสียด ครั้นทราบรายงานว่ากวนเป้งยกทหารไล่ติดตามซีเสียดและลิเตียนไกลออกไปแล้ว จึงสั่งทหารให้ใช้ธนูเพลิงยิงเข้าไปในเมือง ไฟได้ไหม้บ้านเรือนราษฎรหลายแห่ง แสงและควันเพลิงลุกขึ้นทาบท้องฟ้า ซีหลงเห็นดังนั้นก็พาทหารมาทางด้านหน้าเมืองเตรียมตีสกัดกวนเป้งต่อไป

ทางฝ่ายกวนเป้งพาทหารไล่ตามตีทหารของซีเสียดและลิเตียนไกล ออกไปจากตัวเมืองถึงสองร้อยเส้น เหลียวกลับมาเห็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นในเมืองก็รู้ว่าต้องกลอุบายของข้าศึก จึงรีบสั่งทหารให้ถอยทัพกลับไปเมืองเอียนเสียด

กวนเป้งพาทหารมาใกล้ถึงประตูเมืองก็เห็นซีหลงคุมทหารสกัดขวางทางอยู่ ซีหลงเห็นกวนเป้งยกทหารกลับมาดังนั้นก็ให้ทหารตั้งขบวนแล้วขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหาร ร้องบอกแก่กวนเป้งว่า ท่านไม่รู้หรือว่า บัดนี้ชุนกวนตีเอาเมืองเกงจิวได้แล้วโจโจจึงไม่คิดป้องกันรักษาเมือง ซึ่งจะคิดตีเอาเมืองอ้วนเซียนนั้นไม่ต่างอันใดกับการฝันในเวลากลางวัน

กวนเป้งได้ยินว่าขุนกวนตีเมืองเกงจิ๋วได้แล้วก็ตกใจ แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าเป็นคาลวงของซีหลงเพื่อให้จิตใจพะว้าพะวัง คิดดังนั้นแล้ว กวนเป้งก็โกรธชักม้าเข้ารบกับซีหลง กวนเป้งรบกับซีหลงได้สี่เพลง ทหารของซีเสียดและลิเตียนก็ยก หนุนกลับเข้ามา ในขณะที่ทหารของซีหลงก็ให้ร้องเป็นสัญญาณให้ตีกระหนาบเข้าไปพร้อมกัน กวนเป้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ทั้งเห็นแสงไฟในเมืองยิ่งไหม้ลามรุนแรงขึ้น จึงสำคัญว่าข้าศึกยึดเมืองเอียนเสียได้แล้วจึงพาทหารที่เหลือหนีไปทางตำบลซุทง เพื่อจะสมทบกับกองทัพของเสียวฮั่ว

ครั้นกวนเป้งพาทหารหนีไปถึงค่ายของเสียวฮั่วแล้ว เสียวฮั่วซึ่งทราบความข้างเมืองเกงจิ๋วจากทหารมาก่อนจึงแจ้งความแก่กวนเป้งว่า ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าขุนกวนให้ลิบองยกไปตีเมืองเกงจิ๋วได้แล้ว ท่านไม่ทราบหรือทหารของกวนเป้งพอได้ยินดังนั้นก็พากันตกใจ คิดถึงครอบครัวซึ่งอยู่ในเมืองเกงจิ๋ว กวนเป้งเห็นทหารขวัญเสียจึงกล่าวกับเสียวฮั่ว ฮั่วว่าข้าพเจ้าว่าเมืองเกงจิ๋วเสียแก่ขุนกวนนั้นเป็นข่าวลวงของข้าศึก ท่านอย่าเผลอจากความเรื่องนี้สืบไป และหากทหารคนใดกล่าวถึงเรื่องนี้อีก ข้าพเจ้าก็จะประหารชีวิตเสีย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เรื่องที่ว่าใจและเชื่อถือไม่ได้ (ตอนที่ 439)

เป่าสูหยินและบิฮองมีใจพยาบาทกวนอยู่แต่ก่อน ครั้นถูกเกลี้ยกล่อมจากฝ่ายกั๋งตั้งจึงยอมแปรพักตร์เข้ากับขุนกวนแต่โดยดี ขุนกวนจึงได้เมืองกั๋งอันและเมืองล่ากุนโดยสะดวกอีกสองเมือง ในขณะที่โจโฉได้ให้ซีหลงเป็นกองทัพหน้ายกไปช่วยเมืองอ้วนเซียงและยึดเมืองเอียนเสียได้จนกวนเป้งต้องแตกหนีไปหาเสียวฮั่วที่ตำบลซุทง

ในขณะที่กวนเป้งกำลังปรึกษากับเสียวฮั่วนั้น หน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้ซีหลงได้โจมตีค่ายฝ่ายเหนือแตกหมดแล้ว กำลังเตรียมยกตีไล่ขึ้นมาทางตำบลซุทง กวนเป้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าหากมันเสียค่ายฝ่ายเหนือกองทัพก็จะขัดสนด้วยน้ำกินน้ำใช้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องยกไปตีชิงเอาค่ายเหนือกลับคืนเสียวฮั่วก็เห็นด้วย จึงจัดทหารจำนวนน้อยให้ช่วยรักษาค่าย แล้วสั่งว่าให้ตั้งมั่นรักษาค่ายอย่าให้เป็นอันตราย หากมันเข้าตียกมาก็ให้จุดเพลิงเป็นสัญญาณขึ้นในค่าย เราจะยกกลับมาช่วย ทหารซึ่งรักษาค่ายรับคำสั่งแล้วกวนเป้งและเสียวฮั่วจึงพาทหารจะไปตีชิงเอาค่ายทางด้านเหนือกลับคืน

ครั้นกวนเป้งและเสียวฮั่วพาทหารไปใกล้ค่ายเหนือจึงให้ตั้งค่าย ในระยะห่างกันสองร้อยเส้น แล้วปรึกษากันว่าในคำวันนี้ชอบที่เราจะยกทหารเข้าปล้นค่าย ทางฝ่ายซีหลงคงประมาทไม่ทันระวังตัว เห็นจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง ในขณะที่กวนเป้งและเสียวฮั่วปรึกษากันนั้น ทหารคนหนึ่งได้ยินความจึงลอบหนีออกจากค่าย แปรพักตร์ไปเข้ากับซีหลง แล้วแจ้งความนั้นให้ซีหลงทราบทุกประการ

พอคาลวงกวนเป้งจึงให้เสียวฮั่วรักษาค่าย ส่วนกวนเป้งพาทหาร ออกจากค่ายจะยกไปปล้นเอาค่ายเหนือกลับคืน ครั้นยกไปถึงค่ายเหนือเห็นค่ายนั้นเงียบสงัดไม่มีผู้คนก็ประหลาดใจ พอเข้าไปใกล้เห็นประตูค่ายเปิดอยู่แต่ไม่มีเวรยามรักษาการตามปกติ กวนเป้งก็รู้ว่าข้าศึกวางกลอุบายจึงสั่งทหารให้ถอยออกมา และพาทหารจะกลับไปค่ายพอไปถึงค่ายทหารของกวนเป้งก็ร้องเรียกให้ทหารข้างในค่ายเปิดประตู ทหารข้างในค่ายเห็นเป็นพวกเดียวกันก็เปิดประตูรับ กวนเป้ง จึงพาทหารเข้าประตูค่าย

ในขณะที่ทหารกวนเป้งส่วนหนึ่งเข้าไปในค่ายแล้วและอีกส่วนหนึ่งยังอยู่ด้านนอก เสียงประตูดังสัญญาณก็ดังขึ้น เสียงทหารโห่ร้องดังก้องโดยรอบค่ายซีเสียด และลิเตียนคุมทหารยกออกจากที่ชุมนุมไล่ตามตีทหารของกวนเป้งซึ่งกำลังเดินเข้าค่ายแตกตื่นซุลมุนเหยียบกันเองล้มลงเกลื่อนประตูค่ายซีเสียด และลิเตียนเห็นได้ทีจึงคุมทหารโจมตีเข้าฟันทหารของกวนเป้งล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารของซีเสียดและลิเตียนโหมโจมตีค่ายพร้อมกันทั้งสี่ด้าน กวนเป้งและเสียวฮั่วเห็นจะด้านทานเข้าศึกไม่ได้ จึงพาทหารตีฝ่าหนีออกจากค่ายจะกลับไปทางค่ายตำบลซุทง แต่เมื่อใกล้จะถึงค่ายตำบลซุทงก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า เมื่อคำวันนี้ซีหลงได้ยกทหารล้อมมายึดเอาค่ายซุทงได้แล้ว

กวนเป้งทราบดังนั้นก็ตกใจ พาเสียวฮั่วและทหารหนีไปทางค่ายของกวนอู ซึ่งตั้งประชิดเมืองอ้วนเซียงอยู่

ทางฝ่ายซีหลงครั้นได้ทราบข่าวจากทหารแปรพักตร์และวางกลอุบายยึดค่ายกวนเป้งและค่ายตำบลซุทงได้แล้ว จึงให้ทหารเฝ้ารักษาค่ายตำบลซุทงไว้ และยกทหารไปสกัดอยู่ที่กลางทางซึ่งจะไปเมืองอ้วนเซียง เพราะคาดหมายว่าเมื่อกวนเป้งเข้าค่ายซุทงไม่ได้คงจะยกไปสมทบกับกองทัพของกวนอู

กวนเป้งพาทหารมาถึงกลางทางจึงปะทะกับซีหลง ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารบ แต่กวนเป้งใจร้อนใคร่จะไปให้ถึงค่ายกวนอูโดยเร็ว ครั้นได้โอกาสเหมาะจึงชักม้าพาทหารหนีไปทางเมืองอ้วนเซียง และยกทหารเข้าไปสมทบกับกองทัพของกวนอู

กวนเป้งเข้าไปค่านับกวนอุแล้วรายงานความที่เสียที่แก่ชิลหลง แล้วถามกวนอุว่า บิดาได้ทราบข่าวว่าเมือง เกงจิวเสียแก่ขุนกวนแล้วหรือไม่ กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงว่า คำอันนี้หาจริงไม่ เป็นคำขำศึกแกล้งล่อลวงหวัง จะให้ทหารเราเสียน้ำใจ อนึ่งลิบองซึ่งอยู่เมืองก้งตั้งก็ป่วยอยู่ บัดนี้ลกขุนหนุมน้อยออกมารักษาค่ายอยู่ แทนตัวลิบองจะวิตกอะไรมีคำกวนอุตั้งกล่าวประจักษ์ชัดว่าทั้งๆ ที่ขุนกวนให้ลิบองยึดเมือง เกงจิวได้ และ ยึดเมืองลำกั้น เมืองก้งอัน ได้แล้ว กวนอุก็ยังไม่ได้ข่าว คราวแม่แต่น้อย ยังคงเต็มไปด้วยโมหะหลงติดยึด อยู่ในแผนการลวง ของฝ่ายก้งตั้งที่ลวงว่าลิบองป่วยลาออกจากราชการ แล้วลกขุนทหาร เด็กหนุ่มซึ่งไม่เคยการสงคราม ส่งของมาบรรณาการเพื่อฝากตัวเพราะไม่กล้าสู้รบ กวนอุหลงอยู่ในแผนการลวงดังกล่าว จึงขาดความ ระแวงระวังเมืองเกงจิวและหัวเมืองทั้งปวง

โมหจริตดังกล่าวนี้จึงกลบบังแม้กระทั่งโลกนิตอันคนทั้งปวงย่อมรู้อยู่เป็นอย่างดีว่างพิชถึงแม้จะเล็ก ขำศึก ถึงแม้จะเล็ก ไฟถึงแม้จะน้อย ก็ไว้ใจมิได้ แม้กระทั่งโลกนิตที่ว่า คำคนพาลหนึ่ง คำขำศึกหนึ่ง จะเชื่อถือ มิได้ ก็ลี้มเลื่อนไปสิ้น ยอดทหารเสือที่มีฝีมือเข้มแข็ง มีสติปัญญาความสามารถและประสบการณ์ผ่านโลก มากมายมา กลับกลายเป็นคนที่ตั้งอยู่ในความประมาทจนมองข้ามและลี้มเลื่อนโลกนิตเหล่านี้ จึงไม่มี เหตุผลอย่างอื่นนอกจากเป็นคราวเคราะห์หามยามร้ายคราใกล้จะถึงขาดนั่นเอง

กวนอุกล่าวสิ้นคำลงทวารรักษาการก็วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้โจโจได้ยกกองทัพจากเมืองหลวงหนุนมา ช่วยเมืองอ้วนเซียให้ ชิลหลงเป็นกองทัพหน้า และบัดนี้กองทัพหน้าของชิลหลงกำลังยกใกล้ เข้ามาแล้ว กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้จัดแจงทหารจะยกไปรบกับชิลหลง โดยที่มิได้คำนึงว่าอีกด้านหนึ่งนั้นเป็นเมือง อ้วนเซีย ซึ่งยังมีทหารโจโจรักษาอยู่ และโดยลี้มคำนึงไปว่ากองทัพของชิลหลงเป็นแต่เพียงกองทัพหน้า ยังมีกองทัพหลวงของโจโจตามมาก็ยกกองทัพหนึ่ง

การที่เมืองอ้วนเซียตั้งมั่นไม่ยอมยกออกมารบตลอดระยะเวลาที่ผ่านมานั้นก็เพราะเห็นว่าไม่อาจเอาชนะแก่ กวนอุได้ แต่กระนั้นกองทัพในเมืองอ้วนเซียก็ย่อมมีเขี้ยวเล็บอันไม่อาจมองข้ามได้ การที่กวน อุไม่ คำนึงถึงกองทัพในเมืองอ้วนเซีย คิดแต่จะยกไปรบกับชิลหลง จึงเท่ากับเป็นการประมาทอีกครั้งหนึ่ง เพราะอาจถูกศึกกระหนาบทั้งด้านหน้า ด้านหลังพร้อมกันได้

นอกจากนั้นกวนอุได้ทราบข่าวแล้ว ว่าโจโจยกกองทัพมาเอง เพื่อจะมาช่วยเมืองอ้วนเซีย จะเห็นแต่กองทัพ หน้าของกองทัพชิลหลงกองทัพเดียวโดยไม่มองกองทัพหลวงของโจโจ จึงเป็นการตั้งอยู่ในความ ประมาทอย่างใหญ่หลวง เพราะมิได้ประเมินกำลังทหารที่มีอยู่กับกองทัพใหญ่ซึ่งโจโจยกหนุนมาว่าจะรบ ชนะหรือไม่ ถ้าหากไม่ชนะแล้วจะทำประการใด การรบโดยไม่คำนึงผลว่ารบแล้วชนะหรือไม่ ชัดต่อกฎการ รักษาตนเองในการทำสงครามอย่างร้ายแรง

กวนเป้งเห็นกวนอุสั่งจัดแจงทหารจะยกออกไปรบก็ตกใจ รีบท้วงว่าบิดาท่านยังป่วยเจ็บด้วยแผลเกาทัณฑ์ ชอบที่จะรักษาตัวให้พ้นหนึ่งร้อยวันตามที่หมอฮัวโตกำหนดก่อน กวนอุได้ฟังก็แย้งว่า อันชิลหลงแม่ทัพ กองทัพหน้าของโจโจนั้น ฝีมือชิวติประการใดก็รู้กันอยู่ หากแม้ปะหน้ากันแล้วชิลหลงไม่ยอมถอยกลับไป เราก็คงฆ่าชิลหลงเสียโดยไม่ต้องหนักมือเลย

กวนอุใส่เกราะขี่ม้าถือง้าวนำหน้าทหารออกจากค่ายไปสกัดกองทัพของชิลหลงไว้ ทหารในกองทัพหน้า ของชิลหลงเห็นกวนอุขี่ม้าถือง้าวเป็นสง่าอยู่ภายใต้ธงประจำตัวกวนอุ ต่างคนต่างรู้จักดีศัพท์เป็นอย่างดี จึง พากันครั้นคร้ามขงักอยู่กับที่

กวนอุเห็นดังนั้นก็หัวเราะ แต่ไม่เห็นชิลหลงจึงร้องถามว่าชิลหลงอยู่ที่ไหน จงออกมาเจรจากับเราแต่โดยดี ในขณะนั้นชิลหลงได้ขี่ม้าออกไปหน้าทหารเห็นกวนอุก็ทำที่เป็นตกใจ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า ชิลหลงขึ้นม้าออกมายืนตรงหน้ากวนอุ ท่ายอบตัวลงหน้อยหนึ่งแล้วจึงร้องว่าแก่กวนอุว่า แต่ ข้าพเจ้าจากมากี่ช้านานหลายปี ท่านนี้หนวดเคราเผ่าผมก็หงอกไปสิ้น สิ่งใดซึ่งท่านได้สั่งสอนให้แต่ก่อน ก็คิดถึงคุณ ท่านไม่วายเว้น อันตัวท่านเป็นคนดีมีเกียรติยศในแผ่นดิน ข้าพเจ้า ได้เห็นหน้าท่านในวันนี้ ความดีใจหาที่สดมิได้

กวนอุจึงตอบว่า ตัวเรากับท่านแต่ก่อนนั้นก็เป็นที่รักใคร่แก่กันหาผู้ใดจะเหมือนมิได้ ครั้งนี้เป็นไรท่านจึงมา ทำการให้ลูกเราพ่ายแพ้ตั้งนี้สามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับพรรณนาว่า ชิลหลงทำกลชวนสนทนาด้วยความ อ่อนน้อมและความสัมพันธ์แต่หนหลัง ทำให้กวนอุคลายใจ และทหารทั้งปวงคลายความระมัดระวัง ชิลหลง ชวนกวนอุสนทนาอยู่อย่างยืดยาว พอเห็นเป็นที่แล้วชิลหลงจึงหันหน้ามาสั่งทหารว่าให้จับเป็นหรือตายกวน อุให้จงได้ เราจะให้รางวัลพันตำลึงทอง

กวนอุไต้ยีนคำซึหลงตั้งนั้นแทบไม่เชื่อตนเอง ยังคงถามซึหลงว่าไฉนท่านจึงทำการดังนี้ ซึหลงยังคงตอบด้วยท่าทีที่อ่อนน้อมว่าเป็นที่ขบวบนสงคราม ถึงจะขอมมีไมตรีต่อกันประการใด ก็จำจะทำเอาชัยให้ได้ว่าแล้วซึหลงจึงราชวานใหญ่ประจำตัวออกมาด้านหน้าทหาร กวนอุไต้กระซิบง้าวขึ้นมาออกไปรบกับซึหลง ในขณะที่ทหารทั้งสองฝ่าย ตะลุมบอนกันเป็นที่ขุมน

กวนอุไต้มีมือเหนือกว่าซึหลงเป็นอันมาก แต่เพราะเหตุที่บาดแผลอันเกิดแต่พิฆเกาทัณฑ์ยังไม่ทุเลาดี ตั้งนั้นจะกรายง้าวในคราใดความ เจ็บก็ปลาบขึ้นในครานั้น น้ำหนักและแรงง้าวแต่ละครั้งจึงลดความรุนแรง และแหลมคมลงเป็นอันมาก ซึหลงจึงต้านทานฝีมือของกวนอุไต้ กวนอุไต้รบกับซึหลงได้แปดสิบเพลงแล้วจึงยังไม่แพ้ชนะแก่กัน

ทางฝ่ายกวนเป้งเกรงว่ากวนอุไต้จะบาดเจ็บอยู่เกรงว่าจะเสียที จึงตีม้าล่อสัญญาณให้กวนอุไต้ยีน สัญญาณก็ชักม้าพาทหารกลับไปค่าย ทางฝ่ายโจหยินคุมทหารรักษาเมืองอ้วนเซียตั้งมั่นอยู่ตลอดมา ครั้นได้ทราบข่าวว่าอุยอังกองทัพหนุนมาช่วยก็มีความยินดี ครั้นทราบข่าวว่ากวนอุไต้ทหารออกจากค่ายจะไปรบกับกองทัพหน้าของโจโจ โจหยินจึงสั่งให้จัดแจงทหารเป็นสี่กองยกออกไป

พอโจหยินยกไปถึง เห็นกวนอุไต้พาทหารเข้าไปในค่ายแล้ว โจหยิน จึงให้ทหารทั้งสี่กองเข้าตีค่ายกวนอุไต้พร้อมกัน โจหยินคุมทหารเข้าตีทางด้านหน้า ในขณะที่ซึหลงคุมทหารตามมาทัน จึงยกทหารเข้าสมทบกับทหารของโจหยินเข้าตีทางด้านหลังค่าย

ทหารของโจหยินและซึหลงได้โห่ร้องชมขวัญพร้อมกันทั้งสี่ทิศ และยิงเกาทัณฑ์เข้ามาในค่ายประดุจดังท่าฝน ทหารของกวนอุไต้ถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

กวนอุไต้เห็นดังนั้นก็ตกใจ มองไปในค่ายเห็นทหารทั้งปวงต่างพากันเสียขวัญ จึงคิดว่ากำลังข้าศึกเข้าโจมตีหนักหน่วงยิ่งนัก เห็นจะต้านทานมิได้ กวนอุไต้จึงขึ้นมาหน้าทหารตีฝ่าออกมาจากประตูค่าย ทหารของโจหยินเห็นกวนอุไต้ขึ้นมาทหารออกมาตั้งนั้น ต่างคนต่างก็แตกหนีไม่กล้าขวางหน้า กวนอุไต้พาทหารหนีออกจากค่ายได้โดยสะดวกจนถึงแม่น้ำซ่งกั้งก็ให้ทหารจัดเรือลำนี้อย่างรวดเร็วล่องข้ามแม่น้ำไปยังฝั่งอันเป็นแดนเมืองซงหยงไต้

พอข้ามแม่น้ำซ่งกั้งได้ หน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้เมืองเกงจิวเสียแก่ลิบองแล้ว ครอบครวัของกวนอุไต้ที่อยู่ในเมืองก็ถูกจับกุมจนหมดสิ้น กวนอุไต้ฟังก็ตกใจจนแทบสิ้นสติสมประดี สั่งให้ขบวนทหารหยุดอยู่กับที่ แล้วปรารภกับกวนเป้งว่า ขอบที่เราจะไปยึดเอาเมืองเกงจิวกลับคืนจึงจะควร จึงสั่งทหารให้เปลี่ยนเส้นทางแล้วเคลื่อนทัพไปทางเมืองกั้งอัน

ถึงขั้นนี้แล้วกวนอุไต้ไม่คิดที่จะรายงานความแก่เล่าปี หรือถอยไปตั้งหลักที่เมืองเสฉวนเพื่อยกกลับมาทำการแก้มือใหม่ ยังคงคิดตั้งต้นไปตีเมืองเกงจิวกลับคืน โดยที่มิได้คิดว่าเฉพาะกองทัพโจโจกองทัพเดียวก็ไม่อาจรับมือได้อยู่แล้ว การไปตีเมืองเกงจิวในขณะที่ฝ่ายซุนกวนยึดเมืองตั้งมั่นอยู่ก่อน และยังมีกองทัพโจโจรุกไล่มาอีก จึงเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นการตัดสินใจโดยอารมณ์ความรู้สึกที่ตั้งอยู่บนโมหจริตโดยแท้ ยอดทหารเสือที่เปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดีและมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญในแนวหน้าของแผ่นดิน เป็นที่ครันครามแก่คนทั้งปวงจึงถึงซึ่งความปรายชัยช้าแล้วช้าเล่าโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สำนักเมื่อสาย (ตอนที่440)

กวนอุไต้กองทัพของโจหยินและซึหลงตีกระหนาบจนต้องล่าถอยออกจากเขตเมืองอ้วนเซีย เข้าไปในเขตแดนเมืองซงหยง พอได้ทราบข่าวเสียเมืองเกงจิวแก่ซุนกวนแล้ว กวนอุไต้ยังไม่คิดที่จะรายงานให้เล่าปีทราบหรือคิดถอยกลับไปตั้งหลักที่เมืองเสฉวน กลับออกคำสั่งให้ยกไปเมืองกั้งอันเพื่อจะยึดเมืองเกงจิวกลับคืน

ครั้นกวนอุไต้ไปใกล้เขตเมืองกั้งอัน หน่วยสอดแนมก็มารายงานว่าเป่าสูหยินซึ่งรักษาเมืองกั้งอันนั้นได้แปรพักตร์เข้าด้วยซุนกวนแล้ว กวนอุไต้ยีนตั้งนั้นก็โกรธ พิฆเกาทัณฑ์ซึ่งยังไม่สิ้นไปจากกายของกวนอุไต้จึงกำเรบขึ้น ทำให้กวนอุไต้ตัวร้อนดังไฟ หน้ามืด พลัดตกลงจากหลังม้า สิ้นสติสมประดี

บรรดาทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ เข้ามาช่วยประคองกวนอุไต้ให้ลุกขึ้นและแก้ไขจนฟื้นคืนสติ กวนอุไต้เห็นว่ายกเข้าตีเมืองกั้งอันไม่ได้ เพราะกำแพงเมืองสูงใหญ่และมีการเตรียมป้องกันรักษาเมือง เป็นอย่างดี จึงยกทหารไปทางแดนเมืองเกงจิว และให้ตั้งค่ายลงไว้

เมื่อตั้งค่ายเสร็จกวนอูจึงให้หาสองสุเข้ามา แล้วว่าเมื่อครั้งเป่าสูหยินทำความผิดให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นในค่าย ท่านได้ตัดค่านไม้ให้ตั้งเป่าสูหยินไปรักษาเมืองกั๋งอั้น ข้าพเจ้าไม่ฟังคำท่านจึงเกิดความเสียหายขึ้นดังนี้ สองสุเห็นกวนอูน้อยใจและยอมรับผิดตั้งนั้นก็ปลอบใจว่า ท่านอย่าตำหนิตนเองอีกเลย อันจิตมนุษย์นี้ไซ้รสุดยากแท้จะหยั่งถึง ซึ่งเป่าสูหยินทรยศต่อท่านไปเข้าด้วยขุนกวนนั้น เป็นเพราะเป่าสูหยินเป็นคนเลวทรามต่ำช้า หาใช่ความผิดของท่านแต่ประการใดไม่

กวนอูเรียกทหารเมืองเกงจิวที่หนีออกจากเมืองเข้ามาหา แล้วถามว่าเมื่อข้าศึกยกมาตีเมือง เหตุไฉนจึงไม่มีการจุดไฟตามป้อมไฟให้สัญญาณแก่เรา จะได้ยกมาช่วยเหลือทันที่เล่า ทหารเมืองเกงจิวจึงรายงาน ว่า ลิบองแกล้งแปลงเป็นลูกข้าเข้ามาจับเอาทหารซึ่งรักษาป้อมไฟไปได้สิ้น จึงมิได้จุดเพลิงขึ้น

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า กวนอุกระที่บ่ทำ ถอนใจใหญ่ จึงออกปากว่าเราเสียความคิดแก่ข้าศึก ไหนเราจะได้กลับไปเห็นหน้าพระเจ้าเล่าปี่ได้ กวนอุรู้สึกตัวก็ส่ายเกิไป เพราะป้อมไฟที่สั่งให้จัดทำไว้เป็นป้อม สัญญาณอันแข็งแกร่ง หากข้าศึกยกมากวนอุก็จะรู้จากสัญญาณไฟที่เรียงรายตั้งแต่หน้าด่านเมืองแสด์จนถึงใกล้แดนเมืองอ้วนเซี่ย แต่ปรากฏว่าป้อมไฟทั้งหมดนั้นกลับใช้ไม่ได้แม้แต่ป้อมเดียว ไม่มีการส่งสัญญาณใดๆ ปมเงื่อนอยู่ที่ป้อมไฟหน้าเมื่อเสียแก่ข้าศึกแล้ว ป้อมไฟถัดมาก็ไร้ความหมาย กวนอุรู้สึกตัวตั้งนั้นก็ละลายแก่ใจ ด้วย ความตระหนงตนจึงรำพึงว่าไม่กล้ากลับไปสู่หน้าพระเจ้าเล่าปี่อีก นั่นคือ กวนอุตัดสินใจสัจตาย โดยจะไม่กลับไปหาเล่าปี่อีกต่อไป ลัทธิสัจตายชนิดนี้ยอมได้ผลประการเดียวเท่านั้นคือความตาย ซึ่งขัดกับกฎทั่วไปของสงครามคือ ต้องรักษาดนเองให้รอดปลอดภัย และทำลายข้าศึก หากตัวตายแล้วไหนเลยจะทำลายข้าศึกได้

เดี๋ยวลยซึ่งเป็นนายกองล่าเลี้ยงได้ฟังคำกวนอุดังนั้นจึงว่า ทางด้านเหนือโจโจรักษาเมืองอ้วนเซี่ยอย่างมั่นคง ทางด้านใต้เล่าซุนกวน ก็ยึดเมืองเกงจิวและหัวเมืองขึ้นเป็นอันมากไว้ได้แล้ว ตัวท่านจะยกไปยึดเอาเมืองเกงจิวเห็นขัดสนนัก ขอบที่จะมีหนังสือไปถึงเมืองเซ่งโต๋ ทูลพระเจ้าเล่าปี่ให้ยกกองทัพมาช่วยจึงจะควร

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือถึงเล่าปี่แล้วให้ม้าเลี้ยง และอี่เจี้ยงถือหนังสือรีบเดินทางไปเมืองเสฉวนแต่วันนั้น

ทางฝ่ายโจหยินเมื่อยกทหารออกจากเมืองอ้วนเซี่ย ตีกองทัพกวนอุแตกพ่ายไปแล้วจึงพาทหารไปเฝ้าโจโจที่ค่าย แล้วอ้อนวอนขอให้ยกทัพไปทำการศึกเสียที่มาจากก่อน

โจโจเห็นโจหยินสำนักผิดตั้งนั้นก็มิสนใจสงสาร ทั้งมีความยินดี ที่โจหยินตีกองทัพกวนอุแตกพ่ายไป จึงว่าเป็นธรรมดาของการศึกสงครามย่อมมีแพ้และชนะ เราไม่เอาโทษท่านดอก ว่าแล้วโจโจจึงสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบ แล้วโจโจจึงยกกองทัพไปตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลซุทง

โจโจเข้าไปในค่ายแล้วสำรวจตรวจตราภูมิประเทศ เห็นมั่นคงแน่นหนาถึงนัก ก็นึกสรรเสริญซุทงว่าข้าศึกตั้งมั่นอยู่ในภูมิประเทศที่มั่นคงแน่นหนาทิ้งเพียงนี้ ซุทงยังคิดอ่านเอาชัยชนะได้ จึงกล่าวสรรเสริญซุทงต่อหน้าบรรดาทหารทั้งปวงว่า เราใช้ให้ทหารมาทำศึกถึง 30 ปีเศษ ก็มีอาจเอาชนะให้เหมือนซุทงได้ อันซุทงนี้เป็นคนมีปัญญา รักรูซึ่งจะได้จะเสีย บรรดาทหารทั้งปวงได้ยินคำโจโจกล่าวสรรเสริญยกย่องซุทงดังนั้น ก็พากันยกย่องสรรเสริญตาม

ในวันรุ่งขึ้นโจโจจึงยกกองทัพกลับไปตั้งอยู่ที่ตำบลคโคโผ ทางฝ่ายซุทงยกทหารตามโจโจมาที่ค่ายซุทงพอทราบข่าวโจโจยกกองทัพไปแล้วจึงพาทหารตามไปเฝ้า ครั้นโจโจทราบข่าวซุทงตามมาเฝ้าก็ออกมาคอยต้อนรับที่นอกค่าย เห็นซุทงคุมทหารเป็นขบวนรบตบตามพิชัยสงครามทุกประการ ก็มีความชื่นชมยินดี หลังจากซุทงคำนับตามธรรมเนียมแล้ว โจโจจึงกล่าวสรรเสริญ ซุทงเป็นอันมาก แล้วเลื่อนตำแหน่งให้ซุทงเป็นขุนพลปราบปรามภาคใต้ และให้เสหัวขงไปกับ ซุทง ยกไปตั้งค่ายใกล้แดนเมืองซงหยงเพื่อคอยตีสกัดกวนอู

โจโจสั่งให้ตั้งทัพอยู่ที่ตำบลคโคโผเพื่อฟังข่าวคราวทางเมืองเกงจิว ให้แน่ชัดว่าจะเป็นประการใด จะได้คิดอ่านการสงครามสืบไป

ทางฝ่ายกวนอูเมื่อตั้งค่ายอยู่ในเขตแดนเมืองเกงจิวแล้ว จึงเรียกเดี่ยลยมาปรึกษาว่าบัดนี้ข้างหน้าก็มีทหารเมืองกั๋งตั้งมั่นอยู่ ข้างหลังก็มีกองทัพของโจโจตั้งมั่นอยู่เช่นเดียวกัน กองทัพเราจึงอยู่ในท่ามกลางข้าศึก ทางกองทัพเมืองเสฉวนซึ่งขอให้มาช่วยจนบัดนี้ยังไม่ถึง ท่านจะคิดอ่านประการใด

เดียวลุยจึงว่า ซึ่งจะทำศึกสองด้านหน้าหลังดังนี้เห็นขัดสนนัก ชอบที่จะผูกไมตรีกับทางลิบอง เพราะเมื่อครั้งที่ลิบองยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลลกเค้านั้น ก็เคยมีหนังสือมาถึงท่าน ชักชวนให้ร่วมมือยกไปกำจัดโจโจเสีย การที่ลิบองไปเข้าด้วยโจโจจึงผิดคำพูด ควรที่ท่านจะแต่งหนังสือไปต่อว่าลิบอง แล้วฟังข่าวคราวจากลิบองก่อนว่าจะคิดอ่านประการใดสืบไป

กวนอุได้ฟังก็เห็นชอบ จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปหาลิบองตามคำขอของเดียวลุยทุกประการ

ทางฝ่ายลิบองเมื่อทราบข่าวกวนอุให้ทหารถือหนังสือมาหาก็ออกไปต้อนรับและเอาหนังสือมาอ่านดู พอทราบความแล้วก็แฉ่งแก่ผู้ถือ หนังสือว่าอันเรากับกวนอุแต่ก่อนชอบอัชฌาศัยรักใคร่กันโดยสัจจริง ซึ่งกวนอุมาว่าครั้งนี้ เรามิได้เป็นใหญ่แก่ตัวเรา เรายังหารู้แห่งจะตอบไปไม่ได้ไม่ ท่านจงไปบอกให้คิดดูแต่ชอบเถิด

ลิบองได้อ่านหนังสือของกวนอุแล้วคงจะหัวเราะเยาะอยู่แต่ในใจ เพราะสถานการณ์ล่วงเลยมาถึงบัดนี้แล้ว ไยจะมาต่อว่าต่อขานด้วยเรื่องราวแต่หนหลังได้อีก การที่เมืองกังตั้งจะร่วมมือกับเล่าปี่หรือโจโจ เป็นการใหญ่ ไหนเลยลิบองจะตัดสินใจได้เอง เพราะเป็นอำนาจโดยเฉพาะของขุนกวน คำตอบของลิบองก็คือการปฏิเสธอย่างนุ่มนวลโดย ขอให้กวนอุไปคิดเอาเองว่าลิบองควรจะทำอย่างไร

ลิบองกล่าวดังนั้นแล้วก็ลงมือปฏิบัติการทางจิตวิทยาด้วยการ สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาทหารซึ่งกวนอุใช้มาจนอิมหนาสำราญ แล้วจัดให้ไปพักที่ตึกรับรองแขกเมือง เปิดโอกาสให้บรรดาภรรยาบุตรและครอบครัวของทหารเมืองเกงจิว รวมทั้งบุตรภรรยาและครอบครัวของกวนอุเข้ามาเยี่ยมเยียนทักทายสอบถามข่าวคราวได้โดยสะดวก บุตรภรรยาและครอบครัวของทหารเมืองเกงจิวสอบถามข่าวคราวของผู้ผู้แล้วฝากข่าวคราวของครอบครัวให้ไปแจ้งแก่ผู้ผู้ว่า ทุกคนเป็นสุขสบายดี เพราะลิบองมิได้ข่มเหงเบียดเบียน กลับเลี้ยงดูอารักขาเป็นอย่างดี

ครั้นวันรุ่งขึ้นทหารซึ่งกวนอุใช้มาจึงเดินทางกลับไปหากวนอุ รายงานความทั้งปวงให้กวนอุทราบ กวนอุได้ฟังข่าวก็โกรธ กล่าวหาซึ่งลิบองทำเป็นไมตรีกับเราแต่ก่อนนี้ล้วนเป็นกลอุบายให้เราตายใจทั้งสิ้น ว่าแล้วก็กล่าวคำอาฆาตว่าถ้ามันตัวเรายังไม่ตาย ก็จะคิดอ่านฆ่าลิบองเสียให้จงได้ พลันแห่งหน้าขึ้นมองฟ้าแล้วกล่าวว่า ฟ้าดินจงเป็นพยาน หากมันข้าพเจ้าตาย ก็จะไม่ไว้ชีวิตลิบอง จะหักคอลิบองให้ตายตามไปด้วย

กวนอุกล่าวสิ้นคำฟ้าก็มืดครึ้ม กระแสลมสายหนึ่งพัดฝุ่นคลุ้งลอบ เข้ามาในค่ายแล้วผ่านหายเลยไป ราวกับว่าเทพยดาฟ้าดินได้รับรู้คำอธิษฐานอาฆาตของกวนอุกระนั้น

ครั้นทหารนั้นก็กลับออกไปด้านนอก บรรดาเพื่อนทหารทราบข่าวต่างก็มาสอบถามเกี่ยวกับครอบครัวว่าเป็นอยู่ทุกขสขประการใด ทหารนั้นก็แจ้งข่าวไปตามที่ทราบข่าวบุตรภรรยาและครอบครัวของทุกคนได้ รับการดูแลจากลิบองเป็นอย่างดี บรรดาทหารทั้งปวงได้ทราบความก็สิ้นหวั่นไหว และคิดถึงบุญคุณของลิบองที่ไม่ทำอันตรายแก่บุตรภรรยาและครอบครัว ยิ่งกองทัพกวนอุตั้งอยู่ใกล้เมืองเกงจิวนานวัน บรรดาทหารก็ยิ่ง คิดถึงบุตรภรรยาและครอบครัว ดังนั้นจึงมีทหารจำนวนมากหนีทัพเข้าสวามิภักดิ์กับลิบอง

กวนอุเห็นทหารหนีทัพเป็นจำนวนมากก็โกรธ กล่าวหาว่าหากมันเรากลับเข้าเมืองเกงจิวได้ก็จะลงโทษประหารชีวิตทหารที่หนีทัพไม่ให้ เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป และคิดว่าถ้าหากตั้งทัพในลักษณะดังนี้ ทหาร ก็จะหนีทัพมากขึ้นอีก ซึ่งจะคิดอ่านตีเอาเมืองเกงจิวเห็นขัดสน กวนอุ คิดดังนั้นจึงสั่งให้เลิกทัพไปทางด่านตะวันตก

กวนอุถอยทัพมาถึงเนินเขาสูงหนึ่ง เห็นเจียวซิมนายทหารเมืองกังตั้ง คมทหารสกัดขวางทางอยู่ ตัวเจียวซิมเห็นกวนอุแล้วขี่ม้าร้ายทวนตรงเข้ามาหา และกล่าวกับกวนอุว่าสถานการณ์มาถึงบัดนี้แล้ว ท่านจงยอมอ่อนน้อมแก่ขุนกวนแต่โดยดีก็จะมีอันตรา

กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ตัวเราเป็นทหารของพระเจ้าเล่าปี่ ชาตินี้ไม่มีวันที่จะยอมมีนายอื่นเป็นที่สองว่าแล้วสั่งทหารให้เข้ารบกับทหารของเจียวซิม ตัวกวนอุขี่ม้ากรายจ้าวเข้ารบกับเจียวซิม เจียวซิมรบกับกวนอุไม่ถึงสามเพลงก็แสรั่งซบม้าหนี กวนอุไม่รู้ที่ขี่ม้าไล่ตามเจียวซิมไป จนใกล้ถึงซอกเขาแห่งหนึ่งก็ได้ยินเสียง ทหารโห่ร้องก้องออกมาจากทั้งสองข้างของซอกเขา เป็นฮันต่งและจิวท่ายสองนายทหารเอกเมืองกังตั้งคุมทหารยกออกมาสกัดขวางหน้าไว้ เจียวซิมเห็นฮันต่งและจิวท่ายยกทหารออกตีกระหนาบกวนอุก็ยก กลับเข้าตีกระหนาบกวนอุเป็นสามทาง

กวนอุเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบขี่ม้าพาทหารถอยกลับมาทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว จนมาถึงเนินเขาอีกลูกหนึ่งมองขึ้นไปบนยอดเขาเห็นมีทหารเมืองเกงจิวจำนวนหนึ่งปักธงสีขาวยกยอดเขา มีเนื้อความว่าชาวเมืองเกงจิว และได้ยินเสียงคนร้องมาจากบนยอดเขาว่า ใครเป็นทหารเมืองเกงจิวและต้องการกลับไปอยู่กับครอบครัว ก็จึงขึ้นมบบนยอดเขากวนอุได้ฟังสำเนียงก็รู้ว่า เป็นปฏิบัติการทางจิตวิทยาของลิบอง แต่งให้

ชาวเมืองกังตั้งมาตั้งกองเกลี้ยกล่อมชาวเมืองเงงจิวให้เข้าสวามิภักดิ์ก็โกรธความมาจะขึ้นไปบนเขาเพื่อฆ่าฟันคนเหล่านั้น แต่พอไปถึงเชิงเขาก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น ชีเข่งและเตง สองคุมทหารยกออกมาจากชายป่าสองข้างทางสกัดขวางกวนอูไว้

ในขณะนั้นเจียวซิม ฮันต๋ง และจิวย๋าย คุมทหารเมืองกังตั้งไล่ตามหลังกวนอูมาทัน ทหารเมืองกังตั้งทั้งห้า นายจึงล้อมกระหนาบกวนอูไว้ทุกทิศทาง กวนอูเห็นดังนั้นก็ตกใจ พาทหารตีฝ่าวงล้อมอย่างดุเดือด ชีวิตของกวนอูในบัดนี้ตกอยู่ในท่ามกลางอันตรายอย่างยิ่ง ประหนึ่งว่าอุ้งหัตถ์แห่งมัจจุราชกำลังจ้องตะครุบยอดขุนพลผู้ซื่อสัตย์ นักรบแห่งคำสาบานสวนท้อจะนั้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม

เลือกทางสวรรค์หรือนรก (ตอนที่441)

กวนอูยกกองทัพเข้าแดนเมืองเงงจิวเพื่อจะชิงเอาเมืองคืน แต่ต้องประสบความสูญเสียอย่างหนักเพราะถูกลิบองใช้ปฏิบัติการทางจิตวิทยาทำให้ทหารหนีทัพเป็นจำนวนมาก จึงถอยทัพเพื่อจะกลับไปขอความช่วยเหลือจากเมืองชงหยง แต่ถูกชีเข่ง เตงสอง เจียวซิม ฮันต๋งและจิวย๋าย ทหารเมืองกังตั้งล้อมโจมตีอย่างดุเดือด

กวนอูคุมทหารสู้รบเพื่อตีฝ่าวงล้อมจนกระทั่งถึงเวลาค่ำก็ยังไม่สามารถตีฝ่าออกไปได้ เพราะทหารเมืองกังตั้งได้รวมล้อมไว้อย่างแน่นหนา ครั้นเวลาค่ำลงทหารเมืองเงงจิวทั้งเกรงกลัวความตายและ ทั้งคิดถึงครอบครัว จึงถือเอาโอกาสนั้นหนีทัพเข้าสวามิภักดิ์กับทหาร เมืองกังตั้งเป็นจำนวนมากจนกวนอูมีทหารเหลืออยู่เพียงสามร้อยคนเศษ

กวนอูก็ยังพยายามสู้รบเพื่อจะตีฝ่าออกจากวงล้อมตลอดทั้งคืน จนรุ่งเช้าขึ้นถึงเวลาเที่ยงกวนอูก็อ่อนล้า อิดโรยลง ในทันใดนั้นก็มิเสียงโห่ร้องของทหารอีกกองหนึ่งโจมตีเข้ามาทางด้านหลังของทหารเมืองกังตั้ง ซึ่งล้อมกวนอูอยู่

กวนอูเหลือบตาไปมองเห็นธงประจำตัวนายทัพของกองทัพซึ่งยกมาโจมตีทหารเมืองกังตั้งระบุชื่อว่า กวนเป้งและเสียวฮั่ว ซึ่งเป็นกองทัพหลังของกวนอูและยกตามมาทันก็มีความยินดี กวนเป้งและเสียวฮั่วรุก รบจูโจมทหารเมืองกังตั้งที่ล้อมกวนอูอยู่อย่างดุเดือด ทหารเมืองกังตั้งซึ่งอ่อนล้าอิดโรยลงเช่นเดียวกับ ทหารของกวนอูเพราะสู้รบกันมาตลอดทั้งคืน จึงด้านทหารทหารของกวนเป้งและเสียวฮั่วไม่ได้ พากันแตก กระจายเปิดช่องทางให้กวนเป้ง และเสียวฮั่วรุกเข้ามาถึงกวนอูได้โดยสะดวก

กวนเป้งและเสียวฮั่วรุกเข้ามาแก้กวนอูจากที่ล้อมได้แล้ว จึงพากวนอูและทหารที่เหลืออยู่ถอยกลับไปทาง เมืองเป็กเต้ซึ่งเป็นหัวเมือง ขึ้นต่อเมืองเงงจิวมาแต่ก่อน หวังจะรอดยกกองทัพจากเมืองเสฉวน ยกมาช่วย

ครั้นถอยกลับเข้าเมืองเป็กเต้แล้วกวนอูจึงสั่งให้ทหารในเมืองขึ้นประจำกำแพงเมืองรักษาค่ายประตูหอรบไว้ แต่เนื่องจากทหารในเมืองนั้นน้อยนักและทหารที่เหลือติดตามกวนอูและกวนเป้ง ก็ไม่มากพอที่จะ ต่อกรกับกองทัพเมืองกังตั้งได้ กวนอูจึงปรึกษากับกวนเป้งและเสียวฮั่วว่าจะคิดอ่านประการใด

ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น กองทัพเมืองกังตั้งก็ยกตามมาทันและล้อมเมืองเป็กเต้ไว้ทั้งสี่ด้าน กวนอู ทราบความจึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองที่เหลืออยู่ว่า ซึ่งจะรอกองทัพเมืองเสฉวนยกมาช่วยนั้นเห็นจะไม่ทันการณ์เพราะเป็นระยะทางไกล ขอบที่จะขอกองทัพจากเมืองชงหยงซึ่งอยู่ใกล้ให้ยกมาช่วยจึงจะทัน การณ์ แต่ติดขัดด้วยกองทัพเมืองกังตั้งล้อมไว้แน่นหนาดังนั้นจะตีฝ่าออกไปได้ยากนัก กวนเป้งและเสียวฮั่ว จึงขออาสาพร้อมกัน โดยเสียวฮั่วจะเป็นผู้ไปขอกองทัพจากเมืองชงหยงให้รีบยกมาช่วย ส่วนกวนเป้งจะ ทำหน้าที่เป็นกองคุ้มกันตีฝ่าทหารเมืองกังตั้งออกไปส่งเสียวฮั่วจนพ้นจากวงล้อม แล้วค่อยตีฝ่ากลับเข้ามา ในเมือง

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงเขียนหนังสือถึงเล่าสองและเบ้งต๋งซึ่งรักษาเมืองชงหยงว่า กวนอูจอมพล ผู้รักษาชายแดนของพระเจ้าเล่าปี่ มีหนังสือมายังเล่าสองและเบ้งต๋ง ด้วยบัดนี้กองทัพเมืองกังตั้งยกมา ล้อมเมืองเป็กเต้ไว้ จึงให้เล่าสองและ เบ้งต๋งรีบจัดกองทัพยกมาช่วยโดยเร็วที่สุด

เลี้ยวหัวรับหนังสือจากกวนอูแล้วจึงชวนกวนเป้งค่านับลากกวนอูออกมาจัดแจงทหาร เพื่อจะตีฝ่าไปเมืองชงหยง ครั้นจัดแจงพร้อมแล้วจึงยกทหารออกไปทางประตูเมืองด้านทิศเหนือ พอพ้นจากประตูเมืองก็ปะทะกับกองทหารของเตงสองซึ่งรักษาการอยู่ด้านนั้น เตงสองเห็นทหารเมืองเกงจิวยกออกมาจากในเมืองจึงขี้นำหน้าทหารเข้ารบกับกวนเป้ง

เตงสองสู้ฝีมือของกวนเป้งไม่ได้จึงแตกถอย กวนเป้งจึงตีฝ่าทหารเมืองกั๋งตั้ง ออกไปจนพ้นวงล้อมแล้วส่งเลี้ยวหัวไปเมืองชงหยง ส่วนกวนเป้งก็คุมทหารยกกลับเข้าเมืองเป๊กเต้

ทางฝ่ายเล่าสองและเบ้งตัดซึ่งพระเจ้าเล่าปี่ได้แต่งตั้งให้รักษาเมืองชงหยงได้ทราบข่าวศึกว่าเมืองเกงจิวเสียแก่ขุนกวน และ กวนอูเสียที่แตกหนีมาอยู่ที่เมืองเป๊กเต้โดยกองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาล้อมประชิดเมืองไว้ก็ให้วิตกเป็นอันมาก เกรงว่าการศึกจะลุกลามมาถึงเมืองชงหยง จึงปรึกษาหารือกันว่าจะคิดอ่านประการใด ครั้นได้ทราบข่าวกวนอูใช้เลี้ยวหัวถือหนังสือมาหา เล่าสองและเบ้งตัดจึงให้ทหารเชิญเลี้ยวหัวเข้ามาพบเมื่อทราบความตามหนังสือ ของกวนอูแล้วทั้งเล่าสองและเบ้งตัดจึงมองหน้ากันและกันอย่างมีความนัยแล้วเล่าสองจึงแจ้งแก่เลี้ยวหัวว่า การครั้งนี้ใหญ่หลวงนักเพราะหากพลาดพลั้งก็จะเป็นอันตรายต่อเมืองชงหยง ให้เลี้ยวหัวท่าน ไปพักที่ตึกรับรองแขกเมืองก่อน แล้วค่อยหารือกันในวันพรุ่งนี้

พอเลี้ยวหัวออกไปแล้วเล่าสองซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของเล่าปี่จึง ปรึกษากับเบ้งตัดว่า กวนอูของข้าพเจ้าเสียที่แก่ข้าศึก ขอให้เรายกทหารไปช่วยตั้งนี้ ท่านจะมีความเห็นประการใด เบ้งตัดจึงว่า การณครั้งนี้คับขันนัก ด้วยกองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาเป็นจำนวนมาก เมืองเกงจิวและหัวเมืองขึ้นทั้งปวงก็เสียแก่ขุนกวนสิ้นแล้ว เมืองเป๊กเต้เป็นเมืองน้อยไหนเลยจะรับมือกองทัพเมืองกั๋งตั้งได้ ถึงแม้เรายกกองทัพไปช่วยก็ไม่อาจแก้ไขสถานการณ์ให้คืนดี ยิ่งกว่านั้นท่านไม่ทราบข่าวศึกหรือว่าโจโจได้ยกกองทัพกว่าสี่สิบหมื่น ยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลทุ่งคอกโพ หากเรายกไปช่วยกวนอูที่เมืองเป๊กเต้ โจโจ ก็จะยกมาตีเมืองชงหยง จะมีเสียที่ดอกหรือ

เล่าสองจึงว่า ความทั้งนี้ข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ แต่การซึ่งจะเพิกเฉย ไม่ยกกองทัพไปช่วยกวนอูก็ไม่สมควร ด้วยกวนอูนั้นเป็นน้องร่วมสาบานของพระเจ้าเล่าปี่ ตัวข้าพเจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าเล่าปี่ ดังนั้นกวนอูจึงมีฐานะเป็นอาของข้าพเจ้า

เบ้งตัดได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าซึ่งท่านนับกวนอูเป็นญาติเป็นอา นั้น เป็นแต่ท่านนับฝ่ายเดียวดอก กวนอูจะนับถือท่านเป็นหลานนั้นหาไม่ได้ ความแต่หนหลังครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่จะรับท่านเป็นบุตรบุญธรรมแล้วกวนอูทัดทานไม่ให้รับนั้นท่านลืมไปแล้วหรือ แม้เมื่อพระเจ้าเล่าปี่รับท่านเป็นบุตรบุญธรรมแล้ว กวนอูก็มีความริษยาต่อท่านเป็นหลายหน

เล่าสองได้ฟังดังนั้นก็สลดลง เบ้งตัดเห็นได้ก็จึงกล่าว ส่าหับสืบไปว่า เมื่อครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่ได้เมืองฮันต๋ง ได้ปรึกษากับขงเบ้งว่าจะแต่งตั้งให้ท่านขึ้นเป็นเจ้าต่างกรม ขงเบ้งซึ่งรู้ความข้างในครอบครัวและพี่น้องของพระเจ้าเล่าปี่เป็นอย่างดี ไม่กล้าออกความคิดเห็น กลับเกี้ยวว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องในหมู่ครอบครัวพี่น้อง ขอบที่พระเจ้าเล่าปี่จะต้องปรึกษากับกวนอู เดียวหุ่ย ในครั้งนั้นพระเจ้าเล่าปี่ จึงเชิญกวนอูมาปรึกษา ปรารถนาจะตั้งท่านขึ้นเป็นเจ้าต่างกรม แต่กวนอู ผู้จิตริษยาทุกพระเจ้าเล่าปี่ว่าตัวท่าน เป็นคนโง่งงหาชาติตระกูลมิได้ อันจะให้เป็นผู้ต่างกรมนั้นไม่สมควร แม้ถึงจะทำราชการอยู่ในเมืองเล่า ก็หาไว้ใจไม่ได้ไม่ พระองค์จึงให้ออกไปอยู่เมืองชงหยง

เบ้งตัดสังเกตเห็นเล่าสองนั่งอึ้งก็กล่าวสืบไปว่า เพราะเหตุที่กวนอู ทัดทานตั้งนั้นจึงทำให้พระเจ้าเล่าปี่ต้องการแต่งตั้งท่านเป็นเจ้าต่างกรม และให้ออกมารักษาเมืองชงหยง ซึ่งถึงแม้จะเป็นหัวเมืองใหญ่แต่ก็หาใช้เมืองหลวงอันเป็นศูนย์กลางอำนาจไม่ ความอับอายครั้งนั้น โจน เล่าท่านจึงหลงลืมโดยง่ายดังนี้

เล่าสองได้ฟังคำจบความก็เงยหน้าขึ้นมองเบ้งตัดแล้วว่า ความซึ่งท่านกล่าวมาข้าพเจ้าก็ยิ่งผูกใจเจ็บมิรู้เลือน แต่เมื่อกวนอูขอให้เรายกกองทัพไปช่วยเป็นทางราชการตั้งนี้ จะคิดอ่านผ่อนผันประการใดจึงจะสะใจแก่ความแค้นอันกรุ่นอยู่ในใจเล่า เบ้งตัดจึงว่า กวนอูในบัดนี้ถูกกองทัพเมืองกั๋งตั้งล้อมไว้เป็นแน่นหนา หากเราไม่ยกกองทัพไปช่วย ไม่นานข้าคงถูกทหารเมืองกั๋งตั้งจับฆ่าเสียเป็นแน่แท้ เท่ากับท่านได้ชำระแค้นโดยมีต้องออกแรงตั้งนั้น ในวันพรุ่งนี้ท่านจงหาเลี้ยวหัวเข้ามา แล้วบอกว่าจะยกกองทัพไปช่วยเมืองเป๊กเต้ั้นกระทำได้ เนื่องแต่พระเจ้าเล่าปี่มีรับสั่งให้ท่านมารักษาเมืองชงหยง ขณะนี้โจโจได้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ในที่อันไม่ไกล หากยกกองทัพไปช่วยเมืองเป๊กเต้แล้วก็จะเสียเมืองชงหยง ความผิดจะตกอยู่กับท่าน

เล่าสองได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ครั้นรุ่งขึ้นจึงให้หาเลี้ยวหัวเข้ามา แล้วแจ้งความตามที่เบ้งตัดได้แนะนำทุกประการ เลี้ยวหัวได้ฟังคำของ เล่าสองก็รู้ที่ จึงตกใจเป็นอันมาก รีบคุกเขาลงค่านับเล่าสองและเบ้งตัดเป็น

หลายครั้งจนเลือดไหลตามหน้าผาก แล้วอ้อนวอนว่าถ้ามาตรแมนท่านไม่ยกกองทัพไปช่วย เมืองเป็กเต้ และกวนอุคงจะเสีย แก่ข้าศึกเป็นแน่แท้

เล่าสองได้ฟังก็อึ้ง แต่บังตัดกลับกล่าวตบทว่า อันข้าศึกซึ่งจะเข้ามาทำการ ณ เมืองเกงจิวครั้งนี้ อุปมาเหมือนกองทัพอันใหญ่ และซึ่งจะให้เรายกไปช่วยนั้นเหมือนหนึ่งจะเอาน้ำในจอกอันน้อยไป ดับไฟกองใหญ่นั้นจะดับหรือ ท่านจงเร่งกลับไปคอยท่ากองทัพเมืองเสฉวนเถิด

เลียวฮัวได้ฟังก็อ้อนวอนเล่าสองและบังตัดซ้ำอีกเป็นหลายครั้ง แต่เล่าสองและ บังตัดเบือนหน้าหนี ครั้นเลียวฮัวยังอ้อนวอนไม่ลดละ ทั้งเล่าสองและบังตัดก็ลุกขึ้นสะบัดแขนเสื้อแล้วเดินหนีเข้าไปข้างใน เลียวฮัวเห็นดังนั้นก็โกรธ ลุกขึ้นร้องด่าไล่หลัง แต่ครั้นเห็นเล่าสองและบังตัดลับตาเข้าไปข้างในแล้ว เลียวฮัวจึงออกมาด้านนอก ซี่มาไปเมืองเสฉวนเพื่อจะฟ้องร้องต่อพระเจ้าเล่าปี่

ทางฝ่ายกวนอุกับทหารห้าร้อยคนตั้งมั่นอยู่ในเมืองเป็กเต้คอยท่ากองทัพเมืองซงหยงหวังว่าจะยกมาช่วยเป็นเวลาหลายวัน ก็ไม่เห็นทหารเมืองซงหยงยกมา ทั้งไม่ได้ข่าวคราวของเลียวฮัวแต่ประการใด ประกอบทั้งภายในเมืองเป็กเต้ก็ขาดแคลนเสบียงลง ทหาร ทั้งปวงต่างอ่อนล้าอดโรยป่วยเจ็บลงเป็นอันมาก กวนอุจึงมีความวิตกเป็นอันมาก ได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ ราพิงในใจว่าหรือว่าตัวเราจะถึงคราวอัปยศเสียในศึกคราวนี้แล้ว

ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า จูกัดกินพี่ชายของขงเบ้งได้มาเรียกหาท่านที่หน้าประตูเมือง ทหารซึ่งรักษากำแพง เมืองไม่ทันรู้ความก็ยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ ครั้นทราบว่าเป็นพี่ชายของขงเบ้งจึงหยุดยิงและให้จูกัดกินรอกอยู่ด้านนอก ท่านจะมีดำริประการใด

กวนอุได้ฟังว่าจูกัดกินผู้เป็นพี่ชายของขงเบ้งจะมาพบ จึงสั่งทหารให้เปิดประตูรับจูกัดกินเข้ามาในเมือง ครั้นจูกัดกินมาถึงกวนอุแล้วจึงคำนับตามธรรมเนียม กวนอุรับคำนับแล้วถามว่าท่านมาหาข้าพเจ้า ในครั้งนี้ด้วยธุระสิ่งใด จูกัดกินจึงว่า ชุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน ท่านคงจะทราบดีว่าเป็นเรื่องที่ชุนกวนหวังเกลี้ยกล่อมให้ท่านเข้าสวามิภักดิ์ แต่ท่านอย่าเพ่อโกรธข้าพเจ้าก่อน จงฟังคำข้าพเจ้าสักสองสามคำ เพราะอาจเป็นประโยชน์ต่อท่าน

จูกัดกินเห็นกวนอุนี้เป็นที่อนุญาตจึงกล่าวว่า โบราณท่านย่อมว่า อันเกิดมาเป็นคนให้รู้จักที่ได้ที่เสีย คิดอ่านรักษาตัวอย่าให้มีอันตรายได้ อันตัวท่านนี้แต่ก่อนเป็นใหญ่ในเมืองเกงจิว บัดนี้เมืองเกงจิวแลหัวเมืองทั้งเก้าซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิวนั้นก็เสียแก่ข้าศึกสิ้นแล้ว ท่านมาอยู่ในเมืองเป็กเต้ นี้ ทหารก็น้อย ทั้งเสบียงก็ขาดสน แลกองทัพซึ่งจะมาช่วยนั้นก็ไม่มี ท่านจงสมัครไปอยู่กับชุนกวนเถิด เห็นว่าท่านจะได้ไปอยู่เมืองเกงจิวกับบุตรภรรยาญาติของท่านเป็นปรกติเหมือนแต่ก่อน ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านจงคิดดูให้ควรเถิด

กวนอุผู้เป็นน้องรองแห่งคำสาบานสวนท้ออันลือลั่น ยามนี้เหมือนหนึ่งเสียดัดจั้นเข้าตาจน ไม่เห็นทางรอดแม้แต่น้อยนิด แต่ชุนกวนซึ่งคร้ามเกรงฝีมือของกวนอุและรักในน้ำใจซื่อสัตย์สุจริต ใครได้ตัวกวนอุไว้เป็นพวก จึงให้จูกัดกินผู้เป็นพี่ชายของขงเบ้งมาเกลี้ยกล่อม ด้วยเงื่อนไขอันใหญ่หลวงนัก คือ ขอเพียงแต่กวนอุสวามิภักดิ์เท่านั้น ชีวิตก็จะไม่เป็นอันตราย ทั้งจะได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองเกงจิวดังเดิม ได้เสพลีสุขในอำนาจและวาสนา และครองชีวิตกับครอบครัวญาติพี่น้องเป็นปรกติสุข นับเป็นการเสนอทางเลือกเสมอด้วยทางสวรรค์ให้แก่บุรุษเหล็กผู้กำลังอยู่ในตาจน ซึ่งจะได้เห็นกันว่าจะสามารถโยกคลอนคำสาบานแห่งสวนท้อได้หรือไม่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เส้นทางสายนรก (ตอนที่442)

กวนอุในยามเข้าตาอัปยศอยู่ในเมืองเป็กเต้ จะต่อสู้อย่างไร จะล่าหนีก็ถูกล้อมไว้อย่างแน่นอน หนทางข้างหนามีแต่ความมืดมน อนาคตข้างหน้าไปนรก แต่กลับได้รับข้อเสนอของชุนกวนที่ให้อยอมสวามิภักดิ์แล้วจะได้ครองอำนาจวาสนาและยศศักดิ์อันครุฑดั้งเดิม ประดุจดั่งหนทางสวรรค์ สองหนทางเลือกลงนี้ ปุถุชนเราจะตัดสินใจเลือกเดินทางอันไหนเล่า

สำหรับกวนอุผู้เป็นชายชาติทหารเสือ ยึดมั่นในคำสัตย์ปฏิญาณแห่งคำสาบานสวนท้อที่ให้ไว้กับเล่าปี่และเตียวหุย ตระหนักดีว่าหนทางสวรรค์แม้จะเปี่ยมด้วยลาภ ยศ สุข สรรเสริญ อันเป็นสุดยอดปรารถนาของปวงชน แต่หนทางนั้นจะต้องฝ่าข้ามทำลายคุณธรรม นามิตรซึ่งครองใจมาตลอดชั่วอายุขัยของตน หากเดินทางสายสวรรค์นี้แล้ว เบื้องนอกกายแม้จะสุขสบายแต่ภายในจิตใจเล่าจะมีแต่ทุกข์เศร้าหมองหมองไปตลอดทั้งชาติ ส่วนหนทางสายนรกนั้น แม้จะมีความโศกเศร้าอาดูรอยู่เบื้องหน้า เพราะผลแต่ความพลัด

พราก จากผู้คนและสิ่งอันเป็นที่รัก เป็นที่รังเกียจของทุกชีวิต แต่สามารถดำรงคงมั่นไว้ซึ่งคุณธรรมนำมิตร ให้ประจักษ์ไว้ในประวัติศาสตร์ชั่วกาลปาวสาน

กวนอูยังตระหนักด้วยว่าชีวิตทั้งปวงเกิดมาแล้วย่อมมีความตายเป็นเบื้องปลายทั้งสิ้น ไม่มีชีวิตใดจะข้ามพ้นความตายไปได้ ปัญหาคงเหลือแต่ว่าความตายนั้นจะมีคุณค่าที่หนักหน่วงยิ่งใหญ่ประดุจตั้งขุนเขา หรือว่าจะไร้คุณค่าเบาหวิวดุจตั้งขนนก

กวนอูตระหนักดังนี้แล้วจึงตัดสินใจเลือกเดินถนนสายนรก ปฏิเสธถนนสายสวรรค์ เพื่อธำรงคงไว้ซึ่งแบบอย่างแห่งคุณธรรมนำมิตร ให้ลือชานามปรากฏไว้ในพงศาวดารสืบไปในเบื้องหน้า ไม่ว่าจะรบช้างหน้าจะเป็นไปประการใดก็ตาม

ครั้นตัดสินใจแล้วกวนอูจึงกล่าวกับจูถัดกิ้นด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบว่า เราเป็นชายชาติทหารชาวเมืองไถ่เหลียงอันพระเจ้าเล่าปี่ได้ให้ความสัจปฏิบัติเป็นพี่น้องกัน จะสูญเสียชีวิตด้วยกัน อันเราจะกลับไปเข้าด้วยศัตรูนั้นหามิได้ ถึงเราจะแพ้ก็จะขอตายด้วยความสัจ ขึ้นชื่อว่าชาติแก้วแล้ว ถึงจะแตกจะทำลายก็ไม่หายชื่อ อนึ่ง ชาติไม้มักคงเป็นไม้มากลายเป็นอื่นไม่ ถึงตัวเราจะตายก็ให้ปรากฏชื่อไปภายหน้า ท่านอย่าพิกว้าไปเลย จงกลับไปบอกขุนกวนเถิด เราจะขอทำสงครามด้วยท่านกว่าจะสิ้นชีวิต

กวนอูกล่าวคำแล้วก็เบือนหน้าไปจากจูถัดกิ้น แต่จูถัดกิ้นยังคงไม่ละความพยายาม กล่าวสืบไปว่าอันน้ำใจของขุนกวนคิดจะใคร่ได้เป็นไมตรีกับท่านโดยสุจริต จะได้ช่วยป้องกันทำการกำจัดโจโจ เป็นไรท่านจึงมาถึงอัสติย์อยู่ขณะนี้

กวนเป้งผู้เป็นบุตรบุญธรรมของกวนอูยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินจูถัดกิ้นกล่าวดังนั้นจึงชำเลืองมองหน้ากวนอู เห็นใบหน้ายังแดงก่ำด้วยความโกรธ กวนเป้งรู้หน้าใจผู้เป็นบิดาวารังเกียจคำซึ่งชักชวนให้ระบัดสัจทรยศต่อพระเจ้าเล่าปี่ผู้เป็นพี่ใหญ่แห่งศาลาสนามสวนทอยิ่งกว่าสิ่งใด จึงชักกระบี่จะฆ่าจูถัดกิ้นเสีย กวนอูเห็นอาการของกวนเป้งดังนั้นจึงยุตกระบี่ของกวนเป้งไว้แล้วห้ามว่า ซึ่งจะฆ่าจูถัดกิ้นเสียนี้มิได้ ด้วยขงเบ้งผู้น้องชายทำราชการอยู่ในพระเจ้าเล่าปี่ ถ้ารู้ไปเขาจะขัดใจผูกพยาบาทว่าเราฆ่าพี่เขาเสีย ความอันน้อยนิดนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงเบื้องน้ำใจลึกของกวนอู ว่ายังผูกความแค้นแครงใจลึกๆ อยู่กับขงเบ้ง แต่กระนั้นก็ยังเคารพ และเกรงใจขงเบ้งเป็นอันมาก ครั้นได้ห้ามกวนเป้งมิให้ทำอันตรายจูถัดกิ้นแล้ว กวนอูจึงสั่งให้ทหารคุมตัวจูถัดกิ้นออกไปส่งที่นอกประตูเมือง

จูถัดกิ้นทำการไม่สำเร็จดังที่อาสามาแต่ขุนกวน แล้วมีหน้ายังถูกกวนอูขับไล่ไสส่ง เป็นที่อัปยศอดสู่นัก ถึงกระนั้นน้ำใจจูถัดกิ้นก็สรรเสริญกวนอูว่ามีความหนักแน่นยึดมั่นกตัญญูอยู่ในความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเล่าปี่ ครั้นกลับไปถึงค่ายก็เข้าไปรายงานความแก่ ขุนกวนทุกประการ

ในขณะนั้นลิห้อมซึ่งเป็นขุนนางอาวุโสแห่งเมืองกังตั๋ง เป็นที่ปรึกษาที่ชำนาญในการโหรา ได้ยินคำรายงานของจูถัดกิ้นจึงจับยามตามเวลาที่ได้ฟังคำรายงานนั้น พลังกล่าวกับขุนกวนว่า ณ เวลาอันจูถัดกิ้นนำความเรื่องกวนอูมารายงานท่านครั้งนี้เป็นปุมที่สำคัญ ข้าพเจ้าจะจับยามตามดาราที่จะรู้ว่าการสงครามครั้งนี้จะแพ้ แลชนะประการใด จะได้ตัวกวนอูไว้หรือว่ากวนอูจะหนีรอดไปได้

ว่าแล้วลิห้อมจึงยกมือขวาขึ้น ใช้นิ้วแม่มือขวาไปตามข้อแรกของนิ้วนาง วนขวาไปตามข้อแรกของนิ้วชี้ ไหลลงมาถึงข้อล่าง วนไปตามข้อล่างของนิ้วกลางและนิ้วนาง ขึ้นไปถึงข้อแรกของนิ้วนางอีกครั้งหนึ่ง ปากก็พร่ำถึงตำแหน่งปุมอันจำลองแต่จักรวาลไว้ในนิ้วนาง นิ้วกลาง และนิ้วชี้ทั้งเก้าข้อ จากนั้นจึงตั้งต้นตามปุมวัน ไหลตามเวลาไปจนถึงปุมเวลา ตกภูมิที่หมายแล้วลิห้อมก็ผงกศีรษะเป็นที่ครุ่นคิดทบทวนความจำอยู่สองสามครั้ง

ขุนกวนมองมาที่ลิห้อมด้วยความสนใจว่าผลคำพยากรณ์จะเป็นประการใด ครู่หนึ่งลิห้อมจึงเงยหน้าขึ้น กล่าวกับขุนกวนว่า ดีครั้งนี้จะไม่มีการสู้รบแตกหัก กวนอูจะหนีไปหนทางไกลเป็นมั่นคง ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็นิ่งเอนหลังมาชิดกับพนักเก้าอี้ด้วยความโล่งอก แล้วกล่าวว่าเมื่อกวนอูคิดจะหนีไปหนทางไกลจะนี้จะคิดอ่านประการใดจึงจะจับตัวกวนอูได้

ลิบองได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า ถ้ามาตรแม้นกวนอูหนีออกจากเมืองสมดังคำทำนายแล้ว ข้าพเจ้าก็จะคิดอุบายจับกวนอูให้จงได้ อันกวนอูอุปมาเหมือนดั่งนกซึ่งอยู่ในกรง ซึ่งจะพินมือไปหามิได้ ทั้งทหารก็น้อยแล้วอึดโรยอยู่ อันจะหนีไปทางใหญ่เห็นจะไม่ไป ฝ่ายทิศอุดรเมืองเป็กเต้มีหนทางน้อยแห่งหนึ่งเป็นทางลัด แต่ก่อนกันดารด้วยมีชอกห้วยเหวเขามาก เป็นทางเดินยากก็จริงแต่ข้าพเจ้าเห็นว่ากวนอูจะไปทางนั้นขอท่านให้จุเหียนคุมทหารห้าพันไปอยู่ทางนั้น ถ้ากวนอูหนีออกไปอย่าให้สีกัดไว้ ด้วยกวนอูมีกำลังมากอยู่ ถ้ากวนอูล่องไปหนอหหนึ่งแล้วจึงให้ทหารโห่ร้องไล่ฆ่าฟันติดตามไป อนึ่งให้พัวเจียงคุมทหารห้าร้อย ให้คอยอยู่เชิงเขาเจาสันอันเป็นปลาย ทางนั้น ให้คิดอ่านหาอุบายที่จะจับกวนอูให้จงได้ เห็นว่ากวนอูจะอ่อน

กำลังลงแล้ว ในเวลาค่ำวันนี้ท่านจงเร่งทหารให้เข้าหักทำลายประตูเมืองเป็นสามารภ เห็นว่ากวนอูแลทหารทั้งปวงจะหนีไปมั่นคง

ขุนกวนได้ฟังแผนการอันแยบยลของลิบองตั้งแต่การเสกสร้าง สถานการณ์ให้สอดคล้องกับคำพยากรณ์ของลิห้อมที่ว่ากวนอูจะหนีไปทางไกล การหลีกเลี่ยงการปะทะซึ่งหน้าแล้วใช้ปฏิบัติการจิตวิทยา ให้กวนอูอ่อนล้าอ่อนกำลังลง ไปจนถึงการกำหนดแผนอุบายดักจับที่ปลายทางในขณะที่กำลังลงแล้ว ก็เห็นว่าเป็นแผนการที่สอดคล้องต้องกันทั้งภาคภูมิศาสตร์และภาคคนพล กลมกลืนด้วยพิชัยสงครามอันล้ำลึก จึงมีความยินดียิ่งนัก

ขุนกวนหันมาทางลิห้อมแล้วบอกลิห้อมว่า ท่านจงจับยามดูต่อไปเถิดว่าซึ่งกวนอูจะหนีออกจากเมืองนั้นจะไปทางทิศอุดรหรือไม่ และจะจับตัวกวนอูได้ตามแผนการของลิบองหรือไม่

ลิห้อมรับคำขุนกวนแล้วจับยามตามดารา พิจารณาบทพยากรณ์เสร็จสรรพแล้วจึงกล่าวกับขุนกวนว่า เวลาวันนี้ศัตรูจะหนีออกจากเมืองไปโดยทิศอุดร เวลากลางวันวันนี้จะจับได้เป็นมั่นคง ขุนกวนได้ฟังคำพยากรณ์ก็ยิ่งมีความยินดี สั่งให้จูเหียนและพั่วเจี้ยงคุมทหารไปทำการตามแผนการของลิบองทุกประการ สองนายทหารรับคำสั่งแล้วจึงคุมทหารยกไปซุ่มในภูมิประเทศตามแผน การที่ลิบองกำหนด พั่วเจี้ยงคุมทหารหาร้อยยกไปถึงปลายช่องแคบของเขาเจาสัน เห็นสองข้างทางเป็นป่ารกชัฏจึงให้ทหารขุดหลุมใหญ่ไว้ในเส้นทาง แล้วเอาไม้ปิดปากหลุม ใช้ดินกลบมิให้เป็นที่สังเกต จากนั้นจึงให้ทหารซึ่งเชือกกันเข้ามาไว้ด้านหน้าของหลุม เสร็จการแล้วจึงให้ทหารซุ่มคอยที่ที่กวนอูจะหนีมา

พอกำลังขุนกวนจึงจัดแจงทหารโหมจู่โจมเข้าตีเมืองเป็กเต้ทั้งสี่ด้าน และให้ทหารเมืองเกงจิวซึ่งได้เข้าสวามิภักดิ์ร้องเรียกเพื่อนทหาร ซึ่งอยู่กับกวนอูในเมืองเป็กเต้ว่า ให้รีบหนีออกจากเมืองจะได้ไปอยู่กับครอบครัวทหารในเมืองเป็กเต้ได้ต่อสู้ป้องกันเมืองเป็นสามารภ แต่พอได้ยินเสียงเพื่อนร้องชักชวนก็รำลึกถึงบุตรภรรยาและครอบครัว ดังนั้นพอสบโอกาสต่างคนจึงต่างหนีออกจากเมืองเข้าสวามิภักดิ์ต่อขุนกวน ทำให้ทหารในเมืองเป็กเต้เหลือน้อยกว่าน้อยนัก

กวนอูเห็นทหารเหลืออยู่ในเมืองเพียงสามร้อยคนเศษก็เสียใจ กล่าวกับสองสุว่า เรารำลึกถึงคำท่านว่าแก่เราแต่ก่อน เรามีได้ฟังถ้อยคำ บัดนี้เสียที่แก่ข้าศึกแล้ว เราจะคิดอ่านประการใดจึงจะมีชัยแก่ข้าศึก

สองสุได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าศึกมีกำลังแน่นหนาล้อมเมืองไว้ทุกด้าน เกินกำลังจะรับมือได้ ต่อให้ยอดขุนพลในพระเจ้าเล่าปี่อย่างฮันสิน หรือเดี่ยวเหลียงมาบัญชาการศึก ก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เปรียบเทียบสถานการณ์ ว่าข้าศึกมีกำลังหนักถึงเพียงนี้แล้ว การทุกวันนี้ถึงมาตราว่าเหลือเสียง ซึ่งเป็นคนดีมีสติปัญญา ชำนาญในการสงครามนั้น ยังมีชีวิตอยู่ก็ดี อันจะแก้ไขให้มีชัยแก่ข้าศึกก็เอาเมืองไว้ก็เห็นไม่ได้

สองสุกล่าวแล้วก็ก้มหน้าด้วยท่าที่สิ้นหวังเดียวพลุได้ฟังคำสองสุจึงว่า ซึ่งจะท้อแท้สิ้นหวังแล้วรอความตายอยู่ในเมืองเป็กเต้ก็ไม่สมควร อันการสงครามย่อมมีแพ้แลชนะ ชนะก็เพราะมีกำลังเข้มแข็งและมากกว่าข้าศึก แพ้ก็เพราะไม่อาจต้านทานข้าศึกได้ แต่แพ้แลชนะนั้นหาได้ชี้ขาดสงครามไม่ ขึ้นอยู่กับว่าจะรักษาตัวแล้วฟื้นฟูกำลังจนสามารถกลับมาทำการได้ใหม่หรือไม่ ให้ดูตัวอย่างพระเจ้าเล่าปี่นั้นเกิด ทำสงครามแพ้แล้วแพ้แล้ว แต่เมื่อ รักษาตนเองและกำลังเอาไว้ได้ ก็สามารถยกกลับมาทำการเอาชนะในภายหลัง การครั้งนี้จึงชอบที่จะตีฝ่าออกจากเมืองเป็กเต้ไปหาพระเจ้าเล่าปี่ที่เมืองเสฉวนก่อน แล้วค่อยยกกองทัพจากเมืองเสฉวน มาชิงเอาเมืองเกงจิวคืนก็จะได้

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงชวนสองสุและเดียวพลุขึ้นไปบนเชิงเทิน ทอดสายดาตรวจตราข้าศึกที่เข้าตีเมืองพร้อมกันทุกด้าน เห็นว่าทหารเมืองกังตั๋งซึ่งล้อมเมืองด้านทิศเหนือนั้นเบาบางกว่าด้านอื่นๆ แล้วจึงลงมาจากเชิงเทิน กวนอูได้ถามทหารซึ่งชำนาญภูมิประเทศ ว่าทางด้านเหนือของเมืองเป็กเต้มีเส้นทางที่จะไปยังเมืองเสฉวนหรือหาไม่

ทหารนั้นได้รายงานมา ทางทิศอุดรของเมืองเป็กเต้มีเส้นทางที่จะไปยังเมืองเสฉวนอยู่สองสาย สายหนึ่งเป็นทางเส้นใหญ่ใช้ในการสัญจรไปมาตามปกติแต่เป็นทางอ้อม อีกสายหนึ่งเป็นทางลัดแต่ทุรกันดาร เป็นทางซึ่งชาวบ้านป่าใช้สัญจร แต่สามารถไปถึงเมือง เสฉวนได้ภายในสามสัปดาห์

กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ชอบที่เราจะหนีไปตามเส้นทางลัด เพื่อไปให้ถึงเมืองเสฉวนโดยเร็ว สองสุได้ฟังก็ท้วงว่าซึ่งท่านจะไปตามทางลัดนี้เห็นจะเป็นอันตราย เพราะวิสัยข้าศึกนั้นย่อม คาดคิดได้ดจกันว่าหากท่านจะหนีออกจากเมืองก็จะต้องหนีไปตามเส้นทางลัด มาตรฐานว่าข้าศึกขุมกำลังไว้โจมตีก็จะเสียที่แก่ข้าศึกโดยง่าย ขอให้ท่านไปตามเส้นทางใหญ่ แม้จะไกลกว่าก็เห็นว่าจะปลอดภัย

กวนอูไม่ฟังคำสองสุ ก้าวแก่ว่าเราจะเกรงกลัวอันใดว่าข้าศึกจะยกทหารมาซุ่มตามข้างทาง ถึงแม้ว่าข้าศึกจะซุ่มกำลังอยู่ข้างทางจริงแล้ว เราก็มีกำลังวังชาที่จะตีฝ่าฆ่าฟันหักออกไปได้ ท่านอย่าได้ปรารถนาละเลย สองสุเห็นกวนอูไม่ฟังคำก็ร้องไห้ จึงว่าเมื่อท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะไปตามเส้นทางน้อยก็ขอให้ระมัดระวังตัวให้จงดี หากบุญวาสนายังไม่สิ้นคงจะได้พบกันใหม่ ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารที่เหลืออยู่ ร้อยกว่าคนต่อสู้รักษาเมืองไว้ ถ้าหากขุนกวนหักเข้าตีเมืองได้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมตกเป็นข้า จะหลบหนีออกไปคอยท่ากองทัพของ ท่านซึ่งจะยกมาแต่เมืองเสฉวน ทำการแก้แค้นชิงเอาเมืองเกงจิวกลับคืนให้จงได้

กวนอูได้ฟังคำสองสุก็ซาบซึ้งในความรักดี น้ำตาของชายชาติทหารก็หลังรินโดยไม่รู้สีกตัว แล้วว่าท่านจงรักษาเมืองแล้วทำตามคำที่กล่าวนั้นเถิด วันหน้าเราค่อยพบกันใหม่ ว่าแล้วกวนอูจึงพา กวนเป้งและเตียวลุยพร้อมทหารอีกสองร้อยคนเศษไปทางประตูเมือง ด้านทิศเหนือ

กวนอูสั่งทหารให้เปิดประตูเมืองแล้วตีฝ่าทหารเมืองกั่งตั้งออกไปอย่างรวดเร็ว ทหารเมืองกั่งตั้งเคยได้ยินกิตติศัพท์กวนอูเป็นอย่างดี เห็นกวนอูขี่ม้าถือง้าวนำหน้าทหารตีฝ่าออกมา ต่างคนต่างก็หลีกทางหนีเอาตัวรอด จนกวนอูตีฝ่าพ้นจากวงล้อมแล้วขี่ม้านำหน้าทหารไปที่ปากทางลัดซึ่งจะไปยังเมืองเสฉวน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นบุญกวนอู (ตอนที่443)

สถานการณ์ของกวนอูอยู่ในท่ามกลางวิกฤตและคับขัน ไม่สามารถตั้งรับอยู่ในเมืองเป่กเต๋ได้อีกต่อไป จึงจำต้องหาหนทางตีฝ่าออกจากเมืองเพื่อไปยังเมืองเสฉวน แต่เดชะกรรมของกวนอูเป็นที่สุดแล้ว ลิบองจึงคาดการณ็ล่วงหน้าถึงความคิดดังกล่าวได้โดยถูกต้อง และวางอุบายเพื่อจับกวนอูอย่างแยบยล

กวนอูหนีพ้นจากวงล้อมแล้ว จึงพาทหารไปตามทางลัด หวังจะไปให้ถึงเมืองเสฉวนโดยเร็วที่สุด ทิ้งๆ ที่สองสุได้ทัดทานอย่างหนักแน่นไว้ก่อนแล้วว่า ทางลัดนี้จะมีอันตรายชอบที่กวนอูจะไปตาม เส้นทางใหญ่ แต่กวนอูก็ไม่เชื่อฟัง

กวนอูพาทหารเข้าทางลัดได้สองร้อยเส้นเป็นเวลายามหนึ่ง เห็นจูเหียนนายทหารเมืองกั่งตั้งขี่ม้าถือทวนคุมทหารจำนวนมากสกัดขวางทางไว้แล้วร้องบอกกวนอูว่าท่านต้องกลอุบายของลิบองแล้ว อย่าคิดหนีสืบไปเลย จงยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์แต่โดยดีก็จะมีอันตราย

กวนอูได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขู้ง้าวขึ้นและกระด้นม้าบุกเข้าไปหาจูเหียนอย่างกล้าหาญ จูเหียนต่อสู้กับกวนอูได้สองสามเพลงก็ทำที่เป็นสู้กวนอูไม่ได้ ชักม้าหลบออกข้างทางกวนอูเห็นดังนั้น จึงรีบขี่ม้า พาทหารตีฝ่าทหารเมืองกั่งตั้งซึ่งสกัดไว้หนีออกไปได้

พอกวนอูพาทหารพ้นออกจากแนวสกัด ทหารเมืองกั่งตั้งก็กลับหลังไล่ตามตี โห่ร้องก็ก้องดังสนั่นทั้งแนวป่า กวนอูและทหาร จำต้องขับม้าหนีเพื่อให้พ้นจากการตามตี ทั้งกวนอูและทหาร ตลอดจนม้าซึ่งขี่ถูกก็งัดไม้เกี้ยวและสะตุค้อนหินตลอดทางจึงยิงบอบซ้ำอิดโรย ทหารของจูเหียนมีจำนวนมากไล่ตามทหารของกวนอูทันจึงฆ่าฟันทหารของกวนอูบาดเจ็บล้มตายลงเกือบสิ้น

ตัวกวนอูต่อสู้เอาตัวรอดแทบจะสิ้นกำลังในท่ามกลางวงล้อมของทหารของจูเหียน แต่ในที่สุดด้วยกำลังฝีมือของกวนอูก็สามารถตีฝ่าให้วงล้อมออกไปได้อีก ใกล้เคียงสองยามจึงขับม้าหนีไปถึงปลายทางของเขาเจาสัน กวนอูเห็นปลายทางข้างหน้ามีกองไฟจุดอยู่ที่กลางทางก็หลกใจ แต่ไม่มีหนทางเลือกจึงขี่ม้าตรงเข้าไป เห็นพั้วเจียงขี่ม้าถือง้าวคุมทหารออกมาขวางทางไว้

กวนอูยามเข้าตาจนยิ่งมูมานะ ชักม้าเข้ารบกับพั้วเจียงโดยหาได้หันคิดไม่ว่าซึ่ง พ้วเจียงยกทหารมาตั้งสกัดอยู่ดั่งนี้ยอมมีแผนการที่สอดคล้องรองรับกับการสกัดของจูเหียนในยามแรกของราตรี กวนอูต่อสู้กับพั้วเจียงได้สามเพลง พ้วเจียงทำที่เป็นสู้ไม่ได้แล้วพาทหารล่าถอยไปข้างทางด้านข้างของกองไฟ กวนอูจะขี่ม้าฝ่ากองไฟไปเบื้องหน้า

กวนเป้งก็เข้ามารายงานว่า ในขณะที่กำลังรบพุ่งกันอยู่นั้นเตียวลุยได้ถูกทหารข้าศึกฆ่าตายแล้ว กวนอูได้ฟังรายงาน ก็เสียใจอาลัยรักเตียวลุย แต่สู้กลับนำตาไว้มิให้ทหารทั้งปวงเสียขวัญและกำลังใจ กวนอูขี่ม้าตรงไปข้างหน้า ให้กวนเป้งพร้อมกับทหารที่เหลือตาย ประมาณสิบห้าคนรีบขี่ม้าตามไป พอกวนอูขี่ม้าผ่านกองไฟเส้นทางก็ยิ่งแคบ ในทันใดนั้นพั้วเจียงก็คุมทหารออกมาจากข้างทาง ทำที่โห่ร้องไล่ตามตีอีกครั้งหนึ่ง

กวนอุจิงเร่งฝีเท้าเข้าไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ถึงจุดซุ่มที่พั่วเจียง ซึ่งเชือกดักเท้ามาไว้ ม้ากวนอุสะดุดเชือก ทรุดถล่นไปข้างหน้า กวนอุกระเด็นไปข้างหน้าตกลงในหลุมซึ่งพั่วเจียงขุดไว้ สีซ่างกวนอุก็กระทบกับก้อนศิลา ในทันใดนั้นม้าซึ่งเสียหลักก็ถล่นตกลงมาในหลุมทับกวนอุซึ่งบาดเจ็บอยู่แล้วจนลุกไม่ได้

ทหารเมืองกังตั้งซึ่งซุ่มคอยอยู่ที่ปากหลุมได้เอาก้อนหินทุ่มใส่ลงไปในหลุมทับกวนอุจนสิ้นกำลังและกระดิกตัวไม่ได้ จึงเข้าไปจับกวนอุเอาเชือกมัดโพสหลังไว้ กวนเป้งและทหารสิบห้าคนขี่ม้าไล่ตามมา เห็นกวนอุถูกจับมัดตั้งนั้นจึงขี่ม้าตรงเข้าไปช่วย พอตีพั่วเจียงและจูเหียนยกทหารตามมาทันก็เข้าล้อมจับกวนเป้งได้ มัดไว้แล้วพากวนอุและกวนเป้งกลับไปหาซุนกวน

ซุนกวนเห็นทหารมัดกวนอุ กวนเป้ง มายืนอยู่ข้างหน้า ก็หักกวนอุตามธรรมเนียมว่าท่านสบายดีหรือ กวนอุไม่ตอบคำและเบือนหน้าไปทางด้านข้าง ซุนกวนจึงกล่าวสืบไปว่า แต่ก่อนเราได้ยินข่าวว่าท่านเป็นคนกล้าหาญ เข้มแข็ง น่าใจสยดัยซื่อนัก เราก็มองใจรักจะใคร่ได้ท่านมาไว้เป็นเพื่อนตัว ท่านทำราชการอยู่กันกับนายท่าน เราก็ดูหาได้ท่านไม่ บัดนี้ท่านแพ้กเรา ทหารเราจับได้ท่านจงอยู่กับเราเถิด เราจะไว้ชีวิต จะเลี้ยงท่านให้ถึงขนาด ด้วยอาณภาพแห่งความสยดัยซื่อและฝีมือที่กล้าแข็ง กวนอุแหม้มอับจนตกเป็นเชลยในเงื้อมมือข้าศึกจะนี่แล้ว ก็ยังเป็นที่ยกย่องสรรเสริญของซุนกวน จึงได้ยื่นข้อเสนอชนิดที่ปลุกใจเกือบทุกรูปทุกนามที่ตกอยู่ในยามยากเช่นนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ แต่กวนอุผู้เป็นยอดขุนพลที่มีความสยดัยซื่อประจําใจ ก็หาได้หวั่นไหวต่อข้อเสนอเชิญชวนนั้นไม่

ในขณะที่ซุนกวนจ้องหน้ากวนอุคอยฟังคำตอบนั้น กวนอุได้กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันแข็งกร้าวว่า อ้ายเด็กน้อย ตัวกูหายอมเป็นบ่าวมึงไม่ อนึ่งก็ได้ถือเอาชีพพัฒนสังฆาไว้ต่อเล่าปี จะช่วยเอาราชสมบัติให้เล่าปีอันเป็นเชื้อพระวงศ์ ซึ่งกูจะอยู่ด้วยมึงอันเป็นศัตรูราชสมบัตินั้นไม่อยู่แล้ว ครั้นนี้กูแพ้ความคิดมึง มึงจับตัวกูได้ อย่าพักพูดเกลี้ยกล่อมเลยให้ป่วยการปาก กูเป็นชาติทหารจะกินข้าวแดง เป็นสองเจ้านั้นหาไม่ได้ จะสยดัยซื่อซุนกวนได้ฟังกวนอุกล่าวถ้อยคำอันแข็งกร้าวไว้ไม่ตรีเพียงนั้น แล้วยังไม่ละความพยายาม จึงสอบถามบรรดาที่ปรึกษาและขุนนาง ทั้งปวงว่าอันกวนอุเป็นคนสยดัยซื่อน้ำใจเดียว เราคิดจะใคร่เลี้ยงไว้ ทหารทั้งปวงจะเห็นประการใด

โจหอมและบรรดาที่ปรึกษาได้ฟังคำซุนกวนดังนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งท่านจะเลี้ยงกวนอุไว้ทำราชการนั้นเห็นจะไม่สำเร็จ เมื่อครั้งที่โจโจจับกวนอุได้ก็เคยตั้งให้เป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่ เลี้ยงดูบำรุงเป็นอเนกอนันต์ สามวันเลี้ยงโต๊ะทีหนึ่ง ห้าวันเลี้ยงโต๊ะทีหนึ่ง ถึงเพียงนั้นแล้วก็ไม่อาจครองใจกวนอุเอาไว้ได้

กวนอุยังสับสนไปตามไปหาเล่าปี ผู้เป็นพี่ ได้พานายด่านและนายทหารโจโจเสียเป็นอันมาก ถึงแม้หากท่านจะรับเลี้ยงกวนอุไว้ นานไปกวนอุก็จะหนีไปอยู่กับเล่าปี แล้วทำอันตรายแก่ท่านเป็นมั่นคง ซุนกวนได้ฟังคำโจหอมและบรรดาที่ปรึกษา ดังนั้น ก็นั่งอึ้งอยู่บนที่วาระราชการ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า เราได้ตรงตามความเห็นท่านทั้งปวงเห็นว่าชอบแล้ว ว่าแล้วซุนกวนจึงสั่งทหารให้คุมตัว กวนอุและกวนเป้งสองพ่อลูกเอาไปประหารชีวิต

กวนอุถูกคุมตัวออกไปจากที่วาระการก็มีได้ระยอทอดถอย ทั้งที่ป่วยเจ็บเป็นสาหัสก็อดสาหัสฝืนใจเดินอย่างทรณะด้วยความคับแค้นพยายามทออย่างหนักหน่วงอยู่ในใจ ขบฟันกรอดๆ ตลอดทาง ในใจตั้งความพยายามทว่าแม้ชีวิตรวยตายเป็นผี ก็จะไม่กลับมาแก่แค้น เอาชีวิตศัตรูผู้ล่อลวงให้จงได้

ครั้นถึงลานประหารกวนอุก็ตั้งใจรำลึกถึงความซื่อสัตย์จงรักภักดีที่มีมาตลอดชีวิต คิดถึงคุณของเล่าปีที่ร่วมสาบานแห่งสวนทอที่ได้ท่านบำรุงอุปถัมภ์ยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทร พลันที่ดาบเพชรฆาตผ่านลำคอ กวนอุ ศีรษะกวนอุตกกระเด็นลงกับพื้น ในขณะที่ดวงตายังคงลืมหูลือ โลหิตพุ่งสาดขึ้นบนฟ้า มีคว้นสีขาวกลุ่มหนึ่งบางเบาลอยสู่เบื้องบนเป็นที่อัศจรรย์

ในขณะที่กวนอุถึงแก่ความตายนั้นเป็นเจียนอันศกปีที่ยี่สิบสี่ ปลายเดือนยี่ สิริรวมอายุได้ห้าสิบแปดปี ตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบสอง ในขณะที่เพชรฆาตกำลังจะลงดาบฆ่าสองพ่อลูกนั้น กวนอุได้ร้องเรียกกวนเป้งให้ยื่นมือมา แล้วกวนอุจึงเอื้อมมือไปจับมือกวนเป้งไว้ พอศีรษะสองพ่อลูกหลุดจากบ่า ศีรษะกวนเป้งจึงกระเด็นไปตกอยู่ข้างศีรษะของกวนอุ

ทหารเมืองกังตั้งเห็นม้าเช็กเร่วของกวนอุลงดงามประหลาดนัก จึงพาเอาม้านั้นไปมอบแก่ซุนกวน ซุนกวนเห็นลักษณะม้ามักต้องใจ จึงมอบหมายให้ม้าตั้งเป็นผู้ดูแลม้าเช็กเร่วเป็นม้าประจำตัวของซุนกวนอีกตัวหนึ่ง แต่ม้าเช็กเร่วกลับไม่กินหญ้ากินน้ำ หลังจากนั้นไม่กี่วันม้าเช็กเร่วก็ตายตามกวนอุไป

ในวันที่กวนอุถูกประหารนั้นสองสุอยู่รุ่งเมืองเป็กเต เวลาดกกลางคืนให้รุ่มร้อนอยู่ในใจ นั่งไม่ได้นอนไม่หลับ มีความวิตกกังวลโดยไร้สาเหตุ แต่ในใจนั้นคิดถึงกวนอุเป็นอันมาก จนเวลาล่วงดึกจึงเคลิ้มหลับไปในภวังค์นั่นเอง สองสุเห็นกวนอุยืนอยู่ตรงหน้า มีโลหิตไหลท่วมทั้งตัว สองสุตกใจตื่นเห็นเป็นความฝันอัน

ประหลาดกว่าที่เคยเป็นมา จึงเรียกจิ๋วฉงนายทหารประจำตัวกวนอุเข้ามาหาแล้วเล่าความฝันนั้นให้ฟัง และปรารถนาว่าความฝันดังนี้มีรู้ว่กวนอุจะประสบเหตุเภทภัยประการใด

สองนายทหารพูดกันยังไม่ทันขาดคำ ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งมารายงานว่าขณะนี้ทหารเมืองกังตั้งได้เอา ศีรษะกวนอุและกวนเป้งมาตระเวนรอบกำแพงเมือง ร้องเกลี้ยกล่อมให้ทหารและชาวเมืองยอมสวามิภักดิ์ สองสุและจิ๋วฉงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พากันขึ้นไปดูบนเชิงเทิน เห็นศีรษะกวนอุและกวนเป้งดังนั้นก็เสีย น้ำใจยิ่งนัก สองสุจึงว่าเมื่อสิ้นบุญกวนอุผู้เป็นนายแล้ว เราจะมีชีวิตดูหน้าผู้อื่นให้ได้รับความอภัยไปไย ว่าแล้วก็กระโดดพุ่งตัวลงไปจากเชิงเทินถึงแก่ความตาย จิ๋วฉงก็เอาดาบเขียดคอตัวเองตายบนเชิงเทิน นั้น

ทหารเมืองกังตั้งเห็นสองนายทหารผู้รักษาเมืองตายแล้วก็หักเข้าตีเมืองและยึดเมืองเป็กเต้ได้แต่วันนั้น มานควั้นสีขาวอันบางเบาได้นำเอาวิญญาณของกวนอุยอดขุนพลผู้ซื่อสัตย์สุจริตดำรงคงมั่นในคุณธรรมนำ มิตรอย่างแจ่มแจ้ง มาตลอดชีวิตออกจากร่างโดยไม่มีวันกลับ ทิ้งให้ผู้พี่ใหญ่แห่งศาลาสามสวนท้อ-เล่าปี่ และน้องเล็ก-เตียวหุย อยู่ข้างหลัง แต่ด้วยอำนาจแห่งอิจิตที่เพ่งเพียรมายาวนาน บวกกับความอาฆาต แค้นแน่นหนักที่พกดติดตามวิญญาณไปด้วย จึงทำให้วิญญาณของกวนอุกลายเป็นอสุรกาย ล่องลอยไป สถิตอยู่ที่ภูเขาจวนหยกสันในแดนเมืองตองเอียง

บนยอดเขาจวนหยกสันนั้นมีหลวงจีนองค์หนึ่งชื่อเกาเจ๋ง อดีตเจ้าอาวาสวัดตังก๊ก ชื่อแห่งเมืองก็ซุนใน แดนเมืองหลวง ได้มาปฏิบัติธรรมตั้งแต่ครั้งหนึ่งราชภัยเพราะให้ความช่วยเหลือกวนอุหนีโจโจไปหาเล่าปี่ จนกระทั่งบัดนี้ เมื่อหลวงจีนเกาเจ๋งมาถึงเขาจวนหยกสัน เห็นภูมิทำเลสงบร่มเย็นเป็นที่วิเวก มีน้ำท่า อาหารบริบูรณ์เป็นที่สบาย จึงปลุกสำนักเล็กๆ ขึ้นบนเนินเขา ปฏิบัติธรรมสันโดษจนก้าวถึงภูมิธรรมที่ ก้าวหน้ากว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก และได้รับฌานรูปหนึ่งไว้เป็นศิษย์คอยปรนนิบัติ

หลังจากกวนอุถูกประหารชีวิตแล้วเกือบครึ่งเดือน หลวงจีนเกาเจ๋งนั่งสมาธิจนถึงเวลาเที่ยงคืนจึงลุก ออกมาเดินจงกรมในท่ามกลางแสงเดือนหงาย พลันได้ยินเสียงด้วยทิพยโสตเป็นเสียงอันเยือกเย็นลอย มาตามสายลมว่า เอาศีรษะมาคืนให้เรา หลวงจีนเกาเจ๋งได้ยินเสียงนั้นแล้วจึงเพ่งจักษภายในไปที่ต้นเสียง เห็นคนใบหน้าแดงซีมำถือง้าว ลอยมาจากอากาศ มีทหารเคียงข้างมาอยู่สองนาย คนหนึ่งเป็นกวนเป้ง อีก คนหนึ่งเป็นจิ๋วฉง ครั้นม้านั้นลงมาถึงพื้นดิน กวนอุก็ลงจากหลังม้า หลวงจีนเกาเจ๋งเห็นกวนอุก็จำได้ จึง กวักมือเรียกให้กวนอุเข้ามาหา กวนอุ กวนเป้ง และจิ๋วฉง ตรงเข้าไปคำนับหลวงจีนเกาเจ๋ง แล้วถามว่า หลวงจีนเฒ่า มีชื่อแซ่ใด ไฉนจึงเรียกหาข้าพเจ้าหลวงจีนเกาเจ๋งจึงตอบว่า ท่านจำเราไม่ได้แล้วหรือ อาตมาคือ หลวงจีนเกาเจ๋งเป็นชาวบ้านไถ่เลี้ยงบ้านเดียวกับท่าน เดิมปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดตังก๊กชื่อ ได้ พบกับท่านเมื่อครั้งที่ท่านหนีโจโจกลับไปหาเล่าปี่ ไม่ได้พบหน้ากันหลายปีท่านจึงจำอาตมาไม่ได้

วิญญาณของกวนอุได้ฟังคำของหลวงจีนก็รำลึกได้ จึงคำนับหลวงจีนแล้วว่า ข้าพเจ้าเสียที่ถูกเขาฆ่าถึงแก่ ความตายแล้ว ขอท่านผู้เป็นเนื้อนาบุญได้โปรดแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลผลบุญให้แก่ข้าพเจ้า ด้วยเถิด หลวงจีนเกาเจ๋งได้ฟังก็เอ็นดู จึงสวดมนต์เพ่งพลังแห่งเมตตาอุทิศส่วนกุศลในการปฏิบัติธรรมให้แก่กวนอุ กวนเป้ง และจิ๋วฉง จากนั้นจึงกล่าวว่สัตว์โลกทั้งหลายยอมเป็นไปตามกรรม กรรมยอมทำหน้าที่อัน เที่ยงแท้ไม่แปรผัน สรรพสิ่งมีความเกิดขึ้นแล้วยอมตั้งอยู่และดับไป ทำกรรมอันใดไว้ย่อมต้องได้รับวิบาก แห่งกรรมนั้น เหมือนล่อเกวียนยอมหมุนทับรอยเท้าโคฉะนั้น

หลวงจีนเกาเจ๋งกล่าวสลับไปว่า ชีวิตท่านได้สังหารผลาญชีวิตผู้คนไปเป็นจำนวนมาก มีใครมาทวงศีรษะเอา จากท่านบ้างเล่า ไฉนถึงคราท่านต้องรับชะตากรรมบ้าง จึงต้องทวงเอาศีรษะจากผู้อื่น จงระงับเวรด้วยการ ไม่จองเวรนั้นเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดเทพเจ้ากวนกง (ตอนที่444)

กวนอุเสียที่ถูกทหารเมืองกังตั้งจับเป็นและขุนกวนสั่งให้ประหารชีวิตทั้งกวนอุและกวนเป้ง เมื่อจิ๋วฉง ทหารคู่ใจทรบก็เสียใจจึงเชื่อคอตายตาม ส่วนม้าเช็กเฮอร์ซึ่งเป็นม้าคู่บุญก็อดข้าวอดน้ำตายตามไปด้วย อำนาจแห่งอิจิตและแรงพยายาม วิทยาคมของกวนอุจึงไม่ดับสูญและไปสถิตอยู่ที่เขาจวนหยกสัน โดยมี กวนเป้ง จิ๋วฉง และม้าเช็กเฮอร์ติดตามเป็นบริวาร

กวนอุรับส่วนบุญจากการแผ่อุทิศของหลวงจีนเกาเจ๋งแล้วหายลับตาไปพร้อมกับกวนเป้ง จิ๋วฉงและม้า เช็กเฮอร์ แต่การแสดงธรรมที่สั่งสอนมิให้พยายามทวงเวรนั้น ไม่อาจลบเลือนรอยแรงพยายามที่เกาะกุม ดวงวิญญาณของกวนอุออกไปได้

วันรุ่งขึ้นหลวงจีนเกาเจ็งจึงแจ้งเนื้อความซึ่งวิญญานของกวนอูมาสังสถิตอยู่ที่ ภูเขาจวนหยกสันให้คนทั้งปวงได้ทราบ คนทั้งนั้นเคยยินดีศัพทของกวนอูมาแต่ก่อนว่ายิ่งด้วยความกตัญญู ชื่อสัตย์ และจงรักภักดี เป็นยอดขุนพลอันแกร่งกล้าเกรียงไกร ก็มีน้ำใจเลื่อมใส ศรัทธา พากันไปกราบไหว้ขอหวยและขอให้ช่วยบำบัดความทุกข์ร้อนต่างๆ นานา บ้างก็บนบานศาลกล่าวให้ได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง

ความปรารถนาของคนทั้งปวงที่ไปบวงสรวงบนบานศาลกล่าวได้รับการกล่าวขานว่าดวงวิญญานของกวนอูรับรู้ ตลอดกาลให้ความปรารถนานั้นบรรลุผลสำเร็จ ดังนั้นจึงมีการแสดงมหรสพขานถวาย มีการเซ่นไหว้และกราบกรานไม่ขาดสาย กิตติศัพท์ความศักดิ์สิทธิ์ของกวนอูจึงแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ฟุ้งชนผู้มีความศรัทธาจึงได้ปลุกศาลเทพเจ้าขึ้นที่ยอดเขาจวนหยกสันนั้น ตั้งชื่อว่าศาลเทพเจ้ากวนกง เป็นศาลเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคูเมืองนั้นตลอดมาจนทุกวันนี้

ชีวิตของชาวไถ่เหลียงผู้หนีราชภัย แล้วสาบานเป็นพี่น้องกับเล่าปี่และเตียวหุยในสวนท้อจบสิ้นลงเพราะยึดมั่นอยู่ในคำสัตย์ปฏิญาณ ไม่หันเหไปต่อข้อเสนอที่วิสัยปฤชนทั่วไปจะต้องยอมรับแม้แต่น้อย ทำให้คำสัตย์ปฏิญาณแห่งสวนท้อเป็นคำปฏิญาณประวัติศาสตร์แห่งคุณธรรมนำมิตรตลอดมาเกือบสองพันปี ชีวิตของกวนอูเป็นยอดทหารเสือที่เข้มแข็งแกร่งกล้าสามารถ มีเกียรติคุณเลื่องลือปรากฏไปทั่วทั้งแผ่นดิน มีน้ำใจเปี่ยมด้วยคุณธรรม ชื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อผู้ที่เป็นที่พึ่งและพี่น้องร่วมสาบานไม่เคยคลอนแคลน

แม้ในยามที่โจโฉวางอุบายให้อยู่ใกล้ชิดกับที่สะใจโดยหวังให้ล่วงเกินในเชิงประเวณี แต่กวนอูก็ไม่เคยแม้กระทั่งที่จะคิดให้ผิดเพี้ยนไปจากธรรม นับเป็นบุรุษผู้มีชีวิตอันงดงามสง่า แต่ยศศักดิ์นั้นก็ก็เป็นเครื่องทำลายคนดั่งเดียวกับอายุขัย อันคนสูงวัยแม้มีความรอบคอบและมีประสบการณ์มากขึ้น แต่อายุขัยนั้นก็คือที่มาแห่งโรคภัยไข้เจ็บและมรณะในที่สุด ยศศักดิ์ก็เช่นเดียวกันกลายเป็นเครื่องทำลายคนให้ตั้งตนอยู่ในความเย่อหยิ่งทะนงและตั้งอยู่ในความประมาท จึงพลาดพลั้งเสียที่ถึงชีวิตดังนี้ ประมวลชีวิตของกวนอูทั้งหมดแล้ว สามารถนับคุณงามความดีได้กว่าร้อยละเก้าสิบห้า มีจุดอ่อนอยู่ก็เพียงร้อยละห้า แต่ร้อยละห้า นั้นเมื่อกาลวิวัฒนาการถึงก็สามารถผลาญชีวิตกวนอูให้ดับดินได้อย่างน่าอัศจรรย์ นี่แลที่โบราณว่าความประมาทเป็นบ่อเกิดแห่งความตาย อันพึงถือเป็นแบบอย่างของคนทั้งปวง

เพราะความมีฝีมือสู้รบเข้มแข็งแกร่งกล้าเกรียงไกรและจิตใจที่ทรงคุณธรรม ยึดมั่นในความสัตย์ จงรักภักดี มั่นคงดั่งนี้ คนทั้งปวงจึงยกย่องนับถือกวนอูเป็นเทพเจ้า นามว่าเทพเจ้ากวนกง และกลายเป็นปูชนียบุคคลของพิทักษ์สันติราษฎร์ในประเทศจีน ฮองกง และไต้หวัน ตลอดจนผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในอีกหลายประเทศที่นับถือธรรมอันมีอยู่ในตัวของกวนอู ดูไปแล้วก็ล้ำเลิศประเสริฐกว่าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในบางประเทศที่หลงนับถือผู้เผด็จการที่ชั่วชีวิตมีแต่ความมัวหมองด้วยเรื่องการเมือง กาม เกียรติ และทำลายชาติบ้านเมืองจนพิชรายนั้นยังไม่ยอมจางหายสิ้นไป ทั้งที่วันเวลาได้ล่วงเลยมานานแล้ว

ทางฝ่ายขุนกวนครั้นได้เมืองเกงจิวและปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวสงบราบคาบแล้ว จึงปูนบำเหน็จแก่บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงเป็นอันมาก ยกย่องให้ลิบอง เป็นยอดขุนพลของแคว้นกั๋งตั้ง เวลาขุนกวนออกนั้บว่าราชการก็ยกย่องให้ลิบองนั่งในที่สูงกว่าที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวง

เจี้ยนอันศกปีที่สี่สิบห้า เดือนสาม ขึ้นสามค่ำ ขุนกวนออกว่าราชการ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองตลอดจนขุนนางทั้งปวงยื่นประจำตามตำแหน่ง ขุนกวนได้ปรารถขึ้นในท่ามกลางมหาสมาคมว่า เราคิดว่าจะได้เมืองเกงจิวโดยยาก อาศัยลิบองก็ได้ง่ายดาย ไม่นานจะพลิกมืออีกเพราะความคิดของลิบองความชอบอันนี้ใหญ่หลวงนัก

ลิบองได้ฟังดังนั้นก็นับขุนกวนแล้วถ่อมตนว่า ล่าฟังแต่สติปัญญาความสามารถของข้าพเจ้านั้นเป็นแต่ประมาณ ซึ่งได้เมืองเกงจิวนี้เป็นแต่บุญบารมีของขุนกวนท่าน คนทั้งปวงจึงทำการตามบัญชาแห่งสวรรค์การจึงสำเร็จได้โดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังคำของลิบองก็ต้องใจ คงกล่าวสืบต่อไปว่า แต่ก่อนเรามีจิวอี้ มีสติปัญญากล้าหาญชาญในการกลศึก โจโฉยกทัพบุก ทัพเรือมามาก ทหารถึงแปดสิบสามหมื่นมารบกันตำบลเช็กเพ็ก อาศัยความคิดจิวอี้มีชัยชนะโจโฉโดยง่าย จิวอี้แพ้ความคิดขงเบ้งก็ตายเสียแล้ว ยังอยู่แต่โจโฉ ครึ่งหนึ่งจิวอี้ยังมีตาย โจโฉมีหนังสือมาเกลี้ยกล่อมเรา ที่ปรึกษาทั้งปวงยอมจะให้เราไปขึ้นแก่โจโฉ แลโจโฉผู้เดียวมิยอม จึงให้หาจิวอี้เข้ามาปรึกษาจะทำสงครามกับโจโฉ อันนี้เป็นความชอบของโจโฉ

ครึ่งหนึ่งเล่าปี่ให้มาขอเยี่ยมเมืองเกงจิวว่าจะอาศัยอยู่ เราปรึกษาโจโฉ โจโฉยอมให้จึงขุนวายทั้งนี้ อันนี้เป็นความผิดของโจโฉ บัดนี้เราอาศัยความคิดของลิบอง จึงได้เมืองเกงจิวโดยสะดวก ความคิดลิบองชนะความคิดจิวอี้ โจโฉ ขุนกวนกล่าวแล้วก็สั่งให้ทหารบริการแจกกองสุราและรินสุราให้แก่ลิบองและที่

ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวง เสร็จแล้ว ขุนกวนจึงประคองจอกสุราด้วยสองมือดื่มแสดงความยินดีแก่ลิบอง

ในทันใดนั้นลิบองได้ขว้างจอกสุราลงกับพื้น ยกมือขึ้นชี้หน้าขุนกวน ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ไอ้เด็กน้อยตาแดง มึงรู้จักกูหรือไม่ คนทั้งปวงเห็นอากัปภิกษาของลิบองเปลี่ยนแปลงผิดแปลกไปตั้งนั้นก็พากันตกใจ ในขณะที่ทุกคนกำลังตื่นตะลึงนึกไม่ถึงว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ลิบองก็เดินตรงเข้าไปหาขุนกวนยังที่นั่งว่า ราชการ กระชากแขนขุนกวนให้ลุกออกจากที่นั่ง แล้วผลักจนขุนกวนล้มลงกับพื้น คนทั้งปวงยิ่งตกใจ มองไปเห็นลิบองดวงตาเหลือกกลอกไปมาราวกับว่ามีไข้ลิบองคนเดิม แล้วได้ยื่นลิบองกล่าวด้วยเสียงอันดังคล้ายกับเสียงของกวนอุว่า เมื่อโจรโศกผ่าเหลืองไสย่ายีราษฎรได้ความเดือดร้อน กุพี่น้องสามคนไล่ปราบปรามโจร โจรจึงราบคาบ มาประมาณสามสิบปีแล้ว บัดนี้กูแพ้ในกลศึกของมึง กูถึงแก่ความตาย กูเป็นคนไม่ได้กินเนื้อมึง กูตายแล้วจะหักคอมึงไปจงได้ มึงไม่รู้จักกูหรือ กูชื่อวากวนอุ

ขุนกวนและบรรดาที่ปรึกษาตลอดจนแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันตกใจ รู้ว่าวิญญูณกวนอุถูกพยาบาทเข้าสิงลิบอง ต่างคนจึงต่างพากันคุกเข่ากราบไหว้แล้วก้มหน้าอยู่กับพื้น ในขณะที่เสียงของกวนอุยังคงกล่าวคำอาฆาตแก่ผู้ที่วางแผนคิดอ่านสังหารตัวตั้งสิ้นห้องโถงที่วาระการ

ขุนกวนและคนทั้งปวงตกใจกลัวจนตัวสั่น ไม่กล้าเงยหน้า ครู่หนึ่งพอเสียงสงบลงขุนกวนและคนทั้งปวงก็เงยหน้าขึ้นดู เห็นลิบองคอคอหักพับติดอยู่กับหน้าอก มีเลือดไหลทั้งทางปากและจมูก จนแดงฉานไปทั้งที่วาระการ ขุนกวนและคนทั้งปวงตกใจเป็นอันมาก พอตั้งสติได้ขุนกวนจึงสั่งให้ตั้งการศพของลิบองตามธรรมเนียม และให้เอาศพไปฝังไว้ในสุสานวีรชนของแคว้นกั๋งตั้ง แล้วตั้งให้ลิบอบุตรของลิบองเป็นนายทหารสืบทอดศึกดินแดนแทนลิบองผู้บิดา

พอขุนกวนสั่งความเสร็จทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้เดี่ยวเจียวที่ปรึกษาผู้ใหญ่กำลังจะมาถึง ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้รีบไปเชิญเดี่ยวเจียวเข้ามาปรึกษาขอราชการ ขุนกวนรับคำนับเดี่ยวเจียวตามธรรมเนียมแล้วยังมีทันจะได้เอ่ยคำ เดี่ยวเจียวก็กล่าวขึ้นก่อนว่า ข้าพเจ้าทราบข่าวว่าท่านจับกวนอุและกวนเบ้งสองพ่อลูกได้แล้วประหารชีวิตเสีย นั้น เป็นความจริงหรือไม่ประการใด

ขุนกวนก็ว่าเป็นความจริงตามที่ท่านได้ทราบนั้นแล้ว เดี่ยวเจียวได้ฟังก็ตกใจ จึงว่าซึ่งท่านประหารชีวิตกวนอุ กวนเบ้ง สองพ่อลูกนี้ เห็นจะชักนำเภทภัยอันตรายมาสู่เมืองกั๋งตั้งเราเป็นมั่นคง ท่านไม่ทราบหรือวากวนอุ เล่าปี และเดี่ยวหุย ได้ให้สัตย์สาบานเป็นพี่น้องกัน สัญญาว่าแม้จะตายก็ต้องตายด้วยกัน แลบัดนี้เล่าปีเป็นใหญ่ครองอำนาจอยู่ในภาคตะวันตก ทั้งแคว้นเสฉวน ตั้งฉวน ก็อยู่ในอำนาจของเล่าปีสิ้น หลายปีมานี้เล่าปีได้ช่องสมุทธารแลเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก ทหารเอกและไพร่พลเล่าปีก็มีมากมายกองประดงตั้งคลื่นในพระสมุทร ทั้งขงเบ้งก็เป็นขุนชื่อผู้มีสติปัญญาความสามารถในการสงคราม การครั้งนี้แม้ความทราบถึงเล่าปีวันใด เห็นเล่าปีจะกรีธาทัพใหญ่ยกมาตีเมืองกั๋งตั้งเพื่อแก้แค้นให้กับกวนอุ ท่านจะรับมือเล่าปีประการใด

ขุนกวนได้ฟังคำของเดี่ยวเจียวก็ได้คิดว่าหลงกลตกเป็นเครื่องมือของโจโจ ทำลายความสัมพันธ์และไม่ตรีกับเล่าปี แล้ว มีหนายังเข้าผูกปมพยาบาทที่ถึงขนาดเล่าปีอาจกรีธาทัพทั่วทั้งแคว้นตะวันตกยกมาล้อมแคว้นกั๋งตั้งให้พังพินาศ หรือแม้ว่าจะรับมือเล่าปีได้ โจโจก็ยังคงคล้ายกับนายพรานที่นั่งคอยอยู่บนภูตสองเสือกัดกัน ฝ่ายใดพลาดพลั้งเสียทีก็จะเข้าเติมเอาต่อภายหลัง ความเสียหายย่อมมีมากแก่กั๋งตั้งทั้งขึ้นและลง

ขุนกวนได้คิดดังนั้นก็ตกใจ ลุกขึ้นยืนกระเท็บเท้าแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ทันคิด จิตจึงพลั้งเพลอสั่งประหารชีวิตกวนอุ แต่เมื่อการล่วงไปเพียงนี้แล้วท่านจะคิดอ่านประการใดสืบไป

เดี่ยวเจียวคำนับขุนกวนแล้วว่า ข้าพเจ้ามีอุบายมิให้เล่าปียกมาตีเมืองกั๋งตั้ง ทั้งจะทำให้เมืองกั๋งตั้งปลอดภัยมั่นคงดุจดั่งผืนแผ่นดิน ไม่มีวันดับสูญจนสิ้นกาลนาน

ขุนกวนได้ฟังก็ค่อยคลายใจ ริมถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด

เดี่ยวเจียวจึงว่า ซึ่งโจโจได้ให้สัญญาว่าเป็นไมตรีกับเมืองกั๋งตั้งนั้น จะฟังเป็นจริงมิได้ มาตรแมนเล่าปียกกองทัพมาแล้วจะให้ หาโจโจขอให้ยกทหารมาช่วย โจโจก็จะหวั่นอง เมืองเสฉวนและเมืองกั๋งตั้งรบกันจนสิ้นกำลังแล้วก็จะเข้าเติมเอา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดอุบายให้เล่าปียกไปตีโจโจแทนที่จะยกมาตีเมืองกั๋งตั้งเมืองกั๋งตั้งก็จะไม่เป็นอันตราย

ขุนกวนจึงถามว่า ทำอย่างไรการจึงเป็นไปดังความคิดท่านเล่า เดียวเดียวจึงว่าขอให้ท่านใช้ทหารคุม ศิริษะกวนอุส่งไปให้แก่โจโจที่เมืองสุโต เล่าปีรู้ก็จะเข้าใจว่าซึ่งท่านฆ่ากวนอุเสียนั้นเป็นเพราะคำสั่ง ของโจโจ เล่าปีก็มีความแค้นโจโจแทนที่จะแค้นท่าน เห็นจะไม่ยกกองทัพมาตีเมืองกั๋งตั้ง แต่จะยก กองทัพจากภาคตะวันตกไปตีเมืองสุโตแทน เราก็จะมีความสบาย จะดูเล่นใครแพ้แลชนะก็ช่าง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นสีหน้าพลันแจ่มขึ้น สั่งทหารช่างให้ต่อหีบไม้หอมใส่ศิริษะ กวนอุลงในหีบแล้ว ให้จัด กองทหารคุมหีบศิริษะกวนอุไปเมืองหลวง กำชับให้เร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนเพื่อเอาศิริษะกวนอุมอบ ให้แก่โจโจโดยไว

ทางฝ่ายโจโจครั้นทราบข่าวขุนกวนได้เมืองเกงจิวแล้ว จึงเลิกทัพจากตำบลคอคโผ ยกไปเมืองลกเอียงเพื่อ พักผ่อนให้เป็นที่สำราญ เนื่องจากขณะนั้นอาการปวดศิริษะได้กำเริบขึ้นเป็นลำดับ กินไม่ค่อยจะได้ นอน ไม่ค่อยจะหลับ วันหนึ่งโจโจกำลังพักผ่อนตึมน้ำชาอยู่ก็บังเกิดมีบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ทหาร รักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า ขุนกวนให้ทหารคุมเอาศิริษะกวนอุมาถวาย โจโจไม่ทันได้คิดก็ใจ ด้วย สำคัญว่าการที่ขุนกวนส่งศิริษะกวนอุมาถวายนั้นเป็นการแสดงความจงรักภักดีของเมืองกั๋งตั้งต่อทางราช สำนัก จึงปรารถนาจะทูลทวงถามว่ากวนอุตายไปเสียคนหนึ่ง เราค่อนข้างอนตาหลับ บัดนี้อันตรายทางด้านใต้ เป็นอันหมดสิ้นแล้ว แผ่นดินและราษฎรจะได้สงบสุขสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

กลศึกสามเส้า (ตอนที่ 445)

ขุนกวนได้ฟังคำติงของเตียวเจียวว่าการประหารชีวิตกวนอุ กวนเป๋ง สองพ่อลูกจะชักพาศึกใหญ่จากแคว้น เสฉวนมาสู่เมืองกั๋งตั้งก็ตกใจ จึงทำตามอุบายของเตียวเจียวให้ต่อหีบไม้หอมใส่ศิริษะกวนอุส่งไปให้โจโจ เพื่อให้เล่าปีโกรธ และยกกองทัพไปตีเมืองสุโตแทน โจโจไม่ทันคิด พอทราบข่าวก็ตกใจ สมารู้ว่าเป็นที่ ปรึกษาคนสำคัญ และมีบทบาทรุ่งโรจน์มากกว่าแต่ก่อน ได้ฟังคำโจโจที่พอออกพอใจกับการที่ขุนกวนส่ง ศิริษะกวนอุมาถวายก็ท้วงว่า ขุนกวนทำครั้งนี้ประสงค์จะเอาความร้ายมาป้ายให้เรา

โจโจได้ฟังก็ขะงัก มีสีหน้าครุ่นคิดสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามสมารู้ว่าท่านเห็นความนัยประการใดจึงกล่าว ความดังนี้เล่า สมารู้จึงว่า เมื่อสามสิบปีก่อนเล่าปี กวนอุ และเตียวหุย ได้กระทำสัตย์สาบานกันในส่วนท้อ เป็นพี่น้องกัน สุขก็สุขด้วยกัน ดายก็จะตายด้วยกัน มาครั้งนี้ขุนกวนฆ่ากวนอุแล้วกลับกล่าวว่าเล่าปีจะยก กองทัพไปแก้แค้น จึงแต่งอุบายเพื่อให้เล่าปีสำคัญว่าที่ขุนกวนฆ่ากวนอุเสียนั้นเป็นเพราะอุบายอันเป็น ตัวการ สั่งการให้ขุนกวนทำการ ครั้นสั่งทหารกวนอุแล้วจึงส่งศิริษะกวนอุมาถวาย

เล่าปีสำคัญดังนี้ก็จะไม่ยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง กลับจะยกกองทัพมาตีเมืองสุโตเป็นมั่นคง เมื่อเกิดศึก ระหว่างเมืองเสฉวนกับเมืองสุโตแล้ว ขุนกวนก็จะเป็นคนกลางคอยซ้ำเติมต่อภายหลัง

โจโจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าไอ้เด็กน้อยขุนกวนบังอาจทำกลป้ายร้ายให้แก่เราดังนี้ ท่านจะคิด อ่านประการใดจึงจะแก้กลของขุนกวน สมารู้จึงทูลว่าการซึ่งจะแก้กลของขุนกวนนั้นไม่ยากไม่ลำบาก ประการใด ขอให้ท่านกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้สถาปนาอิสริยยศของ กวนอุขึ้นเป็นกั๋งหรือสมเด็จ เจ้าพระยา ให้เอาไม้หอมมาต่อเป็นโลงศพ ใส่ศิริษะของกวนอุ แต่งการพิธีศพให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติยศ เกียรติศักดิ์ แล้วเชิญศพกวนอุไปฝังไว้ตามตำแหน่งของขุนนางชั้นเชื้อพระวงศ์ผู้ใหญ่ เล่าปีรู้ความก็จะ ปรึกษาขงเบ้ง เห็นจะแจ้งในกลของขุนกวน เล่าปีก็จะโกรธขุนกวนแล้วยกกองทัพไปตีขุนกวนเป็นแน่แท้ เราจะคอยดูเล่น เมื่อเล่าปีกับขุนกวนรบพุ่งกันยับเยินไปแล้ว เราจะทำภายหลังเห็นจะได้โดยสะดวก

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยกับอุบายของสมารู้ จึงสั่งให้ทหารออกไปเชิญทหารของขุนกวนเข้ามาหา ทหารเมืองกั๋งตั้งคำนับโจโจตามธรรมเนียมแล้ว จึงเอาหีบศิริษะกวนอุถวายให้แก่โจโจ โจโจยังคงติดตา ตรงใจภาพลักษณะอันองอาจสง่างามของกวนอุอยู่ไม่รู้คลาย แม้ตายแล้วเหลือแต่ศิริษะก็ใครจะได้เห็นหน้า กวนอุอีกสักครั้งหนึ่ง จึงให้ทหารเปิดหีบศิริษะของกวนอุแล้วชะงอกหน้ากั๋งมอมอง

โจโจเห็นใบหน้ากวนอุยังคงสดเป็นปกติราวกับใบหน้าคนนอนหลับ ก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะเยาะเย้ยว่า กวนอุ ยังเป็นอยู่ไม่มาหาเรา บัดนี้ยังแต่ศิริษะเปล่าอุตสาห์มาหาเรา โจโจกล่าวแล้วก็กั๋งมอมองศิริษะกวนอุอีก ครั้งหนึ่ง ในพลันนั้นโจโจก็ตกตะลึงอึ้งอยู่กับที่ เพราะศิริษะกวนอุที่เห็นอยู่นั้นได้เอาปากลิ้มตากลูกกลูกตา ไปมา โจโจตกใจสิ้นสติสมประดี พลัดตกลงจากเก้าอี้

บรรดาทหารและขุนนางในที่นั้นต่างพากันตกใจ ไม่รู้ว่าทำไมเรื่องราวใดเกิดขึ้น จึงเข้ามาพยุงโจโจไปนั่งที่ เก้าอี้ ช่วยกันคลึงช่วยกันเพนจนโจโจค่อยได้สติฟื้นคืนมา

พอโจโลลิ้มดาขึ้นก็กล่าวว่ากวนอุคนั้นศักดิ์สิทธิ์นัก เหมือนหนึ่งเทพยดาลงมาจากชั้นฟ้า ทหารเมืองกั๋งตั้ง ซึ่งนำศิระกะกวนอุมาถวายเห็นดังนั้นก็รู้ว่าวิญญาณของกวนอุได้หลอกหลอนโจโลประการใดประการหนึ่ง จึงทำให้โจโลตกใจจนสิ้นสติ จึงทูลเล่าความที่วิญญาณกวนอุเข้าสิงลิบอง แล้วหักคอลิบองถึงแก่ความตายให้โจโลฟังทุกประการ

โจโลเกรงกลัวกวนอุในยามเป็นเป็นอันมาก ครั้นเห็นภาพกวนอุหลอกหลอนในยามตายก็ยิ่งเกรงกลัวกวนอุมากขึ้นกว่าแต่ก่อน พอได้สติก็สั่งให้จัดแจงขอรับพระราชทานอิสริยยศให้กวนอุเป็นกั๋ง ให้แต่งการศพของกวนอุตามบรรดาศักดิ์ของขุนนางชั้นเชื้อพระวงศ์ผู้ใหญ่ทุกประการ และให้ฝังศิระกะกวนอุไว้ที่ข้างประตูเมืองลกเอี้ยงด้านทิศใต้

ในวันฝังศิระกะกวนอุ โจโลให้แต่งขบวนเกียรติยศแล้วตามไปส่งศพทำพิธีบวงสรวงเช่นไหว้ตามธรรมเนียม และให้เขียนป้ายหน้าสสานของกวนอุว่าที่ฝังศพกวนกั๋งเจ้าเมืองเกงจิว และให้แต่งขุนนางเฝ้าสสานตามอย่างธรรมเนียมสสานเจ้าทุกประการ

เมื่อฝังศิระกะของกวนอุแล้ว โจโลจึงสั่งให้ทหารเมืองกั๋งตั้งเดินทางกลับไปเมืองโดยมิได้ให้บำเหน็จหรือตอบความใดๆ แก่ขุนกวน ทางฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่ เมื่อปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นกับเมืองฮันตั้งสงบราบคาบแล้ว จึงยกกองทัพกลับไปเมืองเสฉวน และให้ของสมผู้คนแลเสบียงอาหารไว้เป็นอันมากเพื่อเตรียมการก้าวไปสูยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สาม คือคอยสถานการณ์ที่เอื้ออำนวย แล้วจะได้ยกกองทัพใหญ่เข้าตีเมืองหลวง จากนั้นจึงค่อยยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้งรวบรวมแผ่นดินให้เป็นเอกภาพ

วันหนึ่งหอมเจ๋งซึ่งเป็นขุนนางได้ทูลพระเจ้าเล่าปี่ว่า นางบิสุหยิน ซึ่งเป็นภรรยาท่านก็หาไม่แล้ว นางขุนสูหยินก็หนีกลับไปอยู่เมืองกั๋งตั้ง เห็นว่าจะไม่กลับคืนมาสู่ท่านอีก ซึ่งท่านจะครองตัวเป็นโสดอยู่ขณะนี้ไม่ชอบ เพราะการช่างในไร้ผู้คนเอาใจใส่ดูแล

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังก็เห็นด้วย จึงถามว่าแล้วท่านจะให้เราทำการประการใด หอมเจ๋งจึงว่าข้าพเจ้าเห็นสตรีนางหนึ่งมีรูปงามนามเพราะ ทั้งสติปัญญาก็ฉลาดกว่าคนทั้งปวง มีความวิริยะอุตสาหะในการงานบ้านทุกสิ่งสรรพ นางน้อยนี้ชื่อองอี่ เป็นน้องสาวขององอี่ บุคลิกลักษณะกอบด้วยรูปสมบัติอันประเสริฐ เห็นจะเป็นผู้มีบุญไปภายหน้า ขอให้ท่านรับน้องสาวขององอี่นี้ไว้เป็นภรรยาเถิด

เล่าปี่จึงว่าตัวเราเคยได้ยินกิตติศัพท์น้องสาวขององอี่ผู้นี้วางอี่คิดอ่านจะยกให้เป็นภรรยาของเล่ามอ แต่เล่ามอตายเสียก่อน เล่ามอก็แซ่เดียวกับเรา ซึ่งจะเอาน้องสาวองอี่นี้มาเป็นภรรยาจะควรหรือ หอมเจ๋งจึงทูลว่า ในอย่างธรรมเนียมนั้นก็ระวังแต่พี่น้องที่สนิท นี้ข้าพเจ้าเห็นไกลกันนัก ถ้าจะเอามาเป็นเมียก็ควรอยู่ พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงให้แต่งนางองอี่ขึ้นเป็นหม่อมในฮันตั้งอ่อง ต่อมานางองอี่ได้ให้กำเนิดบุตรสองคน คนแรกชื่อเล่าเอ่ง คนที่สองชื่อเล่าลี

อยู่มาวันหนึ่งหน่วยสอดแนมของขงเบ้งได้เข้ามารายงานแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้ขุนกวนได้แต่งเจ้าแม่มาสู่ขอบุตรสาวของกวนอุไปเป็นลูกสะใภ้ แต่กวนอุไม่ยอมยกให้ อ้างว่าบุตรขุนกวนเป็นลูกสุนัข บุตรี ของกวนอุเป็นบุตรเสือ ไม่ชอบที่จะให้ครองคู่กัน

ขงเบ้งได้ฟังรายงานดังนั้นก็ปรึกษากับเล่าปี่ว่าการครั้งนี้เห็นที่อันตรายจะบังเกิดแก่เมืองเกงจิว ชอบที่จะให้หากวนอุมาอยู่ที่เมืองเสฉวน แล้วแต่งขุนนางที่ปรึกษาสามารถไปเป็นเจ้าเมืองเกงจิวแทน แต่เล่าปี่ไม่เห็นด้วย อ้างว่ากวนอุเป็นน้องร่วมสาบาน มีฝีมือลือชาปรากฏ เห็นจะรักษาเมืองเกงจิวเอาไว้ไม่ให้เป็นอันตรายได้

ขงเบ้งได้ฟังคำเล่าปี่แล้วก็เกรงใจ ทั้งเห็นว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวของเล่าปี่ ไม่อาจยื่นกรานความคิดเห็นเป็นอย่างอื่นได้ จึงคำนับลาเล่าปี่กลับไปที่อยู่ หลังจากนั้นไม่นานกวนอุหึงลูกชายของกวนอุ ก็อหนังสือมาแต่กวนอุรายงานความว่าโจโลให้อีกิมและบึงเต็กคุมกองทัพยกมาช่วยเมืองอ้วนเซีย กวนอุทำการศึกมีชัยชนะเป็นหลายครั้ง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เป็นทุกขใจ เห็นถึงภัยจากศึกกระหนาบทั้งจากเมืองกั๋งตั้งและจากกองทัพของโจโล จึงเข้าไปทูลพระเจ้าเล่าปี่ให้ทราบ พระเจ้าเล่าปี่ทราบความแล้วมิได้ตรัสประการใด ขงเบ้งเห็นท่าทีของพระเจ้าเล่าปี่ก็เกรงใจ มิได้ทูลเสนอให้เรียกหากวนอุกลับมาตามที่เคยเสนอไว้เดิม

ในระยะเดียวกันนั้นหน่วยสอดแนมได้รายงานความแก่ขงเบ้ง อีกว่า กวนอุสั่งให้สร้างป้อมไฟสัญญาณจากเมืองเกงจิวมาถึงเมืองอ้วนเซีย ขงเบ้งก็นำความไปทูลพระเจ้าเล่าปี่ พระเจ้าเล่าปี่ทราบความแล้วก็กล่าวว่าซึ่งกวนอุทำการตั้งนี้เห็นเมืองเกงจิวจะไม่เป็นอันตราย

อยู่มาวันหนึ่ง ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับที่กวนอุถูกประหารชีวิต พระเจ้าเล่าปี่ให้รู้สึกรุ่มร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งตัว จะนั่งจะนอนไม่เป็นสุข พอค่ำก็วุ่นวายใจนอนไม่หลับ จนกระทั่งเข้าสู่ต้นยามสอง เล่าปี่จึงลุกออกมาที่นั่งที่เก้าอี้แล้วหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน เพื่อให้เกิดความว่องเหวหาหวานอนเล่าปี่อ่านหนังสือครู่หนึ่งก็เคลิ้มไป ในภวังค์นั้นรู้สึกว่ามีสายลม เย็นหวิวสายหนึ่งพัดมาตอกลง และผ่านไปกระทบแสงตะเกียงจนริบหรี่เกือบจะดับแล้วกลับติดเป็นปกติ เล่าปี่เงยหน้าขึ้นเห็นเงาชายผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าต่างที่อ่านหนังสือ เห็นไม่ถนัดว่าเป็นผู้ใด จึงร้องถามว่าท่านเป็นใคร จึงบังอาจบุกรุกเข้ามาถึงที่นี่

ชายนั้นไม่ตอบคำ เล่าปี่ก็สงสัย จึงลุกขึ้นยืนแล้วจ้องเขม็งตามดู เห็นเป็นกวนอุเดินเข้ามาใกล้ เล่าปี่ก็ทักว่ากวนอุของเรา เจ้าเป็นอยู่สบายดีหรือ มาหาพี่ในเวลาตึกจะนี้ด้วยธุระสิ่งใด แล้วเงาเล่าปี่จึงไม่ตอบถ้อยคำเรา หรือว่าจะซึ่งโกรธน้อยใจเราด้วยสิ่งใด

กวนอุไม่ตอบคำ เล่าปี่จึงกล่าวย้าสับไปว่า เราทั้งสองรักกันเหมือนพี่น้องร่วมสายสะดือเดียวกัน เจ้าโกรธพี่ว่าไรจึงไม่เจรจา ในภวังค์นั้นเล่าปี่เห็นกวนอุร้องไห้แล้วกล่าวว่า ขอให้พี่ท่านยกกองทัพไปแก้แค้นแทนข้าพเจ้า เล่าปี่ตกตะลึงแต่ไม่ทันที่จะกล่าวความสับไป ลมหนาวพัดมาถูกตัวเล่าปี่ซึ่งเคลิ้มอยู่ที่โต๊ะหนังสือ เล่าปี่ก็ตื่นขึ้น แลไปรอบข้างไม่เห็นกวนอุก็ตกใจจะลึกลงได้ว่าที่เห็นและได้ยินนั้นเป็นเพียงความฝัน

เล่าปี่เห็นเป็นความฝันประหลาด จึงถามทหารซึ่งรักษาการณ์ว่าขณะนี้เป็นเวลากี่โมงยาม ทหารนั้นรายงานว่าบัดนี้เวลาสว่างเที่ยงคืนแล้ว เล่าปี่นั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งให้รู้สึกประหลาดใจว่าเหตุร้ายจะเกิดกับกวนอุ จึงให้ทหารรีบไปหาขงเบ้งเชิญมาพบแต่ยามตึก

ครั้นขงเบ้งเข้ามาหา เล่าปี่จึงเล่าความฝันอันประหลาดนั้นให้ฟัง ขงเบ้งฟังความตลอดแล้วรีบยกมือขึ้นจับข้อมือตามตำรา ก็แจ้งว่าการร้ายเกิดขึ้นกับกวนอุเป็นแน่แล้ว แต่เห็นเป็นเวลาตึกจึงแสวงทูลบายเบี่ยงเอาใจเล่าปี่ว่า ซึ่งพระองค์ฝันดังนี้เป็นเหตุแต่จิตนิเวศผูกพันรำลึกถึงกวนอุ ขออย่าได้วิตกเลย

เล่าปี่ได้ฟังความขงเบ้งไม่เห็นเป็นทางร้าย แต่สังเกตุดูสีหน้าของขงเบ้งเห็นมิได้เป็นอันปกติผิดจากแต่ก่อนก็ประหลาดใจ จึงถามขงเบ้งอีกสองสามครั้ง ขงเบ้งก็ทูลบายเบี่ยงและกล่าวสรรเสริญกวนอุว่าเป็นผู้มีความดีความงาม จึงอยู่ในความทรงจำรำลึกของพระองค์ เป็นเหตุให้นิเวศมหา อยุ่ได้กังวลเลย

เล่าปี่ยังไม่วางใจ สั่งทหารให้ยกหน้าขามารินให้ขงเบ้ง แล้วชวนขงเบ้งสนทนาจนกระทั่งฟ้าสว่าง ขงเบ้งจึงคำนับลาเล่าปี่จะกลับไปที่พัก แต่พอขงเบ้งออกไปถึงประตูพบกับเคาเจ้งเดินลุกลนสวนทางมา ขงเบ้งเห็นอาการประหลาดจึงหยุดถามความกับเคาเจ้ง

เคาเจ้งคำนับขงเบ้งแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าขุนกวนให้ลิบอง ยกกองทัพมาตีเมืองเกงจิว บัดนี้กวนอุเสียทีแก่ชาวเมืองกั๋งตั้งแล้ว จะจริงหรือเท็จประการใด

ขงเบ้งจึงว่า ชั่วระยะเดือนเศษมานี้ ข้าพเจ้าดูดาวประจำเมืองเกงจิว เห็นเศร้ามองวิปริตนัก เมื่อค่ำคืนวันนี้ก็เห็นดาวประจำเมืองซึ่งเศร้ามองนั้นมีสีแดงตั้งสี่เลือด เห็นว่ากวนอุจะถึงแก่ความตายแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าทูลพระเจ้าเล่าปี่ เกรงว่าจะเป็นทุกข์พระทัย

ในขณะนั้นพระเจ้าเล่าปี่เดินตามขงเบ้งมาทางด้านหลัง ได้ฟังความซึ่งขงเบ้งและ เคาเจ้งสนทนากันโดยตลอด จึงเร่งเข้ามาถึงขงเบ้ง ยุตเอาชายแขนเสื้อขงเบ้งไว้ พลังกล่าวว่าท่านเห็นเป็นเรื่องราวจะนี้ ไฉนเล่าจึงไม่แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ

ขงเบ้งเห็นพระเจ้าเล่าปี่ก็ตกใจ รีบทูลว่าการในอากาศเป็นแต่เพียงการคาดคะเน ยังไม่แน่ว่าจะเป็นความจริงเท็จประการใด ข้าพเจ้า จึงยังไม่กล้าทูล ขอพระองค์อย่าได้ทรงวิตกไปเลย

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็มั่นใจว่าชะรอยสิ่งที่ฝันกับการณ์บนอากาศที่ขงเบ้งเห็นดาวประจำเมืองเกงจิววิปริตนั้นช่างสอดคล้องกัน เห็นเรื่องราวจะบังเกิดแก่กวนอุ จึงว่ากวนอุกับเราได้สัญญาไว้ว่าจะไปด้วยกัน จะตายด้วยกัน ถ้ากวนอุตายเสียจริงข้าพเจ้าจะอยู่ไปใย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**สุดยอดกลการเมือง การทหาร (ตอนที่446)**

เล่าปี่แม้ยังไม่ทราบข่าวคราวที่แน่ชัดว่ากวนอุตายแล้วหรือไม่ แต่พอได้ยินข่าวของเบ้งสนทนากับเคาเจ๋งก็เชื่อว่าเหตุการณ์จะเกิดกับกวนอุเป็นแน่แท้ สำนักแห่งคำสั่งตัญญูญาณของศาลาสนสวนท้อจึงระเบิดขึ้นในทันที ว่าถ้ากวนอุตายก็จะตายด้วยกัน จะมีชีวิตอยู่ไปไย

ในขณะที่เล่าปี่ ขงเบ้ง และเคาเจ๋ง ยืนยืนอยู่ที่หน้าประตูตึกของเล่าปี่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงาน ว่า บัดนี้ ม้าเลี้ยง และอีเจียถือหนังสือมาแต่กวนอุ พระเจ้าเล่าปี่ก็เร่งให้หาทั้งสองขุนนางเข้ามาพบโดยไว ม้าเลี้ยงและอีเจียเข้ามาถึง คำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียมแล้วจึงทูลว่า เมืองเกงจิวเสียแก่ขุนกวนแล้ว กวนอุได้ลาทัพไปปักหลักอยู่ที่เมืองเป็กเต้ ขอให้อภัยกองทัพเมืองเสฉวนไปช่วยโดยเร็ว ว่าแล้วก็ถวายหนังสือของกวนอุแก่เล่าปี่

เล่าปี่รับหนังสือมายังไม่ทันจะได้แกะออกอ่าน ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามาทูลอีกว่าเสียหัวซึ่งอยู่เมืองเกงจิวจะมาขอเฝ้า เล่าปี่ก็สั่งให้รีบเข้ามา เสียหัวเข้ามาเห็นเล่าปี่ยืนอยู่กับขงเบ้งและขุนนางก็ร้องไห้คุกเข่า คำนับแล้วทูลว่าขุนกวนดีได้เมืองเกงจิวแล้ว กวนอุไปอยู่เมือง เป็กเต้ ถูกข้าศึกล้อมไว้ทั้งสี่ด้านคืบขันนักรจึงขอให้เล่าสองและเบ้งตัดยกกองทัพไปช่วย แต่ทั้งเล่าสองและเบ้งตัดไม่ยอมยกกองทัพไปตามคำของกวนอุ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ละล้าละลังถามว่าถ้าเช่นนั้นกวนอุจะไม่เสียที่แก่ขุนกวนดอกหรือ

ขงเบ้งได้ฟังจึงว่า เล่าสองและเบ้งตัดทำทั้งนี้มีโทษถึงตาย พระองค์อย่าได้มีความทุกข์ร้อนไปนักเลย ข้าพเจ้าขออาสาออกกองทัพ ยกไปช่วยเมืองเกงจิวเอง

เล่าปี่ได้ฟังขงเบ้งจึงว่า กวนอุเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ขอบที่ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปด้วย ดังนั้นจึงให้ท่านทำหนังสือเรียกเดิวยหุยมาเป็นกองทัพหน้า ข้าพเจ้าจะเป็นกองทัพหลวง แล้วยกไปพร้อมกัน ตลอดทั้งวันนั้นเล่าปี่ให้วิตกทุกข์ร้อนเป็นอันมาก พออย่าคำก็อ่อนล้าอิดโรยและมอยหลับไป ขงเบ้งและบรรดาที่ปรึกษาซึ่งใกล้ชิดวิตกด้วยอาการของเล่าปี่ จึงพากันมาพักที่เรือนรับรองใกล้พระตำหนัก หากมีการรอนตัวนประการใดก็จะปรึกษาหารือได้ทันที

พอใกล้รุ่งทหารในกองทัพของกวนอุซึ่งแตกหนีมาได้ ได้แจ้งแก่ยามรักษาการณ์ขอพบกับเล่าปี่ พอเล่าปี่ทราบก็รีบลุกออกมาฟังความ ทหารนั้นก็รายงาน ว่า กวนอุและกวนเป้งตีฝ่าออกจากเมืองเป็กเต้ไปทางเขาเจาสัน ต้องกลของขุนกวนถูกทหารเมืองกั๋งตั้งจับได้และประหารชีวิตเสียแล้ว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้ กลิ้งเกลือกกลางดินสิ้นสมประดี บรรดาพนักงานรับใช้ในตำหนักจึงวิ่งเข้ามาประคองเล่าปี่เข้าไปข้างในตำหนัก แล้วช่วยกันแก้ไขจนฟื้นคืนสติดังเดิม ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงทราบข่าวจึงพากันมาเฝ้าเล่าปี่ที่ตำหนัก เห็นเล่าปี่มีความทุกข์ตรมหมกไหม้หนักหนานัก ขงเบ้งจึงทูลเป็นทำนองเอาใจให้คลายความทุกข์ว่า เป็นธรรมดาสั่วโลกทั้ง ปวงเกิดมาแล้วก็ต้องตาย หากมีผู้ใดล่วงพ้นความตายไปได้ไม่ กวนอุเป็นยอดทหารเสือ ตายในการรบสมศักดิ์ศรี ย่อมมีเกียรติศักดิ์ลือชาปรากฏไปนภายนอก ขออย่าได้ทุกข์ร้อนจนเสียการ ขอบที่จะคิดอ่านทำการแก้แค้นให้กวนอุจะดีกว่า

เล่าปี่จึงว่าเรา กวนอุ เดิวยหุย ได้สาบานไว้ว่าจะตายด้วยกัน บัดนี้กวนอุตายเสียแล้ว เราจะเสวยราชย์หาความสุขแต่ผู้เดียวหาควรไม่ เล่าปี่กล่าวแล้วยิ่งเคียดแค้นพยาบาทขุนกวน คิดจะล้างแค้นแทนกวนอุให้จงได้ แม้ว่าจะตายหรือเสียหายสักเท่าใด ก็ไม่ครณาเพื่อพิทักษ์รักษาคำสั่งตัญญูแห่งศาลาสนสวนท้อไว้ให้มั่นคง

ในขณะนั้นกวนหินบุตรของกวนอุร้องไห้เดินเข้ามาถึงที่ข้างใน เล่าปี่เห็นกวนหิน ร้องไห้ก็รู้ว่าเป็นเรื่องของกวนอุ จึงสงสารกวนหินเป็นอันมาก เดินเข้าไปสวมกอดปลอบโยนกวนหินแล้วร้องไห้ตาม สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เล่าปี่มีความรักอาลัยกวนอุเป็นอันมาก ร้องไห้รำพันถึงกวนอุติดต่อกันถึงห้าวัน ไม่ออกจากราชการตามปกติ

สิ้นวันที่ห้าขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงคิดว่าเล่าปี่พอจะสร้างโศกกลางได้บ้าง จึงพากันเข้าไปเฝ้าแล้วทูลปลอบใจเล่าปี่ด้วยประการต่างๆ เพื่อให้หายความโศก เล่าปี่ได้ฟังคำคนทั้งปวงแล้วลุกขึ้นยืนขึ้นมือไปทางด้านเมืองกั๋งตั้ง ประภาศอย่างหนักแน่นว่าอันชาวเมืองกั๋งตั้งกับเราแต่นี้ไปจะปลงล้างกันไป ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าอันเดียวกันเลย

ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงเห็นเล่าปี่โกรธพยาบาทถึงขนาดไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับขุนกวนดังนั้นก็ช่วยกันปลอบประโลมใจต่อไปอีก เพื่อให้เล่าปี่หักความโศกแล้วคิดอ่านแผนการแก้แค้นแทนกวนอุ เล่าปี่ได้ฟังคำ

ขุนนางที่ให้อ่านแผนการล้างแค้นก็เปลี่ยนจากความแค้นมาเป็นความคิดที่จะทำลายล้างเมืองกัณฑ์
อาการซึ่งโศกเศร้าก็สิ้นลง

แต่ความแค้นพยายามที่ถูกแปรเปลี่ยนเป็นพลังอำนาจแห่งการฆ่าฟันจะนี้ ย่อมมีอำนาจทำลายล้างใหญ่
หลวง ยิ่งกว่าการตกอยู่ในอารมณ์โศกเศร้าหลายเท่านัก

ขงเบ้งเห็นเล่าปี่ค่อยคลายโศกในลักษณะการตั้งนั้น จึงทูลว่าหน่วยสอดแนมได้รายงานเข้ามาว่าขุนกวน
ได้ต่อหีบใส่ศิระกะวณูลงไปให้แก่โจโฉ โจโฉได้เลื่อนอิสริยยศให้แก่กวนอุเป็นที่สมเด็จเจ้าพระยา แล้ว
แต่งการศพอย่างสมเกียรติยศ และไปฝังไว้ที่หน้าเมืองลกเอี้ยง จารึกความหน้าหลุมศพว่าที่ฝังศพกวนอุ
เจ้าเมืองเกงจิว

เล่าปี่ได้ฟังก็รู้สึกประหลาดใจ จึงถามว่าเหตุใดขุนกวนและโจโฉจึงทำดังนี้ ขงเบ้งจึงว่า ขุนกวนเกรงว่า
กองทัพเมืองเสฉวนจะยกไปตีเมืองกัณฑ์ จึงแกล้งส่งศิระกะวณูไปให้โจโฉเพื่อให้ท่านเข้าใจว่าโจโฉเป็น
ตัวการให้ชาวเมืองกัณฑ์สังหารกวนอุ แล้วจะยกไปรบกับโจโฉ ขุนกวนก็จะนั่งดูเล่นแล้วค่อยฆ่าเติมเอาใน
ภายหลัง แต่โจโฉรู้กลอุบายของขุนกวนจึงปิดความผิด สถาปนาอิสริยยศและแต่งการศพของกวนอุอย่าง
สมเกียรติ เพื่อให้ท่านรู้ว่าโจโฉมิได้เกี่ยวข้อง ท่านก็จะโกรธขุนกวนแล้วยกกองทัพไปตีเมืองกัณฑ์ โจโฉก็
จะนั่งดูเล่นแล้วค่อยยกไปฆ่าเติมต่อภายหลัง

เล่าปี่ได้ฟังจึงว่า เมื่อขุนกวนเป็นตัวการสังหารกวนอุ เราก็จะยกกองทัพไปตีเมืองกัณฑ์ให้ราบเป็นหน้า
กลองเพื่อล้างแค้นให้แก่กวนอุ ขงเบ้งได้ฟังก็ท้วงว่า กลเกมการเมืองและการศึกครั้งนี้เป็นสุดยอดกล
การเมือง การทหาร ให้ข้าศึกทำลายล้างกันเอง ลุ่มลึกหลอกลวงยิ่งนัก ไม่ว่าท่านจะยกกองทัพไปตีขุน
กวนหรือโจโฉฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อีกฝ่ายที่เหลือก็จะนั่งดูเล่นค่อยฆ่าเติมเอาต่อภายหลัง เมืองเสฉวนเราจะ
กลายเป็นเบี้ยให้เขากินสถานเดียว ฉะนั้นจะสู้รบมิได้ ชอบที่จะแต่งการเช่นไหว้ศพกวนอุ แล้วดู
สถานการณ์ให้แน่นอนก่อนจึงค่อยยกไป แม้หากจะยกไปในบัดนี้ก็สมความคิด ต้องด้วยกลการเมือง
ของขุนกวนหรือโจโฉ เห็นชัดสนั่น

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอคิดอุบายแกล้งให้ขุนกวนรบกับโจโฉเอง เมื่อขุนกวนรบกับโจโฉ
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพลี่ยงพล้ำลงแล้วเราจึงค่อยยกไปทำการต่อภายหลังก็จะสำเร็จได้โดยง่าย ทั้งการ
รวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งก็จะสำเร็จด้วย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ออกหมายประกาศไปทั่วแคว้นจ๊กให้ขุนนางและราษฎรทั้งปวงแต่ง
ข้าวห่มข้าวไว้ทุกซีกให้แก่กวนอุตามประเพณี และให้แต่งเครื่องเช่นไหว้ไปเช่นสรวงดวงวิญญาณของกวนอุ
ที่ประตูเมืองเสฉวนด้านทิศใต้ พระเจ้าเล่าปี่พร้อม กับขุนนางทั้งปวงได้ออกไปทำพิธีการเช่นไหว้วิญญาณ
ของกวนอุที่ประตูเมืองท่ามกลางบรรยากาศสุดเศร้าสลด หลังจากนั้นเล่าปี่ก็ยังครองให้รำลึกถึงกวนอุทุก
วันมิได้ขาด

เขียนอันศกปีที่สี่สิบห้า เดือนสี่ ตรงกับปีพุทธศักราชสองร้อยยี่สิบ โจโฉพำนักอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง มีอาการ
ป่วยด้วยโรคประสาทกำเริบ เพราะนับแต่ถูกวิญญาณกวนอุหลอกหลอนแล้ว ยามนอนหลับตาลงเมื่อใดก็
เห็นกวนอุเมื่อนั้น

ไม่เพียงแต่เห็นกวนอุผู้เดียว บางคำคืนโจโฉยังเห็นดังสิ้น ม้าแท่ง เล่าฮก ซุนฮิว ซุนซก พระนางฮกเฮา
และคนอื่นๆ ซึ่งโจโฉได้ประหารประหารมาแต่ก่อนเป็นอันมาก โจโฉจึงมีความหวาดกลัว บางวันก็ได้สำนึก
ว่า ตัวเรานี้มีอายุล่วงปัจฉิมวัยแล้ว ซึ่งดวงวิญญาณของคนตายจำนวนมากมาปรากฏให้เห็นดังนี้ หรือ
ว่าอายุขัยเราใกล้จะดับสิ้น

โจโฉระลึกเช่นนี้ก็ยิ่งมีความหวาดกลัวไม่อยากตาย ปรึกษาหารือกับขุนนางผู้ใกล้ชิดว่าจะทำประการใดจึง
จะให้วิญญาณทั้งหลายไม่เข้ามาลักลอบหลอกหลอนให้เป็นที่กวนใจสืบไปก็เป็นดังคำโบราณว่า ผล
การปรึกษาจะเป็นประการใด ย่อมขึ้นอยู่กับว่าจะปรึกษากับใคร โลกนิติจึงบัญญัติว่า นายแพทย์ทายว่าใช้
ลมกุมโหรว่าเคราะห์แรงรุมนโทษให้พอมดว่าผิดุมทำโทษปราษณ์ว่ากรรมเองใช้รักก่อตั้งมาเอง

แต่เฉื่อยบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ที่โจโฉปรึกษาหารือกัน แม้มิใช่พอมดหมอผีแต่เป็นคนจำพวกกลัวผีและเชื่อ
เรื่องผีสูง จึงถวายความเห็นว่ารุ่งเกานี้มีปีศาจมากนัก ขอให้ท่านไปสร้างวังใหม่เกิดจึงจะอยู่เป็นสุข
คำปรึกษาเช่นนี้ต้องด้วยอัธยาศัยของโจโฉยิ่งนัก เพราะโจโฉนั้นเป็นนักก่อสร้าง ได้สร้างวังตามเมืองต่างๆ
แทบทั่วทุกหัวเมือง เฉพาะวังใหม่ที่เมืองเจียงกุนนั้นก็ใหญ่โตอาคารงามด้วยวังของสองเต๋ เพียงนั้น
แล้วยังมีหน้าแก่ใจ พอได้ฟังคำปรึกษาก็เห็นด้วย แล้วปรารภว่าตัวเราเองก็คิดอยู่ว่าจะสร้างวังใหม่อยู่อีก
สักแห่งหนึ่ง จะทำเป็นพระที่นั่งให้ใหญ่โตอาคาร ประกอบด้วยลวดลายอันวิจิตร เพื่อให้พิสดารยิ่งกว่าวัง

ทั้งปวง เป็นอนุสรณ์ถาวรให้คนรุ่นหลังได้รู้ถึงความนิยมในงานศิลปวัฒนธรรมของตัวเรา แต่วิตกด้วยช่าง ซึ่งมีฝีมือนั้นยังขาดแคลนนัก

กาเชียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงทูลว่า ในเมืองลกเอียงนี้มีช่างฝีมือเลิศยิ่งกว่าพระวิษณุกรรมมาจดอยู่ผู้หนึ่ง มีชื่อว่าเขาวอด เห็นจะทำการถวายให้สำเร็จได้ดังประสงค์

โจโจได้ฟังก็มีความยินดี สั่งให้หาเขาวอดเข้ามาพบ แล้วแต่งตั้งให้เป็นแม่กองงาน ในการสร้างวังใหม่ว่า ท่านจงเทียบแผนที่วังให้มีพระที่นั่งเสด็จออก แลเป็นที่ช่างหน้าช่างในให้สนุกกว่าเก่า รวมความตามคำสั่งนี้คือให้สร้างวังขนาดใหญ่ สำหรับฝ่ายหน้าอันเป็นที่ว่าราชการและที่ทำการของบรรดาขุนนางทั้งปวงส่วนหนึ่ง และสำหรับฝ่ายในอันเป็นที่พักอาศัยของโจโจและสนมนางกำนัล ตลอดจนพนักงานสตรีทั้งมวล กำหนดให้มีความอัครฐานงดงามประณีตยิ่งกว่าวังทั้งปวง

เขาวอดรับคำสั่งแล้วจึงเขียนแบบแปลนเป็น แผนที่วังตาหนัก เก้าหลัง ฝ่ายหน้ามีห้องพระโรงใหญ่ ฝ่ายข้างในมีตำหนักรายเรียงกันไป และเขียนแบบรายละเอียดลวดลายต่างๆ อันวิจิตรประณีต ประหนึ่งจะสร้างงานศิลปกรรมอันล้ำเลิศประดับไว้ในโลก ครั้นทำเสร็จแล้วจึงนำไปทูลโจโจเพื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

โจโจเห็นแบบแปลนแผนผังรายละเอียดแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สรรเสริญว่าท่านทำการทั้งนี้ต้องด้วยความคิดของเรานัก วังนี้จะเป็นวังอันควรที่ผู้มีบุญได้ครอง แต่เสาะเอกสำหรับวางตามฤกษ์ นั้นเป็นเสาะไม้ใหญ่ยาวนาน จักหาได้จากที่ไหน เขาวอดจึงว่าวู้อ่องมีบารมียิ่งใหญ่ในใต้หล้า อยาได้วิตกเพราะเรื่องเท่านั้นเลย ด้วยมีป่าแห่งหนึ่งชื่อว่าป่าเอียดหลง ห่างจากตำหนักนี้ไปสามร้อยเส้น มีศาลเทพารักษ์อันศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่ศาลหนึ่ง ไกลๆ กับศาลนั้นมีต้นสาส์สูงยี่สิบวา มีขนาดใหญ่หลายคนโอบ เห็นจะทำเป็นเสาะเอกของวังใหม่ได้

โจโจได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงสั่งทหารให้ไปตัดต้นไม้ใหญ่เพื่อเตรียมไว้สำหรับทำเสาะเอกของวังใหม่ให้ทันวันกำหนดพิธีฤกษ์วางเสาะเอก ทหารทั้งปวงรับคำสั่งแล้วก็พากันไปที่ป่าเอียดหลง เอาขวานและเลื่อยฟันต้นไม้ใหญ่ข้างศาลเทพารักษ์นั้น ปรากฏว่าทหารทุกคนต้องตกตะลึงเพราะต้นไม้ที่นั้นฟันไม่เข้า เลื่อยไม่ขาด แม้แต่เปลือกนอกก็มีได้ระคายผิว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลำดับขั้นสี่ (ตอนที่447)

โจโจหลับฝันเห็นกวนอูและผู้คนซึ่งเคยฆ่าฟันหลายวันเข้าก็เกิดความหวาดกลัว คิดอ่านสร้างวังใหม่ขึ้นอีกวังหนึ่ง จึงสั่งทหารให้ไปตัดต้นไม้ใหญ่ใกล้ศาลเทพารักษ์อันศักดิ์สิทธิ์สำหรับทำเสาะเอก แต่ปรากฏว่าทหารเหล่านั้นเลื่อยฟันต้นไม้ไม่เข้า พากันแปลกประหลาดใจไปตามกัน

ทหารเหล่านั้นพยายามแล้วพยายามแล้วก็ตัดต้นไม้ใหญ่ไม่สำเร็จ จึงกลับเข้าไปทูลความให้โจโจทราบ โจโจไม่เชื่อว่าเหตุใดทหารจึงเลื่อยฟันต้นไม้ไม่เข้า จึงจัดแจงทหารสามร้อยพากันไปที่ศาลเทพารักษ์แห่งนั้น พอไปถึงหน้าศาลเทพารักษ์โจโจจึงลงจากหลังม้า เดินไปที่ต้นไม้ใหญ่ เห็นเป็นต้นสาส์ใหญ่สูงยี่สิบวา ลำต้นตรงหาที่คดหรือมีตำหนิสักแห่งหนึ่งก็มิได้ โจโจเห็นก็ตั้งใจว่าจะใช้ทำเป็นเสาะเอกสำหรับวังใหม่ จึงเอาขวานมาจากทหารฟันที่โคนต้นไม้ แต่ฟันไม่เข้า

บรรดาชาวบ้านผู้เฒ่าผู้แก่รู้ว่าวู้อ่องมาที่ศาลเทพารักษ์จึงพากันมาล้อมมุงดู เห็นโจโจฟันต้นไม้ใหญ่ประจำศาลเทพารักษ์ดังนั้นก็พากันทูลห้ามปรามว่า ต้นสาส์นี้มีมาแต่โบราณนานนักหนา ผู้เฒ่าผู้แก่รุ่นก่อนๆ ได้บอกกล่าวเล่าขานต่อๆ กันมาว่ามีอายุยืนยาวถึงสามสี่ร้อยปีแล้ว มีเทพารักษ์สิงอยู่ในไม้ต้นนี้ ขอท่านอย่าได้ฟันเลย

โจโจในยามนี้เหลือระเริงในอำนาจ ตลอดเวลาคุ้นเคยแต่ความยิ่งใหญ่เห็นผู้คนทั้งปวง รั้งเกียจใครใดที่ยิ่งใหญ่กว่าตน จนเกาะมั่นในกมลสันดาน ครั้นฟังคำห้ามของชาวบ้านไม่ให้ตัดต้นไม้เพราะมีเทพารักษ์สิงสถิตก็ลืมนึกคิดสำคัญไปว่าเทพารักษ์ก็เหมือนกับคน ไหนเลยจะยิ่งใหญ่กว่าตัวเราได้

โจโจพลั้งเผลอสำคัญดังนั้นแล้ว จึงป่าวประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ภูเขาได้เป็นใหญ่ในเมืองนี้กว่าสี่สิบปีแล้ว บรรดาราชกรแลเทพารักษ์ซึ่งอยู่ในแคว้นแดนเมืองนี้ก็อาศัยพึ่งบุญเราสืบ เราจะเอาไม้ต้นนี้เทพารักษ์จะไม่ให้เราหรือว่าไร

โจโฉประกาศสิ้นคาลง ก็ชักกระบี่ประจำตำแหน่งวุ้ยอ่องชูขึ้นชี้ฟ้า แล้วเอากระบี่นั้นฟันต้นไม้ ในทันใดนั้น เสียงร้องโหยหวนครวญครางดังลอยมาตามสายลม สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าคนทั้งปวงในทันใดได้ยินเสียงผีร้องให้แซ่ไป ยางไม้ไหลออกมาเป็นโลหิต

โจโฉได้ยินและได้เห็นดังนั้นก็ตกใจจนหน้าถอดสีด้วยความกลัว ทั้งกระบี่ลงกับพื้นรีบวิ่งไปขึ้นม้า ชักกลับเข้าวัง ทหารทั้งสามร้อยนั้นก็พากันติดตามโจโฉไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าในต้นไม้ใหญ่นี้เป็นที่สิงสถิตของเทพารักษ์ ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า ที่นั้นมีศาลเจ้ามีชื่อว่าศาลเจ้ามังกรทะเลยานฟ้า และที่ดินสาธินี้ก็มีเทพารักษ์สิงสถิตสอดคล้องต้องกัน

มีคนคิดบ้างคิดเชื่อว่า ชั้นภูมิของผีกับชั้นภูมิของเทวดาชั้นต่ำนั้นอยู่ใกล้กันนัก ทั้งผีและเทวดาที่อยู่ในภูมิต่ำดังกล่าวจำแนกได้เป็นสามประเภท คือพวกสัมภเวสี หรือพวกผีเร่รอนจรจัดพวกหนึ่ง พวกผีบ้านพวกหนึ่ง และพวกผีเมืองอีกพวกหนึ่ง

สัมภเวสีหรือผีเร่รอนจรจัดนั้น เทียวเร่รอนจรไปตามกรรมและเวรานุเวรแต่หลังจากจะสิ้นกรรมเวรพอใจได้ที่สิงสถิตที่จอมปลวกบ้าง โคนไม้บ้าง ป่าเขาบ้าง ไร่บ้าง ไร่บ้าง บ้านเรือนบ้าง แต่บ้างก็ชอบร่อนเร่พเนจรเป็นผีจรจัด

ส่วนผีบ้านเป็นผีที่มีที่อยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่ว่าโดยความยินยอมพร้อมใจเชื่อเชิญของเจ้าของบ้าน หรือว่าเป่งเข้ามาพึ่งพาอาศัยด้วยอำนาจแห่งตน ผีบ้านบางจำพวกเข้ามาพึ่งพาอาศัยแล้วก็ให้คุณ คอยดูแลบ้านเรือน โจรผู้ร้ายไม่ให้เบียดเบียนเจ้าบ้าน พอนับว่าเป็นผีที่มีประโยชน์ เพราะอยู่บ้านท่านแล้วไม่ดูตายดูว่า ดูควาย ดูทรัพย์สินให้ท่าน แต่ผีบ้านบางพวกอาศัยท่านแล้วเบียดเบียน ทำอันตรายท่าน เหมือนคนบางพวกที่เป็นคนประเภทอยู่บนบ้านแล้วขี้นหลังคา หรืออาศัยพรรคการเมืองของท่านแล้วก็บ่อนทำลายจนพรรคการเมืองนั้นวุ่นวายไม่จบสิ้น

แต่ผีบ้านนั้นจะเข้าอยู่อาศัยที่บ้านใดจะต้องได้รับความยินยอมจากผีอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีภูมิใกล้เป็นเทวดาบ้างก็ถึงภูมิเทวดาชั้นต่ำแล้วคือผีเจ้าที่ หรือภูมิเทวดา ยังมีผีบ้านอีกบางจำพวกที่ไม่ยอมอยู่บ้าน จะเรียกว่าเป็นผีอนุรักษหรือผีเอ็นจีโอก็ว่าได้ ผีจำพวกนี้ชอบสิงสถิตอยู่ตามจอมปลวก ต้นไม้ ไร่ ไร่ หรือสิ่งของแปลกประหลาดบางอย่างที่ใกล้ชิดกับคน ถ้าสิงอยู่ในเรือนิยมเรียกว่าแม่ย่านาง ซึ่งหาที่มาไม่พบว่าทำไมต้องเป็นผีผู้หญิง เหตุใดจึงไม่เป็นผีผู้ชาย หรือว่าผีผู้ชายนั้นไม่ชอบอยู่ในเรือ

พวกผีที่สิงสถิตอยู่ตามต้นไม้ก็เป็นผีไม้ ผีจำพวกนี้บ้างก็มีภูมิธรรมสูงถึงภูมิของเทวดา ก็มีชื่อว่ารุกขเทวดา ถัดมาเป็นลำดับหลังสุดคือพวกผีเมือง ผีจำพวกนี้อาจเปรียบเทียบได้ว่าเป็นผีข้าราชการ มีตั้งแต่ผีระดับเจ้าเมือง ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นิยมเรียกว่าเป็นผีเจ้า ตั้งแต่ผีเจ้าที่ ผีเจ้าทาง ผีประจำศาลหลักเมืองเล็ก หลักเมืองใหญ่ และหลักเมืองหลวง เป็นผีที่คนและสวรรค์ร่วมกันตั้งขึ้น โดยคนจะเป็นผู้เชิญผีพวกนี้มาสถิตตามศาลต่างๆ ตั้งแต่ศาลเจ้าที่ ศาลเทพารักษ์ ไปจนถึงศาลหลักเมืองระดับต่างๆ ขึ้นไป สวรรค์รับค่าขอของคนแล้วแต่งตั้งให้ผีที่มีภูมิธรรมชั้นสูงหรือเทวดาที่มีภูมิธรรมชั้นต่ำลงมาประจำสถิตในที่นั้นๆ เพื่อทำหน้าที่ดูแลผีในไม่ให้ออก ผีนอกไม่ให้เข้า และคอยตรวจตรารายงานพฤติกรรมของมนุษย์เพื่อบันทึกบัญชีกรรม หรือรับบัญชาจากสวรรค์บันดาลให้เหตุการณ์เป็นไปตามแต่เวรและกรรมตามคำบัญชา

ในการเดินทัพหลายครั้งที่มีนิมิตและกลางปรากฏทั้งดีและร้ายนั้น เกี่ยวข้องและแยกไม่ออกจากการบันดาลของพวกผีเมืองเพื่อแสดงนิมิตยินดีแก่ผู้ที่มีบุญซึ่งจะประสบความสำเร็จอย่างหนึ่ง หรือแสดงการสาปแช่งแก่ผู้ก่อกรรมซึ่งกรรมกำลังจะตามมาทันอีกอย่างหนึ่ง ที่ศาลเทพารักษ์นั้น ถ้าหากมีเทพารักษ์สิงสถิตก็จัดเป็นพวกผีเมือง แต่เมื่อเป็นผีขุนนางแล้วก็มักจะมีผีบริวารจำพวกรุกขเทวดาหรือผีที่สิงสู้อยู่ตามต้นไม้ จึงบันดาลให้ต้นสาธินั้นฟันไม้เข้า แต่อำนาจของผีเมืองก็ไม่อาจทานผู้มีอำนาจเป็นเจ้าได้ โจโฉวันนี้เป็นเจ้า มีตำแหน่งเป็นอ่อง จึงมีอำนาจเหนือกว่าพวกผีเมือง ทั้งกระบี่ที่โจโฉใช้ฟันนั้นก็เป่งกระบี่สำหรับอิสรียศของวุ้ยอ่องอันเป็นเจ้าผู้ครองแผ่นดิน จึงสามารถฟันต้นไม้ใหญ่ขึ้นได้

แต่ทว่าการใช้อำนาจที่ขมเหงรังแกแย่งชิงที่อยู่อาศัยที่หากินของคนอื่น ย่อมนำมาซึ่งความโกรธแค้นพยาบาทชิงชัง ดังนั้นแม้บรรดาผีเมืองและผีบ้านทั้งหลายจะไม่อาจต้านทานอำนาจของผู้ครองอำนาจที่ใช้อำนาจโดยไม่เป็นธรรมนั้นได้ แต่ก็ยังสามารถสาแดง ความโกรธให้ประจักษ์ด้วยอำนาจและฤทธิ์ของผีระดับผีเมืองและผีบริวารนั้นได้ อันควรแก่การเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้มีอำนาจได้ใช้อำนาจโดยธรรม อยาได้ขมเหงรังแกราษฎร โดยเฉพาะการขับไล่ไสส่งแย่งชิงที่กินที่อยู่ เพราะแม้คนเหล่านั้นจะสู้อำนาจไม่ได้แต่ใช้ว่าจะสู้ไม่ได้ตลอดไป ต้องมีวันใดหรือวันหนึ่งที่แรงพยาบาทอาฆาตนั้นจะก่อเป็นกระแสกรรมทำร้ายในภายหลังได้

ธรรมเนียมการใช้ของอันเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจในการตัดไม้ที่ว่ากันว่าศักดิ์สิทธิ์นั้นได้ตกทอดเข้ามาถึงประเทศไทย ดังนั้นหลังแต่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระสังฆราช (สา) ประดิษฐ์สร้างค้ำบาลีที่แปลเป็นภาษาไทยโดยความหมายว่า การใหญ่ของแผ่นดิน จักสำเร็จได้ด้วย ความสามัคคี จารึกไว้ในตราประจำแผ่นดินแล้ว ในยุคหลังเมื่อมีความจำเป็นต้องตัดต้นไม้ใหญ่ ซึ่งมีความ เชื่อว่ามีรุกขเทวดาสงสถิตก็จะมีการเชิญตราแผ่นดินไปประทับที่ต้นไม้ต้นนั้น และบวงสรวงเจรจางันแต่โดยดี ขอเชิญให้รุกขเทวดาย้ายไปอยู่ ณ ศาลเทพารักษ์แห่งอื่น จนทุกวันนี้เจ้าหน้าที่ป่าไม้ก็ยังคงใช้ตราแผ่นดิน สำหรับประทับต้นไม้ใหญ่ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์อยู่ แต่คงสั่งนักตัดป่าที่ใช้เลื่อยยนต์ไม่ได้ เพราะคนพวกนี้ไม่กลัว บาป ไม่กลัวผี ไม่กลัวตาย กล้าที่จะตัดต้นไม้ได้โดยไม่ต้องใช้ตราแผ่นดิน ด้วยถือดีว่ามีผู้มีอำนาจยิ่งกว่า รุกขเทวดาหนอนอยู่ข้างหลังหรืออย่างไร

โจโฉหนีกลับเข้าวังแล้วให้รู้สึกร้อนใจ ตกเวลาค่ำก็รุ่มร้อนรำคาญนอนไม่หลับ แต่สู้ข่มใจพยายามนอนแต่ คงนอนไม่หลับ พลิกตัวไปมาเป็นหลายครั้งจนถึงเวลาสองยาม เห็นว่านอนไม่หลับแล้วจึงลุกออกมานั่งกุม ศีรษะอยู่ที่เก้าอี้

ครู่หนึ่งโจโฉก็มอยหลับไป ในวังคั่งหลับก็ตื่นขึ้นนั้นฝันว่า คนผมมวยหม่มเสื่อเขียว มือถือดาบเดินตรงเข้า มายืนอยู่ตรงหน้าโจโฉ แล้วเอามือชี้หน้าโจโฉ ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า คุณนี้เป็นเทพารักษ์ในต้นไม้สาละ ภูเขาให้ต้นไม้ของกูไม่ มึงจะทำที่อยู่แข่งพระเจ้าเหียนเต๋ กูรู้ว่ามึงมิ่งสิ้นแล้ว กูจะฆ่ามึงเสียให้ตาย

ว่าแล้วเทพารักษ์นั้นก็ขูดาบขึ้นเดินเข้ามาหาโจโฉ โจโฉตกใจร้องให้ทหารเข้ามาช่วย จึงตกใจตื่นก็รู้ว่า เป็นความฝัน แต่ให้ปวดศีรษะประหนึ่งว่าถูกหนีบไว้ด้วยคีมซึ่งเผาไฟจะนั้น โจโฉนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน พอฟ้าสว่างก็สั่งให้หมอหลวงเข้ามารักษา

หมอหลวงทั้งนัดทั้งทายาก็ไม่หาย ให้ยาบรรเทาปวดอาการก็ไม่บรรเทาหลง โจโฉกินไม่ได้นอนไม่หลับ มี อาการปวดศีรษะต่อเนื่อง ไม่หยุดหย่อน อยู่ในทุกขเวทนาสาหัสยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาแต่ก่อนๆ จนร่างกาย ชุบชีวิตดิโรย ขุนนางทั้งปวงเห็นอาการของโจโฉตั้งนั้นก็วิตกทุกซักร้อนถ่วนหน้ากัน

ที่ปรึกษาคนหนึ่งจึงทูลโจโฉว่า อาการใช้ทั้งนี้เห็นมีแต่หมอฮัวโตผู้เดียวเท่านั้นที่จะรักษาให้หายได้ แต่ไม่ ทราบว่าฮัวต้ออยู่จกหม้อฮัวโตผู้นี้หรือไม่ โจโฉนอนอยู่กับที่ได้ยินชื่อหมอฮัวโตก็ยกศีรษะขึ้นแล้วถามว่า หมอคนนี้เป็นหมอที่รักษาจิวยี่นายทหารเมืองกังตั๋งในครั้งก่อนโน้นใช่หรือไม่

ฮัวหมิงซึ่งเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งได้ฟังดังนั้นก็ชิงทูลว่าใช่หมอฮัวโตผู้นี้แล้ว โจโฉจึงว่าเราเคยได้ยินนาม ของหมอฮัวโตผู้นี้ แต่ไม่รู้วิชาความสามารถว่าถนัดจัดเจนในทางใด ฮัวหมิงจึงทูลต่อไปว่า หมอคนนี้อยู่ บ้านเจียวกวน เมืองไผ่ก๊ก ทุกวันนี้หาหมอผู้ใดเสมอไม่ ถ้าได้ดูโรคแล้วบางทีก็ให้ทายากินยา บางทีก็เผา บางทีก็ผ่า แต่พอยกมือขึ้นความเจ็บก็หาย ถ้าเป็นโรคในท้องให้กินยาเข้าไปเจ้าตัวก็หลับไปหารู้สึกตัวไม่ จึงเอามืดผ้าทองเอาใส่พุ่งออกมาชำระให้สิ้นไส้โครก แล้วคืนใส่เข้าไปไว้อย่างเก่า เขาไหมเย็บแล้วทายา บางคนเดือนหนึ่งก็หาย บางคนยี่สิบวันก็หายเป็นปกติเหมือนอย่างเก่า

ครั้งหนึ่งฮัวโตเดินไปมาตามถนน ได้ยินเสียงคนครางอยู่บนเรือน แต่ได้ยินก็รู้ว่าโรคนี้นั้นเป็นงูอยู่ในท้องตัว หนึ่ง จึงเดินเข้าไปร้องเรียกคนลงมาว่า คนเจ็บอยู่นั้นเราจะรักษาให้หายจึงให้เอากระเทียมแลถูกขยำบด ให้ละเอียด ใส่น้ำลงสองทะนานให้คนใช้กินให้สิ้น แต่พอคนใช้กินยาสิ้นก็อาเจียนออกมา งูตัวหนึ่งยาว สองศอกเศษไหลออกมาด้วย ใช้นั้นก็หายสิ้นไป

ครั้งหนึ่งต้นเต็งชาวเมืองกังเหลงเป็นไข้ ในท้องให้สิ้นโครกครากกินข้าวไม่ได้ ผอมหน้าเหลือง จึงเชิญ ฮัวโตมารักษา พอกินยาเข้าไปมีมือเดียวก็อาเจียนออกมา แต่ล้นหนอนมีศีรษะแดง ยังเป็นอยู่ประมาณสัก สองทะนาน ต้นเต็งจึงถามว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงเป็นโรคนี้นี้ ฮัวโตจึงตอบว่าท่านเอาเนื้อดิบปลาดิบมาพลา กินจึงเป็นโรคนี้นี้ ถึงออกมากระนั้นแล้วโรคท่านก็ยังไม่หายขาด ยังอีกสามปีโรคนี้นี้จะกลับมาเป็นอีก ถ้า เป็นมาอีกแล้วรักษาไม่หายเลยถึงที่ของท่านแล้ว นานอีกสามปีต้นเต็งก็ตายเหมือนปากฮัวโตคาดไว้

ครั้งหนึ่งมีคนไข้คนหนึ่งเป็นฝีขึ้นมาที่หลังคิ้ว ให้ปวดแสบปวดร้อนนัก จึงหาหมอฮัวโตมารักษา ฮัวโตแลดู จึงว่า ฝีอันนี้มีสัตว์บินได้อยู่ในนั้น คนทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ หมอฮัวโตจึงเอามืดผ้าผืนนั้นออก นกกระจอกเด้นออกมาแล้วก็บินไป โรคนั้นก็หาย

ครั้งหนึ่งมีคนหนึ่งสุนัขกัดเอาแม่เท้าขาด จึงบังเกิดเป็นก้อนเนื้อย่อยออกมาสองก้อน ก้อนหนึ่งให้เจ็บ ก้อน หนึ่งให้คัน จึงหาหมอฮัวโตมารักษา ฮัวโตเห็นแล้วจึงว่าก้อนเนื้อที่ให้เจ็บนั้นมีเข็มอยู่ข้างในสิบล่ม ก้อน เนื้อที่ให้คันนั้นมีลูกสะกาดอยู่สองลูก ลูกหนึ่งดำ ลูกหนึ่งขาว คนทั้งปวงไม่เชื่อ หมอฮัวโตจึงเอามืดผ้าออก ได้เข็มและลูกสะกาดเหมือนหนึ่งว่านั้น คนทั้งปวงสรรเสริญว่าเหมือนเทพยดา

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม**ตำนานตำราดอนเบ็ด ตอนที่ (ตอนที่ 448)**

โจโฉถึงคราวชะตาตก ถูกวิญญูณของกวนอูและผู้ซึ่งถูกโจโฉสั่งประหารชีวิตจำนวนมากหลอกหลอนจนอาการปวดศีรษะกำเริบขึ้น จึงคิดอ่านสร้างวังใหม่และถืออำนาจที่เป็นใหญ่ในแผ่นดินทำทายต่ออำนาจของเทพดาอารักษ์ เพื่อจะตัดเอาต้นไม้ไปสร้างวังใหม่ จึงถูกเทพดาอารักษ์พยายามที่จะเอาชีวิต โจโฉต้องป่วยหนัก

ฮัวหมิงซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้แนะนำพรณนาสรรพคุณของหมอสัวโตอย่างยืดยาวแล้ว จึงเสนอแก่โจโฉว่า บัดนี้หมอสัวโตได้ย้ายภูมิลำเนามาอยู่ที่ตำบลกิมเสียมไม่ไกลจากเมืองลกเอียงเท่าใดนัก ขอบที่ช่วยอ่องจะได้เชิญหมอสัวโตมารักษา เห็นว่าโรคของอ่องจะหายในเร็ววัน

โจโฉได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ทหารรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อเชิญหมอสัวโตมาเมืองลกเอียง หมอสัวโตนั้นสมกับที่เป็นแพทย์ผู้เปี่ยมด้วยจรรยาบรรณ ทราบความแล้วก็ยินดีรับรักษา เพราะแม้จะรู้แก่ใจดีว่าโจโฉนั้นเป็นทรราช ประพฤติตนเสมอด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่เมื่อเป็นคนป่วยคนไข้แล้วก็มิได้รังเกียจ ถือคติว่าไม่ว่าพระหรือโจร ไม่ว่านายกดีมีเงินหรือเป็นมหาเศรษฐี หากเป็นผู้ป่วยก็ยอมมีฐานะเป็นคนไข้ เป็นหน้าที่ของแพทย์ต้องให้การรักษาพยาบาลโดยเสมอกัน ไม่จำแนกแยกชั้นวรรณะเพศวัยเหมือนกับแพทย์พาณิชย์ในชั้นหลังที่ตั้งใจใฝ่รักษาแต่คนมียศศักดิ์อิศรฐาน ด้วยหวังอามิสยิ่งกว่าสำนักในจรรยาบรรณ ของความเป็นแพทย์ที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถเพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติโดยถ้วนหน้ากัน

หมอสัวโตเดินทางมาถึงเมืองลกเอียงแล้วถูกพาเข้าไปหาโจโฉในทันที หลังจากคำนับโจโฉตามธรรมเนียมแล้ว ก็ขอตรวจอาการของโจโฉ หมอสัวโตถลกแขนเสื้อของโจโฉขึ้น จับเส้นชีพจรดูวิถีโคจรของเลือดลมในกายของโจโฉแล้วจึงว่า โรคท่านอันนี้เพื่อลมเสียดแทงในศีรษะ ท่านกินยามาหนักหนาหาขอโรคไม่ จะรักษาโรคอันนี้ด้วยยากินแลยาทาหาหายไม่ โรคอันนี้ขอบให้ผ่าจึงจะหาย

โจโฉได้ยินคำว่าการรักษาโรคจะต้องใช้วิธีการผ่าตัดก็ยั้งศีรษะ ขึ้นจากเตียง มีสีหน้าสงสัยแล้วได้ถามว่า ตัวเราปวดที่ศีรษะ ท่านจะผ่าตัดอย่างไร กล่าวแล้วก็จ้องดูตาของหมอสัวโตตามวิสัยของคนขี้ระแวง เพราะแผลเป็นในใจที่แพทย์ผู้ร่วมขบวนการกับตั้งสัจคิดอ่านสังหารในครั้งนั้นยังไม่เคยลบเลือนไปจากใจ

หมอสัวโตไม่ทราบความนัยแต่หนหลัง ได้ฟังก็ตอบคำถามไปโดยชื่อว่า ข้าพเจ้าจะให้ท่านกินยาให้มันเมาไปไม่รู้รู้สึกตัว จึงจะผ่าตัดด้วยขวานอันคม แล้วจึงจะชำระโรคในศีรษะให้หมด แล้วจึงจะปะกับให้เหมือนเก่า ก็จะทำยาให้หาย แผลโรคท่านจึงจะหายขาด

โจโฉฟังความสิ้นคำก็คิดว่าหมอสัวโตแสวงทำอุบายมาทำลายชีวิตตัวเหมือนกับเมื่อครั้งตั้งสัจก็โกรธเป็นอันมาก ถามขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เอ็งจะแกล้งฆ่าเราหรือ จึงว่ากล่าวทั้งนี้ หมอสัวโตได้ยืมคำของโจโฉก็สำคัญว่าโจโฉเกรงกลัวต่อความเจ็บในการผ่าตัด หรือเกรงกลัวว่ากินยาสลบแล้วจะไม่ฟื้น จึงตอบความในทำนองกระตุนให้โจโฉเองอาจกล้าหาญเพื่อจะได้ยอมรับการผ่าตัดว่า เมื่อครั้งกวนอูถูกเกาทัณฑ์ที่แขนนั้น ข้าพเจ้าไปรักษา กวนอูหนึ่งนั่งให้ข้าพเจ้าผ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ออกเสีย แล้วก็ขูดยาพิษซึ่งติดกระดูกนั้นออกเสีย กวนอูก็หายแล้วไม่ โรคของท่านหนอยหนึ่งเท่านี้จะกลัวอันใด ข้าพเจ้าผ่าแล้วก็หาย ท่านอย่าได้กลัวเลย

โจโฉได้ยินชื่อกวนอูก็สำคัญว่าซึ่งแคลงใจว่าหมอสัวโตคิดอ่านอุบายมาฆ่าตัวนั้นเป็นความจริง ความคิดจึงเลยเถิดไปถึงขนาดคิดว่าหมอสัวโตเป็นสายลับของเล่าปี่ แปลกปลอมเข้ามาทำที่เป็นรักษาโรคแล้วหาโอกาสสังหารชีวิตตน จึงว่าอันกวนอูบาดเจ็บที่แขน หากจะผ่าก็สมควรแก่อาการของโรค แต่นี่เราปวดที่ศีรษะ เจ้าจะผ่าศีรษะเราด้วยขวาน นิมิใช่เป็นอุบายคบคิดกับเล่าปี่มาแสวงฆ่าเราให้ตายกระนั้นหรือ

โจโฉกล่าวดังนั้นก็สั่งทหารให้จับหมอสัวโตไปขังคุก และสั่งผู้คุมให้ลงทัณฑ์ทรมานหมอสัวโตเพื่อให้รับสารภาพบอกความแผนการร้ายว่าเป็นประการใด

กาเซียงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบทูลโจโฉว่าอ่องอย่าเพิ่งวู่วาม ด้วยหมอสัวโตนี้เป็นแพทย์ผู้มีจรรยาบรรณ มีเกียรติคุณปรากฏทั้งแผ่นดินว่าเรื่องวิชาหาผู้เสมอเหมือนมิได้

โจโฉได้ยินคำกาเซียงก็ทวาดใสแล้วว่า อ้ายหมอสัวโตคิดอ่านมาสังหารเรา เหมือนกับเมื่อครั้งที่เกิดเบ้งพรรคพวกของตั้งสัจคิดอ่านทำร้ายเราในครั้งก่อน อย่าได้มาท้วงอีกเลย ว่าแล้วโจโฉก็โบกมือเร่งให้ทหาร

รีบคุมหมอฮั่วโตไปไต่สวนตาม คำสั่งทหารนั้นก็คุมเอาฮั่วโตไปขังไว้ในคุกหลวง รอกกรมเมืองมาไต่สวนตามทางราชการต่อไป

ฝ่ายหงออายซึ่งเป็นหัวหน้าพิศศิกหลวงแห่งเมืองลกเอี้ยง เคยได้ยืมกิดดิศัพท์ของหมอฮั่วโตว่าเป็นแพทย์ผู้เปี่ยมด้วยจรรยาบรรณและมีเมตตาธรรมต่อคนไข้ทั้งปวง ทั้งวิชาการแพทย์ก็ล้ำเลิศยิ่งกว่าใครในแผ่นดิน ครั้นได้รับตัวฮั่วโตไว้ในคุกหลวงแล้ว ก็ตั้งหน้าปรนนิบัติรับใช้ให้ช้วนน้ำแกฮั่วโตทุกวัน ประหนึ่งศิษย์ปรนนิบัติอาจารย์

หมอฮั่วโตแม้ตกเป็นคนโทษ แต่ก็ยังมีน้ำใจเมตตาแก่ผู้คุม เกรงว่าการที่ผู้คุมมาปรนนิบัติเอาใจนั้น ภัยอันตรายจะตกแก่ผู้คุมในภายหน้า จึงว่าข้าพเจ้านี้เห็นจะตายเป็นแน่แล้ว ไม่มีสิ่งใดจะแทนคุณท่านวิชาการฝ่ายหมอของข้าพเจ้าได้นัก ยังหาได้บอกกล่าว ลูกศิษย์ผู้ใดไม่ ท่านเอาหนังสือของข้าพเจ้านี้ไปให้ภรรยาเอาตำราที่เรียนมา ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้จงสิ้น

ผู้คุมได้ยืมว่าฮั่วโตจะรับตนเป็นศิษย์ถ่ายทอดวิชาการแพทย์อันลือชื่อทั้งแผ่นดิน ก็มีความยินดี เอาเครื่องเขียนให้หมอฮั่วโตเขียนหนังสือถึงภรรยา แล้วรับเอาหนังสือนั้นจากฮั่วโตมา พลังกล่าวว่าข้าพเจ้าได้วิชาการหมอของท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทำการเป็นผู้คุมสืบไปเลย จะทำการฝ่ายแพทย์รักษาโรคให้เลื่องลือสืบไป ก็จะได้ขวัญข้าวค้ายาเลี้ยงชีวิตดีกว่า

ผู้คุมรับหนังสือของหมอฮั่วโตแล้ว จึงรีบไปหาภรรยาของหมอฮั่วโต ส่งหนังสือให้ผู้เมียได้ทราบความ ภรรยาหมอฮั่วโตทราบความ แล้วก็มอบตำราวิชาการแพทย์ทั้งปวงให้แก่ผู้คุมนำกลับไปคุกหลวง หมอฮั่วโตได้แนะนำสรรพวิชาทางการแพทย์ ทั้งรายการของโรค สมมติฐานของโรค วิธีการตรวจรักษา การปรุงยาทา ยากิน ตลอดจนวิชาการผ่าตัดทั้งปวงจนครบกระบวน แล้วมอบตำรานั้นให้แก่หัวหน้าพิศศิก และสั่งว่าอันวิชาการแพทย์นั้นเป็นขุมทรัพย์เกิดแต่ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษแต่บรรพกาลสืบสานต่อกันมาไม่ขาดสาย จึงเป็นวิทยาการเพื่อประโยชน์ เพื่อการปลดเปลื้องทุกข์ อันเกิดแต่โรคของมนุษยชาติ โดยไม่จำกัดชนชั้นวรรณะหรือฐานะยศศักดิ์ประการใด สืบไปเมื่อหน้าท่านได้รำเรียนจนชำนาญแล้ว จงใช้วิทยาการนี้โดย สุจริต อย่าได้เห็นแก่อาณิสสิ่งสิ้นยศศักดิ์ ให้คำนึงแต่ความสิ้นโรค ความสิ้นเจ็บ ความสิ้นป่วยของคนไข้ขึ้นเถิด ความเจริญสวัสดิ์ย่อมบังเกิดมีแก่ท่านหาที่สุดมิได้

หัวหน้าพิศศิรับตำราและโอวาทจากหมอฮั่วโตแล้วคำนับฝากตัวเป็นศิษย์และรีบนำตำรากลับไปเก็บไว้ที่บ้าน ต่อมาอีกไม่กี่วันกรมเมืองก็มาไต่สวนหมอฮั่วโต แต่มิได้ความว่าเป็นแผนอุบายประการใด จึงลงทัณฑ์ทรมานเพื่อจะให้หมอฮั่วโตรับสารภาพ และกลายเป็นวิชาสอบสวนต้นแบบให้แก่นักสอบสวนในชั้นหลังได้นำไปใช้ในการก่อกรรมทำเข็ญ ริดเค้นผู้ต้องหาให้จำรับสารภาพ ไม่ว่าจะได้กระทำความผิดหรือไม่ หมอฮั่วโตทนต่อทัณฑ์ทรมานไม่ได้ก็ถึงแก่ความตายในคุกหลวงนั้น

หัวหน้าพิศศิทราบข่าวหมอฮั่วโตตายแล้วจึงนำความทูลให้โจโจทราบ โจโจทราบความแล้วก็ว่าสมน้ำหน้าคิดหรือว่าอุบายเพียงเท่านั้นจะหลอกเราได้ ผู้คุมรายงานความแล้วก็กลับมาที่คุกหลวง จัดแจงรับศพของหมอฮั่วโตไปทำพิธีเช่นไหว้ตามธรรมเนียมที่ศิษย์พึงแต่งการศพของผู้เป็นอาจารย์ ครั้นเช่นไหว้เสร็จแล้วจึงนำศพของหมอฮั่วโตไปฝังไว้ตามประเพณี

ฝ่ายผู้เป็นภรรยาของหัวหน้าพิศศิ เมื่อเห็นคนผู้สัวเอาศพของคนโทษมาทำพิธีเช่นไหว้และฝังราวกับเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ก็สงสัย จึงไต่ถามผู้เป็นสามีจนทราบความ แล้วคิดว่าหมอฮั่วโตซึ่งว่ามีวิชาดีแต่กลับมีชะตากรรมตกตายในคุกหลวง วิชาชนิดนี้ผู้เป็นสามีรับไว้ อันตรายจะบังเกิดในภายหลัง

นางคิดดังนั้นแล้วจึงเอาตำราการแพทย์ของหมอฮั่วโตที่ได้มอบให้ไว้แก่ผู้เป็นสามีทั้งหมดไปเผาไฟ ขณะที่กำลังเผาดำราใกล้จะหมด หัวหน้าพิศศิผู้สัวกลับมาถึงเรือน เห็นภรรยาเผาดำราทาง การแพทย์ก็ตกใจ รีบวิ่งไปที่กองไฟ ดึงตำราที่ยังไม่ไหม้ออกจากกองไฟ ได้ตำรามาแต่เพียงเล็กน้อย นอกแต่นั้นถูกไฟเผาไหม้จนหมดสิ้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าตำราทางการแพทย์ของหมอฮั่วโตที่หัวหน้าพิศศิเหลือได้ไว้ นั้น เป็นแต่ตำราตอนหมู ตอนเปิด ตอนไถ่ หัวหน้าพิศศิโกรธผู้เป็นภรรยาเป็นอันมาก ตัดพ้อต่อว่าด้วยถ้อยคำหยาบช้านานาประการ แต่นางผู้เป็นเมียก็เกี้ยวว่าตำรานี้จะดีได้ใจน ก็ในเมื่อเจ้าของตำราที่ว่าดีนั้น ก็ยังเอาตัวเองไม่รอด จนต้องตกตายในคุกหลวงดังนี้

หัวหน้าพิศศิมิรู้ที่จะทำประการใดเพราะตำราก็กองไฟไหม้ไปแล้ว ได้แต่ถอนใจรำพึงรำพันว่าวิชาการแพทย์อันล้ำเลิศในแผ่นดิน สูญสิ้นไม่มีเหลือในครั้งนี้แล้ว รำพึงแล้วก็หยิบขวดสุราออกไปที่หน้าบ้าน คำนับขอขมาลาโทษผู้เป็นอาจารย์แล้วเทสุราลงกับพื้นบวงสรวงให้แก่ดวงวิญญาณของหมอฮั่วโต

ทางฝ่ายโจโจ หลังจากต้อกดีใจว่าสามารถกำจัดคนที่คิดอ่านมาสังหารตัวได้แล้ว ไม่ทันนานอาการปวดศีรษะก็กำเริบแรงกล้าขึ้น กินไม่ได้นอนไม่หลับ มาค่านึงถึงความบ้านเมืองก็ยิ่งทุ้อทุ๊ด้วยเกรงว่ากองทัพเมืองกั๋งตั้งหรือกองทัพเมืองเสฉวนจะยกมาทำร้าย โจโจคิดวิตกทุ้อทุ๊อยู่ดังนี้ อาการป่วยนั้นก็ยิ่งกำเริบกล้าขึ้นอีก

วันหนึ่งทหารรักษาการณ์ได้นำหนังสือของขุนกวนเข้ามาถวาย โจโจเปิดออกอ่านดูเป็นความว่า ข้าพเจ้าขุนกวนสามีกัดดีมาพึ่งบุญท่าน อนึ่งบรรดาหัวเมืองทั้งปวงก็ขึ้นแก่ท่านสิ้นแล้ว ยิ่งแต่เมืองเสฉวน เมืองตั้งฉวน ขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเล่าปีเถิด เห็นจะได้โดยสะดวก

โจโจอ่านหนังสือจบก็โยนหนังสือนั้นลงกับพื้นแค้นหัวเราะ แล้วกล่าวว่า ขุนกวนไอ้เด็กน้อย คิดหรือว่าอุบายเพียงเท่านี้จะหลอก เราได้บรรดาที่ปรึกษาได้ฟังดังนั้นก็สงสัย ทูลถามโจโจว่าเนื้อความเป็นประการใด โจโจจึงปรารภความตามหนังสือของขุนกวนแล้วว่า ขุนกวนยุเราให้ยกกองทัพไปรบกับเล่าปี จะลวงให้เราเหยียบกองทัพ แล้วจะคอยฆ่าเติมเอาในภายหลัง

โจโจแหม่ยามป่วยหนัก แต่สติปัญญาความสามารถในกลอุบายการสงครามนั้นยังไม่ได้ลดถอยลง อ่านความตามหนังสือของขุนกวนแล้วก็แจ้งความคิดของขุนกวน ว่าบัดนี้แผ่นดินเป็นสามก๊ก หากก๊กใดก๊กหนึ่งจับมือเป็นพันธมิตรกับอีกก๊กหนึ่งก็จะเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบ เพราะก๊กที่โดดเดี่ยวจะเป็นอันตราย แต่แม้จะเหลือเพียงสองก๊กแล้ว ไซ้ว่าแผ่นดินจะสงบสุข เพราะก๊กที่อยู่หน้าศึกเข้าสู่สงครามย่อมอ่อนเปลี้ยเพลียลง ก๊กอันเป็นพันธมิตรจอมปลอมก็จะฆ่าเติมเอาในภายหลัง

แสนยานุภาพของกองทัพเล่าปีในวันนี้มิใช่แสนยานุภาพที่เคยเผชิญเมื่อสิบกว่าปีก่อน หากพร้อมด้วยยอดทหารเสือ ทหารเสือ ทหารเอก ทหารรอง และไพร่พลกว่าร้อยหมื่น หากขึ้นยกไปรบกับเล่าปีก็มีแต่จะย่อยยับลงไปข้างใดข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้าง ขุนกวนก็จะฉวยเอาโอกาสนั้นกระหน่ำฆ่าเติมทำลายล้างในภายหลัง แล้วตั้งตนเป็นใหญ่ในแผ่นดินเพียงผู้เดียว โจโจจึงปฏิเสธและไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอของขุนกวน

ฝ่ายต้นกั๋งซึ่งเป็นที่ปรึกษาแห่งขมรมนักร์เซลิเย เห็นเป็นโอกาสที่จะแสวงหาความชอบ จึงใช้สุดยอดวิชาขั้นที่ทูลโจโจว่า แผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋ก็รุ่งโรยมาช้านานแล้ว ครั้นนี้อาศัย์บุญท่านก็บริบูรณ์มั่งคั่งราษฎรทั้งปวงได้พึ่งโพธิสมภารอยู่เย็นเป็นสุข แล้วมีความรักใคร่ยินดีต่อท่านนัก ขุนกวนนี้ก็ถ่อมตัวมาเป็นข้าท่าน สมควรแล้วที่จะเป็นเจ้าแผ่นดิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นบุญโจโจ (ตอนที่449)

หลังจากหมอฮัวโตถึงแก่ความตายแล้ว อาการป่วยของโจโจยิ่งกำเริบขึ้น แต่ความคิดอ่านในการสงครามก็ยังคงหลักแหลม แจ่มในกลอุบายของขุนกวนจึงไม่ยอมยกกองทัพไปรบกับเล่าปี ในขณะที่ปรึกษาแห่งขมรมนักร์เซลิเยร์ได้ทูลแนะนำให้โจโจปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้

โจโจแหม่ยามป่วยไข้ ยังคงมีสติปัญญาแจ่มใส และยังมีดีมั่นในแนวทางการเมืองที่วางไว้แต่เดิม คือการครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ แต่คำทูลดังว่านั้นได้ทำให้โจโจชุ่มชื่นใจเป็นอันมาก หัวเราะดังลั่นแล้วกล่าวว่า เราท่านบำรุงพระเจ้าเหียนเต๋มา แผ่นดินก็ราบคาบ ราษฎรก็อยู่เย็นเป็นสุข มาช้านานก็เพราะเรา เราก้ได้เป็นใหญ่หาขุนนางผู้ใดเสมอไมแล้ว เราจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดินเคียงพระเจ้าเหียนเต๋นั้นไม่สมควร เราจะทำแต่พอเหมือนจิวนู่อ่อง ซึ่งทำการไว้ให้แก่ลูกชาย

ความในใจของโจโจดังกล่าวนี้นี้ แม้เปี่ยมด้วยความลำพองใจในอำนาจวาสนาและความสำเร็จในชีวิต แต่ได้เปิดเผยความในใจอันลึกซึ้งที่ตีโต้และลบล้างบรรดาเหตุผลของผู้สนับสนุนทั้งปวงซึ่งเป็นฝ่ายโจโจที่ว่า โจโจเป็นอัครมหาเสนาบดีผู้ซื่อสัตย์ จงรักภักดี ทำราชการโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยลำบาก เพื่อความเสถียรสถาพรแห่งราชวงศ์ฮั่นอย่างล่อนจ้อน เป็นเหตุผลที่สามารถโต้แย้งสามก๊กฉบับนายทุนตอนโจโจนายกตลอลดกาลของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งยกย่องโจโจโดยนัยดังกล่าแล้วอย่างแหลมคม

เพราะความในใจของโจโจดังกล่าวนี้นี้ชัดเจนว่า แม้ตัวเองจะยังไม่ล้มล้างราชบัลลังก์ ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็ตาม แต่การทั้งปวงซึ่งได้กระทำไว้นั้นล้วนเป็นการวางรากฐานเพื่อให้ลูกชายได้ล้มล้างราชบัลลังก์และปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทั้งยังได้ยกตัวอย่างในพงศาวดารที่พระเจ้าจิวนู่อ่องได้เป็นพระมหากษัตริย์ไว้อย่างชัดเจนด้วย ความซอ้นที่สุจนัชด์ว่าโจโจคิดล้มล้างราชบัลลังก์ แยกชิงเอาราชสมบัติ แต่ทอเวลาให้ผ่านยุคสมัยของตนเองไปยังรุ่นลูกเท่านั้น เหตุนี้โจโจจึงเป็นข้าทวยศเจ้า ปาวทวยศนาย เป็นทรชนและเป็นทรราชผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคโดยไม่อาจปฏิเสธได้

สมาธิซึ่งเป็นที่ปรึกษาและมีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับ ได้ฟังคำโจโฉตั้งนั้นแล้วจึงทูลว่า ขุนกวน
คีตรายต่ออุยฉ่อง วางอุบายให้รบกับเล่าปี่ ขอบที่จะซ่อนอุบายนั้น ลวงให้ขุนกวนรบกับเล่าปี่เสียเอง แล้ว
ค่อยฆ่าเติมเอาต่อภายหลังจึงจะควร

สมาธิทูลแล้วก็มองหน้าโจโฉ เห็นโจโฉตั้งใจฟังด้วยความสนใจ จึงทูลสืบต่อไปว่า ควรท่านจะตั้งให้ขุน
กวนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ให้เป็นฝักฝ่ายข้างเรา จะได้สกัดทัพเล่าปี่ไว้ สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า สมาธิทูล
ให้โจโฉแต่งตั้งขุนกวนเป็นที่รองอัครมหาเสนาบดี มีอิสริยยศทางทหารเป็นเจ้าพระยาปราบตะวันตก และ
ให้ครองตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองเกงจิว

โจโฉได้ฟังคำสมาธิก็เห็นว่าอุบายของสมาธิดังกล่าวนี้อาจจะทำให้ เล่าปี่และขุนกวนต้องกลายเป็นศัตรูกัน
เพราะตำแหน่งและอิสริยยศทั้งหลายนั้น ล้วนมีความหมายไปในทางที่เป็นปรีกษาและหวังกำจัดเล่าปี่
ทั้งสิ้น เฉพาะตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจิวซึ่งมิได้เห็นออกไปกว่าเจ้าเมืองกั๋งตั้ง แต่เป็นตำแหน่งทางราชการของ
ราชสำนัก ย่อมกระตุ้นความแค้นให้โคโชนขึ้นในหัวใจของเล่าปี่ เพราะเมืองเกงจิวเป็นหัวเมืองที่ขึ้นต่อ
แคว้นจ๊กของเล่าปี่มาแต่ก่อน ที่สำคัญคือกระตุ้นให้เล่าปี่ต้องรำลึกถึงกวนอูผู้เป็นน้องร่วมสาบานว่าถูก
ประหารด้วยน้ำมือของขุนกวน จึงเห็นชอบกับแผนการของสมาธิ

โจโฉจึงให้แต่งฎีกากราบบังคมทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ให้โปรดเกล้าแต่งตั้งขุนกวนทั้งอิสริยยศและตำแหน่ง
ตามที่สมาธิได้ทูลเสนอทุกประการ ครั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแล้ว โจโฉจึงให้
สำนักราชเลขาธิการจัดการเชิญพระบรมราชโองการนั้นพร้อมกับตราตั้งในตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจิวไป
พระราชทานแก่ขุนกวนที่เมืองกั๋งตั้ง

เขียนอันศปีที่ยี่สิบห้า เดือนสาม อาการป่วยของโจโฉกำเริบกล้ายิ่งขึ้น คืนวันหนึ่งนอนหลับแล้วฝันไปว่า
เห็นม้าสามตัวกินหญ้าอยู่ในรางเดียวกัน พอดกใจตื่นขึ้นจึงให้หากาเขียงมาปรึกษาว่าความฝันทั้งนี้ดีร้าย
ประการใด เพราะในครั้งก่อนนั้นก็เคยฝันอย่างเดียวกัน ในครั้งนั้นปรากฏว่าม้าแท่ง ม้าฮิวและม้าเทียด สาม
คนพอลูกคิดอ่านยกกองทัพเข้ามาหวังจะสังหารเราเสีย เราจึงซ่อนกลสังหารเสียทั้งสามคน มาบัดนี้
ปรากฏความฝันเช่นเดียวกันอีก ท่านจงพยากรณ์ความฝันนั้นแก่เราด้วย

กาเขียงจับยามพิจารณาความฝันตามตำราแล้วก็แจ้งว่าแผ่นดิน แต่บัดนี้ไปจะถูกแบ่งออกเป็นสามก๊ก ต่าง
แข็งข้อชิงอำนาจกันและกัน เป็นสงครามใหญ่ยาวนาน แต่ครั้งจะทูลความตามตำราก็เกรงว่าโจโฉจะเป็น
ทุกข์ใจ ทำให้อาการไข้ทรุดหนักลงไปอีก กาเขียงจึงแสวงทูลเสียว่าความฝันทั้งนี้เป็นเพราะบารมีของ
ท่านกล้าขึ้น จะได้ครองอิสริยยศที่สูงขึ้นไปอีก อยาได้วิตกเลย

โจโฉได้ฟังคำทำนายอันระรื่นโสดจึงมองข้ามความน้อยไปว่า อิสริยยศที่จะได้ครองสูงขึ้นไปนั้นอาจมิใช่
อิสริยยศในยามเป็น แต่อาจเป็นอิสริยยศที่สูงขึ้นเพราะความตาย ก็คลายใจมิได้สงสัยได้ถามประการใด รุ่ง
ขึ้นอีกคืนหนึ่งโจโฉให้ปวดศีรษะกำเริบกล้า มีอาการมึนงง วิงเวียนศีรษะ ร้อนร่นกระวนกระวาย กินไม่ได้
นอนไม่หลับ เต็มไปด้วยทุกข์เวทนาสาหัสหนัก จนล่วงเวลาสองยามให้รุ่มร้อนรำคาญนัก จึงค่อยๆ ลุกไปนั่ง
ที่เก้าอี้ ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง ดังหนึ่งจิกแพร จึงแลไปเห็นนางสกุเฮา นางตั้งกุกุยกัยกับบุตรทั้งสองคน
กับสกุอ้วน บิดานางสกุเฮา กับตั้งสินบิดานางตั้งกุกุยกัยกับพรรคพวกประมาณยี่สิบคน มีโลหิตแดงทั่วตัว ยืน
อยู่ในอากาศร้องว่า โจโฉท่านเอาชีวิตมาคืนให้แก่เรา

โจโฉเห็นผีคนที่ตายจำนวนมากมาร้องทวงเอาชีวิตดังนั้นก็ตกใจกลัว ชักกระบี่ถลาฟันไปที่คนเหล่านั้น
ภาพคนเหล่านั้นก็หายไป แต่กระบี่ของโจโฉฟันติดตรึงอยู่กับขอบประตู ตัวโจโฉกลาตามแรงกระบี่ล้มลง
พับอยู่ที่ธรณีประตู

ทหารองครักษ์เห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้ามาประคองโจโฉให้ลุกขึ้น โจโฉพอได้สติจึงว่าที่นี้มีปีศาจร้ายกาจ
นัก จงพยุ่งเราไปพักที่ตำหนักรองเถิด ทหารองครักษ์ก็ประคองโจโฉไปพักที่ตำหนักรองตั้งแต่บัดนั้น
หลังจากคืนวันนั้นแล้วอาการป่วยของโจโฉก็ทรุดหนักลงโดยลำดับ กลางวันหลับไหลไปด้วยความ
อ่อนเพลีย แต่พอดกกลางคืนก็นอนไม่หลับ เพราะได้ยินแต่เสียงวิญญูณของคนที่โจโฉเคยสังหารจำนวน
มากร้องให้เข็งแซ่ โจโฉหันไปทางไหนก็เห็นคนที่ตายเหล่านั้น บ้างชี้หน้า บ้างด่าว่า บ้างแสดงความโกรธ
พยายามจะเอาชีวิตโจโฉให้จงได้ โจโฉต้องเอามือปิดหูและหลับตาเพื่อมิให้เห็นภาพและได้ยินเสียงที่
หลอกลอน

โจโฉถูกวิญญูณหลอกลอนติดต่อกันหลายคืน คืนหนึ่งก็สิ้นสติสมประดี หมอหลวงได้แก้ไขให้ฟื้นขึ้นใน
เวลาเช้า โจโฉค่อยได้สติแจ่มใสแล้วคิดว่าอาการป่วยไข้ของเราแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเป็นเช่นนี้เลย คราว
นี้เห็นที่อายุเราจะสิ้นเสียเป็นแน่ จึงให้หาบรรดาขุนนางทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงอัน

อิดโรยว่า เราทำการสงครามมาช้านานถึงสามสิบปีเศษ หาได้ยินเสียงปีศาจปรากฏดังนี้ไม่เลย มาบัดนี้มีปีศาจมาหลอกหลอนร้องไห้เสียงเซ็งแซ่ไป ประหลาดหลอกใจนัก จะเป็นเหตุการณ์อันใด

ขุนนางทั้งปวงเห็นอาการโจโฉและได้ฟังดังนั้นแล้ว จึงพากันทูลปลอบใจว่าวุยอ่องเปี่ยมด้วยบุญญาบรรมี ภูตผีทั้งปวงจึงหวังพึ่ง พามาขอเอาส่วนบุญ ขอให้วุยอ่องแต่งการพิธีเช่นสรวงดวงวิญญาณ อุทิศส่วนกุศลไปให้ก็จะหายไปเอง

โจโฉได้ฟังก็ทอดถอนใจใหญ่ พรีมตาแล้วกล่าวว่า โบราณว่าไว้ว่า กรรมมาถึงตัวแล้ว จะทำประการใดก็หาพ้นตัวไม่ บัดนี้กรรมมาถึงแล้ว ใครจะมาช่วยเราได้

โจโฉกล่าวดังนั้นแล้วก็โบกมือเป็นที่ให้ขุนนางทั้งปวงกลับออกไป และให้ทหารไปตามแสหัวตันมาพบเพื่อจะสั่งความ พอแสหัวตันทราบคำสั่งก็รีบมา ครั้นมาถึงประตูวังแสหัวตันเห็นพระนางสกุเสา พระนางตั้งกยหุย พร้อมพระราชบุตรทั้งสองพระองค์ สกอ้วน ตังสิน และพรรคพวกอีกหลายสิบคนที่ถูกโจโฉประหารชีวิต มีโลหิตไหลโหมกราย ยืนขวางอยู่ที่หน้าประตูวัง ภาพคนทั้งนั้นซีมื่อมาที่แสหัวตันแล้วกล่าวพร้อมกันว่า จงเอาชีวิตของเจ้ามอบแก่เรา

วิญญาณของคนเหล่านั้นกล่าวแล้วก็พากันเดินตรงเข้าไปหา แสหัวตันตกใจกลัวเป็นอันมาก ล้มลงสิ้นสติ สมบัติที่ประตูวังนั้น ทหารซึ่งติดตามแสหัวตันไม่เห็นภาพวิญญาณหลอกหลอน เห็นดังนั้นจึงช่วยกัน พยุงแสหัวตันกลับไปบ้าน และหลังจากวันนั้นแสหัวตันก็ป่วยหนัก

โจโฉทราบความว่าแสหัวตันป่วยหนักเข้ามาเฝ้าไม่ได้จึงให้ทหารไปตามโจหลง ตันกย กาชียง สุมาอี เข้ามาที่นอน ครั้นคนทั้งนั้นมาพร้อมกันแล้ว โจโฉจึงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงที่อ่อนล้าอิดโรยว่า เวลาของเราเหลืออยู่น้อยเต็มที การข้างหน้าแต่นี้ไปขอฝากไว้กับพวกท่านทั้งสี่คน ช่วยดูแลคุ้มครองบุตรภรรยาและบ้านเมืองอย่าให้เป็นอันตราย

โจโฉกล่าวแล้วน้ำตาที่ไหลรินโดยไม่รู้สีกตัว ขุนนางทั้งสี่เห็นดังนั้นจึงทูลปลอบใจพร้อมกันว่า วุยอ่องป่วยด้วยโรคเท่านั้นไม่สาหัสนักดอก อีกไม่กี่วันก็คงจะหาย

โจโฉได้ฟังจึงว่า เราทำการรบรณรงค์มาสามสิบปีแล้ว ข้าศึกที่ไหนเข้มแข็งเราก็ปราบปรามเสียได้ แผ่นดินก็ราบคาบ ราษฎรก็อยู่เย็นเป็นสุข แต่ขุนกวนเมืองกังกตั้ง เล่าปีเมืองเสฉวน ยังหาปราบได้ไม่ ความซึกหนักขึ้นถึงเพียงนี้ ซึ่งจะเป็นเพื่อนคิดการสงครามกับท่านทั้งปวงสืบไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงฝากฝังมอมเวรไว้แก่ท่านทั้งปวง

โจโฉกล่าวความแล้วก็หยุดพักเหนื่อยอยู่ครู่หนึ่ง ขุนนางทั้งสี่เห็นอาการดังนั้นก็พากันก้มหน้าและอยู่ในอาการสงบเงียบ โจโฉจึงกล่าวสืบไปว่า เรามีบุตรห้าคน คนหนึ่งเกิดแต่นางเล่าซึกก็ตายเสียในการศึกที่เมืองฉวนเซีย เหลืออีกสี่คนเกิดแต่นางเปียนซึก คือโจผี โจเจียง โจสิตและโจหิม โจสิตนั้นมักเสพสุรา วาจาไม่ยั้งยั้ง ความคิดอ่านก็ไม่สุ่มรอบคอบ ส่วนโจเจียงมีกำลังกล้าแข็งแต่ด้อยสติปัญญา โจหิมเล่าก็เป็นคนโลภ ขาดความรัก ความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อคนทั้งปวง เห็นจะวางธุระแทนเราไม่ได้ เห็นก็แต่โจผีผู้พี่ใหญ่ซึ่งมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และเมตตาอารีแก่คนทั้งปวง ควรจะครองอำนาจ เป็นใหญ่สืบแทนตัวเราไว้ได้

ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งเสียแก่ขุนนางทั้งสี่ว่า เมื่อเราหาบุญไม่แล้ว ท่านทั้งสี่จงช่วยอนุเคราะห์ร่วมกันคิดอ่านตั้งแต่งโจผีให้ทำหน้าที่ในราชการแทนตัวเราสืบไปเถิด

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พากันร้องไห้ แล้วกล่าวพร้อมกันว่าวุยอ่องจงวางใจ พวกเราจะจงรักภักดีต่อท่านและจะทำการตามคำสั่งเสียของท่านไม่ให้เกิดคลอนแคลนเลย

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงโบกมือให้ขุนนางทั้งสี่กลับออกไป แล้วให้เรียกบรรดาหม่อมซึ่งเป็นภรรยาของทั้งปวงเข้ามาพร้อมกันแจกเงินทองให้ แต่ละคนตามลำดับศักดิ์มากแลน้อย และแบ่งไม้หอมบำรุงจิตที่ได้รับบรรณาการมาจากต่างแดนแก่ทุกคนเท่าๆ กัน แล้วกล่าววาทกรรมมาถึงตัวเราแล้ว จำจะต้องจากพวกเจ้าไปโดยไม่มีผู้ใด เห็นยวร้างเอาไว้ได้ สันบุญของเราแล้วพวกเจ้าจงอุตสาห์ฝึกฝนวิชาชีพ สำหรับตนไว้เลี้ยงตัว ทั้งการเย็บปักถักร้อย การปลูกหมอนเลี้ยงไหม จะได้ไม่ลำบากต่อภายหลัง และให้ไปอยู่รวมกันที่ปราสาทนกยูงทองแดงที่เมืองเจียนกุน จะได้เป็นเพื่อนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จงปรองดองตามประเพณีผู้ใหญ่ผู้น้อย หากมันทะเลาะวิวาทกันก็ให้คิดถึงเรา จะได้ยุติความวิวาทบาดหมางนั้น และเมื่อไปอยู่ที่ปราสาท นกยูงทองแดงแล้ว ให้แต่งการเซ่นสักพลีกรรมประกอบด้วยดนตรีโหรีทุกวัน ให้ทำสุสานสำหรับฝังศพเราที่เทือกเขานอกเมืองเจียนกุนจำนวนเจ็ดสิบสองสุสาน อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าศพเราฝังอยู่สุสานใด เพราะเรานั้น

มีคนรักเท่าฝันหนึ่ง มีคนชังเท่าฝันสี่ เราหาบุญไม่แล้วคนชังซึ่งมีความพยายามก็อาจไปขุดเอาศพเราขึ้นมาทำลาย

โจโจเสี่ยงเสียแก่ฝ่ายในตั้งนั้นแล้วก็หลับตา พลาททอดถอนใจใหญ่ น้ำตาไหลนองเต็มใบหน้า สาล์กลมสองสามครั้ง ลมอัสสาสะ ปัสสาสะค่อยๆ อ่อนลงโดยลำดับ โจโจสาล์กลมปัสสาสะอีกครั้งหนึ่งก็สิ้นลม ในขณะที่อายุได้หกสิบหกปี

บรรดาหม่อมนางห้ามฝ่ายในทั้งปวงรู้ว่าโจโจตายแล้วก็พากันร้องไห้เสียงดังระงม ขุนนางทั้งสี่ซึ่งได้รับสั่งเสียมอบหมายราชการ ซึ่งยังคงคอยอยู่ในวังเพื่อคอยฟังอาการทราบความแล้วจึงสั่งให้ทหารรักษาเมืองลกเอี้ยงและกองทหารทั้งปวงในสังกัดของโจโจเตรียมพร้อมตั้งแต่บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกสายเลือด (ตอนที่ 450)

โจโจป่วยหนักมีอาการกำเริบกล้าจนหมดสติลง ครั้นแสงเทียนแห่งชีวิตวูบสลดท่ายวูบขึ้นก่อนจะดับ โจโจรู้สึกตัวว่าใกล้จะถึงแก่ความตายจึงสั่งเสียการข้างครอบครัวบุตรภรรยาและการศพแก่ขุนนางที่วางใจและถึงแก่นิจกรรมในขณะที่อายุได้หกสิบหกปี ขุนนางทั้งปวงจึงสั่งให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมเพื่อคุมสถานการณ์ ตามธรรมเนียม

สี่ขุนนางที่ได้รับมอบหมายจากโจโจจึงให้ทหารแจ้งความให้บุตร ทั้งสี่ซึ่งแยกย้ายกันไปครองหัวเมืองต่างๆ ทราบ โดยเชิญโจผีจากเมืองเจียบกุน โจเจียงจากเมืองเตียงอัน โจลิตจากเมืองลิมฉี และโจหิมจากเมืองเซียวหวย ให้เข้ามาทำการศพของโจโจตามประเพณี พร้อมทั้งเคลื่อนศพออกจากเมืองลกเอี้ยงไปยังเมืองเจียบกุนตามคำสั่งเสียของโจโจ และให้เคลื่อนขบวนศพอย่างเร่งรีบทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อป้องกันเหตุร้ายและความไม่สงบเรียบร้อยในบ้านเมือง

ฝ่ายโจผีอยู่ที่เมืองเจียบกุน ได้ติดตามข่าวคราวการป่วยของโจโจอย่างใกล้ชิด ล่าสุดทราบว่าโจโจป่วยหนักก็ส่งสารผู้บิดา ร้องไห้คิดถึงโจโจ แล้วพาทหารออกจากเมืองเจียบกุนจะมาเยี่ยมโจโจ โจผียกทหารออกจากเมืองได้ร้อยเส้นเศษก็สวนทางกับขบวนศพ จึงตรงเข้าไปคำนับที่โลงศพแล้วร้องไห้ จากนั้นจึงนำขบวนศพของโจโจเข้าไปยังเมืองเจียบกุน แล้วสั่งให้ตั้งการพิธีศพของโจโจไว้ที่ปราสาทนกยูงทองแดง ให้ราษฎรทั้งปวงนุ่งขาวห่มขาว โปกผ้าขาวไว้ทุกซดตามประเพณี

โจผีได้มากุศเข้าเฝ้าหน้าศพของโจโจ ร้องไห้รำลึกถึงบิดาเป็นอันมาก บรรดาขุนนางทั้งปวงเห็นโจผีเศร้าโศกตั้งนั้นก็พากันร้องไห้ตาม ในทันใดนั้นก็มียศคนร้องห้ามว่าโจผีท่านจะต้องจดความโศกเศร้าเอาไว้ก่อน การใหญ่ข้างหน้ายังคอยทำอยู่ มิฉะนั้นก็จะเสียความตั้งใจของวุยอ่อง

โจผีและขุนนางทั้งปวงได้ยืนตั้งนั้นจึงหันไปมองเจ้าของเสียงพร้อมกัน เห็นเป็นสุมาหุขุนนางหนุ่มก็แปลกใจ จึงถามว่าประเพณีการศพย่อมมีความเศร้าโศกอันเกิดแต่ความพลัดพรากจากผู้เป็นที่รัก โฉนท่านจึงมาห้ามปรามดังนี้

สุมาหุจึงว่า วุยอ่องเพิ่งสิ้นบุญแผ่นดินจะสับสนวุ่นวาย จะมามีวโศกเศร้าอยู่จะนี่ไม่ควร ชอบที่จะยกย่องตั้งแต่งโจผีบุตรผู้ใหญ่ขึ้นเป็นเจ้าแทนวุยอ่องจึงจะชอบ อริราชศัตรูทั้งปวงเมื่อทราบ ว่าเราจัดแจงแผ่นดินอยู่ในความสงบเรียบร้อยก็จะไม่หาญกล้ากำเริบสืบไป

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านกล่าวมานั้นก็ชอบอยู่ แต่ว่าการแต่งตั้งโจผีขึ้นเป็นเจ้านั้นเป็นพระราชโองการของพระเจ้าเหียนเต้ จะตั้งแต่งกันเองนั้นไม่สมควร ต้นเกี้ยวซึ่งเป็นขุนนางได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่าธรรมเนียมเจ้าดับสูญแล้ว ลูกผู้ใหญ่ก็ว่าราชการแทน ว่าแล้วก็เอาดาบตัดชายเสื้อออกมาหน่อยหนึ่ง โยนลงกับพื้นแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นสมควรยกย่องตั้งแต่งโจผีสืบแทนที่วุยอ่อง ในวันนี้ หากมันผู้ใดขัดขวางข้าพเจ้าก็จะตัดศีรษะผู้นั้นเสียเหมือนกับชายเสื้อผืนนี้

ขุนนางทั้งปวงได้ยืนตั้งนั้นก็พากันนิ่ง ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานโจผีว่า ฮัวหิมข้าราชการบริหารในสำนักราชเลขาธิการกำลังอัญเชิญพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต้จากเมืองหลวงมา มอบแก่โจผี โจผีและขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะรู้ว่าฮัวหิมนี้แม้จะเป็นข้าราชการสำนักแต่ก็มีใจฝักใฝ่เป็นพวกของโจโจ คอยนำความข้างในราชสำนักออกมารายงานให้โจโจทราบอยู่เสมอๆ ดังนั้นโจผีจึงสั่งให้แต่งการพิธีรับพระบรมราชโองการ ณ ห้องโถงหน้าของปราสาทนกยูงทองแดง และออกไปต้อนรับฮัวหิมเข้ามาข้างใน

ฮัวหิมเห็นโจผีนำขุนนางออกมาต้อนรับก็มีความยินดี คำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วจึงว่า วุยอ๋องได้สั่งการข้าพเจ้าไว้ว่าถ้าหาบุญไม่แล้ว ให้รีบนำความกราบบังคมทูลแต่งตั้งโจผีขึ้นแทนที่ ข้าพเจ้าได้ทราบข่าววุยอ๋องสิ้นบุญจึงได้ทำการตามคำสั่ง และบัดนี้พระเจ้าเหียนเต๋มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้โจผีแทนที่วุยอ๋องแล้ว ว่าแล้วฮัวหิมก็เดินนำหน้าโจผีและขุนนางทั้งปวงไปที่ตั้งการพิธี แล้วอ่านประกาศพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ และมอบตราตั้งให้แก่โจผีตามประเพณี

โจผีและบรรดาขุนนางทั้งปวงสดับพระบรมราชโองการแล้ว ถวายบังคมพร้อมกัน โจผีรับเอาตราตั้งจากมือของฮัวหิมและให้ทหารคนสนิทเชิญเข้าไปเก็บในที่อันสมควร แล้วสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงฮัวหิมและบรรดาขุนนางทั้งปวงที่สนามหน้าปราสาททงทองแดงนั้น

ในขณะที่กำลังกินโต๊ะอาหารรักษาการณ์ได้รุ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้โจเจียงซึ่งเป็นน้องของโจผีได้ยกกองทัพใหญ่สิบหมื่นจากเมืองเตียงอันตรงมาที่เมืองเจียงกุน โจผีได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าโจเจียงน้องของข้าพเจ้าคนนี้เป็นคนวูวาม ดุดันโมโหร้าย ซึ่งยกกองทัพสิบหมื่นมาดังนี้เห็นที่จะแย่งชิงเอาตำแหน่งและสมบัติของเรา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำปรึกษาครั้งแรกของโจผีดังนั้นก็ปรึกษากันว่าสมควรแต่งคนซึ่งเป็นทีไว้วางใจของบรรดาบุตรของโจโจทั้งสี่คนออกไปเจรจาว่ากล่าวให้สงบศึก ภัยกฤษฎีซึ่งเป็นทีปรึกษา หน้าใหม่แต่มีความคุ้นเคยกับโจเจียงได้ยินความดังนั้นก็ขึ้นอาสา

ขุนนางทั้งปวงเห็นว่าภัยกฤษฎีแม้เป็นขุนนางหน้าใหม่แต่เป็นคนช่างเจรจา และมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับโจเจียงมาแต่ก่อน จึงสนับสนุนอย่างพร้อมเพรียงกัน โจผีเห็นดังนั้นจึงเห็นชอบให้ภัยกฤษฎี เป็นทูตออกไปเจรจาความภัยกฤษฎีคำนับลาโจผีและขุนนางทั้งปวงแล้วพาพรรคพวกสามสี่คนออกจากเมืองเจียงกุนตรงไปที่กองทัพของโจเจียง

โจเจียงทราบว่ภัยกฤษฎีออกมาหา ก็มีความยินดี คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว โจเจียงจึงถามว่าบิดาเราสิ้นบุญแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ใดให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งแทนแล้วหรือไม่

ภัยกฤษฎีไม่ตอบคำถามโดยตรง กลับยกธรรมเนียมประเพณีการสืบทอดตำแหน่งขึ้นแสดงว่า ประเพณีโบราณถ้าเป็นพลเรือน บิดา หาไม่แล้ว ลูกชายผู้ใหญ่อยู่ในเรือนนั้นได้ว่ากล่าวแทนบิดา ถ้าเป็นการแผ่นดินเล่า ลูกชายผู้ใหญ่ก็ได้เป็นเจ้าแทนบิดาว่าราชการสืบไป ตัวท่านนี้หาเป็นลูกชายผู้ใหญ่ไม่ จะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็หาไม่ มาถามถึงความนี้ด้วยเหตุอันใด

โจเจียงได้ฟังคำภัยกฤษฎีด้วยขนบธรรมเนียมก็จำนนต่อถ้อยคำ ภัยกฤษฎีจึงกล่าวสืบทอดไปว่าบัดนี้พระเจ้าเหียนเต๋โปรดให้ฮัวหิมอภัยเชิญพระบรมราชโองการแต่งตั้งให้โจผีสืบทอดตำแหน่งในราชการแทนวุยอ๋องแล้วชอบที่ท่านจะเข้าไปคำนับตามธรรมเนียม

โจเจียงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ปลงทัพไว้ที่นอกเมือง แล้วพากันเข้าไปในเมืองเจียงกุน ในระหว่างทางภัยกฤษฎีได้ถามความในใจของโจเจียงอีกว่า ใจจริงแท้ของท่านยกมาครั้งนี้จะมากำหนดศบิตาหรือว่าจะมาชิงเอาสมบัติ โจเจียงจึงว่า ข้าพเจ้ายกมาครั้งนี้จะคิดแย่งชิงเอาสมบัติของพี่น้องนั้นหาไม่ได้ ตั้งใจมาก็แต่จะเคารพศพของบิดาตามประเพณี

ภัยกฤษฎีจึงชักไซ้ต่อไปว่า ถ้าเช่นนั้นแล้วใจนท่านจึงยกกองทัพไพร่พลมากมายกองถึงปานนี้ โจเจียงได้ฟังดังนั้นก็ได้คิด จึงสั่งทหารให้ถ่ายทอดคำสั่งไปยังกองทัพให้เลิกทัพกลับไปเมืองเตียงอัน ภัยกฤษฎีเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้ทหารรีบขี่ม้าลวงหน้าเข้าไป รายงานความให้โจผีทราบ

โจผีทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก รีบพาขุนนางออกมาคอยต้อนรับโจเจียงอยู่นอกประตูปราสาท พอโจเจียงมาถึงสองพี่น้องต่างตรงเข้ากอดกันด้วยความรักใคร่ แล้วร้องไห้รำลึกถึงบิดา โจเจียงคลายมือออกจากตัวโจผีแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้ายกทหารมากเป็นความผิดนัก ด้วยเกรงว่าพี่จะแคลงใจจึงขอประกาศ ณ ที่นี้ว่าบรรดาทหารทั้งปวงของข้าพเจ้าขอมอบให้ขึ้นต่อการบังคับบัญชาของท่านทั้งปวง

โจผีได้ยินก็มีความยินดี จึงมือโจเจียงเข้าไปเช่นไหว้เคารพศพ โจโจ เสร็จการแล้วจึงว่าสถานการณ์บัดนี้อยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ พี่จะขอให้น้องกลับไปรักษาเมืองเอียงเหลงดูแลสถานการณ์อย่าให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นเป็นอันขาด

โจเจียงรับคำโจผีแล้วจึงเข้าไปคำนับลาศพของโจโจอีกครั้งหนึ่ง และออกมาคำนับลาโจผี แล้วเดินทางไปเมืองเอียงเหลงตามโจผีมอบหมาย สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ในขณะที่โจผีได้สืบ

ทอดตำแหน่งวุยอ่องแทนโจโฉนั้น เป็นเจี้ยนอันศกปีที่ยี่สิบหก ตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบสี่ ซึ่งขัดแย้งกับฉบับภาษาจีน และฉบับสมบูรณ์ ตลอดจนฉบับอื่นๆ ซึ่งยืนยันตรงกันว่ายังคงเป็นเจี้ยนอันศกปีที่ยี่สิบห้า เดือนสาม โดยฉบับสมบูรณ์ระบุความตรงกับภาษาจีนว่าเมื่อโจผีขึ้นเป็นเจ้าแทนโจโฉแล้วได้สั่งให้ตั้งศักราชใหม่ เรียกว่าศักราชเอียงคังหรือศักราชแห่งความรุ่งเรืองไพบูลย์

การตั้งศักราชใหม่ของโจผีดังกล่าวจึงเป็นการเริ่มต้นของการล้มล้างราชบัลลังก์และปราบดาภิเษกตนเองขึ้นเป็นฮ่องเต้ เพราะการตั้งศักราชใหม่นั้นเป็นการตั้งต้นนับระยะเวลาของแต่ละรัชกาล และเนื่องจากโจผีมิได้มีเชื้อสายแห่งพระราชวงศ์ฮั่น ดังนั้นการตั้งศักราชใหม่ในครั้งนี้จึงถือเป็นการเริ่มต้นตั้งราชวงศ์ใหม่ ในขณะที่พระเจ้าเหียนเต๋ก็ยังคงเสวยราชย์อยู่

ครั้นสั่งตั้งศักราชใหม่แล้วโจผีจึง ตั้งให้ฮัวหิมเป็นเสนาบดีฝ่ายขวา ตั้งให้กาเซียงเป็นเสนาบดีฝ่ายซ้าย อองลองเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ บรรดาขุนนางทั้งปวงนั้นให้เลื่อนที่ตามสมควร

สามก๊กฉบับสมบูรณ์ระบุว่า โจผีได้แต่งตั้งให้ฮัวหิมดำรงตำแหน่งเป็นอัครมหาเสนาบดี ซึ่งเป็นการยืนยันถึงการปฏิบัติการในการปราบดาภิเษกที่ชัดเจนขึ้นอีกขั้นหนึ่ง เพราะการตั้งอัครมหาเสนาบดีนั้นเป็นพระราชอำนาจของฮ่องเต้

หลังจากนั้นโจผีได้สั่งให้ทำพิธีประกาศเลื่อนอิสริยยศของโจโฉ เป็นที่บู่อ่ง เป็นท่านองเลี่ยนแบบพระเจ้าจิวนูอ่องตามเจตจำนงของ โจโฉ แล้วทำพิธีเคลื่อนศพโจโฉไปบรรจุไว้ในสุสานที่เนินสูงในเทือกเขา นอกเมืองเจียบกุน ซึ่งเป็นสุสานหนึ่งในเจ็ดสิบสองสุสานที่โจโฉได้สั่งให้ก่อสร้างไว้ ครั้นฝังศพแล้วโจผีได้สั่งประหารบรรดาผู้คนที่เอาศพโจโฉไปฝังเสียทั้งหมด เพื่อมิให้ผู้ใดล่วงรู้ว่ามีศพโจโฉไว้ที่สุสานใด

โจผีเห็นว่าอิ๊กิมซึ่งขุนกวนสงตัวมาจากเมืองเกงจิวเป็นขุนนางเก่า แต่ขาดความจงรักภักดีที่มั่นคง ยอมจำนนแก่ข้าศึก ไม่ยอมตายเหมือนกับบึงเด็ก จึงสั่งให้อิ๊กิมไปเฝ้าสุสานทั้งเจ็ดสิบสองแห่งนั้น เมื่ออิ๊กิมไปรับตำแหน่งก็พบว่าที่สุสานหน้าสุดได้เขียนภาพเมื่อครั้งที่กวนอุรบกัอิ๊กิมและบึงเด็กที่ทุ่งจันเค้าไว้ตามผนังต่างๆ มีภาพบึงเด็กถูกกวนอุจับได้แล้วไม่ยอมจำนนจนถูกกวนอุประหารชีวิต และมีภาพที่อิ๊กิมยอมคุกเข่าคำนับต่อกวนอุด้วยความอ่อนน้อม และร้องขอให้กวนอุไว้ชีวิต วาดอยู่ที่ผนังตรงกันข้ามกับภาพของบึงเด็ก

อิ๊กิมเห็นดังนั้นก็รู้สึกอับยศอดสูใจยิ่งนัก คิดว่าโจผีทำการทั้งนี้ เพื่อประจานตัวเองมิให้ทหารทั้งปวงเอาเยี่ยงอย่าง และยังถูกลดชั้นตำแหน่งจากขุนนางมาเป็นคนเฝ้าสุสาน ตั้งแต่นั้นอิ๊กิมก็ป่วยเป็นไข้ กินไม่ได้นอนไม่หลับ ในที่สุดก็ตรอมใจตาย

หลังจากฝังศพของโจโฉตามประเพณีแล้ว ฮัวหิมจึงทูลโจผีว่าท่านมีน้องสามคน โจเจียงไต้ยอมสวามิภักดิ์ และรับบัญชาท่านแต่โดยดี ยังเหลือแต่โจหิมอยู่เมืองเซียวหวยและโจลิตอยู่เมืองลิมจี ไม่ยอมมาร่วมพิธีศพของบิดา จนถึงวันนี้ก็ยังไม่มีความว่าจะยอมสวามิภักดิ์ต่อท่าน มีลักษณะแข็งเมืองเพื่อแย่งชิงอำนาจเป็นมั่นคง ฉะนั้นจึงขอที่ท่านจะจับตัวโจหิมและโจลิตมาประหารชีวิตเสียเพื่อมิให้เป็นชวากหนามสืบไป ศึกลายเลือดที่ทาลายล้างกันระหว่างหมู่พี่น้องเพราะข้องเกี่ยวกับอำนาจจึงเกิดขึ้นเพราะค่านองดังนี้

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>